

กายเกษม

วิชัยบุณ
อินเตีย

(มีกรรมสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ)

มิถุนายน

พ. ศ. ๒๔๖๗

ระเบียบการของหนังสือรายเดือน “ไทยเชชม”

กำหนดเวลาออกของ “ไทยเชชม”

หนังสือ “ไทยเชชม” จะออกในวันที่ ๑๕ ของเดือนทุก ๆ เดือนไป หากจะคลาดเคลื่อนไปบ้าง โดยอุปสรรคต่าง ๆ คณะก็ตั้งใจจะพยายาม ไม่ให้เกินกว่าในเดือนที่ออกทุก ๆ เดือนไป

ณนี้ท่านผู้ใดที่เคยกรับชำระหนังสือ “ไทยเชชม” ยังไม่ได้รับหนังสือ “ไทยเชชม” ภายในกำหนดเวลาที่แจ้งไว้ ข้างบนนี้แล้ว ขอให้ไปรับก่อนไปยังสำนักงานด้วย

อัตราค่าบำรุง

๑ ปี (๑๒ เล่ม) เป็นเงิน ๑๐ บาท

๒ ปี (๒๔ เล่ม) เป็นเงิน ๒๐ บาท

การบอกรับ

ถ้าไม่สะดวกที่จะส่งคนไปขอรับที่ สำนักงาน “ไทยเชชม” เลขที่ ๑๒๒๑ ถนนเฟื่องนคร โปรดเขียนจดหมายแจ้งความประสงค์, นามและตำบลที่อยู่ ให้ชัดเจน ส่งไปยังบรรณาธิการ ณสำนักงานที่ ได้กล่าวไว้ ข้างบนนี้แล้ว โดยทางไปรษณีย์

ส่วนเงินค่าบำรุงโปรดส่งโดยทางธนาคารไปพร้อมกับจดหมายขอรับที่เกี่ยว ถ้าท่านอยู่ในกรุงเทพฯ ขอให้ไปรษณีย์บ้าน พร้อมด้วยนำหนังสือส่งท่านที่เกี่ยวข้องจะเป็นพระคุณที่สุด

อัตราค่าลงแจ้งความ

ก. ในแผ่นกระดาษหลังปก	พิมพ์ ด้วยหมึกสี	เต็มหน้า	๒๐ บาท
ข. ในแผ่นกระดาษสีต่าง ๆ	สออยู่ภายในเล่ม	เต็มหน้า	๕๐ บาท
		ครึ่งหน้า	๓๐ บาท

หลวงสรรพากร บรรณาธิการ
โรงพิมพ์ไทยเชชมเป็นเจ้าของและผู้พิมพ์
สำนักงาน เลขที่ ๑๒๒๑ ถนนเฟื่องนคร

(ปีที่ ๓ เล่ม ๒ วันที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๖๙)

มาศานุสร	“แสงจักร”	หน้า ๑๖๕
รถยนต์ของข้าพเจ้า	“ทองปลอม”	,, ๑๓๐
ดาบมหาราช	“สุกรัตน์”	,, ๑๓๘
พิฆาต	“สมุห์หอม”	,, ๑๔๑
ปรโลก (ต่อ)	นายเทพ มหาเประยะ	,, ๒๐๖
ธมมทานุสสติ	“แมวกวาว”	,, ๒๒๘
ละคอนพูดเรีงมย์	ถ. ระวังภัย	,, ๒๓๐
อุบัติการแห่งมานพในวันมงคลสมรส	นายเปล่ง คชภูมิ	,, ๒๔๕
ประวัติเหล็กและถ่านหิน	ถ. พ.	,, ๒๕๑
ฆาฏกรรมลอยล่อง	“พันธุ์งาม”	,, ๒๕๙
เกาะประหลาด	“นาคเรศ”	,, ๒๙๑
อัสมาเทวี	โกลโรหิต	,, ๒๙๐
ทุกตะสอนบุตร	ขุนจงจัดนิสัย	,, ๓๐๕
นิทานบุญอันเดียว	พรธนะแพทย	,, ๓๑๒
ความลำบากคู่กับความสุข	“ครูเก่า”	,, ๓๒๐
ช่องมือดำ	นายสะอาด	,, ๓๒๑
ครัวของไทยเขมม	“หลานแม่ครัวหัวป่าก์”	,, ๓๓๕
วิชาน่ารู้	จ. จันทรอุทัย	,, ๓๔๐
สารเขมม	อ. ส. สุริโยตร กับ “ช่อมาลี”	,, ๓๔๒
อันตวาทิ		,, ๓๔๔

(17) THE BROTHERS OF THE W. L. L. (1877-78)

ตัวอักษรจีน
บางแห่ง
พ.ศ.

มาศานุสาร

มิถุนายน

ขลา ขลา ขตุล ลภถ อตุถิ

ตลา ตลา ตตุล ปรกุกเมขย

๑ ที่ไทพิง ประโยชน์ได้ โดยใจ

ด้วยประการใดใด เหมาะหมั้น

ควรยากขึ้นทีใด นั้นเกิด

ด้วยประการนั้นนั้น แน่แท้สุขดัง ๖

“แสงจำกร”

รถยนต์ ท้าพเจ้า

การขับ

เมื่อแรกเริ่มเดิมทีที่ข้าพเจ้าจะใช้รถยนต์
ข้าพเจ้าได้คิดแล้วตรองแล้วว่าสมควรหรือยังที่
ข้าพเจ้าจะมีรถยนต์ใช้ ข้าพเจ้าได้เคย
คำนวณดูแล้วสำหรับค่ารถราง, รถเจ๊ก, และ
รถยนต์เข้าข้างครั้งข้างคราว ในเดือนหนึ่งๆ
ไม่ต่ำกว่า ๔๐ บาท ถ้าจะมีปัญหาถามว่าทำ
ไม่ว่าไรจ่ายในเรื่องยานพาหนะของข้าพเจ้า
จึงมากนัก? ข้าพเจ้าขอตอบว่า ข้อ ๑
บ้านข้าพเจ้าอยู่ไกลห่างจากทางรถราง ข้อ ๒
ข้าพเจ้าเป็นคนมีธุระมาก ในข้อที่ ๒ นี้แล้ว
แต่ท่านทั้งหลายจะนึกเอาเถิดว่า ข้าพเจ้าเป็น
คนอย่างไร และมีฐานะอย่างไร ความจริง

ข้าพเจ้าก็อยากจะเล่าเรื่องของข้าพเจ้าให้ท่าน
ทั้งหลายฟังเหมือนกัน แต่ข้าพเจ้าไม่อยากจะ
ลงมือใส่ของตัวเองออกมาให้ใครต่อใครเห็น
นอกจาก ความจำเป็นถึงที่จะกล่าวต่อไปนี้
เท่านั้น.

เมื่อข้าพเจ้าได้คำนวณค่ารถต่าง ๆ คึก
เทียบกันคำนานมีรถยนต์แล้ว ก็เห็นว่าควรใช้
รถยนต์ดีกว่า แต่ฐานะอย่างเช่นข้าพเจ้า
ถ้าจะใช้รถยนต์ก็จำเป็นจะต้องมีการยก
พร้อมอย่างอย่าง เช่นคนขับรถ, ที่เก็บรถ,
คัน แต่ถึงกระนั้นถ้า ข้าพเจ้าไม่มีประสงค์
จะต้องการเกียรติยศหรืออะไรสัก ความ

พ.ศ. ๒๔

รวบยนตร์ของข้าพเจ้า

จำนงของข้าพเจ้า มีอยู่เพียงว่า ได้ ๒ รวบยนตร์ พอเสียสัทธิๆ น้อยกว่า ค่ำรถอื่น ๆ ก็พอแล้ว ส่วนคนขี่รถไม่จำเป็น ต้องใช้ เพราะ ผู้ที่ โดยมากที่เขาพอใจขี่รวบยนตร์ของเขาเองก็มีถมไป ส่วนข้าพเจ้าขี่เองได้ แต่การที่ขี่เองข้าพเจ้าขี่เพราะความจำเป็นโดยที่ไม่มีคนขี่ ไม่ใช่ขี่เพราะอยากขี่อย่างเช่นท่าน ผู้ที่อื่น ๆ หนึ่งเรื่อง หนึ่งรถ ข้าพเจ้าขอเช่าห้องแถวที่หน้าบ้าน สักห้องหนึ่ง ก็พอจะขี่รถได้ ค่าเช่าเพียง เดือนละ ๕ บาทเท่านั้น ยังให้เด็ก คนใช้ ไปอาศัยได้ ด้วย เมื่อขี่เช่นนั้น แล้ว ข้าพเจ้า ก็เริ่มหาซื้อรวบยนตร์ โดยทุนทรัพย์ ที่ข้าพเจ้ามีอยู่อย่างกระเป๋ยกระเด็นที่สุด.

เมื่อข้าพเจ้าตกลงใจที่จะซื้ออย่างที่จะขี่ได้ นั้น ก็ขึ้นรวบยนตร์ทิ้งแล้ว ข้าพเจ้าก็เฝ้าหานาคภาพ สำหรับตัวข้าพเจ้าเองได้ว่า เป็นอย่างไร แต่ที่ยังไม่เห็นสักทีเพราะยังไม่ตกลงใจว่าจะเลือกรถชนิดไหนดีกว่านั้น.

ข้าพเจ้าเที่ยว ขอ คำแนะนำ จาก เพื่อนฝูง โดยเล่า ความประสงค์ และ ความจำเป็น ความฐานะของข้าพเจ้า ให้เขาฟัง เป็นเวลานานก็เลยเดือน ผลที่สุดข้าพเจ้าก็ลงความเห็นพ้องกับเพื่อนผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นผู้แนะนำ และ รับผิดชอบ

ให้ ท่านลองทายดูหรือว่าข้าพเจ้าจะเลือกรถชนิดไหน? ข้าพเจ้าเป็นคนละเอียดระมัดระวัง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็เลือกรถที่มีน้ำหนักที่สุด ซึ่งขึ้นต้นด้วยอักษร “ฟ” ท่านทั้งหลายคงจะนึกว่า ข้าพเจ้าเลือกรถเพียตละกระมัง? ความจริง รถเพียต นั้น ข้าพเจ้าก็ชอบมากเหมือนกัน แต่ราคาออกจะแพงไปสักหน่อย ที่ข้าพเจ้าเลือก ได้ ถัดลงมาคือ รถฟอร์ค ท่านไม่ต้องหัวเราะเยาะ ข้าพเจ้าเลือกถกลแล้วอย่างแน่นอน เพราะราคาเพียง ๕๐๐ บาทเท่านั้น และเจ้าของเดิมบอกว่าใช้ไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นคงนึกว่า โชคดีที่ข้าพเจ้าซื้อได้ราคาถูกที่สุด ถ้าหากจะซื้อรถใหม่ ๆ ก็คงจะแพงกว่านี้อีก ๒-๓ เท่า สำหรับตัวข้าพเจ้าแล้ว ไม่ต้องประสงค์จะซื้อของแพงเลย เอาแค่พอเป็นรถที่สามารถ ระบายไปไหน ๆ ได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าพอกับความต้องการแล้ว ท่านจะยอมหรือยังว่าข้าพเจ้าเลือกถูก?

การซื้อรถข้าพเจ้าเคยได้ ผลหักขี้นมาอย่าง همینกัน แต่เคยซื้อรถชนิดที่มันเกียร์ ส่วนรถฟอร์คยังไม่เคยขี่เลย เหตุฉะนั้นในครั้งแรกออกจะชกๆ สักหน่อยเพราะยังไม่คุ้นกับมันสัก กว่าจะขี่ชำนาญก็ต้องเสียโฉมหน้าไปคู่หนึ่ง โดยไปชนกับฝาห้องแถวเข้า ต่อ

ทองปลอม

มิกุน

มา ข้าพเจ้าก็เป็นผู้สามารถผู้หนึ่งในการ ขยับ
รถฟอรัค.

รถฟอรัคคันนั้น ถึงหากเจ้าของเดิม จะใช้
มายังไม่ถึงปี ก็จริง แต่ออกจะบกพร่องใน
การรักษายา พอ ข้าพเจ้า รับช่วงมาประมาณ
สัก ๒ เดือน บังโคลนก็ผุต้องเปลี่ยนใหม่ทั้ง
ชุด ส่วนนอต และสิ่งอื่นเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็
ต้องซื้อเพิ่มเติม มิใช่จะจุกหยุคหย่อน.

การเข้าซ่อมรถเห็นจะไม่มรดใครได้เข้า
อู่มากกว่ารถของข้าพเจ้า ทั้งนายที่จะเป็น
ด้วยข้าพเจ้าชำนาญแก่การขยับ ส่วนการแก้ไข
ไข ข้าพเจ้าก็ให้ เป็นหน้าที่ ของอู๋เขา ทั้งสิ้น
ครั้นจะหาคนขยับรถ ที่มีความรู้ ในการ แก่รถ
ด้วยก็หายากเต็มที ทั้งค่าจ้างก็เอาแพงนัก
ด้วย นั้นแหละ เมื่ออาการหลวมตัวได้ตกเป็น
สมบัติของข้าพเจ้าเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็จำ
ต้องปล่อยเลยตามเลย จะแก้ไขอย่างไร ก็
ยากทั้งสิ้น ข้าพเจ้ารู้สึก ระอาในการทรงรถ
ต้องเข้าอู๋น้อย ๆ ยาก จะขาย ออกตัวไปเสีย
แต่หากคนรับซื้อ ไม่ได้เลย จนข้าพเจ้าออก
ขายให้ถูก ๆ ก็ยังไม่มีใครรับซื้อ พอเขามา
เห็นรถของข้าพเจ้าเข้า เขาก็มักจะ โคลงคิ่วระ
กลัไปแทบทุกคน ด้วยคำที่เขาพูดให้
ข้าพเจ้าใจเย็นนั้น มักจะกระโดดเข้าในโสต

ประสาทข้าพเจ้าเสมอ ๆ มีคำว่า “ศพ”
เป็นต้น ฉะนั้นโทษะจริตมักจะขึ้นตาลขึ้นกับ
ตัวข้าพเจ้าบ่อย ๆ แต่หากเคราะห์ดีที่ข้าพเจ้า
มีสติคอยระวังก็เรียกว่าเอาไว้ได้ ถ้าหากไม่
คงจะได้เกิดวามวอยกันขึ้นบ้าง เพื่อจะไม่ให้
ใครมาถุกข้าพเจ้าได้ ว่า ข้าพเจ้าเอารถที่เก่า
จนจะพังมาใช้ ข้าพเจ้าได้ส่งไปทำสแลบ
ใหม่เรียบ และตั้งแค้นมาข้าพเจ้าเลยตั้ง
ใจไว้ว่า จะไม่ยอมขายกับใครอีกต่อไป เป็น
อันขาด.

วันหนึ่ง ข้าพเจ้าได้นำรถ ออกมา จากอู๋
ใหม่ ๆ ขยับไปทางถนนพญาไท พอแล่นขึ้น
สะพานเฉลิมหล้ายางล้อหน้าก็เกิดระเบิดขึ้นข้าง
หนึ่ง ข้าพเจ้าหยุดเครื่องและห้ามล้อไว้ทันที
จึงแจ้งเอาแม่แรงลงวางที่บริเวณนั้น เพื่อจะถอด
ยางออกเอายางอาไหล่เปลี่ยนใหม่ แต่พอเอา
กุ่มแจ้เลื่อน สรวมหัวนอต ขยับ จะคลายเกลียว
ออกเท่านั้น เพื่อที่ว่าล้อจะหลวมหรือเป็น
เพราะเหตุใดก็ไม่ทราบ เสียงห้ามล้อเคลื่อน
ดังพรัค! รถแล่นถอยหลังลงสะพานปรุควาว
กับใส่เกียร์ถอยหลังไว้ ข้าพเจ้ากลัวล้อคัง
สึกเท่าไรก็ไม่อยู่ พาเอาตัวข้าพเจ้าล้มชวลง
ไปด้วย ข้าพเจ้า ถูก ลากถู ดึง ถึงไปสัก
๒-๓ วา เห็นท่าจะเอาไว้ ไม่อยู่จริง ก็ จำต้อง

พ.ศ. ๒๔๖

รตยนทรของข้าพเจ้า

ปล่อย ถ้าไม่ได้พอเข้าประคุณคนกำมกราม
รับไว้ รถของข้าพเจ้าคงจะต้องลงไปเข้าเฝ้าอยู่
ในข้าชงถนนแน่น ความเสียหายในคราว
นั้น คือ ไม้ท่ายแตก, ยังโคลนท่ายข้างหนึ่ง,
ตัวถังข้างหลังยุบโซยๆ เหนือหนึ่ง ทิวเขา
และหน้าอกของข้าพเจ้าสึกหรือไปข้างเล็กน้อย
พอเลือกออกซิชๆ ทั้งนั้น ไปโดยใครก็ไม่ได้อ
โดย ความเลินเล่อของข้าพเจ้า คนเดียว แท้ ๆ
การซ่อมรถในครั้งนั้น ข้าพเจ้าแก้ถึงปล่อยปลด
ละเลยเสียบ้าง เป็นแต่เพียงซื้อ ไม้ท่ายมา
เปลี่ยนใหม่อย่างเดียวเท่านั้น.

ต่อมาข้าพเจ้าได้ ผูกติดเด็กคนใช้รุ่นหนุ่ม
ของข้าพเจ้าคนหนึ่งให้ลงขี่รถ เด็กคนนั้น
มีชื่อว่า ไวพอใช้ ทักเพียง ๔-๕ วันก็ซิช
ใช้การได้ นี่เป็นการสมประสงค์ของข้าพเจ้า
อย่างหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าได้คนขี่รถที่ต้องเสียเงิน
เกื่อนน้อยที่สุด ทั้งนอกจากเวลาขี่รถแล้ว
ยังได้ ใช้การงานอื่น ๆ อีกด้วย แต่ถึงหาก
ข้าพเจ้าจะมีเด็กซิชได้แล้วก็ เมื่อมีอะไรไป
ไหน ๆ ข้าพเจ้าก็ยังซิชของข้าพเจ้าเองเสมอ.

วันหนึ่ง ข้าพเจ้าไป จอครรถ ว่า ทักต้อง
สนามหลวง ปล่อยให้ เจ้าเด็ก คน รถ ของ
ข้าพเจ้านั่งเฝ้ารถไว้ แล้วข้าพเจ้าก็ลงเดิน
เตรในท้องสนามด้วยความสุขสำราญ ส่วน

ความสนุกสนานในเรื่อง ว่าวพิน ข้าพเจ้า จะ
ไม่พิกกล่าวในที่นี้ ข้าพเจ้ากินอยู่ประมาณ
สัก ชั่วโมงเศษ ก็ ระวัง ถึง ก็ อย่าง หนึ่ง ที่
ข้าพเจ้าเข้าเฝ้าจะต้องรับไปทำ ข้าพเจ้ากิน
มาจนรถเห็น รถ ว่าง ปล่อย อย โดยไม่มี คนเฝ้า
เจ้าเด็กคนรถของข้าพเจ้าไปข้างไหนเสีย ก็ไม่
ทราบ ข้าพเจ้าเที่ยวเรียกหากไม่พบ บ๊วยแตร
เพื่อเขาจำสำเนียงได้เขาจะ ได้กลับมาก ก็ไม่เห็น
กลับมา ข้าพเจ้ารู้สึกคนจ้ดเตือนกันว่า จะลง
โดย เจ้าเด็ก ของข้าพเจ้าให้เดินกลับเข้า เสีย
ให้เข็ดขย้าง ข้าพเจ้าเห็นเข้า ไปหมุนรถเอง

ขณะนั้นลมตรวจห้ามล้อ ยางก็จะเป็นด้วย
เจ้าเด็กคนรถ หรือ ใคร คนใด คนหนึ่ง มาแก้ถึง
ปลดห้ามล้อรถ ของข้าพเจ้า ออกเสีย ก็ไม่ทราบ
พอข้าพเจ้าหม่นเคืองตักรถ ก็ ออกเล่น ที่นั้น
ข้าพเจ้าเกรงจะ เผลอมาทักข้าพเจ้าเข้า ข้าพเจ้า
ก็กำมือตัวรถขึ้นไว้ ท่านลองคิดก็เด็กว่ากำลัง
ของ ข้าพเจ้า ก็ กำลัง รตยนทร จะ สู้กัน ได้ ที่
ไหน ? ข้าพเจ้าต้องละหลังรถทุก ๆ เกรงจะ
เสียทำ อย่างเมื่อครั้งนั้นซึ่งสพานเฉลิมหล้าอีก
ข้าพเจ้าเลยปล่อย แล้ว กระ โดก เลี้ยงออก นอก
ทางรถ แหม ! ข้าพเจ้าให้หายวายในขณะ
ที่รถ ของข้าพเจ้า วิ่งไปจนรถจักรยานยนตร ที่
เขาวางตั้งพักอยู่คนหนึ่งล้มลง แล้วเลยวิ่ง

ทองปลอม

มิกุล

ไปชนรถยนต์ที่เขาออกคู่ว่า แต่พอเห็น
เพราะที่^๕ก็^๕ผู้^๕คน^๕มิ^๕ได้^๕เป็น^๕อัน^๕ทราบ^๕อย่าง^๕หนึ่ง^๕
อย่าง^๕ใด^๕เลย^๕ เมื่อ^๕รถ^๕ของ^๕ข้าพเจ้า^๕วิ่ง^๕ไป^๕ชน^๕
รถยนต์^๕ที่^๕จอด^๕ขวาง^๕คัน^๕นั้น^๕แล้ว^๕ก็^๕เลย^๕หยุด^๕
ข้าพเจ้า^๕วิ่ง^๕เข้าไป^๕แสดง^๕ความ^๕เสีย^๕ใจ^๕แล้ว^๕เลย^๕รีบ^๕
สำรวจ^๕พลิก^๕คอ^๕เจ้า^๕ของ^๕รถยนต์^๕และ^๕รถ^๕จักรยาน^๕
บน^๕รถ^๕ทั้งสอง^๕นั้น^๕ทันที^๕ ก็^๕ทั้ง^๕รีบ^๕ร้อง^๕ว่า^๕จะ^๕ใช้^๕
เงิน^๕ค่า^๕ซ่อม^๕ให้^๕เขา^๕ด้วย^๕ เจ้า^๕ของ^๕รถ^๕ทั้งสอง^๕คน^๕
เขาก็^๕พูด^๕ที่^๕ไม่^๕ท้อ^๕ว่า^๕ค่า^๕ซ่อม^๕อะไร^๕มาก^๕มาย^๕ไป^๕อีก^๕
เลย^๕ ทั้ง^๕นี้^๕บาง^๕ที^๕จะ^๕เป็น^๕ด้วย^๕เขา^๕เห็น^๕ใจ^๕ข้าพเจ้า^๕
ว่า^๕ข้าพเจ้า^๕ไม่^๕ได้^๕แกล้ง^๕ก็^๕เป็น^๕ได้^๕ ส่วน^๕รถ^๕ของ^๕
ข้าพเจ้า^๕นั้น^๕เหมือน^๕ว่า^๕ไป^๕เฉย^๕หนึ่ง^๕ แต่^๕ไม่^๕ยัก^๕วิ่ง^๕
โคม^๕หน้า^๕ข้าง^๕ซ้าย^๕ก็^๕ไป^๕โคม^๕หนึ่ง^๕ อีก^๕โคม^๕
หนึ่ง^๕เป็น^๕แต่^๕เพียง^๕กระ^๕จก^๕แตก^๕ ข้าพเจ้า^๕นำ^๕รถ^๕
กลับ^๕บ้าน^๕ด้วย^๕ความ^๕เสีย^๕ใจ^๕ เลย^๕ก็^๕ไม่^๕ไป^๕ชื้อ^๕ที่^๕
ที่^๕ใจ^๕ไว้^๕แต่^๕เดิม^๕.

ไหน^๕ๆ^๕ เขาก็^๕ว่า^๕รถ^๕ของ^๕ข้าพเจ้า^๕เป็น^๕ศพ^๕แล้ว^๕
ข้าพเจ้า^๕ก็^๕เลย^๕ปล่อย^๕ให้^๕เป็น^๕ศพ^๕เสีย^๕จริง^๕ ๗^๕ ที่^๕เคย^๕
ไม่^๕ซ่อม^๕ไม่^๕ทำ^๕อะ^๕ไร^๕หมก^๕ทง^๕นั้น^๕ กลอ^๕ค^๕กระ^๕ทั้ง^๕
โคม^๕ที่^๕ย^๕กระ^๕จก^๕โคม^๕ที่^๕แตก^๕ ข้าพเจ้า^๕ก็^๕ไม่^๕ซื้อ^๕
เปลี่ยน^๕ใหม่^๕ ใช้^๕ไฟ^๕โคม^๕ข้าง^๕เดียว^๕เรื่อย^๕มา^๕
และ^๕ทั้ง^๕แต่^๕ชน^๕รถยนต์^๕คราว^๕นั้น^๕แล้ว^๕ ข้าพเจ้า^๕
รู้^๕สึก^๕ว่า^๕รถ^๕ของ^๕ข้าพเจ้า^๕เล่น^๕ซึก^๕ๆ^๕ อย่าง^๕ไร^๕ไม่^๕
ทราบ^๕ ข้าพเจ้า^๕ใช้^๕ที่^๕ซ่อม^๕อีก^๕ประมาณ^๕ ๔^๕ เดือน^๕

ความเร็ว^๕ของ^๕รถ^๕ก็^๕ลดลง^๕ๆ^๕ ทุก^๕ที^๕ ซึ่ง^๕ไม่^๕มี^๕รถ^๕
ฟอร์^๕ค^๕ของ^๕ใคร^๕ จะ^๕เล่น^๕ซ้ำ^๕กว่า^๕รถ^๕ของ^๕ข้าพเจ้า^๕
ทั้ง^๕นี้^๕ ก็^๕เพราะ^๕ข้าพเจ้า^๕สามารถ^๕แล้ว^๕วิ^๕ชัย^๕ไม่^๕รู้^๕จัก^๕
วิ^๕ชัย^๕แก่^๕เสีย^๕เลย^๕นั้น^๕เอง^๕ ซึ่ง^๕ข้าพเจ้า^๕ได้^๕ทราบ^๕จาก^๕
ผู้^๕รู้^๕ภายหลัง^๕ว่า^๕ บาง^๕ที^๕จะ^๕เป็น^๕ด้วย^๕ท่อ^๕ไอ^๕เสีย^๕
ตัน^๕ก็^๕เป็น^๕ได้^๕.

จน^๕ว่า^๕ครั้ง^๕หนึ่ง^๕ไฟ^๕โคม^๕ท้าย^๕รถ^๕ของ^๕ข้าพเจ้า^๕
เสีย^๕ จะ^๕หา^๕ซื้อ^๕หลอด^๕โคม^๕เปลี่ยน^๕ก็^๕ไม่^๕ทัน^๕ เมื่อ^๕
มี^๕ชื้อ^๕ระ^๕ ต้อง^๕ใช้^๕รถ^๕ของ^๕ข้าพเจ้า^๕ก็^๕จำ^๕เป็น^๕จำ^๕ปล่อย^๕ไป^๕
อย่าง^๕นั้น^๕ ตาม^๕ธรรมเนียม^๕การ^๕ละ^๕ก็^๕ต้อง^๕จุ^๕โคม^๕ข้าง^๕
หน้า^๕ ๒^๕ กว^๕โคม^๕ท้าย^๕ ๓^๕ กว^๕ รวม^๕ ๓^๕ กว^๕ เป็น^๕
อย่าง^๕น้อย^๕ แต่^๕รถ^๕ของ^๕ข้าพเจ้า^๕มี^๕โคม^๕ข้าง^๕ขวา^๕
กว^๕ๆ^๕เกือบ^๕เท่า^๕นั้น^๕ ครั้น^๕เล่น^๕ผ่าน^๕ข้าม^๕ม^๕ท่า^๕รว^๕
พระ^๕นคร^๕บาล^๕ที่^๕สี่^๕ แยก^๕บาง^๕ลำ^๕ภู^๕ พล^๕ค^๕าร^๕รว^๕
ร้อง^๕ทัก^๕ว่า^๕ “ไฟ^๕ค^๕ย^๕” ข้าพเจ้า^๕ก็^๕หา^๕ส^๕ท^๕
ส^๕ท^๕าน^๕ไม่^๕ กลับ^๕ร้อง^๕ทำ^๕ไป^๕ด้วย^๕ความ^๕อ^๕วก^๕ก็^๕ว่า^๕
“ไฟ^๕ค^๕ย^๕จะ^๕ทำ^๕ไม่^๕เล่า?” เมื่อ^๕ร้อง^๕ไป^๕เช่น^๕นั้น^๕
แล้ว^๕ข้าพเจ้า^๕ก็^๕เร่ง^๕นำ^๕มัน^๕เต็ม^๕ที่^๕เพื่อ^๕ให้^๕รถ^๕เล่น^๕ซึก^๕
ส^๕พาน^๕อย่าง^๕รว^๕ค^๕เร็ว^๕ พล^๕ค^๕าร^๕รว^๕ก็^๕ทย^๕อม^๕ระ^๕น^๕ัก^๕ฉ^๕ว^๕
ซึก^๕มา^๕อย่าง^๕ไร^๕ไม่^๕ทราบ^๕ วิ่ง^๕ไล่^๕และ^๕กระ^๕โศก^๕ซึก^๕
เกาะ^๕รถ^๕ของ^๕ข้าพเจ้า^๕ทั้ง^๕ๆ^๕ ข้าพเจ้า^๕ก็^๕ไ้^๕เร่ง^๕นำ^๕มัน^๕
เต็ม^๕ที่^๕อย่าง^๕นั้น^๕แล้ว^๕ ก็^๕เอา^๕เด็ก^๕มี^๕รถ^๕ฟอร์^๕ค^๕ของ^๕
ใคร^๕บาง^๕ที^๕เล่น^๕ซ้ำ^๕กว่า^๕คน^๕วิ่ง^๕? พล^๕ค^๕าร^๕รว^๕
จ^๕ก^๕นาม^๕และ^๕นำ^๕เบ^๕อร์^๕ด^๕แล้ว^๕ ย^๕ก^๕กับ^๕ ข้าพเจ้า^๕ว่า^๕

พ.ศ. ๒๔๗

รณยนตรของข้าพเจ้า

“พรุ่งนี้เชิญไปทักตง กับนายสารวัตรที่โรงพัก
ชั้นสองคราม” ข้าพเจ้ารับคำแล้วก็เล่นรถ
เลยไป พอรุ่งขึ้นข้าพเจ้าก็ไปทักโรงพัก ชั้น
สองคราม พอเิน เคราะที่ ค. นายสารวัตรผู้นั้น
เป็นคนรู้จักกัน ข้าพเจ้าก็เล่าความจำเป็น
ให้เขาฟังว่าพอเิน มีเหตุจำเป็นจริง ๆ ที่ใคร
เลยชั้นในเวลากลางคืนจะหาซื้อเปลี่ยนก็ไม่มี
นายสารวัตรผู้นั้น ก็เลยพูดไล่เถลเถล เป็นอันว่า
เลิกแล้วต่อกัน แต่ยังคงกำชับกับข้าพเจ้าว่า
“ที่หน้าทักหลังคุณอย่าทำเช่นนั้นอีก” ข้าพเจ้า
รับปากรับคำกับเขาไว้แล้วก็ลาออกจากโรงพัก
ตำรวจพระนครบาลตรงไปซื้อโคมและลูกโคม
ไฟฟ้าใส่เพิ่มเติมให้ ใช้ได้ทั้ง ๓ ดวง และ
ก็แจ่มทำท่อไอเสีย ๆ ใหม่ วงก็ค่อยแล่นเร็ว
ขึ้นหน่อย.

อีกวันหนึ่ง ข้าพเจ้าออกจากบ้านประมาณ
๕.๐๐ ต.ท. ทั้งใจจะไปเยี่ยมเพื่อน แล้วเลย
ชวนเขาไปเล่นบิลเลียด ขณะที่ข้าพเจ้าออก
รถเข้าไปในรั้วคุยกับเขาในบ้าน ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง
พอลงมือออกมาให้เจ้าเท็ก คน รถ หมุนเครื่อง
หมุนเท่าไร ๆ เครื่อง ก็ไม่ติด ข้าพเจ้า
กระโดดลงไประงวกรว่าเป็นเพราะอะไร ส่วน
เพื่อนข้าพเจ้าเขาก็แนะนำว่าให้ตรวจไฟ ถ้า
ไม่ไฟก็น้ำมันมีอยู่ ๒ อย่างเท่านั้น ข้าพเจ้า

กักรจะทำตามเขา ค่ะฉันคนตรงไฟ ๆ กัด
ต่อมาเข้ฝ่าค่ายเรเตอร์ตรงน้ำมัน ข้าพเจ้า
เข้ยาลูกกลอยเท่าไร ๆ น้ำมัน ก็ไม่ท่วมลูกกลอย
เลย เพื่อนของข้าพเจ้าจึงร้องว่า “น้ำมัน
หมด” ข้าพเจ้า สงสัย จึงยัดฝ่าหมอน้ำมัน
เอาไม่หยั่งลงไป น้ำมันหมดครึ่งอย่างเพื่อน
ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้ารู้ สักคน และตะเจ้าเด็ก
คนรว่า ข้างไม้ก็ไม่ได้เลยเลย เจ้าเด็กคน
รถลัวข้าพเจ้าจะ โกรธจึงตอบว่า “ผมเติม
น้ำมันก่อนจะมาถึง ๒ กระบ้องแดงนะจ๊ะ”
ถ้อยคำที่เจ้าเด็กคนรถพ่นนั้น ข้าพเจ้าจะเช่ฟัง
ก็ทำมิได้ เข้าใจเสียว่า มัน คง แก้วอย่าง
ขอไปที เพราะกลัวข้าพเจ้าจะ โกรธ ข้าพเจ้า
จึงส่งเงินให้ ไปซื้อน้ำมันมาเติมอีก ๒ แกลลอน
(๓ กระบ้องแดง) เมื่อเติมน้ำมันเรียบร้อยแล้ว
แล้วข้าพเจ้าก็ขับตรงมาจอดที่หน้าโรงมดเลย
ข้าพเจ้าเลยมดเลยตกบเพื่อนในคณวณนชาวั
สักคนก็เสียนกระไร กว่าจะเยื่อและชวนกัน
เลิกตกเข้าไปราว ๓ ยาม พอขึ้นนั่งรถเจ้า
เด็กหม่นแคว้ง ๆ ไม่ติดอก ข้าพเจ้ายัดฝ่า
หมอน้ำมัน เอาไม่ หยั่ง น้ำมัน ไม่หมดเหมือน
เคยกับเมื่อก่อนเย็น ข้าพเจ้าเอาใบ ที่นทว่า
หมอน้ำมันครบถ้วน แต่ จะทำอย่างไรดี จึงจะ
นำรถกลับบ้าน ได้ เจ้าเด็กคนรถรีบอาสา

ไปหาซื้อให้ ข้าพเจ้าก็เพื่อนนั่งรออยู่ประ
มาดครึ่งชั่วโมง เด็ก ของข้าพเจ้านำน้ำมัน
มาเติม รถก็ใช้การได้ ก็ ข้าพเจ้าขับแล่น
ไปส่งเพื่อนแล้วก็รีบมุ่งตรงกลับบ้าน แต่พอ
แล่น มาได้ รวดสัก ครึ่ง ทาง น้ำมัน ก็หมดอีก
ทันจะหาซื้อที่ไหนก็ไม่ได้ ครั้น จะให้เด็ก
ขับออกไปซื้อก็เกรงกลัวมาก ข้าพเจ้าจึง
ควักเงินจากกระเป๋าออกมาหาทางส่งให้เด็ก
เพื่อให้ ขนรถเจ้ไปเอาน้ำมัน ที่ ม. เพลอ อยู่ ที่
บ้านอีกกระเบื้องหนึ่ง ส่วนตัวข้าพเจ้านั่งคอย
อยู่ในรถ ข้าพเจ้าก็คอยอยู่นาน จน รู้สึกว่วง
ถึงลงนอนบนรถนั้นเอง เมื่อเจ้เด็ก นำ น้ำมัน
มาจากบ้าน เกือบ จะสว่างอยู่แล้ว ข้าพเจ้า
ถามว่า “ทำไมไป นาน นึก?” เจ้เด็ก
ตอบว่า “เมื่อข้ากลับมามีสิบลึงสี่สิบ หว่าผม
เป็นชะโงบ พาตัวผมไปโรงพัก ผมก็เล่า
ความความเรื่องราวให้เขาฟังว่า คุณใช้ ให้ผม
ไปเอาน้ำมันที่บ้าน นายสารวัตรเขาจึงปล่อย
ตัวผมมา” เมื่อเสร็จคำให้การของเจ้เด็ก
คนรถแล้วข้าพเจ้าก็ส่งให้เจ้คนน้ำมันเต็มลงไป
หนอยหนึ่งพอหม่นแควงตึก แล้วข้าพเจ้าก็
นั่งขับเรื่อยมา ให้เจ้เด็กคนรถคอยเติมน้ำมัน
เรื่อยมา ที่ละน้อย ๆ ตลอดทาง จนถึง บ้าน
รวมเข้าเสร็จในวันนั้นใช้น้ำมัน เกือบ ๓๐ แกล

ลอน พอรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าก็รีบข้างมากอด
หมอน้ำมันออกตรวจ แล้วให้ ข้าราชการ รอย
แตก ซึ่งทำให้ น้ำมันรั่วไหลพุ่งออกมาโซน ๆ
นั้นรีบรีบรอยก็อย่างเดิม.

ตามธรรมเนียมของข้าพเจ้าในเวลากลางคืน
มักชอบไป เล่น บิลเลียด เป็นเนืองนิตย์ และ
กลีบยาน ก็ก ๆ เสมอ ฉะนั้นครั้ง ขณะที่
ข้าพเจ้าขับรถออกจาก โรงบิลเลียด จะกลับบ้าน
พอถึงถนนพระราม ๑ ข้าพเจ้า ได้ ยืนเสียดอะไร
กึ่งกึ่ง ๆ กึ่ง ๆ ในรถตอนข้างหลัง ข้าพเจ้า
เหลียวหน้า กลับมากข้างหลัง ก็ไม่ เห็นอะไร
ข้าพเจ้านึก สงสัย จึงถามเจ้เด็ก คนรถว่า
“อะไรกึ่ง?” เจ้เด็กคนรถหัวเราะที่ ๆ ไม่
ตอบว่าอะไร ข้าพเจ้ารู้สึก ว่าจะแวงในการ
ที่เจ้เด็กคนรถไม่ตอบ ข้าพเจ้าจึงใช้ มือขวา
ถือพวงมาลัยรถ แล้วมือซ้ายข้ามพนักไป
ข้างหลัง ความ ที่ ตรง ที่ ซ้นลศ ลำห้วยพักเท้า
ข้าพเจ้ารู้สึก หลากใจ เมื่อขณะมือคลำไปพ
เนื้อหยุ่น ๆ ไม่ใช่ก้อนโกลนเลยท่านเอ๊ย คน!
คนเราก ๆ เองหมอมือไปอยู่ ข้าพเจ้าคลำ
ตั้งแต่ กลางหลัง ตลอดถึง ศีรษะไปกระทบผม
เข้ากระทำให้ ข้าพเจ้า ประหลาดใจยิ่งขึ้น ถึง
กับต้องขยับน้ำมันและหยุดรถทันที ข้าพเจ้า
เอามืออีกฝั่งขึ้นมากดหน้า โอ้ โอ้! ผู้หญิง!

พ.ศ. ๒๔

รตนนทร์ของข้าพเจ้า

ในเวลานั้น พอดีแลเห็นหน้าไต้ก๊วยแสงไฟฟ้า
กลางถนน ผู้หญิงคนนั้นหน้าตาพอใช้ คึกคึก
ซึ่งเกิดเสียด้วย เมื่อข้าพเจ้ายังคงจึกคึกมอ
เรื่อย พลางหันหน้า มาถามเจ้าเด็ก คน วรว่า

“นี่ไปอย่างไรมาอย่างไรกัน?”

“ผมไปพามาเองขอรับ”

“ไปพามาจากไหน?” ข้าพเจ้าพุด,
แล้วก็คล้ายมือปล่อยผมผู้หญิงทันที.

“ที่บ้านเขาขอรับ.”

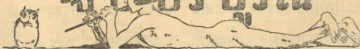
ข้าพเจ้าเกรง จะต้อง พลอยเสียรางวัลไป
ด้วย จึงขอร้องให้เขาทั้งสองลงเงินบริวาร

ชากาศสัก ๆ ในแถบนั้น แล้วข้าพเจ้าก็ขับรถ
กลับมายังบ้านคนเคียว เขาทั้งสองจะอย่างไร
กันต่อไปข้าพเจ้ามิได้ เห็นเป็นธุระกับเขาด้วย
วันรุ่งขึ้นเจ้าเด็กคนรถของข้าพเจ้า ก็กลับมาทำ
งานตามหน้าที่เช่นเคย ข้าพเจ้าก็มีชีวิตตาม
ดังเหตุการณ์ ในคืนวันนั้นอีก.

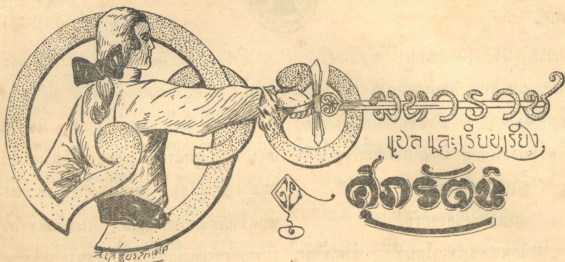
ต่อมาไม่ช้า ข้าพเจ้าก็มีกิจ อย่างหนึ่ง ต้อง
ขึ้นไป มณฑลนครสวรรค์ ราว ๒-๓ อาทิตย์
เมื่อกลับ มาถึง บ้าน ก็ได้ รับ หนังสือ จาก นาย
ตำรวจพระนครบาล กองพิเศษ ผู้หนึ่ง ความว่า

เขาได้พบรถของข้าพเจ้าตาม ที่ เขาจำ นำเบอร์
รถได้ มีผู้หญิงคนหนึ่งขับไปกับชายรุ่นหนุ่ม
รู้สึก ว่าผู้หญิงนั้น ขับรถยังไม่เป็น เขาขอ
เตือน ว่าให้ ข้าพเจ้าระวังอย่าให้ ผู้ที่ ไม่ มี ใบ
อนุญาต ขับรถ อีก จะ เกิด การ เสียหายถึง
ข้าพเจ้าผู้เป็นเจ้าของรถด้วย เมื่อข้าพเจ้าได้
รับจดหมายฉบับนั้นแล้ว รู้สึก ร้อนใจ ไม่ รู้ หาย
ราครหนึ่งเวลาประมาณ ๔.๐๐ ก.ท. ข้าพเจ้า
นำรถออกจาก โรงคนเคียวโดยมิให้ ใครทราบ
เลย ขับไปทาง สามเสน เมื่อเลี้ยวถนน
ท้าวช้างแล้วก็เลยตรงไปเขตเทศบาลนคร ข้า
พเจ้าใช้รถ ผูกพวงมาลัย ระวังแน่น ไม่ ให้ หัน
เหินได้ เมื่อ ผูก มัด เสริมแล้ว จึง หมุนเครื่อง
และตัวข้าพเจ้า ก้าวขึ้นบน บน ยวโรกาส พลาง
ปลดห้ามล้อให้รถแล่นแล้วก็กระ โทกลอง รถก็
แล่นเรื่อย ไปจนสุดปลายสะพานและแสดงอาการ
เผ่นลงสู่ลำน้ำเวก อันเป็นนาม ว่า เจ้าพระยา จึง ค้าง
หายไป ตั้งแต่นั้นมาข้าพเจ้าได้ ใช้ โดยสถาน
ด้วยรถจักรตรงอย่างเดิมมีต้องรับความเดือด
ร้อน ร้อนใจอย่างใดอีกเลย.

งานบริหาร

[๑๓๓]

อา! ท่านวิระบุรุษ โลหิตผู้ใดเล่าที่
 เฝ้ามองแน่นข้าพเจ้า อันได้รียนนามแล้วว่า
 เป็นโลหิตเรื่องนาม ข้าพเจ้าหวั่นพระกฐมา
 จากเชื้อชาติทหาร บัดนี้โลหิตนักรบมาเป็น
 กรรมสิทธิ์ที่ยังบรรพบุรุษ ข้าพเจ้าเคยจายกาย
 สู้ทหารหมู่สัตว์ผู้อาธรรม และผู้ทำผิดคึก
 มีชอย มาแล้ว เป็น มากหลาย เหตุนี้แหละ
 ข้าพเจ้า จึงได้รียนนาม จากบรรดาผู้เป็นประมุข
 และราชตระกูลทั้งหลายว่า “ทหารเสือแห่ง
 กรุงมอสโค.”

มนุษย์ทั่วสันสกโลก ผู้ใดปฏิเสธ
 มาแต่กำเนิด ทำให้ระเหิดมาเพื่อแสวงหา
 ความสุขและประโยชน์ของตนแต่ด้วยเกียจไม่
 แท้จริง ยัง จัก ต้อง ทำคุณ ประโยชน์ให้แก่
 เพื่อนมนุษย์ด้วยอีก โสภณหนึ่ง.

โลหิตข้าพเจ้า โลหิตอันเรื่องนาม แล่น
 สร้านระอุอยู่ในสรรพวงกายเสมอ ข้าพเจ้า

อาจ พลี ร่าง — พลีชีพ และ โลหิต ทุก หยาด
 เพื่อ รัฐ ประ โยชน์ และ บรรดา ความยุติธรรม
 ทั้งปวง ข้าพเจ้าได้เคยสังหารมัน — อ้าย
 พวกดิ้ออำนาจเป็นธรรม และ ช่วยผู้ที่ถูก
 ช่มเหิง กักขัง ให้ได้ รัย ความ ยุติธรรม เสมอ
 หน้า มาเป็น สิบ ๆ ส่วน ทาง ชาติ ศาสนา
 พระมหากษัตริย์เล่า ข้าพเจ้าก็รู้สึกภาคภูมิใจ
 ที่ได้มีโอกาสสนอง มา แล้ว แต่ อ้าย ย่างเข้า
 ยัสัยเอ็จบบริวาร.

ในยศสมัยที่ข้าพเจ้าได้บรรยายมาแล้วแต่
 ข้างต้น เป็นยศสมัยที่บานเมืองยังระส่ำ
 ระสาย บรรดาวิระบุรุษทั้งหลาย มีสัมเก็จ
 พระเจ้าอเล็กซานเดอร์ ที่ ๒ ผู้เป็นประมุขแห่ง
 ประเทศรัสเซีย ก็ต้อง หินหน้า เข้าจายกาย
 ต่อสู้ หมู่ราชไพร่ อันจะมาย่ำ บานเกิดเมือง
 นอน แต่เริ่มสงครามจนทรายลงสันติภาพ
 รวมทั้งข้าพเจ้าผู้หนึ่ง ซึ่งในขณะนั้นได้รัย

พ.ศ. ๒๔

คาบมหาราช

ตำแหน่งยศแต่เพียงนายร้อยตรี พิลิบ นาย
ทหารกองพันที่ ๒ แห่งประเทศศรีเชียบ ตลอดจน
สงครามข้าพเจ้าข้าเป็นผู้คนเป็นวิระบุรุษ ถือ
กายคู่ชีพเข้ามรณภัยต่าง ๆ โดยเต็มความ
สามารถ ซึ่งในบัดนี้ — เมื่อสิ้นสงคราม
แล้ว — ข้าพเจ้าก็ไ้รับตำแหน่งยศเป็น นาย
ร้อยเอก ทหารเสนาวิชาพระองค์ของพระราช
พร้อมด้วยความสุขสำราญอย่างพร้อมมูล.

“ ใ้ พิลิบ เจ้า อ้วน ท้วน ชน มาก
ทั้ง แต่ ข้าให้ พัก ราชการ พิเศษ หนึ่ง เกือน ”
พระราชดำรัสทักในท่ามกลางแห่งหมู่อำมาตย์
ขณะเมื่อข้าพเจ้ายังเข้าสั้ท้อง พระ โรง และ
กระทำการถวายคำนับ “ เจ้ามาเหมาะมาก
ข้ามั้พระที่จำเป็นต้อง ใช้ และกำลังจะ ให้คน
ไปตามอยู่เคียวนทเคียว.”

“ ขอ เคารวะ พระ อาญาไม่ พ้น เกล้า ฯ
ข้าพเจ้ากำลังรอ พระ โองการ ” ข้าพเจ้า
ทูลตอบ.

“ เขา เคารวะ ไว้ คนนี้ ข้า จึง จะ บอก ”
พระองค์ กรั บสั่ง “ อย่า ลืม นะ ว่า คน นี้ เจ้าจะ
ต้อง ไปพบ ข้าราชการ หนึ่ง เวลา เทียง คิน .”

“ พระ เจ้า ข้า ข้าพเจ้า จะ พยายาม การ
นี้ ให้ เคารวะ โด่ ผา พระ ยาท .”

สืบเสาะนาฬิกาในราตรีกาล เป็นเวลาจน
นักแล้ว ข้าพเจ้ารีบแต่งกายด้วยกายคู่ชีพจน
มาถึงตรงไปเฝ้าพระราชวังโดยเร็ว ระหว่าง
ทางไปพระราชวัง จำต้องผ่านถนนเปลี่ยว ๆ
หลายสาย ถนน เหล่านี้ ถึง จะ เป็น ถนน ใน
พระนครหลวงแห่งกรุงมอโค — และสว่างไสว
ไปด้วยแสง โคม กั้จิง แต่ หามิได้ คน สั้ญจร
ไปมา ไม่ เพราะกาลนี้เป็นกาลก่อนข้างศึก
เกือบเที่ยงคืนแล้ว อากาศสั้ท้านหนาวจับใจ
ถ้า สั้ ท้อถอง จะ ลาก สั้ กั้หน้อย คง ไม่ กั้ ล้า มา
ปรากฏตนใน เวลา กั้ กั้ กั้ กั้ กั้ เช่น นั้ เลย
สำหรับ ข้าพเจ้า ๆ ไม่ อวด ตน ว่า กั้ ล้า แต่ กั้
ไม่ กลัว คง คอย มา ร้อย ไป จิต ใด ไ้ กั้ นัง
ถึง เหตุการณ์ ว่า พระราชา จะ ออก และ ใช้ ให้
ข้าพเจ้าทำสิ่งใด.

เสียง นาฬิกา บน หอ วิสุธา ไ้ รว ชัน สืบ
สองที ข้าพเจ้าก็ไ้คิดว่าจะถึงพระราชวัง
เข้ามาแล้ว ในทันใดนั้น ก็ไ้ ยินเสียง
เรียกชื่อข้าพเจ้าดังออกมาจากฟั้ไม้.

“ พิลิบ หยุด ก่อน ” เสียงนั้นเรียก.
ข้าพเจ้าซังก รัง มา ให้หยุด แล้ว หัน ไป

ตามเสียง เห็นชายแต่งกายด้วยเครื่องทำ
ผู้หนึ่ง ยืนมาอยู่ใต้ฟั้ไม้ ข้าพเจ้าเข้าไป
ว่า คงเป็นพระราช จึง กระตุ้น มา ตรง เข้า ไป

ศุภรวิณี

มิดุน

แต่ยังไม่สู้ไวใจก็ จึงเอามือกุมทรวงไว้ เพื่อยงก้นตัวและเคลือบมารต่อสู้อยู่

“อะไร ฟัลลิม เจ้าจำเสียงข้าไม่ได้ คอกหรือ?” พระราชารับสั่ง เมื่อข้าพเจ้า เข้าไปจนใกล้.

“ได้พระเจ้าข้า แต่ยังไม่สู้แน่ใจ” ข้าพเจ้าทูลตอบ.

“เออละ ก็แล้ว เจ้ามาตรงต่อเวลานี้ ชาม” พระองค์รับสั่งต่อ “ไปช่วยกันเถอะ ข้าจะเล่าให้เจ้าฟังตามทาง.”

ข้าพเจ้ากับ พระราชาหันม้าลง สเปร์ ไป อย่างช้า ๆ ตามถนนอีกสายหนึ่ง.

“ฟัลลิม เจ้ารู้ไหมว่า อ้าย คาริลย์ มัน จะ ขอดต่อข้า?” พระองค์ หันมา รับสั่ง.

“เคียววัน มัน กำลัง ชุ่ม นุ่ม พวก ปลูกษา กัน ทุกคืน.”

“มีทวายเกล้าๆ เลยพระเจ้าข้า” ข้าพเจ้า ทูลตอบ.

“เจ้าไม่รู้เลย อะ — แปลก ยี่ก ข้า กระมัง” พระองค์กระซิบ.

“เปล่าเลยพระเจ้าข้า ข้าพเจ้ามิได้ ทวายเลยแม้แต่น้อย.”

“เออฉันทีละ เจ้าจะไ้รู้เคียววัน และ เจ้าเองจะต้องจัดการกับมัน” พระองค์รับสั่ง

“ข้าเคยใช้หลานข้าอ้ายเพรทเคอร์ วิกให้มา จัดการครึ่งหนึ่งแล้ว แต่มันกลัวอำนาจอ้าย คาริลย์ เลยกลับเป็นศัตรูต่อข้า.”

ข้าพเจ้าฟัง พระองค์ทรงอธิบายจนสิ้นเชิง ไทโยมิได้ขยับปากประการใด พระองค์รับสั่ง แล้วก็นั่งอ้อยสักระ.

“นั่น คาย ฟัลลิม คือ คายมหาราช”

พระองค์รับสั่งอีกภายหลัง “เอาของเจ้ามา เปลี่ยนกับข้าเสียเถิด แล้วเจ้าจะต้องใช้คาย เล่มนี้ — คายนี่ สักการ มัน เสีย ทั้งคู่ ให้คายนก ไปตามกัน คายของเจ้านั้นจะกระทำให้อ้ายอำมาตย์ผู้มั่งคั่งและหลานชายข้าเสื่อม เกียรติยศลงไป ข้าอยากให้มีนาคาย — คาย ค่ายคายนของข้าเล่มนี้เท่านั้น.”

พระองค์รับสั่งสิ้น ก็ชักพระแสงกายออก จากฝักประทานให้ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า รับไว้ แล้วชักของข้าพเจ้าออกแลกเปลี่ยนกับพระองค์ รู้สึกภูมิใจ ที่มีเกียรติยศจึงกับได้ ถวายคายนมาหาราช ของพระราชาเป็นที่ ยี่ง เราควมม้า กันไปไ้ไ้ประมาณ ๓๐ ไมล์ (๔๐๐ เส้น) ไทโย อการกษณัฎาพ ก็มาปรากฏอยู่หน้าคักร้าง เปลา่เปลี่ยวแห่งหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้ายังไม่เคย รู้จักเลย.

“ถึงแล้ว ฟัลลิม ในคืนนี้แหละที่มัน

ประชุมปรึกษากัน” พระองค์หันมารับสั่ง
“นั่นแหละ เป็นที่ ๆ เจ้าจะต้องฝ่าอันตรายเข้าไป
ไปกำจัดมัน— พวกอ้ายโสดาที่ทุจริตคัมภีร์ชอบ
ให้ตายไปตามโทษานุโทษ ไร— พิลิป
เจ้าจงกระทำการตามคำสั่งของข้าให้เรียบร้อย
ไต่ ไม่ใช่หรือ? ข้าเชื่อในความสามารถ
ของเจ้า— ว่าเจ้าคงฆ่าเพี้ยนคน ทำหน้าที่ลูก
ผู้ชายได้ก็ทุกประการ เอละ พิลิป เจ้า
ไปเร็ว! ข้าจะคอยเฝ้าอยู่ภายนอก และ
เตรียมตัวคอยรับข่าวคืนในไม่ช้า.”

พระองค์ทรงบัญชาเสร็จแล้วก็ทรงชี้หนทาง
เข้าให้ ข้าพเจ้าไม่จำเป็นที่จะให้พระองค์
ต้องเตือนอีกเป็นคำรบสอง จึงรีบโคดลงจาก
หลังม้า ชักดาบคู่ซึ่งพอกเคียวตรงไป พอถึง
หน้าประตูข้าพเจ้าก็ลงมือเคาะเรียกทันที.

“ใคร?” เสียงถามมาจากภายใน.

“กันเอง!” ข้าพเจ้าตอบ.

“กันนะใคร? ออกเร็ว!” เสียงถาม.

“กัน คือผู้ส่งข่าว ของ หัวหน้าผู้หนึ่ง”

ข้าพเจ้าส่ายบอก.

เสียงเรียกอยู่ชั่วขณะ แล้วยานประตู
อันมหึมาจึงเผยออก.

“แกคือใคร?” ชายรูปร่างใหญ่โต
ถาม เมื่อเปิดประตูออกมาเห็นข้าพเจ้า.

“กัน คือ เสด็จไป ของ ท่าน หัวหน้าผู้หนึ่ง
นะซี” ข้าพเจ้าบอก “กันได้ทราบเรื่องราว
มาจากพระราชวัง ที่จะมายกท่านหัวหน้า.”

“นั่นคอยก่อน” มั่นพูด “กันจะไป
เวียนท่านให้ทราบ.”

“เร็วนะ” ข้าพเจ้ากำชับ “เวลาไม่
คอยท่า.”

มันรับคำ แล้วก็หันจะกลับเข้าไป โอ!
น่าอายมาก ในการที่ข้าพเจ้าจะผ่านคนที่
ไม่รู้สึกรู้สางและไม่มีความจริงอยู่การที่ข้าพเจ้า
กระทำนี้ ไม่ใช่การกระทำแห่งวีรบุรุษ และ
ย่อมมีโทษผิดอย่างร้ายแรง เทียบเท่ากับคน
ล่วงละเมิดกฎหมายแห่งชาติก็จริง แต่ต้อง
ผ่านกระทำการนี้ ก็เสียว่าเป็นเวลาจำเป็นเท่า
กับ ทำสงคราม ถ้าไม่ทำเช่นนั้น ก็เท่ากับ
ข้าพเจ้าโง่มาก แม้มันรู้สึกตัวเมื่อใด พระ
ของพระราชาก็จะต้องได้ รับความลำบากไปอีก
มาก ดังนั้นพอมันหันกลับ ยังมีทันพ้นเขตที่
ประตู ก็โดนดาบของข้าพเจ้า ซึ่ง คอยทั่วทั้ง
อยู่เข้าที่อกทลหลัง มันล้มลงทำอาการคนรณ
อยู่สักครู่ ก็เงยเสียง ขาดใจตาย ณที่นั้น
เสร็จส่งทหารอ้ายคนเฝ้าประตูแล้ว ข้าพเจ้าก็
ค่อยย่อเข้าไปภายใน จะว่าโชคอันนวยกถูก
ปรากฏว่า พอมัน ทั้งพวก รวม ทั้ง คาเวีย

ศุภรัตน์

มิถุน

และ เฟรเดอริค กำลัง ประชุมปรึกษากันอยู่
ข้าพเจ้าไม่ขอให้เสียเวลาเลย จนวินาทีเดียว
ตรงเข้าไปยืนอยู่ในท่ามกลางหมู่พวกมัน
มือกุมคายนามหาราช เพื่อประหัตประหารมัน
กระทำให้มันทั้งหลาย คลั่งมองข้าพเจ้าเป็น
ศาตเคียว หน้าซีกไม้ผิวยศาย ปากและ
ตัวสั้นคงเห็นมีจราชเจ้ามาคนั้น.

“มิง — อ้ายชาติสัตว์ อ้ายพวกทรมน
ชยลต่อเจ้า มิงสงสัยนักเถิดว่ากำลังจะได้
ชิมรสกายของข้าเคียวนี้ ไง! เถว้มตัว
เร็ววี้ มา — มาสู้กับข้าตัวต่อตัวที่ละคน

คายนของข้ากำลังกระหายเลือดพวกเจ้า และ
จะได้ช่วยส่งวิญญาณไปยังที่บรมสุข” ข้า
พเจ้าพูดแล้วก็ชักคายนออก กวักแกว่งอยู่ไปมา
น่าชมพวกมันที่เป็นเลื้อไม้ไต่เถา พอชาก
คำพูดของข้าพเจ้า มันต่างก็ชักคายนออกเพื่อ
การต่อสู้ เจ้าเฟรเดอริค เป็นผู้ย่างเข้า
มาก่อน เราทั้งสอง จึงได้ประคายนกันเป็นคู่
ที่หนึ่งตัวต่อตัว.

ฉิบ — ฉิบะ — ฉิบะ เสียงคายนของเรา
ทั้งสอง กระทยกัน เป็นประกายอย่างน่ากลัว
ทุกคนที่เหลือนั้น ต่าง คอยท่วงที
มองเราผู้ซึ่งจะยกชัยชนะจากซึ่งกันและกัน
เพลงคายน ของ เฟรเดอริค — เป็น เพลง คายน

ยากที่ผู้อื่นจะเอาชนะได้ โดยง่าย การ
ต่อสู้ระหว่างเรากับเขาเป็นไปอย่างธรรมดา คือ
แสดงความเยือกเย็นประจักษ์สลับ ด้วยต่าง
ฝ่ายต่างยอมสู้กันด้วยคิดว่ามันมีฝีมือเข้มแข็งพอ
ต้านทานกัน ถึงพริกถึงขิง เฟรเดอริค
เป็นหลานพระราชอา ควหรือมาเข้าด้วยพวก
ทูลวิศ คอย พยายาม ซึ่ง ราชบัลลังก์อื่น มีชย
ธรรมเช่นนี้ ข้าพเจ้าแรงมือโจมตีแทงรวดเร็ว
ขึ้นเพียงใด เฟรเดอริค ก็ได้โดยสวนแทง
ด้วยอาการคายนเดียวกัน ภายในครู่เดียวโลหิต
ที่ฆ่าเพญะจะให้เยือกเย็นก็กลับกลายเป็นร้อน —

ร้อนราวกับกองเพลิงสุมเผาในทรงอก การ
ต่อสู้ที่ได้ดำเนินไปอย่าง รมักระวัง ก็กลับ
กลายเป็นเล่นเลื้อ ต่างรุก ต่างแทง ถ้อยที่
ผลัดเปลี่ยนกันอย่างรวดเร็ว อา! มันเป็นค
แข็งขันของข้าพเจ้าแล้วโดยตรง ฝีมือเขี้ยว
ชาญว่องไวไม่มีคข้าพเจ้า แต่ดูเหมือนข้า
พเจ้าจะได้เปรียบข้างเล็กน้อย มันใช้ถ้อย
หลอกล่อต่าง ๆ ส่วนข้าพเจ้าก็ยกคายนอย่าง
เต็มความสามารถ และทำบายอ่อนกำลัง
มัน คงเข้าใจ ว่าข้าพเจ้าทาน กำลัง มันไม่ได้
ยอมเขาสเป็นเชิงเย้ยหยัน แล้วจะคุมกำลังแทง
มาโดยแรง อา! เฟรเดอริค เอย ถึง
วาระสุดท้ายของเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าแสวงรับ

พ.ศ. ๒๔๗

คาบมหาธา

พลาก ทำให้มันสวนแทงมาแรงโดยไม่ระวัง
ยักกล คาย ก็ โทน ฟาก กระ เก้น ไป ข้าง หนึ่ง
พร้อมกับทันโคนัน คาย ของข้าพเจ้าก็สวน
กลันเข้าไปยัง เป็นโอกาสอันเหมาะ มัน
โตนคายของข้าพเจ้าตลอดประเทศ โลก
พุ่งไหลซึมซาบมิหยุดหย่อน มันร้องไคร้
เกี่ยวกัซวนซัลมลง.

“มึง — อ้ายพลลีย — มึงฆ่าเฟรคเคอร์ รีก
คนของข้า เพราะฉนั้นมึงจะต้องไต่รับโทษ
อย่างหนัก” อ้ายคาริลยเปลี่ยนสำเนียงด้วย
ความเคืองแค้น พร้อมกัยเสียงของมัน แล้ว
มัน ก็ปราศพุ่งควมมายังข้าพเจ้า กุญ พยัคฆ์ ร้าย
ที่เข้าครุฑ เหยื่อเป็นภิกษุอาหาร.

“เชิญชั่ว จะ อ้ายสัคว์ ข้าเตรียมตัว
พร้อมแล้วที่จะส่งชีวิตเจ้าอภัยหนึ่ง” ข้าพเจ้า
ร้องกัถ้องด้วยโทษะ แล้วก็แทงคายไปทันโคนัน
มันร้องไว้แล้วเริ่มพ่นมายัง ข้าพเจ้ารับ และ
รู้สึกว่าการกำลังของมันขยายงคุดครี ชะ —
คาริลย เอ๊ย ข้าอาจะ ฆ่าเจ้าได้ภายใน
พริบตาเดียว เฟรคเคอร์ รีกมีดีกว่าหรือ เขา
ยังต้องตายด้วยคมคายของข้าเพียงชั่วเวลาไม่
นาน นับประสาอะไร กับฝีมือเช่นนี้ ชะ
ผิดกับ เฟรคเคอร์ รีก คงเสียเอาหนึ่ง จะ
มาคานทาน คาย ของข้าได้ นาน ๆ เจียวหรือ

อนิจจา — ชีวิต อัน พัง สวง ของเจ้า กำลัง จะ
เกินทางไปสู่ห้วงแห่งมฤตยู ตลอดบัดนี้แล้ว.
ข้าพเจ้า คำนึง พลัง ก็ รวม กำลัง แทะไป
อย่างเต็มแรง มันถอย หลีก ออกห่าง ด้วย
ความหวาดกลัว.

“คาริลย หนี ข้าไว้? อย่า หนี ชั่ว
อ้าย คน กล้า — ไม่ต้อง หนี” ข้าพเจ้าร้อง
“ข้าจะไม่ยอมให้เจ้า หนี ไปได้ เป็น อัน ซาก
เตรียมตัวเถิด — อ้ายคาริลย — เตรียม คอย
รับคายตามโทษ คายของข้าจะพุ่งออกเจ้า
อยู่ในวาระนี้แล้ว” สันคำข้าพเจ้าก็สวนแทง
ไปอย่างแรงอีกครั้งหนึ่ง อา! สวรรค์ —
สวรรค์ ทรง โปรก — มันถึงที่แล้ว คาย ของ
ข้าพเจ้าพุ่งเข้า ไป ทล หลันมัน อย่าง เต็ม รัก
พร้อมกับเสียงกัถ้อง โดหิตักพุ่งพลา้นออกมา
นองทั่วสรรพางค์กาย มันทำอาการซวนเซ
ล้มลง แสดงว่ามีจรรยาไต่ คร่ำที่เอาชีวิต
ไปสู่ที่ทุกคิภาพแล้วอภัยหนึ่ง.

“เฮามันไว้วัย พวกเรา” อ้ายพวกที่
เหลื่ออยู่ร้อง เมื่อเห็นผู้เป็นประมุขทั้งสอง ของ
มัน สิ้น ชอลง.

“เฮอักเชิญชั่วจะ อ้ายพวกหมาหมู่ ข้า
ไม่หนี หรือหนีเลยจนกว่าจะตาย” ข้าพเจ้า
คอบ และพ่นฟาก มิยอมให้พวกมันใกล้เข้ามา

พ.ศ. ๒๔

ตามมหาวราช

เก้าอี้ ตรงไปเข้ด้วยตนเอง.

“นายร้อยเอกพลิบ อยู่ ไหม? เร็วรีบ
ไปบอกเร็วว่าเรากำลังต้องการพบ” เสียงขรรษ
แปลกหน้าถามโดยเข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นคนไข้.

“เฮ้! อะไ ก็นั่นแหละ คือ พลิบ”
ข้าพเจ้าตอบ.

“หา พลิบ งั้นรีบมานะ” เขาพูด
“เร็วเข้าไปข้างใน ก็นั่นเรื่องจะสนทนา
ด้วย.”

ข้าพเจ้ารีบพาเขาเข้ามาโดยเร็ว ในใจ
อยากรู้ว่า เขาจะสนทนาเรื่องอะไร.

“พลิบ นี่ แกรู้ไหมว่า ก็นั่นมาที่นี่เพื่อ
ประสงค์อะไร?” เขาพูดเมื่อมาถึงห้องสมก.

ข้าพเจ้าไม่ตอบ เพียงแต่จ้องมองเขา
ชายผู้นั้นรูปร่างขมของทงศตวิ สรวนหมวก
กลมลงมาถึง ต้นคอ โยหน้า แดงกำ แสง
อการเคียดเค้าน.

“รู้ไหม?” เขาถามอีก “ไม่รู้อะไร?
ก็ละกัจะบอกให้ ก็นั่นมานักเพื่อจะประสงค์
มาเอาชีวิตแก่แทนพี่ชายกัน”

“ชีวิต—อะ—แปลกมาก ก็นั่นไม่เคย
มีอะไรกับแกล่นนั้น” ข้าพเจ้าพูดใจเย็นและ
หัวเราะ อย่าง ขบขัน “ใครเล่าที่เป็นพี่
ชายแกล.”

“พี่ชายกัน? คาเรลีย ที่แก่ได้ฆ่าตาย
เมื่อสองวันมาแล้วนี่” เขาบอก “ก็นั่นละ
เป็นคนทีแกลจะต้องใช้ชีวิตพกัน.”

“คาเรลียนี่รู้ พี่ชายแกล อะ—มันก็
สมควรแล้วที่เขาตาย” ข้าพเจ้าพูดและยิ้ม
“ก็นั่นฆ่าเขา—พี่ชายแกล เป็น คน ทวยศคือเจ้า
จริง แต่ทำให้ความคึกคักแท้จริงของกันั้นไม่
นั่นคือคำสั่งของพระราชาต่างหาก.”

“เลิกพูด” เขาห้าม “โน่นตาย—เร็ว
เตรียมตัว กันั้นต้องแก้แค้นแทนพี่ชายกัน
ให้จงได้.”

“แกลจะแก้แค้นวี่—อย่าเลย แกลเอ๊ย”
ข้าพเจ้าพูด “เราไม่เคยมีสาเหตุกันเลย จะ
มาฆ่าฟันกันทำไมโดยไม่มีประโยชน์.”

“ไม่มีประโยชน์—มีสิ กันั้นจะแก้แค้น
แกลอย่างไรละ” เขาว่าพลางก็ตรงไปปลดทนาย
ที่ข้างฝายนให้ข้าพเจ้าเล็มหนัง.

“เอาละนะ แกลเตรียมตัวให้คี่” เขา
พูดแล้วก็แทงสวนมาอย่างรวดเร็ว.

ข้าพเจ้าต้องจำไว้ได้อย่างไม่เต็มใจ
ลึกสงสรวนขมขุ่นม่นอยู่คี่มาก ทุก ๆ ครั้ง
ที่เขาส่งมา ข้าพเจ้าจำไว้ โดยมีได้กระทำ
การต่อสู้เลย คิดว่าถ้าข้าพเจ้าสวนกลับไป
คราวใด คราวนั้นแหละที่เขาจะต้องถึงวาระ

ศุภรัตน์

มิกุน

สุดท้าย ทำทางเพลิงกายของเขา ข้าพเจ้า
รู้ สักว่าไม่เป็นเลย หรือบางทีจะยังไม่มีเคย
จับกายเสียเลยด้วยซ้ำ เราต่อสู้กันไม่นาน
เขาก็เร่งระดมแทงมาไม่ละสัก ครึ่งหนึ่งเขา
จึงมาอย่างสุดแรง ข้าพเจ้ารีบวิ่ง และ ยึด
แต่เขา ๆ อวูชท์หลุดกระเด็นไปข้างพื้นห้อง
จะเป็น คืบ ความ ตกใจ หรือ อย่างไร ก็ตาม
ปรากฏว่า เขาค้าง และ ล้ม ลง ส่วีสัญญาภาพ
หมวกหลุดจากศีรษะ กระเด็นไปข้างหนึ่ง.

“เฮ้ ! สตรี” ข้าพเจ้าร้อง ดัง ก้อง
“คู่ประชิดของข้าพเจ้าคือสตรีสาว.”
สิ้นประโยค ข้าพเจ้าก็ตรงเข้าประคอง
กระทำการปฐมพยาบาล จน หล่อน พ้น ล้ม ตา
ขึ้นได้.

“โอ — เธอขา — พลัดไป ฆ่ากิฉินเสีย
เถอะค่ะ” หล่อนพูดอย่างละห้อย “กิฉิน
แพ้เธอแล้ว เธอ — เธอ ชี้ ค่ะ โน่น กาย
โปรกหยิบมาฆ่ากิฉินเสียเถิด.”

“ไม่ไปคอกเธอ” ข้าพเจ้าพลอบ “ฉิน
นะหรือ จะทำอันตรายต่อเธอผู้เป็นสตรีเพศใด
สักคอ.”

“ไม่ควรวีตก เธอที่รัก” หล่อนพูด
“กิฉินก็เท่ากับศัตรูของเธอผู้หนึ่ง.”

ข้าพเจ้าไม่ยอม พุกจาเขียงย้ายไปต่าง ๆ

หล่อนเห็นทำข้าพเจ้าไม่ยอมจริง จึงดลไป
หยิบกายที่พนัก เพื่อทำลายชีวิตเสียเองด้วย
ความโหม้นคึก แต่ก่อนที่หล่อนจะวิ่งกายลง
ที่ตก ข้าพเจ้าก็คว้าถึงตัว แอ้งกายมา
ทั้งเสีย.

“อย่า ชี้ ค่ะ” หล่อนว่าแล้วก็ชวนเซ
ล้มลง หากข้าพเจ้าไม่รีบไว้ น่ากลัวว่าคง
ได้ รีบอันตรายเป็นมั่นคง ออ ! ท่านเอ๋ย
สองนิกที่ ชีว่า ถ้าท่าน เป็น ข้าพเจ้า ชั่ง
กำลัง ประคองกอดหล่อน อยู่ใน วงแขน เวลานั้น
ท่านจะรู้สึกอย่างไร จะพิศดวงพิศคร อันปก
คลุมไปด้วยผมทำเป็นมันหรือ ? หล่อนถึงถาม
ยิ่ง — งามจนปราศจากที่ติ จะพิศไหน กุ
ช่างทอกลาเส้นกระไร ความเลี้ยวกระตลย
วันจวนยังเกิดแก่ข้าพเจ้า ออ ! ข้าพเจ้า
รัก — รักหล่อนผู้เป็นสัตว์แล้วเป็นอย่างยิ่ง.

หล่อนนั่งแน่นไปชั่วครู่ใหญ่ ๆ ก็กลับคืนสติ
เมื่อ รู้ สัก ทั่ว ว่าได้ตกมาอยู่ในวงแขนข้าพเจ้า
หล่อนก็รีบลุกขึ้นด้วยความอาย.

“ขอโทษเถิดเธอ ที่ฉินได้ล่วงเกิน ๆ ไป”
ข้าพเจ้า ห่มก ทำ พุด เลบ พุก พลอยไปอย่าง
ไม่รู้ สัก.

“ไม่ต้องกอดค่ะ” หล่อนว่า “กิฉิน
เสียอีก ควรต้องขออภัย” หล่อนพูดแล้วก็

พ.ศ. ๒๔

ดาบมหาราช

กัมหนานัง.

“เธอผู้ยอขยิมิตร” ข้าพเจ้าพูด
“ฉันมีเรื่องที่จะขอความช่วยเหลือจากเธอ
สักอย่างหนึ่ง.”

“อะไรหรือคะ?” หล่อนถาม.

“คุณฉันรักเธอ” ข้าพเจ้าพูดอย่างไม่
เอาใจใส่ ว่าหล่อนจะคิดอย่างไรต่อข้าพเจ้า.

หล่อนหันมาแต่ทว่าทาสชาคนึงอยู่เป็นครุ่น
จึงเมยหนานชนพูด.

“รักคุณหรือคะ โอ! เป็นไปไม่ได้
ดอกคะ— เธอชา— ถึงเธอจะว่ารักคุณแทบ
กลืน ก็ฉันจะเชื่อถือในคำพูดของเธอได้
อย่างไร ก็ฉันเคยได้ฟังคำเรอและผู้อื่น
อีกว่า เธอเกลียดสัตว์เพศ ก็ฉันก็สัตว์เพศ
เธอจะมารักอะไรก็ฉัน เธอว่ารักก็ฉันไม่ใช่
หรือคะ? ก็ฉันขอขอบคุณเธอมาก แต่
ก็ฉันผู้อาภัพ เห็นจะตกแทนบุญคุณของเธอ
ไม่ได้ เธอ รัก ก็ฉัน— รัก ก็ฉัน ด้วย น้ำใส
ใจจริงและความรักอันบริสุทธิ์หรือ หรือว่า
เป็นแต่ความรักชั่วเล่น อันพึงเกิดจากอาการ
ใกล้ชิด นั้นแหละคะ สองสิ่งนี้เป็นปัญหาที่
เธอต้องตอบ หากเธอตอบมาด้วยความจริง
ใจแล้ว ยางที่คำตอบของคุณ จะพึงพอใจ
เธอเป็นที่ยัง” หล่อนพูดแล้วแต่ครั้นจะลุกขึ้น

แต่ข้าพเจ้าจับมือไว้แน่น.

“เพื่อเห็นแก่ฉัน ขอเธออย่าเพื่อละทิ้ง
และลุกไปให้ฉันต้องอยู่แต่ผู้เดียวในเวลานี้เลย
เธอเจ้า! โปรดอย่าแสวงหามาหาหัวใจฉันให้
ได้ด้วยความทุกข์ ก่อนที่เธอจะคำตอบจาก
เธอ ฉันได้บรรยายให้เธอฟังเสียแล้วไม่
ใช่หรือ— ว่าฉันรักเธอ— เธอผู้ยอขยิมิตร ความ
รักของฉันถ้าได้มีขึ้นแล้ว ย่อมเกิดจากความ
จริงใจทุกประการ จริงอยู่! ฉันเกลียด
สัตว์เพศ เพราะสัตว์เพศได้ทำความระทม
ใจให้ฉันมาแล้วเป็นสิบ ๆ แต่สำหรับเธอ—
เธอคงจะไม่มีความรู้สึกเช่นนั้นแน่นอน การ
ที่ฉันรักเธอ ฉันหาได้รู้สักว่ารักเธอเพียง
ชั่วเล่นไม่ ฉันรักเธอจริง— รักด้วยความ
บริสุทธิ์ ฉันขอสารภาพ เธอคงจะหยิ่งทราย
ได้ทีเดียว ฉันรักเธอแล้วแต่แรกได้พบเห็น
กันโดยโชคยังเจิญ นับแต่ดวงหน้าและน้ำ
เสียงของเธอได้ปรากฏแก่จักขุประสาทและ
โสทรประสาทของฉัน เธอมีได้สิ่งเอกอุกภัย
กิริยาของฉันแต่เมื่อที่ฉันได้แสดงความรัก
รักก็เธอเขย่งคอกหรือ? ยินใจ! เธอ
ช่างมีน้ำใจแข็งกระด้าง มิได้เห็นแก่ฉันผู้จะ
ได้ด้วยความตรอมใจ เพราะความงามของเธอ
เวลานี้เลย ส่วนฉันสิ ได้รู้สักว่าเธอเป็นเจ้า

ศุภวัน

มิกน

หัวใจ อยู่ พร้อม แล้ว ความจริงฉันรู้ สัก
อปีระยคอสู่ ในเรือนยงนิก แต่จะทำอย่างไร
ฉันไม่สามารถ จะ ปก บังได้ อีกต่อไป ทั้ง
หวังใจว่าเธอผู้ซึ่ง ได้ทราบความรักของฉันแล้ว
พร้อมทั้งเป็นผู้ทรง โสมอัน สรรสรวยงคงมายัง
เป็นที่ต้องคาของบรุษ จะมีใจโหดร้ายถึง กับ
กักความรักของฉันให้ขาดสั่นลง ซึ่งจะนำ
ความระทมทัก ให้ฉัน อย่าง ไม่น่า ถิ่น เจียว
หรือ? อนิจจา! — น้ำใจเธอ ห่อ ซ่าง
ร้ายกาจถึงกับจะตัดความไมตรี กระทำให้
ฉันได้ รับแต่ความระทมฉนั้นหรือ?”

หล่อนั่งนิ่งมิได้ยรีปากในขณะนั้น แล้ว
จึงตอบว่า.

“ตามที่เธอพูดนั้นถูกแล้ว สตรีเพศย่อม
เป็นสัตว์ของบรุษ และบรุษก็ก่อมารของสตรี
สตรีเป็นอันมาก ได้ รับความระทมขมขื่นเพราะ
บรุษที่ตนหลงรัก บางคนถึงกับ ได้ รับความ
ครอมใจตายก็มี ที่ฉันพูดนี้ — พวกสำหรับ
สตรีทั่วไป ถึงตัวที่ฉันก็เช่นเดียวกัน อา!
เธอยังไม่ ทราบ ถึง น้ำใจ สตรี ว่าเป็นอย่างไร
จริงอยู่ สตรีเป็นเจ้าหัวใจของบรุษ แต่ถ้า
บรุษรักใคร่แล้ว สตรีผู้หนึ่งก็จะต้อง ได้ รับความ
ระทมทักชักรายเท่าชีวิตหาไม่ ที่เธอพูดว่า
บรุษ ได้ รับแต่ความทุกข์ดิหรรณ อันเกิดจากสตรี

นั้น ก็ฉันไม่เถียง แต่เธอยังจะรู้ สัก สักว่า
สตรีเมื่อ ได้ รับความทุกข์เขาย่างแล้ว ยิ่งเสีย
กว่าบรุษครึ่งร้อยเท่า เหตุทั้งนี้เพราะที่ฉันได้
เคยทราบ และ เคยเห็น มาแล้ว เป็น มาก หลาย
เธอไม่เคยได้พบข่าวว่าสตรี กระทำ อีตคณียา
กรรมบ้างคอกหรือ นั่นอะไรเล่า ไม่เพราะ
ความหลวมตัวของตัวฉันได้ รับทุกข์ ฆ่า ตัวเอง
คอกหรือ? สำหรับบรุษ ที่ฉันไม่จำเป็นต้อง
กล่าว เธอก็เป็นบรุษคงรู้ สักตัวได้ก็ บรุษ
เมื่อถูกสตรีสลักแล้ว ยิ่งอาเวททหมายอนอก
ได้ ส่วนสตรีสิ ถ้าบรุษสลักแล้ว จะต้อง
ได้ รับความทุกข์ทุกคน ไหนจะรู้ สักละอาย
แก่ใจ และอีกอย่างหนึ่งชื่อและนามอันหอม
หวาน จะต้องที่กมลทินไปชั่วอายุไข เรืองน
เธอไม่คิดบ้างคอกหรือ? เธอว่ารัก — รัก
ที่ฉัน ไม่ใช่หรือคะ? ก็แล้วที่ฉันขอขอบคุณ
เธอเคยคิดบ้างหรือเปล่าว่า ขรรณาสตรีเมื่อ
ได้ รักบรุษผู้ใดแล้ว ความรักอันนี้จะยังยืน
ไปชั่วกัลปาวสาน เพราะเหตุนี้ สตรีทุกคน
จะต้องระวังตัว มิให้ตกเข้าข่ายแห่งความรัก
ได้ โดยง่าย และถ้ารักแล้วจะถอนตัวไม่ขึ้น
ที่เดียว สตรีตามที่เขาว่า — ว่าเป็นเจ้าแห่ง
ความรัก ขอนสภที่ฉันขอเถียง บรุษเสียอีก
เป็นเจ้าแห่งความรักยิ่งกว่าสตรี สตรีคนใด

พ.ศ. ๒๔๗

ตามมหाराช

เมื่อได้ เห็น บุรุษ คนใด พึงพอใจ ของ ตน แล้ว
ความรัก — ความรัก ทั้ง มวล จะ ต้อง ตก เป็น
ของบุรุษผู้หนึ่งทันทีอย่างไม่มีข้อสงสัย สรุปล
รวมความว่าสตรีอาจรักบุรุษก่อน อย่างถอนตัว
ไม่ขึ้น หรือเมื่อเห็นหน้ากันรักทันที แต่
นั่นแหละสตรีเพศผู้นั้นเอาความอายไว้ ยิ่ง กว่า
บุรุษ จะแสดงความรักของตน ต่อบุรุษก่อน
อย่างไรได้ ตาม ขรรพชา บุรุษ จะ ต้อง เผย
ความรักของตนก่อน เมื่อนั้นแหละ บางที
สตรีก็จะอธิบายความรักให้ฟังจนสิ้นเชิง ความ
เจริญแห่งความรักนี้ ถ้าล่วงลุล่วงสำเร็จ
ไปได้ปราศจากอุปสรรคขัดขวางแล้ว คราวนั้น
แหละ เขาทั้งสองจะต้องได้ รับแล้วซึ่งความ
สุขอย่างทุกคืนมจวบสิ้นอายุ” หล่อนระบายลม
ออกแล้วพูดต่อไป “สำหรับภิกษุณีเอง — ภิกษุ
ยังไม่เคยมีภักตถึงเรื่องเลย นอกจากเธอ
เท่านั้น ที่ได้บรรยายให้ ภิกษุณีฟังมาแล้ว”
“ตาม ที่เธอพูดก็จริง ฉันไม่เถียง”
ข้าพเจ้าตอบ “การ ที่ เธอ ว่า มาแล้ว ถัด
แต่บุรุษได้เคยถูกมาแล้ว อย่าง นัยครั้งไม่ถ้วน
ฉันเองผู้หนึ่งที่ได้เคยผจญมาแล้วอย่างมากมาย
สตรี ก็ควรจะ ทำให้ฉัน ได้ รับแล้วซึ่งความทุกข์
จึงเป็นเหตุให้ฉัน รู้สึก เกลียก — เกลียกมาก
แต่อา! ฉันจะฆ่าเพี้ยนคนเป็นโสก เกลียก

สตรีไปไม่ได้ อีก ต่อไป แล้ว เพราะ อะไร
เธอยอมทวายอยู่เต็มอกมิใช่หรือ? ถ้าหาก
เธอยังเกลียดแคลง หรือ สงสัย ฉันขอออก
ความตรงว่า — เธอเอง คือสตรีคนแรกที่ดินไม่รู้
สึกเกลียด และตรงกันข้าม รักเธออย่าง
ที่สุด แต่หาอาจแจ้งให้เธอทวายได้ ไม่ว่า
จำนวนความรัก ที่ฉันผูกพันกับคน อยู่ในเธอ
นั้น มากมายเปรียบเพียงภรา หรือเพียงไหน
และ ถ้าเธอ จะทำใจแข็ง เปรียบ ประคอง เพ็ชร์
และศิลา ไม่เว้นหน้าแก่ฉันผู้ ขาดวิพ ซึ่ง
จะได้ รับแต่ความโทมัสค์แล้ว ยินดี — เธอ
ฉันยินดี ที่จะผจญต่อความทุกข์ทวายจนชีวิต
หาไม่ แต่ขอให้เธอจงทวายเสียเถิดว่า ฉัน
จะ ทนหาความสุขใน มนุษย์ โลกนี้ไม่ได้ อีก
นานเท่าใดนัก หากความสุข — ความสุข
ของ ฉัน จะ เป็น ความ สุข อัน ปราศ จาก เธอ
อนิจจา! ความรักของฉัน ช่วง ไม่มีค่าเสีย
เลย” ข้าพเจ้าพูดแล้วรู้สึกท้อใจ ก็มหัน
นั่งมองพื้นดินหล่อน.

“อะไรล่ะ — เธอชา เธอขมกที่รัก เธอ
เข้าใจ ว่า ความรักของเธอ ปราศจากค่าหรือ?
เปล่าๆออกค่ะ ภิกษุณีได้หมายความว่า ความ
รักอันบริสุทธิ์ของเธอจะปราศจากค่าเลย จริง
นะคะ ภิกษุณีรักเธอ — รักเธอแต่ได้เห็นหน้า

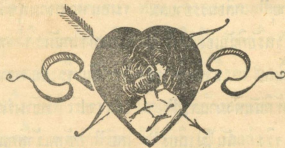

ศุภรัตน์

มิกุน

เธอแล้วแต่ครั้งแรก แต่กิดินจะทรายไ้หรือ แชนซึ่งกันและกันนานเท่าใดไม่ทราย ปาก
 คว้าเธอจะรักกิดินด้วยน้ำใสใจจริงอันขริสุทษ์ ต่อปาก พร่ำพรรณนา ถึง ความรักไปต่าง ๆ
 คุรสำลี้เช่นนั้น เพราะ กิดินได้ ทรายว่า เธอ อา! มหาเมฆหมอก แห่งความรักได้เลื่อน
 เกลียศศัทรเพศ เมื่อเช่นนั้นก็แปลว่าสศัทรเพศ ลอยมาบ้ียงเราทั้งสองชั่วเวลานาน ซึ่งใน
 ทั่วไป กระนั้นกิดิ ตั้งแต่ได้เห็นหน้าเธอ เวลานี้ ข้าพเจ้า กำลัง ค่อย ประคอง กอดหล่อน
 กิดินก็ ----- เธอแล้ว.” โขยหล่อนมิได้ มีการชิตขวาง พลางก็รมพิศ
 ฝูที่ เคยผ่านพ้นมาแล้วจากความเป้นหนุ่ม

สาว บ่อม จะเล็งเห็นอก ของปวงมนุษย์ ใน
 ยามรักไ้ว่ามีพิชรายแรงเพียงไร ขาคำ
 หล่อนก็ฉวเข้ามาหาข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้า
 ได้ รัยไว้อย่างเขาที่สุด เราทั้งสองจะอยู่ในวง
 ลิงที่ปรางอันแฉด้อย่างแสนสุขเสนาหา สรุปล
 รวมความ ว่า หล่อน — หล่อนผู้ เป้น สัตว์ ของ
 ข้าพเจ้า จะ ต้อง กลับ — กลับ มา เป้น ทาว
 ประจำชีพของข้าพเจ้าแล้วอย่างแน่แท้.

๑๒๕. ท่านอยู่กับหัวหน้าอันธพาล แม่ได้รับเชิดชูอย่างเต็มที่ ไม่วันใดก็วันหนึ่ง
 ความขบยับคงมาถึงท่านแท้ ท่านอยู่ร่วมกับคนดี แม่ไม่ได้รับความดี
 แต่ท่านก็ไม่ต้องเดือดร้อนภายหลัง.

ของ ผ. ล. พิชญาคี

(เรื่องเขียนจากเค้าโครงงานเก่า)

เรื่องที่โด่งดังราวกับขบถและทำให้ชาวบ้านร้านตลาดในบางตัวเขียวลึบกันกระฉ่อนอยู่พักใหญ่ก็คือ เรื่องที่ คุณลำไย หวานเย็น ถูกแม่ยี่หวา หอมเนอย บุกตัว กับแม่ ยี่สู่นมาราคามเสียอย่างไม่มีชั้นศักดิ์

คุณลำไย หวานเย็น เป็นบุตรชายโตนของท่านหมอยี่หวา แพทย์ เชนย ศักดิ์ผู้มีวิมลอสามารถในบางตัวเขียว ดังนั้นท่านยี่กาจึงรักใคร่มากถึงซัดทเรียกไควว่าเป็น 'หัวแก้วหัวแหวน' และหวังจะให้เป็นผู้สืบทอดการประยวรวงศ์ต่อไปในอนาคตเพื่อไควฝากฝังไควในสมัยที่ท่านหมอยี่หวาจะถึงแก่กรรมอย่างฝังว่า 'เอ็งซัด เซอวิวล' หรือเรียกอย่างไทยว่า 'ปลัดขรา' ในฝ่ายทางการเล่าเรียนสำหรับคุณลำไย เมื่อเขเรียนสำเร็จวิชาที่กฎพระ

ครูอิดฉวิททองนโกในบางตัวเขียวแล้ว จึงไควถูกส่งให้เข้ามาเรียนวิชาในโรงเรียนของกระทรวงธรรมการในพระนครหลวงและเมื่อไควเรียนสำเร็จวิชาในโรงเรียนหลวงแล้ว จึงไควถูกส่งให้ออกไปเรียนวิชาแพทย์ ณสพลาฬารัฐอเมริกาอีกทอดหนึ่ง เพื่อไควนำวิชาเข้ามาดำรงอาชีพทางแพทย์ของท่านยี่กาให้คงอยู่ในกาลต่อไป

แต่จะเป็นด้วยคุณลำไยมีนามสกุลว่าหวานเย็น มิได้มีคำว่าเวชหรือแพทย์อะไรปนอยู่ด้วยก็ตาม หรือจะเป็นเพราะเหตุอื่นก็ตาม เมื่อคุณลำไยกลับจากต่างประเทศจึงมิได้มีวิชาแพทย์มาเป็นวิชาออกหน้าออกตาหรือว่าเป็นวิชาที่เขยวชาญเป็นที่สุด เขอกลับมีวิชาทางคุยตักำนวน, คุยไม้, คุยอวกค,

สมุห์ห้อม

มิกุณ

คุยกับคนซ่อมบ้านหรือคือการคุยชนิดที่เรียกว่า ทำให้เป็น ทกวนหู, กวนใจ, และกวนอะไรต่ออะไรต่างๆ ของผู้ฟังนั้นแหละเป็นชั้นเอก แต่ก็นับว่ายังเป็นเคราะห์ดีของท่านหมอหยวกนก หนาทักคุณลำไยยังง้อลำไยมิวชชาแพทยมาเป็น วิชชาที่ชำนาญเป็นชั้นที่ ๒ เพราะเขมามีใบ กระดาษ แผ่นหนัง มาไขว่กับท่านบิศาว่า เป็น ประกาศนียบัตร ของวิชชาแพทย ชั้นสูง ผู้ที่ มีใบอย่างนี้ใครๆ จะต้องเรียกว่าตอกเคอร์ แต่ พระเณร เพื่อน ยาน ทั้งหลาย ใน ยาน นั้นจะ เป็น เพราะ ไม่กระตือรือร้นในทางภาษาฝรั่ง มึงคำหรือ จะ เข้เกย ออกเสียง คำยักๆ ยาวๆ ก็แล้วแต่ เขาก็มีเรียกกันแต่พอ ได้ความหรือพอเข้าใจ ได้เพียงว่า 'ท่านตอก' หรือ 'ตอกลำไย'

ในส่วนทาง การ สมาคม เข้าพวก เข้าฝั่ง คุณลำไยก็เข้ากับใครๆ ได้เสมอ แต่เขาจะพอ ใจหรือช่วยใจคบหาด้วยหรือไม่เนี่ย ตัวคุณ ลำไยเองก็ไม่ทราบ แต่ชาวบ้านหรือคนที่ได้ เคยสนทนาวินาสะกับเขามาแล้วทราบ ทราบก็ ว่าคุณลำไยเข้าที่ ไหนมีกวนแต่ที่นั้น หรือ ไม่ก็เกยๆ เกิดการชกปากกัน จนเขาพากัน เอ็มไปตามกัน ทั้งนี้ก็เพราะปากของเข ออย่างเคียวเท่านั้น ซึ่งหิวๆ จะเถือ หรือขอม มาหลายครั้งแล้ว ความอวก, ตัวพอง, อวก

ความรู้ ต่างๆ ชนิดยกคน ซ่อมบ้าน เหล่านี้เอง ทำให้ คำพูดทั้ง ๘๘ ประการที่ ได้ออกไปจาก ปากของ คุณลำไย ขยายรัศมี พร้อมไปด้วย วาจา ทั้ง ๔ ประการคือ มุสาวาท ๑ บิสุณาวาท ๑ สัม ณีปัลลวาท ๑ และ ที่เกยๆ จะเป็น สุรสาวิท ๑ ก็เมื่อเป็นดังนี้ ต่อ มาจาก ความนิยม ชมชื่น ของเพื่อนบ้านในเวลา รวสัถ ๑ เดือนเศษๆ ก็มีการ หมั้นได้ และการ ๒ ตา เทยไม่ แล เกิดขึ้น แทนที่

และเรื่องที่คุณลำไยถูกแม่หยวกกับมารดา ของ หล่อน ต้ม ก็เกิดโดย อาศัย ปากแล คำพูด ของคุณลำไยเองเป็นมูลให้เกิด สมมุติฐานก็ มีว่าในเวลาที่มีชีวิตร่วมจากการที่กลักราก ต่าง ประเทศ คุณลำไยก็ได้ ไข่มุกความเสน่ห์ใน ตัว แม่ หยวก หอมเนือย บุตรี คนเดียว ของ แม่ยุ่นผู้มีทรัพย์ อยู่ในทางถั่วเขียวเข้า การ ไปมาหาสู่ ของ คุณลำไย ต่อบ้านหล่อน ก็มีอยู่ เป็นนิจ ซึ่งน่าจะเกิดผลดีแก่คุณลำไยเสีย จริงๆ แต่ก็ด้วยเหตุว่าปากของเขมมักกวนหู กวนใจคนนั้นแหละ จึงทำให้แม่หญิงทั้ง ๒ วอๆ เรอๆ กันมา ยังไม่ ทกลงปลงใจ ลงไป ใน ทางดี หรือ ทางร้าย และ ในที่สุด กรรม ก็ตาม คุณลำไย มาทัน เข้าแล้วขึ้นศาลให้เกิด เรื่องอันน่าอศุขยิ่งขึ้นแก่เขอ หะแรกทีเผลอ

พ.ศ. ๒๔๗

พิษหญิง

จะเกิดก็คือ เช้าวันหนึ่ง คุณล้าโยได้ไปคุย
ที่บ้านของสตรีทั้ง ๒๐ คน สตรี ทั้ง ๒ และ
การสนทนานั้นดังนี้÷

คุณล้าโย “— — ขอรัย อเมริกาเป็น
ประเทศที่ งามที่สุด, รวยที่สุด, ใหญ่ที่สุดและ
ร่ำรวยที่สุด ผมได้เคยไปมาแล้ว ไปอยู่ถึง
๓ ปี ผม เทียวเสีย ตลอด ๒๐ ปี คง ห่มก
อเมริกา ความจริงก็คือ สวรรค์เราๆ นี่เอง
พอใช้ ขรัย เราเรา เหลือแล้วไปทางไหนนะ จะ
เห็นแค่สิ่งที่ วิเศษ ล้วนแล้ว แต่ของพิษภัย ไปทั้ง
นั้น บ้านเรือน คึกกรามร อียิปต์ ถึงมึง ค้วย
จากหรือสิ่งกระสือเลย ขรัย จะหาแต่ มึง ค้วย
กระเบื้องก็แทบไม่มี เขาใช้ มึง ค้วยปูนแบบ
ใหม่ที่สุดที่เรียกกันว่า คอนกรีตทั้งนั้น อ้อ, บาง
ทีคุณนายทั้งสองคงไม่เคยพบ เคยเห็น หรือไม่
เคยได้ ยืนช้อนเป็นแน่ แต่อย่าให้ ผมอธิบาย
ว่า มัน เป็นยังไงเลย ขรัย ผมพบ ๗ วัน ก็ไม่จบ
แล้วจะหาอีกกี่ตัวๆ นะ ไม่มีละ ขรัย มีแต่สิ่ง
ทั้ง ๑๓-๑๒ ชิ้น แหละเป็น อย่างน้อย ที่สูงถึง
๑๓๗-๑๓๖ นิ้ว ผมเองเมื่อคราว โฮลิเดย์คราวหนึ่ง
โรงเรียนเข้าก็ผมก็อยากจะไปหาอากาศสักๆ
กิน เลยไปเข้าห้องสูงถึงชั้นที่ ๒๔๐ อยู่ โอ้ โอ
อากาศมันอร่อยจริงขรัย อากาศมันจนอก
มันจะเป็นยังไงไม่ทราบ พอเข้าปาก เข้าคอ

ละ รู้สึกว่า มันมีรสหวาน ปะแล่มๆ ผมไปอยู่
๗ วัน สิ้นค่าเช่าเข้าไปถึง ๓๓ เหรียญ คิดเป็นเงิน
ไทยเราก็เห็นจะ ประมาณสัก ๗๐๐๐ บาทได้
ค่าเช่ามันแพงจริง ๆ เทียบ ขรัย แค่ผมก็ ไม่
เสียตาย ยิ่งกว่านั้นผมก็ให้ ได้ เพราะคุณพ่อ
ท่านส่งเงินไปให้ผมเดือนหนึ่ง ๆ ทั้ง ๕ หัมน
บาทเศษ — ”

แม่หญิง “ก็ฉันอยากจะทราบว่า ผู้หญิง
เมืองนั้นเขาเป็นยังไงกันบ้าง ? ”

คุณล้าโย “ผู้หญิงที่ กวีเคียวร่ากันนาง
ฟ้าออกนะแหละ เพราะว่าทางความสวยความงาม
กันวิเศษก็เยี่ยม ทางวิชาความรู้ วิเศษก็เก่ง
ทางกิริยามารยาท วิเศษก็วิเศษ ผมได้เคยรู้
จัก กับผู้หญิง คนหนึ่ง หล่อนสวย—สวย ที่สุด
ในโลก เทียวขรัย มีผู้ชายคิดหล่อน มากมาย
แต่หล่อนก็ไม่เล่น ค้วย หล่อนว่า ครองตัวเป็น
โสเภณีก่อน เพราะรวยดี มีคนเอาเข้าเอาของ
เพชร นิลเงินตามาให้ กำนัล วันละ ทั้งหลาย ๆ
กระสอบ แต่จกหมายแหละ ขอรัยวันหนึ่ง ๆ
หล่อนได้ รับทั้ง ๗๕๒๒ ดับย เขียน คอยแทบ
ไม่ทัน ต้องจ้าง เลขานุการ และ เลขานุการีน
สำหรับร่างถึง ๘ คน คนคิดพิมพ์ อีก ๑๓ คน
เก็บยี่สิบ แด่ค้วย อีก ๒ คน ขนไปส่งออฟฟิศ
ไปรษณีย์ อีก ๑๖ คน โห, นี่ เพราะความวิเศษ

สมุทรโฆษ

มิกุล

ของหล่อนนั้นเอง ทางความรู้อัน หล่อนพูด
ภาษาต่าง ๆ ได้ถึง ๓๘ ภาษา มีภาษา ฝรั่งเศส,
แขก, เขมร, พม่า, มอญ, ลาว, เขมร, ญวน, ยี่ปุ่น,
ตูลุง, ซ่า, และอื่น ๆ อีกเยอะแยะรวมทั้งภาษา
ไทยเรากด้วย โอ! ถ้าจะเทียบผู้หญิงของเขากับ
ผู้หญิงไทยเราแล้วละก็ เธอ—ผมเห็นว่าผู้หญิง
ไทยเราน่ะขี้ขลาดที่สุดที่แล้วเทียวครับ คุณแต่
การไว้ผมกันเฉาะ ทรงผมต่าง ๆ เขายังมี
ทั้ง ๔ อย่าง คือ ผมยาว, ผมขี้น้อย, ผมชึ่งเกิล,
ผมคันทครอฟ, แล้วผู้หญิงไทยเรามากอย่างละ
ครับ มีผมยาวกับผมตัดกันอย่างเท่านั้น นอก
จากมีพิเศษก็ คือ พวกยายแก่ ปลาว่า ๆ ที่คึก
แปลง การไว้ผม เป็น โทน หวี ไปนั้น แลหะ อีก
อย่างหนึ่ง แล้วยังจะไม่ให้ ผมว่าผู้หญิง
ไทยเรายิ่งขี้ขลาดยิ่งได้ ผู้หญิงไทยเราน่ะแสน
ที่ระขี้ขลาด—ขี้ขลาด—ขี้ขลาด—”

คุณนายปลั่ง “จะ—จ๋า—จ๋า แล้วคุณเคย
ได้ ประจักษ์ อะไรที่เมือง นอก มั่งไหมคะ?”
คุณลาใบ “โอ! การประจักษ์หรือ
ครับ! ผมได้เคยประจักษ์ อันร้ายกาจ อย่าง
จวน ๆ จะเอาชีวิตไม่รอดทั้ง ๒ ครั้งนะ ให้ผม
ตายโหงตายท่าไปซี คือยังโง่ผมจะเล่าให้ฟัง
อันหนึ่งเพื่อนผม ที่เป็น นักบินอันมี ผมชื่อ อย่าง
เยี่ยมในทางบิน โลก โสมมี หกจะเม่นทั้ง ๖๗ รอบ

และคงเกลียวลงจน ถึงกิน หรือบิน หงายท้อง
หรือบิน เอาหาง ไปก่อนอะไร อย่างนั้นละ เป็น มี
ชาวของเขา เขามาชวนผมไปซื้อเรือบินกิน
อากาศกัน เธอ! ผมลืม บอกไปว่าเมือง
อะเมริกันนะ เขาไม่ใช่ ซื้อ ดย นตร์ กิน อากาศ
กันอย่างเมืองไทยเราก่อนครับ มันเกินสมัย
ไปเสียแล้ว เขาซื้อเรือบินทั้งนั้นแหละ ก็
แต่ผมไปรษณีย์เอะขอรับ เขาไม่มีกินส่ง
กันอย่างเมืองเราก่อน เขาซื้อเรือบิน มาส่ง
ฝ่ายเจ้าของจดหมาย ก็ต้อง ขึ้นเรือบิน ขึ้นไปรับ
เอา โซ, ในอเมริกานะเรือบินให้ ไชวไปราว
กับแมลงวันของเรานะครับ ทันพอเข้ามา
ชวนผม ๆ ก็ไปกับเขา เราก็ดูเรือบินไป พอขึ้น
ไปสูงสักราว ๗๐๐ ฟุตเราก็ดูเรือบิน ลำหนึ่งมี
ผู้หญิงสาว ๆ สวย ๆ นั่ง ไปราวสัก ๓๐ กว่า คน
หล่อน โบกผ้าเช็ดหน้าให้เรา ฝ่ายเจ้าเพื่อน
ของผมมันออกกระดิกเป็น เจ้าชู้สักหน่อย พอ
เห็น ผู้หญิง เขาก็ เริ่มบิน โลก โสม ออกเทียว
แหละ โซ, ผมนั่งอยู่ก็ จมุน ไม่ขยับอก สักคำ
ว่าจะหกจะเม่น อยู่ ๆ ก็หมุนเครื่องให้ ตกลง
แล้ว ๆ ๆ ไปยังนั้นแหละ ผมไม่ทันรู้ตัวพอ
มันหงายท้อง ผมก็ เล็ดตกออกจากเก้าอี้ นั้น—
หลุดออกจากเรือบิน โอ! นั่นก็ แต่ว่าเป็นผม
ซึ่งเป็น คนว่องไว ที่สุด, แข็งแรง ที่สุด และเก่ง

พ.ศ. ๒๔๖

พิษหญิง

กล่าที่สุก ถ้าเป็นคนอื่นคงต้องตกลงมากอดหัด
ตายเป็นแน่ ไช้! ให้เจ้าหัดคอกชิครีบ พอตัว
ผมหลุดออกจากเรือนขลุ่ย ผมก็ไวยายเท—
เอามือคว้าจับได้ปลายท่อไอเสีย ที่คอกอยู่ ตรง
ปลายหางเรือโตขลุ่ย แหม! นวอัย เกยวคิก
ไวได้ นึกเกยวแหละ ผมก็เลยเง้งงว โหนตัว
ค่ายกลึงเข้าไปได้ เจ้าเพื่อนผมก็ใจหิวระ
กักๆ ผมก็เลย หิวระ โยหนักขึ้นเลยหิว
ระระกันแทบชัก — — —

แม่ขลุ่ย “แหม น้ำกลึงนะ”

คุณจำไว “นั่นยังไม่เท่าไร ฟังต่อไป

เถอะ ต่อจากนั้นเรวก็ หักกระเมน คลึงกลักัน
เรือไปเอานพอโตสักขัว โมงเศษๆ อ้ายเรือน
เจ้ากรรมก็ทำพิษ อยุ่คักๆ แลเลยบักหลุดกระเด็น
ไปเสียข้างหนึ่งเลยๆ เรวก็เลย ระแวงเทไป
ข้างหนึ่ง ในที่กลักัน ลอยอยู่ ไม่ได้กละ
ตะแคง ย่าง ค่ำย่าง หวงย่าง เอาหัว ขึ้นย่าง
ลงย่าง ตกลัวๆๆ ลงมา ฝ่ายผมกับเจ้า
เพื่อนนะ ทั้งๆ ที่หลุดออกมา จากที่นั่ง มาเกาะ
คิกอยที่ไปพักยั้งนแหละ ยังอัสหึสยหริ
หิวระ คอกระชีกกัน เรวไม่ ได้ คักดัง เลยว่า
ผมตกลงถึงดินจะต้องละเอียตเป็นผงคลี ทน
ฝ่ายเจ้าน้ำ ทางพนักิน เขาตื่นเรือของเราเกก
อูบตะเหตุนยังงั้น เขาก็ยังตาข่ายร่างแห

สำหรับ คักจับเรือขึ้นขึ้นไป อ้ายแหจับเรือขึ้น
นั่นะ รูปร่าง มันเป็น ยิ่งใจคุณนาย และแม่ขลุ่ย
คงไม่กระดิกหู เอาเถอะผมจะบอกให้ฟัง คือ
เขาเอาร่างแหแผ่นใหญ่เยื่อเรือ ผกคิก เขาก็จับ
๒ คับ แล้วก็เอาคักเข้าไปไว้ในโลกแตก ที่จะ
ยิงให้ มันขึ้นไปแตกบนฟ้า ทนพอเขาเห็นเขา
ก็ยิงขึ้นไป เจ้าลูกแตกก็ลลวๆ ขึ้นไปสูง
เทียมๆ กับที่ผมหัวทกหัวคว่ำอยู่ ความแล้ว
แตกออกเปรี๊ยะใหญ่ ฝ่ายเจ้าร่างแหก็อยู่ใน
นั้นก็กระเด็นออกมา คลึงกลักัน ทางมุมท
มุมๆ ก็กางขลุ่ยไว้ทั้ง ๒ มุม ทางมุมทไม่
รุ่มก็หือยลงไป มันลือขิงขวางทางเรือน
ของผมก็กำลังแลลลวขลุ่ยมาอยู่ มีซ้ำ
เจ้าเรือตายคักกรอดไม่พินแห ทลึงคักเข้า
ไปชนแล้วก็ พลิกไป พลิกมา จนร่างแห พินเสีย
นึ่งนึ่ง แหม, ตอนนั้นใจผม มาลักกระบง เกาะ
ร่างแหแน่นเทียว แค่ออกใจหนึ่งก้นกือยาก
จะตกลงมากับเรือน โดยไม่ให้เจ้า ร่างแหมา
ชักคอเสีย เพราะอยากรู้ว่ามันจะเป็นยังง
กัน แต่มันๆ ไปก็เลย เห็นว่า ข้างหัว มันเถอะ
ถ้าซาตินยังไม่ ตายเสีย ก็เห็นจะต้อง ลงคัก ออก
ลักหน ตกลงเลยเกาะ ร่างแหลลว ระเห่ลง
มาจนถึงคัก — — —

แม่ขลุ่ย “แหม ความจริงน้ำกลึงมาก

ต้มห่อหมก

มิถุน

เที่ยวละคร "

คุณลำไย " ประเคี้ยว, ยังมีที่น่ากลัวมาก
กว่านี้อีก ผมจะเล่าให้ฟัง อีกวันหนึ่งเจ้าเพื่อน
ของผมอีกคนหนึ่งมันเป็น นายทหาร ยังมีการ
เรือค้ำน้ำ มันมาชวนผมไปเที่ยวกินอากาศใต้
ทะเล คุณนายนักหรือว่าผมไม่อยากจะไป พุโธ,
คนเราที่ว่าใต้ กินอากาศก็ๆ ก็เพียงอากาศชาย
ทะเลหรืออากาศบนทะเล อากาศใต้ทะเล
ใครได้เคยกินบ้างครับ ผมก็ไปกับมัน ลงเรือ
ค้ำน้ำลำใหญ่เท่าๆ กับเรือพระร่วงค้ำมกลึงไป
ใต้น้ำ แหมมันก็รู้สึกเหมือนกัยว่าอยู่ในบ้าน
เราๆ นั่นแหละครับ แต่พอผมถามมันว่าเราลง
ไปอยู่ใต้น้ำลึกสัก กี่เมตรนอช แล้ว อ้ายเพื่อน
มันกลืนยอกว่าลึก นึกหน่อยเท่านั้น เป็นแต่
เพียง ๓๓ เส้น ผมเลยนึกขงทมิไม่รู้สึกตัวเลย
และทั้ง ความก็ จอจก ด้วยเลย หัวเราะเสียงทอง
แทยแข็ง แล้วมันก็พาผมไปชมปลา ที่หน้า
ต่างกระโจมท้ายเรือ อ้ายใต้ ทะเล มันก็ยก
เราๆ นั่นเองแหละครับ คันไม้ละ เยอะแยะ
เที่ยว คันหน้าวัวคันโตๆ ออกกอกตึงรอยตึง
พินส์ คันกลหลายมีกอก แต่ละกอก ละเกอย
เท่าๆ กระทั่ง นั้นแน่ โยโย, คันจ้าย คันจำปา
คันกระดังงาและนางแย้ม, สวรรค์, ยี่สุนแซม
ทั้งนมแมว, แก้วกาหลง เซอ, สวรรค์พิศสวรรค์

ปลารักรับ ปลาชีวเราๆ นั่นแหละแต่ว่ามันโต
สักเท่าๆ เรือสำเภา นั้นแน่ ยังมี ปลา อีก ๓๓
อย่าง อ้ายโน้นกระเบนฝูงนี้ปลาบู่ มันว่าย
เคียงคู่ผมก็จนลานตา กุ้งก้ามกรามก็ยังมี
ฝูงปลามาปลาทุกมี เซอ, อย่าให้ผมพรรณนา
เลยครึบยี่หนึ่งก็ไม่ว่า ทนกำลังที่ผมก็เพลิน
อยู่นั่นแหละ ก็มิเสียงอะไรจะชวนทางพวกลูกเรือ
อยู่ราวกับเกิดที่ร่นพันแท่งกันขึ้น ผมตกใจก็
วิ่งไปๆ ที่ไหนได้ปลาฉลามครึบ มันเอาเลย
ที่ปากของมันแทงเอาเรือทล เลือดยังคาอยู่เลย
ผมไปขึ้นทุปเป็นนานมันถึงกินหลุดไปได้ ทั่ว
มันคงโตเอากการ เที่ยวเพราะ ถ้าไม่ยั้งมันกระ
ดากท้องเรือหนาตึงเกือบศอกมัน คงแทงไม่ทล
แน่ มันน้ำก็ไหลเข้ามา ทางรอย ทลพลัๆ พุง
เป็นลำตาลเที่ยวครึบ เจ้านายเรือเพื่อนผม
หมกสักร้องได้ คำเคี้ยวแต่ว่า 'มายกอกๆ' อ้อ
บางทีคุณนายจะไม่ทราบว่คำว่มายกอกของ
ฝรั่งนี่เขาแปลว่ายังงี้ มันตรง กับคำไทย
เราที่ว่า 'ตายแน่ละ โวย' ยังไงละครับ แต่
ในขณะนั้นเจ้าลูกเรือหัวคิควิชีนมา คนหนึ่ง
มันรีบแะเอาผ้าขาวมาที่คาดพุงอยู่มันเข้าอก
ไว้ น้ำจืดได้ไม่รวี ครั้นแล้วเราจึงได้ค่อยๆ
ผูกขึ้นมาจนถึงพินน้ำ เจ้าลูกเรือคนนั้นแหละ
ครับ พอขึ้นบนยกก็ได้รับตราช้างเผือกชั้นสูง

สภของปะเทศอเมริกา สำหรับความชอบที่
เปรียบเหมือนกันได้ช่วยชีวิตพวกผมไว้ ก็
จริง ๆ แลอะครับ ถ้าไม่ได้มันนี่ผมคง
ถูกปลาตอกลูกตากลวงไปแล้ว — — —”

แม่บ้าน “ที่จริงกันว่าเป็นบุญของคุณ
มาก ที่เรือคัพพินขึ้นทรายมา และเรือนลำเรือ
ถึงกับไต่เป็นต็อก”

คุณลำใบ “เฮ้ ๆ ๆ ไม่ใช่ละครับ, ไม่
ใช่แน่, ไม่ใช่ก็อกนาคครับ ที่จริงนะเขาวา
ที่อกเตอร์ต่างหาก แต่ทำไมพวกชาวบ้าน
ถึงได้ขี้เขยเรียกแต่คำว่าที่อกก็ไม่ทราบ นึก
แต่ว่าเรียกผมที่อกนะ ถ้าขึ้นไปเรียกฝรั่งมังค่า
มันว่าที่อกมันคงแถมเอาถึงโน่น ๆ หน่อย
เออ, จริงแหละครับ ผมต้องเล่าให้ฟังเสีย
สักหน่อย เอะว่าผม เรือนยังไต่ถึงไต่เป็นต็อก
เตอร์ อันเป็นปรีณญาชั้นเอกอ ความจริง
มันสมองผมนะ ไต่เป็นน้ำฝนเทียว นี่ผมพอกตาม
ที่หมอสั่งเขาตรวจผมนาคครับ ผมจึงได้
หัวกึกลากหลักแหลมหนัก พุ๊ย! ผมไปเรือน
เพียง ๓ ปีไต่เป็นต็อกเตอร์ นี่นับว่าเก่งแทบไม่
ใช่คนเทียว เจ้าพวกฝรั่งเรือนกันตั้งแต่หัว
ทำงานหัวหงอกยังไม่ได้ ครั้งของผมนะ ผม
นะรักร้อยสาธนะ โรมาเลยผมจำได้หมดทุก
คำเทียว จนลงท้ายตาโปรเฟสเซอร์ ที่สอนต้อง

ยอมแพ้ผมเพราะกลัวผมจะลิกหน้าแก่เสีย แะ
ถึงกับจะยกลูกสาวของแกให้ผมเป็นรางวัลนะ
ครับ แต่นั่นแหละผมชอบอยู่เป็นโสโครมากกว่า
เลยไม่รับของแก จริง ๆ นะครับ คิดดูเถอะผม
เป็นโสโครผมมีวิชาไว้ให้ ทอมทอนลม ล้อ
ให้ สู้หญิง น้ำลายหยก น้ำลายไหล เล่นให้พอ
ก่อนมีดีกว่าหรือ ผมจะต้องไปหะรัง้องอน
อะไรกับผู้หญิง ผู้หญิงเสียอีกกลัวจะต้อมมา
กรายคืนกรายมือผมรัง้องอนให้ผมแต่ง งานด้วย
คอยดเถอะครับ ผู้หญิงที่ระเป็นเมียผมนะจะ
ต้องอยู่ในกำมือผมเทียวนะ ให้ตายโหงดิ
ครับเงินผมก็มี วิชา ความรู้ผมก็มี รูปร่าง
ผมก็สวย ความประพฤติผมก็เรียบร้อยอย่าง
วิเศษ แล้วผมจะไม่ให้ผู้หญิงก้านหน้าเข้ามา
ยอมตัวเป็นเมียแล้วจะให้ผมทำยังไง ฮะ ๆ ๆ ๆ”

แม่บ้าน “แล้ว จัน เทียว คุณได้ พยปะ
ผู้หญิงเช่นนั้น หรือผู้หญิงที่คุณคิดนั้นเคย
ไต่บ้างหรือยังละคะ ?”

คุณลำใบ “อ้อ-คุณนาย ตามถูกใจผม
เทียว ให้ลิกเล็ดดิ้ง ฝรั่งครับ มาในหมิ่น
แหละผมได้กินชอขผู้หญิง คนหนึ่ง ขึ้นมายัง
และกัคงใจให้เขาเป็นลูกเป็นเมียต่อไป เอา
เถอะครับ ผมจะบอกตรง ๆ ไม่พอกอ้อมค้อมละ
จริง ๆ นะผมไม่เห็นควรที่จะต้องเกรงใจอะไร

๔
ตมัทหม

มฤณ

คุณนายเลย เพราะถึงคุณนายจะโกรธผม
คุณนายจะทำอะไรคนอย่างผมได้ นั่นแหละครับ
ผมบอกจริงๆ สาบตาให้ก็ได้ ให้ผม ขออภัย
แก่นๆ ลงไปเดี๋ยวนี้ ผมมาขอ ๒-๓ วันแหละ
ผมก็รัก แม่ยู่หงา แม่ยู่หงา ตั้งแต่ วันทีคุณ
นายพาไปเที่ยวที่ขานผม นั่นแหละครับ เรือง
ผมได้ มาครองตัวแล้วลงท้ายก็เห็นชัดทีเดียวว่า
ผมสามารถ เป็นตัว แม่ยู่หงาได้ อย่างที่ ๓ ก็คือ
ผมควรเป็นตัวแม่ยู่หงาอย่างนี้ ผมสามารถ
เลย คุณให้แม่ยู่หงาได้ด้วยความสุข อย่างบอก
เยี่ยมเทียว ก็จริงๆ เช่นนั้น แม่ยู่หงาไม่ต้อง
การคนอย่างผมเป็นตัวแล้วจะต้องการคนอย่าง
ไหนอีกล่ะ เธอได้ผมเป็นตัวก็ควรนับว่าเป็นคติ
เรกลากแล้ว เงินผมก็มี วิชาผมก็มี รูปก็สวย
อย่างที่ผมว่าแล้ว ฉะนั้นถ้าแม่ยู่หงาไม่รักว่า
ผมแล้วก็นับว่าชอบก็ชอบอย่างยิ่งเทียวครับ ต่อ
ไปในวันหน้าผมอาจจะได้เป็น ขุนนางเจ้าพระ
ยาภิไธย แล้วแม่ยู่หงาก็จะได้เป็นคุณหญิง
แล้วจะเอาอย่างไร ขอให้เธอฉันและแม่ยู่หงา
จำ ว่าถ้าเธอไม่ยอมเป็นเมียฉันแล้วชาติหน้าเธอ
ก็คงไม่มีโอกาสได้เป็นคุณหญิงคุณนายอีกทั้ง
ชาติละ สำหรับ คุณนาย ที่เหมือนกัน ถ้า
ครองคู่แต่เพียงเล็กน้อยแล้วก็จะเห็นจริง ตาม
คำที่ผมว่าทุกอย่าง ผมคงจำไว้ว่าขอแม่ยู่หงา

ไปเยี่ยมเมีย ซึ่งผลึกคิดว่าคุณนายคงต้องให้
เป็นแน่ จะเอาอย่างไร เท่าที่ผลึกสังเกตมากเห็น
แล้วว่าเมียหึงรักผลึก และผลึกก็ต้องให้
เชอกรายคนกรายมาขอข้อความกรุณาให้ผลึกเป็น
ตัวแล้วจะเอาอย่างไร ก็เท่าที่ผลึกพินิจ ถ้า
คุณนายจะพบกัศยานียอมสักระหัดเดียว พรุ่ง
นี้ผลึกจะมารัศตัวไปอยู่ที่บ้าน คุณพ่อท่านก
คงยินดีด้วย ยิ่งใจครึบ ว่ายิ่งใจกว่ามาเร็ว ๆ
ตอนนั้นเมียหึงรักผลึกสยดสั่น เดินลงเท้าตึง ๆ
เข้าห้อง

คุณดำไล “อ้าว! แม่ยุหงาโกรธหรื เหา
 เอะ, แล้วคือไปไม่เท่าไร? หรือจะเป็นคินัน
 ก็ไ้ หล่อนคงไ้คิด ชะ ๆ ๆ, ขึ้นงอนนิก
 มันจะไม่งามนา—”

แม่สุ่น “เฮาเถาะคะคุณต๋อ-เฮีย-ต๋อ
เต๋อ เรืองนซอให้ระงับไว้ก่อน คิฉันจะ
อายหน้าเขาทำเสียที เย็นมากแล้ว—”

พอพบเจอกับลูกขนไก่สวยๆ เข้าห้อง บัด
ประตูปิดบัง!

คุณลำไยมีมนต์ขลังมาให้อยู่เป็นคู่ พด
คำหนึ่งว่า “จงหองไม่เข้าเรื่อง” แล้วกลั
ขึ้นลงจากเรือน เดินล่ายเป็นว่าจพากลับบ้าน

๕
เป็นวันนึ่ง ใน ขณะที่ คุณลำไยรับ

พ.ศ. ๒๔

พิชหญิง

ประทานอาหาร เสร็จแล้ว นั่งเล่นอยู่ที่ ซานเรือน
สุขุมหรือชากันควั่นไข่มุก ก็มีเด็กเล็กมอมๆ
คนหนึ่งวิ่งหอบ โกรธยานเข้ามานั่งลง ตรงหน้า
แล้วส่งจดหมายฉบับ ๑ ให้ พ่อคุณลำไยรับ
มายัง มีบันทึกว่า ถามว่า กระไรเจ้าเด็กนั้น ก็ถึง
บรรดาที่หอบๆ กลับไปเสีย

คุณลำไย แปลกใจมากอยู่ จนต้องฉีก
จดหมายออกอ่านโดยเร็ว ก็ได้ ความว่า
กราบเท้า คุณพ่อ ยอชชิตของ บุษหงา ทรา

โย, คุณพ่อ ยักนั้นอรุณสวัสดิ์แล้วว่า
การ ทนของ โศก สักการียา โกรธซึ่งเมื่อตอนคุณ
พมาศ เมื่อนั้น เป็นความผิด อย่างมหันต์
ของน้อง ฉะนั้นจะต้องกราบเท้าขออภัยโทษ
ต่อคุณพ่อที่รัก ความอะไรๆ ที่คุณพ่อ พกทั้ง
หมดนั้นเป็นความจริงแน่แล้ว โช้! น้องรัก
คุณพ่อหรือใจแทบจะขาด แต่นั่นแหละค่ะ ผู้
หญิงน่ะน่าทรมานยาก คุณพ่อจะให้ทำอะไรอย่าง
ไร มายกนั้นเองมีความผิดขึ้น ก็เกรงว่าคุณพ่อ
จะถึงกับสลัดจิตตรอนน้องเสีย น้องจึงกล้าหิ
ก้านหาเขียน จดหมายมากราบเท้า สำนึกภาพ
ความจริงใจ คุณพ่อรู้สึกสวดย ทรพยกรวณ
ความรู้ จะหาผู้ใดเหมือนหาไม่ โช้, ถ้า
น้องไม่รักคุณพ่อแล้วจะรักอะไรที่ไหน ขอให้
คุณพ่อ เช็ดเหงื่อใน ซากิน ทั้งชาติ น้อง จะขอ

ก้านหาสมัครสมาน กับคุณพ่อคนเดียวเท่านั้น
จริง ๆ นะคะ จอชชิต ผิดพิชชาย นายลำไย
น้องเป็นไม้ขอสมัครก่อนเลย

เท่าที่น้อง ได้ เว้น มาน หวังว่า คุณพ่อ คง
เห็นใจและเห็นจริง แต่บางที ก็คงจะยังสงสัย
อยู่อย่างกระมัง ฉะนั้นเพื่อเป็นข้อพิสูจน์ ให้เห็น
อย่างแท้จริง น้องขอเชิญ ให้คุณพมาศยาน
น้องคืนวันเวลา ๓ ก.ท. น้องจะตั้งการอภัย
คุณพ่อย่นเรือน คุณแม่ท่านก็คงหทัยแล้วใน
เวลานั้น ทั้งคนก่อนกับคน น้องคิดว่าคง
ปลอกลัยเป็นแน่ น้องจะขอกราบกับตักของ
คุณพ่อเองที่เดียว ขอให้ คุณพมาศให้ โศ โธ,
เวลานี้ใจน้องหรือแทบจะปรัก หักสลาย ลงด้วย
ความรัก, ความกลัวที่คุณพ่อ ไม่ส่งสาร, กลัว
ว่าคุณพ่อจะ โกรธ โธ! อย่างนี้น้องก็ด้วยความไม่
เมตตาเลยนะ คะน้องจะแสดงความจริงใจทุกๆ
ประเภท ออก กราบเท้าให้ คุณพ่อ ทรา ทงหมด
ในคืนวันนั้นแหละค่ะ อย่างลมนะคะ ๓ ยามแล้ว
คุณพ่อก็แล้วออกจากห้อง ค่อยแอบย่องมา
ให้ แน่เมื่อคุณแม่หทัย ท่านจับได้ ทำไม่ได้
คงตบย และเมื่อคุณพ่อขยับออกจากห้องจง
ย่องให้

จากน้องบุหงาผู้อยากได้คุณพ่อเป็น— ร้อย!
บุหงาหอมเนือย

๘
ส้มหลอม

มัทน

ป.ล. อ่านแล้วโปรดถวาย พระเพลิง เสียด้วย
 นื่องจะยากไต่คุณ^๕พิษณุ^๕ออกฉนัก

п.ж.

พ่อคุณล่ำไ้ย่านจบกชดไม ชดไฟจ้อ กระ
คายจกหมายเขากันท

ในใจของคุณลำไยจะขุ่นขึ้นอย่างไรคะ
ลำไยเองก็งง ยอกไม่ถูก แต่ดูเหมือนว่า
อ๊าวว์ เกิดคนไข้ อายุ ๒๒ ขวบ สังเกตได้ว่า
คุณลำไยมีกริยาท่าทางขงขง รวากับเป็น
ทหารมาสัก ๕๐ ปี ก็ไม่ปาน เมื่อลูกขึ้นจาก
เก้าอี้ แล้วก็ได้อาหมั้วไว้หลังเดินไป มาอย่าง
นกกาน้ำประมาณ ๑๐๐ เทียบเคียง แล้วผลน
ผลนเข้าห้องปิดประตูลงนอนดังตึง อ๊าวว์
ไปนอนฟังพระศก ได้ยินเสียงคุณลำไยหายใจ
ดังพ ๆ เหมือนนว่า

ท่ามกลางความเมยเมยสังคีต วิจารณ์แห่ง รัตติ
กาล ก็มิเสียหน้าพิการ เนิมตาเรือนใหญ่ใน
เรือนของท่านหมอยกตักแก้ง! แก้ง! ขนตั้ง
กระพริบ ครมกระจ่าง ครนแล้ว ก็มิเสียกลอน ตก
ถึงแก่ก บาน หน้าต่าง ทาง บ้านปลาย ของ
เรือนก็ค่อย ๆ แสงเมื่อกอดกอดน้อย ๆ เมื่อเปิด
กว้างออกแล้วก็มีภาพร่างมนุษย์ ผู้หนึ่ง ย้ายขึ้น
ออกมา แล้วห้อย โทน โยนตัวลง ไปกันจ้าเข้า
อุยบนพนกนังอีก มนุษย์ ผู้คนเล็ก ขึ้นบนท่า

ทั่วกล้าย ๆ ก็ว่าทุก ห้างยหน้าขยขนยิบแสง
 อันขมุกขมัวของ ดวงศศิขรเจ้า จึงทำให้ ผัส
 เทวกาเห็น ดวงหน้าของ มนุษย์ ผู้^{นั้น} ได้ ว่าเป็น
 คุณล้ายหวานเอียน แกแต่งตัวมุ่งผ้าเพลาะ
 คำต่อ ๆ ได้เลื่อนขึ้นในแพรคำ มีผ้าขาวม้าทา
 คำ ๆ โปกคิ้วระยิบขึ้นหนึ่ง นอกจากนั้นก็ไม่มี
 อะไรอีก ครั้นแล้วแกก็ค่อย ๆ ย่องลึกเข้าแฝง
 ในเงาร่มไม้ และลัดคัททางมายังประตูบ้าน
 ค่อย ๆ ยกเขมือบนเขยประคองกมิให้ มีเสียงออก
 แอค ค้วยเกรงว่าอายคยกับคนเงานั้น แล้ว
 จะเสียการ เมื่อเขยได้สำเร็จเล็ดลอดเกินคุ่ม ๆ
 คัททางไปโดยเร็ว ย้ายหน้ามุ่งไปยังที่หมาย
 มีข้ากมาถึงเขตบ้านแม่ยงหา คุณล้าย
 มองดูไป ตาม ซอกรั้วก็เห็น ว่า หน้าต่าง และ
 ประตูของบ้านทุก ๆ แห่งปิดเงียบสงัด แสงไฟ
 ลึกลงยึกไม่มี เอะ, นี่ยังงั้น แม่ยงหาควร
 จะเขยหนีทางคอยกเรา หรือคงต้องมาคอย
 เขยประตูบ้านคอยรับเราแล้ว นี่ทำไมจึงไม่เต
 มัวแวວอะไรเลย กำลังที่คุณล้ายมองและ
 คคคยเช่นนั้นก็พอสืบมาน หน้าต่าง บ้านหนึ่งท
 ะปิดอยู่ค้อย ๆ แงมเขยก็ออก แล้วมาพวงพักคร
 ของคนผู้หนึ่งชะ โงก ออกมา มองกวาดดูตาม
 ขยเรือน บ้าน เถานเอง ก็ทำให้ร่าง ของ
 คุณล้าย ระเห็จ ขนไป อยู่บนปลาย ร้ว ไม่ไป

พ.ศ. ๒๔

พิษหญิง

และยังเข้าโยกมือ ขวักไขว่ เรือนแม่ขุหาเจ้า
ของทวงพิศตร นันให้รู้ราวกับทวารเรือนเส้า
กระ โภทซึ่งสัญญาณ ฝ่ายแม่ขุหาพอสเห็น
ก็รีบโยกมือ ให้สัญญาณ ให้คุณล้าใบ รีบลง
เสียจากรัว เพราะด้วยเกรงว่าจะพลัดตกลง
มากอหัก หรือจะให้รีบเข้าไปหาที่ไม่ทราบ
ฝ่าย คุณล้าใบก็เล่นแกล้งลง จากระวัง เข้าไปท
ไค้ หน้าต่างทันที และโดยมีกล้องหรือฟัง
อะไรหมก รีบตะกบ ขึ้น ขึ้นไปนั่งอยู่บน
หน้าต่างโดยฉับไว

แม่ขุหาจึงมือแกลให้ลงจาก หน้าต่างแล้ว
ก็รีบขึ้นไว้ พองยหน้าต่าง ภายในห้องก็มืด
ก็อดใจเข้าดู คุณล้าใบกระซิบว่า "มีใครจริง!"

"คุณจะให้คิดค้นทำไมล่ะไม่ได้ หรือกลัว
เอาละเถิดตาม มาทางนี้เถะ" แม่ขุหา
พูดแล้วก็ถอยนำหน้า

คุณล้าใบอย่าง ๓ ขุมตามทักไป พอเดิน
ไป ๒-๓ ก้าวแม่ขุหาทักว่า "ระวังให้ทีนะกระ
จะไปเตะเอาอะไรเข้า"

"จ๊ะ" คุณล้าใบรีบคำ แต่พอซอก
เสียง ก็ยังเกิดเสียง โครม-เค้งค่าง! ขึ้น สันนิ
ทั้ง ๒ คนหยุดทันที

"ตาย, คืนไป เขี่ยเขา ซามอ่าง อะไร
เข้าให้แล้ว เอ้อเฮอมันทกกระเด็นขึ้นมาเขี่ย

ทั่วตัวเทียว" คุณล้าใบทวง

"แอม! อะไรกัน, นั่งหนู?" เสียงแม่
ขุหาถามออกมาจากในห้อง

"แม่ว่ะ มันกระ โศกโศกอย่างแรงทีจะ
เอาไว้ใส่ยาครพรงขึ้นเข้านะว่ะ" แม่ขุหาตอบ

"ตายจริง มีหกหมกคืนนั้น ไซ้, อ้ายแม่
อัยยี่ สักกระยานนี้ ต้องเสียหน้อยเถะ"
ครั้นแล้วคนทั้ง ๒ ก็เดินเสียงแม่ขุหาขึ้น กระทำ
อาการลุกขึ้นและเดินตึง ๆ จะมาทักประทุทึง

"วี้, ตามคิดค้นมาเร็ว!" แม่ขุหาเสียง
สันดุคซึกมือคุณล้าใบได้ก็ถอยถ่วงข้ามนอกชาน
แล้วไปทางมุมครัว ไปหยกแอ้อย

"ขุหา, นั้นวิ่งทำไมกัน ทา?" แม่ขุหา
ถามเมื่อก้าวออกจากประตูห้อง

"ไล่แม่ว่ะ" แม่ขุหาตอบไปทันควัน

"โธ่ มันไปทางโน้นรึ? มา, แม่จะค
มันเอง" พูดแล้วถ่วงออกไปกลาง นอกชาน
คว่ำไค้ ไม้ คานอันใหญ่เส้นะ แร่ไปทางครัว

"เร็วคุณ, ช้อนเร็ว" แม่ขุหากระซิบ
บอกคุณล้าใบ "แม่มาแล้ว!"

"ช้อนทไหนดะ?" คุณล้าใบหน้าฉอก
เล็กเหมือนลิงจุ่น "ช้อนทไหนดะ" บอกท
เถะแม่คุณ"

"ลงไปในโอ่งนั่นแน่" ชี้บอก โอ่งใบ

สมที่หอม

มิถุน

หนึ่งซ่ง คงอ้อมริม ประตูครัว “ลงไป แล้วทำลง
ไปก่อน เมื่อแม่ไปแล้วถึงค่อยผูก คิฉินจะ
ยักผาโองให้”

คุณล่ำไย ชมิขมิ้น เมื่อก่อนส่ง ให้แม่
แม่ผูกแล้วก็ทำลง ไปงอตัวกำลุด—เงย
หาย แม่ผูกยักโองค้อย

ต่อไปนี้ คุณล่ำไยไม่ได้ขึ้น และไม่รู้สึก
อะไรเลย สักครู่จึงได้ขึ้นเสียงผาโองยัก
และมมอลงไปควาน ๆ จนพอสักระจึงจิกงให้
โผล่ขึ้นไป คุณล่ำไยรับผกขันทันที ยากอ้า
ตาเหลือกแทบขาดใจ แต่พอล้มตาขึ้นก็ได้
ประสพวงพิศมัยของแม่ผูกซึ่งมีลักษณะปาก
อ้าตาเหลือก โพล่งเช่นเดียวกัน

“ตายแล้วลูกแก้วแม่” แม่ผูกร้องเบา ๆ
“คิฉินก็ล้มสนับเทียบว่านอนโองใส่ น้ามันดิน
ตาย ๆ ๆ ขึ้นมาเร็ว ๆ คุณ”

คุณล่ำไย ตาเหลือก ขึ้น อีก ๓ เท่ารีบขึ้น
ออกมาทันที แต่ก็สายเสียแล้ว วรกายของ
แกยัดขึ้นได้ กลายเป็น ตุรกายโดย ฤทธิ์ น้ามัน
ดินหมดสิ้น

“คุณรีบ กลับไป ยานเถละ เร็ว, คิฉิน จะ
เย็ดประตูให้” แม่ผูกกระซิบบอก คุณล่ำไย
ซึ่งยืนคดงมองกยาทังกับว่าแขนหรือ ขาขาด
ไปเสียข้างหนึ่งแล้วสักครู่หนึ่งจึงได้สติ กระ

ซิบถามว่า “แม่หล่อนเข้าห้องแล้วหรือ?”

“คะ พอแกเข้าไปคิฉินก็รีบมาเทียบ นึก
ว่าคุณจะขาดใจตายเสียแล้วอีก กลับไป ยาน
เสียก่อนเถละคะ วันข้างหน้ายังมีอีก ถมเถ
มาซึคะ, คิฉิน จะเย็ดประตูให้” พุก แล้วก็
ออกเดินข้ามนอก ซาน มาที่ประตู ส่วนคุณ
ล่ำไยซึ่งมีกายขึ้นโชนและดำ มีคหมี ทั่วหน้า
มันคินก็ตามไป แม่ผูกงาค่อย ๆ ถอดกลอน
ประตูแล้วเปิดออก แต่ประตูเจ้ากรรมก็ดันตั้ง
แอ็ค! ใหญ่

“อะไรล่ะนั่นหนุ?” เสียงแม่ผูกถาม
ออกมาจากในห้องอีก

“คิฉินจะลงไป เอาอ้ายข้าง ขึ้นมาให้มัน
ไล่แมวคะ” แม่ผูกทอตอบพลางก็ผลักใส่ให้
คุณล่ำไยออกประตู

“เฮ! แม่จะจุดตะเกียงออกไปส่องให้”
แม่ผูกส่นพุกแล้วก็ขัดไม้ ชักจุดตะเกียงลานออก
มาจากห้องทันที

“เร็ว! คุณ, ลงไปซึ่ ตาย, แม่มา
แล้ว เร็ว, เข้าไปซ่อนเสียในกระซุไค้กระไค้
นี่ก่อน เร็ว, มุกเข้าไปอีก ๆ นะคุณ พุ่งขึ้น
เข้าว่างคนคิฉินจะปล่อยให้ไป”

คุณล่ำไยได้ฟังคำแม่ผูกจากแผ่นลงบรรไค้
แล้วมุกเข้าไปได้นั้น พอเห็นกระซุไค้ใหญ่

พ.ศ. ๒๔

พิษหญิง

ณที่ที่ รวย ย่น ลงไป—หมก—มุก—มุก ลงไปใน
นั้นจนหมดตัว

นับแต่ วาระนั้น คุณลำไยก็ ไม่ ได้ ย่น ศัพท์
สำเนียงอันใดอีก ตามัก, หูอื้อ, หายใจ
ไม่ออกอีกอีกทั้งหมกโคลน แต่เคราะห์ที่ยัง
ที่รู้สึกได้ว่า มุก ลงไปอยู่นั้นเป็นของอ่อน—นุ่ม—
ไม่แข็ง นอกสยายก็ ้วยความมอยากรู้เอง
คุณลำไยก็ เบิกตาอันเห็นขวเหินอะ เทยลิมไม่
ขึ้น ๆ พิจารณา ดู ย่นนั้นเองก็เห็นว่าตัวของ

แก่กำลังมอยใน ปยุ่น และย่นปยุ่น
ได้คิดเต็มไปทั่วกายแล้ว นอกจากที่หน้า
ซึ่ง คุณลำไยเอามือขึงไว้ สำหรับเป็นที่ ไปร่ง
ได้หายใจ ครั้นแล้วความตกใจก็ยิ่งเกิดขึ้น
แต่ก็จะทำอย่างไรได้ จะออกมาหรือ ?
อันครายมีรอยข้าง นอนอยู่ในนั้นเซฟก
อย่าง เซฟจนกว่าแม่ขงจะมายอกให้
ออก คิดได้ดังนี้แล้วแกก็ส่ำหทัยลึบตา
กัฟพันนอนนิ่งอยู่ต่อไป

นาน—นาน—ไซ คุณลำไยรู้สึกว่ามี
มือ ๆ หนึ่งมาระกุนถูตัว ในทันใดนั้น
ความยินดีก็พลุ่งพลั่งขึ้นอย่างเต็มที่ แม่
ขงมามายอกให้ออกแน่แล้ว แลจึงลุกโง
แหวกนุ่นขึ้นมา พอลืมตาก็ไยประสพแสง
สว่างแห่งเวลาเช้าทันที แลก็ออกแจเป็นเวลา

ราวเกือบ ๘ ก.ท. แต่กสิ่งหนึ่งที่คุณลำไย
ไยเห็นพร้อมกันแสงสว่างนั้น สักทำให้คุณลำไย
สัคทั้งกาย สิ่งนั้นคือคน แต่ไม่ใช่แม่ขง
ทั้งที่ แก คิด กลับลกลายเป็นตัวแม่ขง
มารดาของหล่อน—หรือประกายของแตกต่างหาก
ฝ่าย แม่ขง สุน พอเห็น คุณ ลำไย ลุก ขึ้น นิ่ง ก็
ตาเหลือก ร้องตะโกน “ว้าย!” ออกไป
สัคเสียงแล้วก็ชวนเซซซพยุลงนอนลง แต่
ก็ยังร้องลั่น ๆ ว่า “ช่วยด้วย ๆ, ตัวทำ
ตัวเหวอะไรมายในกระซุกก็ไม่วู้ เจ้าข้า
เอ๊ย พ่อแม่ทั้งหลาย ช่วยด้วย ๆ ๆ!”

เสียง ของแม่ขง ทำให้ ชาวบ้านแถวนั้น
ทุก ๆ บ้านแผ่นข้าง โจนข้าง โดกข้าง ออก
มาจากเรือนพร้อมด้วยมือข้าง, ไม้ข้าง, คาย
ข้าง ครอบมือ ต่างวิ่งตรงมาทางที่เกิดเหตุ
ทันที ฝ่ายคุณลำไยก็ตั้งแจ้งทั้งกายในเมื่อ
ไยเห็นเช่นนั้น สัคครู่ก็ไยสัคจึงโศกออก
จากกระซุก โยโย แล้วไม่เหลือขวหลัง ส่วน
ชาวบ้าน พอเห็น ดังนั้น คือเห็น ตัวอะไรปร่าง
เป็นคน แต่มีขนขาวทั้งกาย เหลือคำอยู่
แต่หน้าตาประหลาด ๆ พันขาว ๆ ก็กวตึก ๆ ไป
พลางตะโกนเสียงแปลก ๆ เป็นต้นว่า เซะ โมย
ปลัน, ตัวทำ, ตัวแม่นางโงะไว้อ! แต่
เสียงไหนก็ไม่ทำให้ คุณลำไยปล่อยสติความ

สมุทรห้อม

มิกุน

เร็วแห่งขาให้มากกว่าเสียงที่ว่า “จับมันให้
ไ้ไ้ไ้ จับมันให้ไ้ไ้ไ้ ฟันให้ซอก
สองท่อนเทียวไ้ไ้!”

คุณ ลำไ้— หรือตัวประหลาด— เป็นฝ่าย
หนี ชาวบ้านประมาณเกือบร้อยคนเป็นฝ่าย
ไล่ ท่าทั้งกระบังกันไปประมาณกึ่งชั่วโมงพิก
ข้ามโขดข้ามเขินข้ามทุ่งข้ามนา, ฝ่าไ้, แหวก
พวงกันอย่างไม่วิกชีวิต ฝ่ายหนีก็จะหนีให้
พ้น ฝ่ายไล่ก็จะไล่ให้ทัน ฉะนั้นเมื่อต่าง
ฝ่ายต่าง จะเอาชนะกันให้ไ้ไ้จึงไม่มีการหยุด
เลย— จนกระทั่งในที่สุด คุณลำไ้ฝ่ายหนี
จึงต้องหยุด เพราะไปพบคลองอันมน้ำขุ่นม
และกว้างตื้นๆ ใจชาวหน้อยๆ แหกหมกขี้ฉวย,
หมกที่ระหนกต่อไป จะโคกน้ำว่าขำขำไป
หรือ? ไ้แน่นอน ถ้าตัวเปล่าๆ นี้ขุ่นน
ก็ออกขาวโพลงไปทั้งกาย พอโคกลงไป
น้ำก็จะขุ่นเข้าขุ่น น่นก็จะขุ่นน้ำทำให้วุ่น
ไม่ไหว แล้วก็ต้องจมอย่างแน่นอน จม
จริง ๆ— จมตาย— ตายอย่างไม่ต้อง กระเทือก
ให้เหนื่อย คุณลำไ้หมกทำเข้าจึงหันกลับ
มาโยกมือให้พวงที่ไล่หยุด พวงร้องไ้ไ้
แทบไม่เปลวษา ฝ่ายชาวบ้านเห็นอ้ายตัว
ประหลาดโยกไม่โยกมือ ก็คิดว่ามันคง
ปล่อยพิษหรือจะขว้างอะไรมากรวยขวางไ้ข้าง

มิกข้าง, ก้อนหินข้าง, ก้อนหินข้าง, ก้อนอิฐ
ข้าง ระดมไปยิงที่หมายอันเดียวกัน โดยไม่
คิดจะไ้ชีวิตอ้ายตัวพริกตกก้อนเลย

ฝ่าย คุณลำไ้ก็ขึงขัง อาวหุเหล่านั่น จน
เต็มความสามารถ แต่ทั้ง ๆ ที่เต็มความ
สามารถยังโดนอยู่แทบทุกวินาที โดนหัว,
โดนหน้า, โดนขา, โดนแขนไม่เลือกที่ ถึง
แม้จะร้องห้ามพวยพวยให้รู้เรื่อง กันก็ไม่
ประโยชน์ ดังนั้นจึงไ้แค่หลบไป, ถอยไป
ถอยไปทุกทีจนกระทั่งถึงริมคลอง และเมื่อ
ถอยอีก ก้าวหนึ่ง คุณลำไ้จึง หล่น ตูม ลงไป
ในคลอง

“เฮ้ย! มันตกน้ำแล้วไ้ไ้ เร็ว! ไปดู
กัน” ชาวบ้านคนหนึ่งร้องขึ้น ครั้นแล้วก็
เขมือกกันรวมเข้าไ้ตรงที่อ้ายตัวประหลาด ตก
น้ำ เมื่อมองลงไ้ก็เห็นมันกำลังเกาะขี้มดิน
ริมคลองจมอยู่ในน้ำแค่อ

“อ้ายท่า” ทึกม่วงควากแล้วก็เอากัน
กินกันเกือบเท่าชาคร ทุ่มประเคนลงไ้ที่
กลางข่มมอ้ายสัตว์ประหลาด ก้อนหินแตก
กระเจา และมือที่มัน เกาะอยู่ก็เลยหลุด
จากถลึง มันจมลงไ้แล้วก็ผุดถลึงขึ้น
มาอีก แล้วก็จมลงไ้— แล้วก็ถลึงตาเหลือก
ขึ้นมาอีก และครั้งหลังนี้มีเสียงมันร้องอีก

พ.ศ. ๒๔

พิษหญิง

อีกขึ้นมาว่า “ฉันเอง_ลำไย_” แล้วก็
ทยอยลงไป

“ลำไย?” ก็มองออกอุทานแล้วก็ทำ
กาลอวสาน ๗ เหมือนกันกับอะไร

ในคืนนั้นท่านหมอหอยกั๊กทะเลเล็กทะเลเล็ก
แหวกหมึกคนเข้ามา แล้วก็ออกท่าเหมือน
กับต้นข้าว ร้องตะโกนลั่น ๆ ว่า “เร็ว,
เจ้าลำไยลูกชายฉันเอง ไม่ใช่ว่าทำตัวเหลว
อะไรหรอก เร็ว, ใครลงไปช่วยผมขึ้นมา
ที เร็ว, เกียวจะขาดใจเสีย”

มีการคลั่งกันอยู่ใน ๓-๓ นาทีนั้น ครั้น
แล้วก็มีคนโกนน้ำท่วม ๆ ลงไปคำ_คำ_คำ_คำ
_คำจนพบลากเอาขึ้นมาจนฝั่งได้

เจ้าสัตว์ประหลาดนั้น_หรือว่าคุณลำไย_
นอนหลับตาย ฟังอีกก๊วยน้ำ ท่านแพทย์
ยึกยักกระทำการแก้ไขโดยทันที มีข้าคุณ
ลำไยก็ล้มตายไปได้

“เฮ! มันยังงี้กันมันถึงได้เป็นยังงี้
หา, ลำไย?” ท่านหมอตามบุตรชายก๊วย
สำเนียงอันกระเส่า ๆ “นี่แม่ขุหาเขาไป
บอกพ่อหรือบอกพี่ถึงได้รู้และรีบตามมา”

คุณลำไยโง่งง ลูก ขึ้น กอดคอบิดา แล้วก็
ร้องไห้ โห ๆ ๆ ๆ !

๐ ๐ ๐
เย็นวันนั้น คุณลำไยก็ได้ รับ ยัทธิรสแห่ง
ฉวยขึ้นที่มีใจความสั้น ๆ ว่า

“นารัมพิษเพียง สุริโย
เดิรบ่ทำเดโช เข้มขำ
หนุ่มน้อยหยิ่งโยโส วางบั้ง
ชูแต่หัวเองอ้า ออกอั้งอวดดี”
จาก บ.ห.

พอคุณลำไย หวานเวียน อานเขยก็ร้องไห้
โห ๆ ๆ ๆ ๆ !

ปรีโลภ

ของ

นายเทพ มหาเปารยะ

(ต่อจากหน้า ๒๐๐๓ ฉบับเมษายน ๒๔)

“จำได้, เจ้าคะ ! ก็ฉันจำได้เท่าใด ค่ะ
 เกี่ยวกับ บุตรชายของไต่เท้า ทอมมี, ก็อยู่ในโลก
 เกี่ยวกับคุณน้า หามิได้ ไม่ใช่ตายคอกะ !
 เรา^{๔๔}ชีวิต อยู่ยังเสียกว่า ไต่เท้าอีก ความ
 สนุกสนานรื่นเริงต่าง ๆ ก็ยังคงเป็นสมบัติของ
 เราอยู่” เจ้าหล่อนพูดด้วยสำเนียงอันไพเราะ
 ชัดถ้อยคำ “จะให้ ก็ฉันแสดงความเป็นไป
 และชีวิตของพวกเราไหมล่ะเจ้าคะ ?”

แล้วเจ้าหล่อน ก็ตั้งต้น เห็นว่า อย่างแล้ว
 คล่องแฉะคงมานำพิศวงพร้อมด้วยผิวปากประ
 สานไปเล่นจึงหว่าเพราะถึงเสียงนกร้อง “ซ
 ษานผู้^{๔๕}น่าสงสารทำเช่นนั้น ไม่ได้ โดยที่หล่อน
 ยังไม่มีความชำนาญเพียงพอ ส่วนลูชิลัน
 รู้จักใช้^{๔๖}รูปนฤมิตร^{๔๗}ไปแล้ว”

“ลูชิลจำฉันได้ไหม ?” เมลเลถาม

“ทำไมจะจำท่านไม่ได้, มิสเตอร์เมลเล
 ก็ฉันไม่ลืมร่างโตใหญ่กับหนวดของท่านคอก”

เป็นครั้ง^{๔๘}ที่สองใน^{๔๙}ชีวิต^{๕๐}ของ^{๕๑}เจ้าหล่อน^{๕๒}ที่
 อินคัสต้องหยิบคนเองให้^{๕๓}รู้^{๕๔}สีกว่า^{๕๕}หล่อน^{๕๖}มิได้^{๕๗}
 อยู่^{๕๘}ร่าง^{๕๙}มนุษย์^{๖๐}อันงาม^{๖๑}สง่า^{๖๒}ที่^{๖๓}นั่ง^{๖๔}อยู่^{๖๕}กลาง^{๖๖}วง^{๖๗}จะ
 เป็น^{๖๘}ผล^{๖๙}ของ^{๗๐}กระ^{๗๑}แส^{๗๒}ระ^{๗๓}ชา^{๗๔}ต^{๗๕}ที่^{๗๖}ถูก^{๗๗}อ^{๗๘}ค^{๗๙}เ^{๘๐}า^{๘๑}เพื่อ^{๘๒}เป็น
 ภา^{๘๓}ชนะ^{๘๔}ให้^{๘๕}วิ^{๘๖}ญ^{๘๗}ญา^{๘๘}ด^{๘๙}ม^{๙๐}ที่^{๙๑}ผ่าน^{๙๒}ออก^{๙๓}จาก^{๙๔}ร่าง^{๙๕}ไป^{๙๖}แล้ว
 อา^{๙๗}ศ^{๙๘}รั^{๙๙}ย^{๑๐๐}อยู่^{๑๐๑}สำหรับ^{๑๐๒}ความ^{๑๐๓}ค^{๑๐๔}ิด^{๑๐๕}ค^{๑๐๖}ง^{๑๐๗}กับ^{๑๐๘}ม^{๑๐๙}น^{๑๑๐}ย^{๑๑๑}
 โลก^{๑๑๒}หรือ^{๑๑๓}ว่า^{๑๑๔}จะ^{๑๑๕}เป็น^{๑๑๖}ภาพ^{๑๑๗}แห่ง^{๑๑๘}ความ^{๑๑๙}ร^{๑๒๐}ำ^{๑๒๑}พึง^{๑๒๒}ของ^{๑๒๓}
 จิต^{๑๒๔}หรือ^{๑๒๕}จะ^{๑๒๖}เป็น^{๑๒๗}อ^{๑๒๘}บาย^{๑๒๙}ท^{๑๓๐}จ^{๑๓๑}ริ^{๑๓๒}ต^{๑๓๓}อัน^{๑๓๔}หนึ่ง^{๑๓๕} ?

สาม^{๑๓๖}ประ^{๑๓๗}การ^{๑๓๘}น^{๑๓๙}ค^{๑๔๐}ึก^{๑๔๑}ธ^{๑๔๒}า^{๑๔๓}จะ^{๑๔๔}เป็น^{๑๔๕}อย่าง^{๑๔๖}หนึ่ง^{๑๔๗}อย่าง^{๑๔๘}ใด^{๑๔๙}
 ก็^{๑๕๐}ได้^{๑๕๑} ภาพ^{๑๕๒}นั้น^{๑๕๓}เป็น^{๑๕๔}สิ่ง^{๑๕๕}ที่^{๑๕๖}เป็น^{๑๕๗}ไป^{๑๕๘}ไม่^{๑๕๙}ได้^{๑๖๐}ที่^{๑๖๑}จะ^{๑๖๒}ให้^{๑๖๓}
 ทุก^{๑๖๔} ๆ^{๑๖๕}คน^{๑๖๖}เห็น^{๑๖๗}เช่น^{๑๖๘}นี้^{๑๖๙}ก็^{๑๗๐}เกี่ยว^{๑๗๑}กัน^{๑๗๒} อ^{๑๗๓}บาย^{๑๗๔}ท^{๑๗๕}จ^{๑๗๖}ริ^{๑๗๗}ต^{๑๗๘}ร^{๑๗๙} ?
 แต่^{๑๘๐}แน่นอน^{๑๘๑}ที่^{๑๘๒}เกี่ยว^{๑๘๓}ร่าง^{๑๘๔}นั้น^{๑๘๕}ไม่ใช่^{๑๘๖}ร่าง^{๑๘๗}หญิง^{๑๘๘}ช^{๑๘๙}ร^{๑๙๐}า
 คำ^{๑๙๑}เคย^{๑๙๒}ที่^{๑๙๓}ปร^{๑๙๔}าก^{๑๙๕}ฏ^{๑๙๖}ออก^{๑๙๗}มา^{๑๙๘}ก่อน^{๑๙๙} เจ้า^{๒๐๐}หล่อน^{๒๐๑}สูง^{๒๐๒} และ
 ข^{๒๐๓}าว^{๒๐๔}ว่า^{๒๐๕}กัน^{๒๐๖}มาก^{๒๐๗} ทั้ง^{๒๐๘}ที่^{๒๐๙}ก็^{๒๑๐}ได้^{๒๑๑}ถูก^{๒๑๒}ท^{๒๑๓}ร^{๒๑๔}ว^{๒๑๕}ร^{๒๑๖} อย่าง
 ละ^{๒๑๗}เอ^{๒๑๘}ย^{๒๑๙}ที่^{๒๒๐}ละ^{๒๒๑}ขอ^{๒๒๒}จน^{๒๒๓}เป็น^{๒๒๔}ที่^{๒๒๕}พอ^{๒๒๖}ใจ^{๒๒๗}แล้ว^{๒๒๘}ว่า^{๒๒๙}ยัง^{๒๓๐}กัน^{๒๓๑}กล
 โกง^{๒๓๒}ได้^{๒๓๓} ถ้า^{๒๓๔}ฉัน^{๒๓๕}นั้น^{๒๓๖}มัน^{๒๓๗}ก็^{๒๓๘}ต้อง^{๒๓๙}เป็น^{๒๔๐}ความ^{๒๔๑}จริง^{๒๔๒} แต่
 ก็^{๒๔๓}เป็น^{๒๔๔}ความ^{๒๔๕}จริง^{๒๔๖}แล้ว^{๒๔๗} อำ^{๒๔๘}นาจ^{๒๔๙}อะไร^{๒๕๐}ที่^{๒๕๑}ป^{๒๕๒}าก^{๒๕๓}ส^{๒๕๔}ิต

พ.ศ. ๒๔

ปรโลก

ให้เป็นไปเช่นนั้น ปฤศนาที่ควรใคร่ครวญ
จริง ๆ ใ้ อุตี ชัน แล้ว ใคร จะ เลียง เล่า ว่า
ไม่ใช่วิทยาที่ล้าคณที่สุดที่โลก ควร ชำเลียง
กุ่ม้าง

จะมีคอกอได้”

“หล่อนมีความสุขไหม ?”

“อ้อ ! แน่นอน ที่เคยเป็นความสุข ที่น่า
ปราดนาจริง ๆ”

“การที่หล่อน มา ใน ทุนมีความเสียหาย
อะไรบ้างหรือไม่ ?”

“พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประทาน อนุญาตให้
มาหรือ ถ้าแน้นเป็นการเสียหายอย่างหนึ่ง
อย่างใด - อะไร ! ท่านผู้ เป็นคนอย่างไรนะ
จึงถามเช่นนั้น”

“เธออยู่ในลัทธิศาสนาอะไร ?”

“โรมันคาธอลิก”

“ลัทธิเป็นศาสนาที่เที่ยงแท้หรือ ?”

“ทุก ๆ ศาสนาที่ทำให้ท่านเป็นคนดีขึ้น
เป็นศาสนาที่ดี”

“ถ้าฉันศาสนาที่ไม่สำคัญนะซี”

“เปล่า กิจกรรม ที่ บุคคลทำไปวันหนึ่ง ๆ
ต่างหาก ไม่ใช่ความเชื่อถือนั้นว่าสำคัญ”

“เล่าต่อไปอีกเถิด ลูซิล”

“ลูซิลมีเวลาแต่เพียงเล็กน้อย มีวิญญาณ
อีกมากนั้ที่อยากจะเข้ามาในที่นี้ และถ้า
ลูซิลใช้กระแสร้านาจเสียมากแล้วก็จะมิเหลือ
อยู่สำหรับผู้อื่นนั้ไป”

“โอ ! พระ ผู้เป็นเจ้าทรงคุณ ความดี

๐ ๐ ๐
ตลอดเวลานั้ลูซิล ส้ารวมตน อยู่โดยปรกติ
ภาพ งามแม่ ที่สุดผู้ ตนเด่นตกใจถึกลับคุมสทิ
ชันได้ทุกคน หล่อนตอบข้อปรุฉาที่เขาเหล้า
นั้นว่าถามหล่อนอยู่รอบข้างอย่างร้นเริง

“ลูซิล เธออยู่ที่ไหน ?”

“คิดนั้คิดว่าคิดนั้ควร จะ ตอบคำถามชันนั้น
เสียเอง” มีลชีลสินเกินแย้ง, “เพื่อประหยัค
กระแสร้านาจ ลูซิลเกิดที่จังหวัดเซ้าท์คาโก
ตาในประเทศอเมริกา เจ้าหล่อนผ่านออก
จากโลกมนุษย์เมื่ออายุ ๑๔ ปี เราสัยสวน ได้
ความจริงแทบทุกอย่างที่หล่อนแจ้งแก่เรา”

“หล่อน ค้าใจ ใหม่ ที่ หล่อน ได้ คาย ไป
ลูซิล ?”

“ค้าใจสำหรับตัวคิดนั้เอง แต่ว่าเสียใจ
สำหรับแม่”

“ทั้งแต่หล่อนได้ค้ายไปแล้ว หล่อนได้พย
ปะกับแม่ของหล่อนบ้างหรือเปล่า ?”

“น่าสงสารแม่ ผู้ มีความรู้ ใน สิ่งเหล่านั้
ไม่ลืคไปกว่าหัยที่ขั้ผลาไว้ และลูซิลไม่สามารถ

นายเทพ มหาเปารยะ

มิดุน

และพระ กรณอย่าง เหลือล้น ท่าน, ทาง มนุษย์ โลกยังไม่รู้ ทอกว่า พระมหากรณาของ พระองค์เป็นอย่างไร เพราะเหตุที่เมฆหมอก ยังพุ่มห่อเหล่านั่นอยู่ เหตุที่งกเพื่อจะให้ ท่านมีโอกาศ ขวนขวาย หาสิ่ง อันพึง ประสงค์ ซึ่งรอคอยท่านอยู่ แต่ท่านจะรู้านภาพของ พระองค์ ได้ โดย แน่แท้ ก็ ต่อเมื่อ ท่านได้ผ่าน มาทาง โลกันแล้ว."

"หล่อนได้เห็นพระองค์ บ้างหรือเปล่า ?"

"เห็นพระองค์ ! เราได้เห็นพระผู้เป็นเจ้า ใ้กันอย่างไร. พระองค์ทรงอยู่ในทุกสิ่งทุกอย่าง ในตัวเรา หรือ รอบตัวเรา แต่เรา จะ เห็น พระองค์ ไม่ได้ อ้าว ! ต้อง ลาที่ ละ กึกขยาบ !" เจ้าหล่อนดอไปทางตู่ แล้ว ก็อันตรธานไปในงานแห่งความมืด.

๐ ๐ ๐

ต่อจากนั้นไปเป็นเหตุการณ์ ที่มาโลนจะลืม เลี้ยไม่ได้ง่าย ๆ เลย ร่างสครุ เคยแต่ล้าผู้ หนึ่งปรากฏ ออกมาจากตู่ ช้า ๆ มีสขิสลินเดิน คอยช่วยแนะนำ หนทางให้ เจ้าหล่อนตามหน้า ที่ หล่อนเดินตรงมาขังมาโลน

"เจ้าหล่อนมาหาท่านโดยเฉพาะ ท่าน จะลุดออกจากวงก็ได้ ไปหาหล่อนซิ !" มาโลน จึง ลุดขึ้นเดินไป ข้างหน้า พลาง

จึงทราพณด้วยความสนเท่ห์ ระยะแต่เพียง ฟุตเดียวอยู่ระหว่างเขาทั้งสอง เค้าน้ำและ ลักษณของภาพทำให้ มาโลนรู้ สัก คล้ายคล้าย คล้ายคลากเหมือนจะจำได้ เขามองใกล้เข้า ไปอีกจนเกือบจะติดกับภาพลาคณนั้น คาทาง สองเบ่งกว้างด้วยความสนใจ ภาพที่เขาเห็น คล้าย ๆ กับวัตถุขาคู่ออื่น ๆ ที่ถูกขบให้ เป็น รูปเข้าด้วยมือ ซึ่งไม่ ปรากฏแก่ คลอง ักษุ ธรรมดา

"คุณแม่ !" เขาร้องสุกเสียง "คุณแม่ !"

ในทันใดร่างนั้นก่ขมูขึ้น แสดง ความยัคิ เป็นล้นพ้น แล้วก็อันตรธานไปดังกัยว่าการ ทำเช่นนั้นเป็นเครื่องทำให้วัตถุขาคู่อลายเลี้ย

"เจ้าหล่อนไม่เคย ผ่าน การทรงฦานเช่น นั้นมาก่อน จึงยัง พุดไม่ได้" มีสขิสลินเดิน อธิบาย "หล่อนเป็นมารดาของท่านจริง ๆ."

มาโลนเดินกลับมานั่งที่เดิม รู้ สักคิดว่า หัวสมองหมุนตัวถึงลูกข้าง เมื่อสิ่งต่าง ๆ มากระทบความเป็นไปของตนเองเข้าเช่นนั้นเท่า นั้น จึงจะทำให้บุคคลเล็งเห็นความจริงของสิ่ง นั้น ๆ แม้ของ เขามานั่น อยู่ เฉพาะ หน้า ! เป็นไปได้ละหรือ ? เมื่อท่านได้ ล่วงลัไป แล้ว คงลัย ถ้าจะให้เขาสาบาล เขาก็คงไม่ กล้า แต่ถ้าจะถามความเห็นหรือความเชื่อนั้น

พ.ศ. ๒๔

ปรโลก

ของน้ำใจ มาโดนจะพูดได้อย่างมั่นใจว่า
ภาพและวิญญาณที่เขาเห็น คือ มารดาของเขา
โดยแท้ ทั้งยังทำให้เขาค้นคืน อย่าง
เหลือล้น.

แค่ภาพค่อย ๆ ไปช่วยให้เขาพ้นตน จาก
อวิชชา ชายหนุ่มผู้หนึ่ง เกิด กระฉับกระฉ่าง
ออกมาจากที่ และหายอยู่ตรงหน้าเมลด

“ฮัลโล! ยัยคนเอง สบายศรีเจ้า?”
เมลด พุกแล้ว ก็หันมา อธิบายว่า “หลาน
ชายของผมนะ ถ้าผมอยู่ กับดินแดน สละก็ เขา
มักจะมาเสมอ”

“อานาจเหลืออยู่กันน้อย” เด็กหนุ่มพูด
ด้วยเสียงแจ่มใส “ผมจะอยู่นานนักไม่ได้
ผมก็ใจจริง ๆ ที่เห็นคุณลุง เราอยู่ทางนั้น
พวกท่านได้ก็ ถึงในแสงขมกขมิ้นขึ้น ซึ่ง
บางที่ท่านจะเห็นพวกเราไม่ได้.”

“ถูกแล้ว เรารู้ ดีทีเดียว แค่นั้น
ยัยคน ลุงก็บอกกับแม่ของเจ้าเองเรื่องทูลงใต้
พบเจ้า แต่เขากลับบอกว่าศาสนาของเขาสอน
ว่ามันเป็นการเสียหาย.”

“ผมรู้แล้ว เขาก็คิดว่าผมก็ด้วยคำ”
เสียงนั้นหายกลืน และมีเสียงสั่นแทนขึ้น.

“อย่าคิดหลอนเลย ยัยคน มัน เป็น ความ
เลื่อมใสศรัทธาของเจ้าหล่อน”

“เปล่า ๆ ผมไม่ได้คิดท่านบอก ท่านจะ
รู้ ชินสักรั้วหนึ่ง และวันที่ความจริงทั้ง
หลายจะถกแยกออกก็จริงจะถึงอยู่แล้ว”

“อะไร ยัยคน ความ เลื่อมใส ของเจ้ากรวน
เรออยู่เหมือนกัน?”

“คุณ ความดี ออก ครบ คุณลุง ท่านบอกว่า
สำคัญ จะนับถือสิ่งใดมัน ไม่เปลืองเลย ถ้า
ความสุภาพและเมตตาจิต ไม่เห็นตนเป็น
ใหญ่เหมือนกับพระเยซูคริสต์อยู่แล้ว”

“เออ ยัยคน, เจ้าเห็น พระ เยซูคริสต์ แล้ว
หรือยัง?”

“ยังครับ แต่คงจะได้เห็นออก.”

“เอ๊ะ! ท่านไม่ได้ อยู่ บนสวรรค์ ออก
หรือ?”

“สวรรค์ นั้นมันมีหลายชั้นนักครับ ผม
อยู่เพียงชั้นต่ำเท่านั้น แต่ถึงเช่นนั้นมันก็
น่าเพลิดเพลินยิ่งกว่าโลกมนุษย์หลายเท่า.”

ตลอดเวลาที่สนทนากันอยู่นี้ อีนิกะ โงก
ล้าออกไปข้างหน้า สายตาของเจ้าหล่อนค้น
ก็แสงสักรั้วแล้ว และภาพที่หล่อนเห็นนั้น
มิใช่วางของมนุษย์ธรรมดา ในข้ออนันต์มันใจ
จริง ๆ ถึงแม้ว่าความผิดแผกจะมีอยู่แต่เล็ก
น้อย บางสิ่งใน ภาพ ปรากฏ ยังเตือนให้เจ้า
หล่อนระลึก อยู่เสมอว่า มันคือ รูปนฤมิตรของ

นายเทพ มหาเปารยะ

วิญญาน

เมลเด “ย็อก เจ้าเงาะความเย็นไปและชีวิตให้ท่านเหล่านั้น”

ร่างนกกนักรัษะลงในท่าที่เก็กหนุ่มช้อยจะกระทำและตอบว่า “เห็น จะ ไม่ ได้ คือกอริยคุณลง”

“เอะนะ ! เราอยากฟังจริง ๆ.”

“ถ้าเช่นนั้น กอริยคุณ ถึง ความตาย ก็กว่าพระผู้ เป็นเจ้า พระ ประสงค์ จะ ให้ทวย ชนทั้ง หลายเข้าใจในข้อ พระองค์ จึงทรงประทาน อนุญาตให้เรากลัมนำแนะนำยังโลกมนุษย์ อีก ความตายจะไม่ทำให้ท่าน รู้ สึก ความเปลี่ยนแปลงยิ่งไปกว่าการตายของอโยเลย เมื่อถึงเวลา เข้าข้างที่ท่าน จะ ไม่เชื่อ เสียด้วยซ้ำ ว่าท่าน ได้ ตายไปแล้ว ผมเองก็เป็นเช่นนั้น จนได้ พยภัยลงแซมผู้ ซึ่งผมรู้ แน่แล้วว่าตายจริง รู้ สึก คิว ถึงอย่างไรก็ผมได้ กลับมาหาคุณแม่, แต่—” ทรงนั่งเสียดขาไปเป็น ครู่ใหญ่ จึง กล่าวต่อไปว่า “ท่านไม่ยอมรับของผม.”

“อย่าเสียดเสียใจไปเลย ย็อก.” เมลเด ปลอบ “หล่อนคงรู้ สึกลึกอก.”

“นั่นแหละครับ ทางที่ถูกต้องกว่าพยายาม สั่งสอนยากเหล่านั้นให้รู้ ความจริง ซึ่งเป็นสิ่ง สำคัญที่สุดในโลก โอ ! ถ้าพวกหนังสือพิมพ์

มิถุน

ทั้งหมด จะ ใฝ่ใจใน จิตศาสตร์ ให้ เท่ากับที่ เขาเหล่านั้นสละ หน้าที่การงานให้แก่เรื่องฟทยอด แต่เพียงอาทิตย์เดียวเท่านั้น ก็จะทำให้ วิชชา จิตศาสตร์แพร่หลายได้ ความรู้เท่าไม่ถึง การณ์ ซึ่งคอยชัก —”

ผู้ ทนงประชนอยู่ สักว่าประกายชนิกที่หนึ่ง พุ่งแวบไปทางตู้และร่างของชายหนุ่มก็หายไป

“กระแสน้ำตกเกือบจะหมดแล้ว” เมลเด พก “น่าสงสารเจ้าหนุ่มน้อย เขาไม่ทง นิสัยเกิม รักษาหน้าที่จนถึงที่สุดเสมอ นั และละคือเหตุที่เขาตาย”

ไต่ มีการเฝ้ายไปสักครู่ใหญ่ ๆ และเมื่อ หยเสียงกังจน มันก็เริ่มสั่นเสกขึ้นอีก อะไร สิ่งหนึ่งกำลังจะ ไหลออกมา แต่มีลชีลีลิ้นเห็น เริ่มโยกมือให้ สิ่งนั้น กลับเข้าไปเสีย ใน ขณะนั้นคนทรง จึงเริ่ม ขยับเขยื้อนเป็น ครั้งแรก เขาควางออกมาเขา ๆ.

“อะไรกัน มีลชีลีลิ้นเห็น ?”

“ภาพนฤมิตร สำเร็จแต่เพียงครึ่งเดียว” หล่อน คอย “ท่อน ล่าง ยัง ไม่ เสร็จ รูป ชน และถ้าปล่อยให้ออกมา คิฉินแวงว่าบางคนจะ ตกใจ คนนี้ เราคงไม่ได้เห็น อะไร อีกแล้ว เพราะกระแสน้ำตกเหลือน้อยเต็มที”

นั่นเป็นความจริง เมื่อใด เกิดไฟชนงเห็น

พ.ศ. ๒๔

พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๗

ว่าคนทรงนอนชดอยู่หน้าชักรู ห้าง
โถมกาย และกรวาชของเขากำลึงปรนนิบัติ
ปลก กระทบ คอดล่า และ โสลม น้ำเย็น อยู่
บรรดาวิชิตกิตตศาสตร์ต่างแยกออกเป็นหมู่ ๆ
และสนทนากลึงเรื่องราวที่ใดเห็นมาแล้ว

“นั่นคั่นเกินจริง ๆ ไม่ใช่หรือคะ ?”
มิตเคอร์แลพูด “แต่น้ำเสียคายที่เราไม่ได้เห็น
ภาพสุกท่าย”

“อะไรได้ ! ฉันคิดว่าเราได้อเห็น พอ
แล้ว ที่เก็บ ” เวอชัยพูอย่างผู้ หมกพยศ
“ฉันต้องสารภาพว่าออกจะ เกินกว่าที่เส้นประ
สาทของฉินจะทานได้เสียด้วยซ้ำ ”

มิตเคอร์แอตกินสัน พระเอญอยู่ใกล้ ก็ยัผู้
สนใจทั้งสอง จึงถามขึ้นว่า “ท่านเห็นอย่าง
ไรบ้างในเรื่องนี้ ?”

“ผมเคยเห็นคียังกว่านั้น ในการ แสลงของ
มิตเคอร์ ” ผู้หนึ่งตอบ

“อะไร สักข้อ ?” อีกคนหนึ่ง คำน
“ผิดไม่มีลัทธิที่ระพคเช่นนี้เลย แกล่งก็
วัยแล้วว้า ” นั้นของกันกลึงได้ ”

“เช่น เกียว ก็ ผู้ที่ ขน ไปตรวจ เวที ของ
มิตเคอร์ ”

“ถูกแล้ว แต่นั่น เป็นเวที ของ มิตเคอร์
เอง และฉินก็ไม่มีส่วนเกี่ยวของท่น ”

“นิสสัยของคณเวรย่อมไม่ศรัทธาไปในสิ่ง
ที่เป็นกลมารยาเสมอ ” ผู้นั้นตอบพลางชักไหล่
เป็นเชิงไม่เชื่อ “กันยังไม่ยอมวินิจฉลงไปใน
เวลานี้ ” แล้วสองสหายก็เดินเล็งกันออกไป

“ได้ยินไหมล่ะ ?” แอ็กกินสัน ตาม
“ผู้แสวงหาความจริง ยางชนิกมี หัวสมองที่
ไม่ยอมรับเหตุผลเสียเลย เขาเหล่านั้น ชอบใช้
ความคิดอ้อมค้อมเอกรากทางตรงทั้ง ๆ ที่แล
เห็นแหม่แจ่งอยู่แล้ว เมื่อใดมนุษย์เรามีความ
สามารถได้ลัวงรู้ ความจริง ของ จิตกิตตศาสตร์
เป็นที่แน่นอนแล้ว เราก็จะเห็นเจ้าพวกนรัง
ท่ายอยู่แต่พวกเกี้ยว ”

“ไม่ใช่ ” เมลเลหัวเราะแล้ว จึงทอย
“ตำแหน่งนั้นเราบอกให้ แก่ พวกพระ เสียแล้ว
เราคงจะได้เห็นเขาเหล่านั้นเดินกัน เป็นกลุ่มสุก
ท่ายในโลกที่ระพคกับความจริง ”

“อะไร ” อินทิแย้ง “ถึงอย่างไรเขา
ก็ยังมีความเชื่อมั่น โดษสุจริตนะคะ ”

“เอาเถิด เราเคยยกเว้นได้บ้าง เพราะ
เหตุที่เขาเหล่านั้นมักเป็นพวกที่ลัวงเขาอยู่ใน
ชีราภาพ แล้วโดยมาก และ หัวสมอง ของคน
แก่ไม่ใคร่ จะ ยอมเชื่อถึสิ่งใหม่ ๆ ง่ายนัก
เอ๊ะ ! มาโลนทำไมจึงยืนนิ่งเล่า ”

แต่มาโลน กำลัง รำพึงถึง ภาพ ของ หญิง

นายเทพ มหาเปารยะ

มิกุน

ชวร่างเล็ก ๆ ผู้ซึ่งสนิทสนมด้วยความซื่อสัตย์ ภาพ
นั้นได้ประทับใจกับความทรงจำของเขาไว้แล้ว
อย่างแน่นแฟ้น เขามิได้นึกถึงสิ่งอื่นตั้งแต่
ออกจากห้องแห่งความพิศวง ตลอดจนไปจน
ถึงอนัน.

การสำรวจอุปนิสัยอันธพาล

เมื่อได้บรรยายถึงการประชุมทรงฉันทนา
มากมายแล้ว จึงควรที่จะวกกลับไปยังการฉันทนา
เหตุการณ์อันแวดล้อมความเป็นอยู่และชีวิต
ของผู้ที่ประกอบอาชีพทวย การทรงเจ้าเข้าผี
บ้าง ก่อนอื่นจึงพิจารณาหัตถ์มิสเตอร์ ลินเคิน
ในขณะที่เขากำลังอยู่ท่ามกลางครอครวของ
เขาเอง.

ก่อนที่จะบรรลุถึงเคหาสน์ ทพนักของมิส
เตอร์ ลินเคิน เราจำจะต้องผ่านที่ชุมนุม
คือเคาน์ แคมคอร์ท ซึ่งจะมีโอกาสได้ชม
สรรพเครื่องเรือนเครื่องใช้อย่างงดงามทั้งชาย
เรียงรายอยู่ทั้งซ้ายขวา ครั้นจากนั้นไปเราจะ
ต้องเลี้ยวลงถนนเล็ก ๆ มีบ้านรุ่งรังไม่มากนัก
อยู่ริมทาง ซึ่งถ้าเราจะเดินตรงไปทางภาค
บรรพทิศก็จะถึง บรรพทิศมิวเซียม ถนนนี้มี
นามว่า คูลิส สตรีท แต่เราจะต้องหยุดที่
ห้องแถวเลขที่ ๔๐ อันเป็นที่มุ่งหมายของเรา
ห้องแถวนี้มีลักษณะสี่เหลี่ยมคางหมูเกี่ยวกับบ้าน

เรือนอื่น ๆ ในละแวกนั้น บรรพทิศสำหรับ
ก้าวขึ้นไปสู่ ประตูหน้าห้อง อันไร้ลี้ลับวรรณะ
ดูไม่น่าชวนให้เราเข้าไปเยี่ยมชมความ
เพรียกเพรียงเลย แต่อย่างไรก็ตาม สมเด็จพระ
คำภีร์ ปกดินทอง ทรงอยู่ บนโต๊ะ ริมหน้าต่าง
ภายในห้องยังทำให้คนใจอย่าง ทั้งนั้นเราจึง
หาญสุ่มมือให้ตัวเราเดินขึ้นบรรพทิศผ่านห้องมี
ขนมขมิ้วและขนมขมิ้วโตแคบ ๆ ไปยังห้องนอน
ของเขา ขณะนั้นแม้เวลาจะใกล้สว่างไปถึง
๑๐ ก. ท. แล้ว บรรพทิศเป็นเจ้าแห่งการทรงฉันทนา
ก็ยังหาได้เคลื่อนไหว คล่องตัว จากเตียงนอนไม่
ทรงนึกเพราะความเหน็ดเหนื่อยมลายจากการ
ทรงฉันทนาในตอนกลางคืนซึ่งที่ใดบรรพทิศมาแล้ว
ในบรรพทิศ

ในขณะที่เรากำลังสนทนากับการเยี่ยมชม
อยู่นั้นเขายังนั่งฟัง หมอนขวัญประทาน อาหารเข้า
อยู่นั้นเคียง ถ้าหากว่าผู้ที่เคยร่วมวิงวอน
กับเขาในโบสถ์ ทรงเจ้าทวย ผู้ที่เคยเคาะพ
ย่ำเกรง ด้วยได้เห็นเขามิอานอาหารประสิทธิ์
ประสาท ความมหัศจรรย์ ปานประหนึ่ง ภค
ผู้ศักดิ์สิทธิ์ได้มาเห็นเขาในเวลาที่เขาประกอบกิจวัตร
อยู่นั้น คงจะรู้สึกอับอาย ด้วยแสง
อรุณแห่งเวลาเช้าเราจะสังเกตได้ว่าเขาซุกซน
ผิดธรรมดา ผมหยิกของเขาครึ่งเป็นครึ่งอยู่

พ.ศ. ๒๔

ปรโลก

เห็นหน้าผากอัน แสดง ลักษณะ เจ้า ความคิด
 คอเสื้อนอนที่เขากำลังใส่อยู่เผยให้เห็นส่วนคอ
 อันดำสันใหญ่โตและอกนูนกว้าง ซึ่งทำให้
 เห็นได้ว่าเขาเป็นผู้ มีกำลังกายแข็งแรง เขา
 รับประทานอาหารเข้า อย่างหิวกระหายจริง ๆ
 พลังสนทนา กับภรรยา ว่องเง็ก ๆ นั้นคำคำ
 ซึ่งคอยปรนนิบัติอยู่ข้าง ๆ.

“หล่อน คิดว่า การ ประชุม เมื่อ คน นั้น
 เว้นร้อยดีหรือ ?”

“ค่ะ ! ก่อนข้างนี้ ถึงจะมีเจ้านักเรียน
 สองคน คอยทำลาย พืชอยู่ แต่เขอ คิดว่า
 ปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ที่แจ้งไว้ในพระ คำภีร์ นั้นจะ
 เป็นผลสำเร็จไหม ? ถ้ามีบุคคลอื่นมาร่วมมวง
 อยู่ด้วย เพราะใน คำภีร์ ท่าน กล่าวไว้ ว่า
 ‘ด้วยน้ำใจอันเดียวกัน’”

“อ้อ ! แน่นอนละ ” ลินเค็นร้องรับรอง
 ขึ้น “ท่านศิษย์เชสพอใจไหม ?”

“คิดนึกว่าท่านไปรทมากที่เดียว เช่น
 เดียวกับท่าน ศัลยแพทย์ มิสเตอร์ แอ็ค กินสัน.
 เชอร์ โหมว่ามีสเตอร์ มาโลน ผู้แทนคณะหนึ่ง
 สือพิมพ์ ก้อย ที่นั่นด้วย ท่านหลอและเล็ค
 มินคินวอร์, เซอร์เยมส์มิด และมิสเตอร์ ไมเล
 เห็นความจริงด้วยกันทุกคน”

“ฉันเกลียดการบรรยายภาพของวิญญาณ

อย่าง คราว ที่แล้วมา จริง ๆ เจ้าพวก ข้า
 เหล่านี้นะคอยแต่จะแนะหิวข้อให้เสมอ ‘นั่น
 ลงของฉินแนแล้ว’ และอะไรต่ออะไรอีก
 มันทำให้ตาฉันฟางมองไม่เห็นใดใดนัก”

“ถูกแล้ว เขาคิดเสียว่าเป็นการช่วย
 ธุระ ^{ธุระ} แต่ฉัน กลับช่วยให้เลอะเลี่ยมาก
 กว่า”

“ถึงอย่างไรก็ดี ฉันก็ปฏิบัติได้อย่าง
 งดงามไม่ใช่รึ ? ก็ใจจริง ๆ ที่รูปนฤมิตรมี
 ผลสมกับ คาถาหมาย ถึงมัน จะทำ ให้ฉัน
 ช่อนเหลือยิ่งกว่าผลก็ได้.”

“จริง เขาใช้เขามากเกินไป ก็ฉันจะ
 พาเขาไปตากอากาศพักผ่อนเสียที่มาร์เกทสก็
 คราว.”

“บางทีเราจะได้ ไป กันใน คราว หยุค
 อัสเตอร์ ^{อัสเตอร์} นี้ คงจะสนุกมากทีเดียว ฉันทไมสิ
 กลัวการทรงฉนวนบรรยายภาพวิญญาณนัก แต่
 การนฤมิตรภาพทำให้เปลืองกำลังจริง ฉันทยัง
 ก็กลัวซาโลส มาก เขาเล่ากันว่าพอเสร็จ
 ทรงฉนวน ซาโลส คือง นอน ชย เหมือน กับตาย
 ทุกที.”

“จริงที่เดียว” ภรรยาเขาร้องขึ้นอย่าง
 ไม่พอใจยิ่ง “แล้วเขาก็กังวลให้ เท่ากับให้
 สอนให้รู้ จัก ขวบกเขาล้า และต่อไป เขาก็ต้อง

นายเทพ มหาเปารยะ

มิกุล

ทั้งขวทเหล้าอยู่เสมจนกลายเป็นคนทรงขเมา
ตามทปรากฏอยู่บ่อย ๆ เขอร้องอ่าคอกหลุม
อขายมุขนั้นระคะ, ทอม."

"ถูกแล้ว กุขข้อหนึ่งของเราคือการเว้นเสีย
จากน้ำเมา ถ้าระคุมแต่เพียงน้ำขงกลั่นจาก
ผักหรือผลไม้ กยงดี แต่จะเกิดเทศนาเกิน
ทั้ง ๆ ที่กำลัง รยอยู่ กยงใช้ ทาวหมุแสมเสียอก
แล้ว ทายจริง ! เมรี ๓๐ โมงกว่า แล้วระ
วันนั้นคนแคทไว คงเยระเยระทวยนา เห็นระ
ทาลาไฟไฟขงระ "

"ถึงได้ เขอก็กระจะแกจ่ายไปจนหมดใน
ไม่ช้าตามเคย "

"ฉันอกให้คนจริง ๆ ที่ทยยะเข้าไม่ได้
ถ้าขามักินอยู่แล้วมันจะเปนอะไรไปนะ พระ
เจ้าคงไม่ ทอททงเราหรือ."

"แต่ท่าน เคยลิ้ม คนทรง ที่ทำ ประ โยชน์
ให้ก็มากมายมาแล้ว."

"ไม่ควรถึกเคียนท่านเลย เหตุทงนั้นอง
มาากคนมั่งมีโดยมาก " ทอมลิ้นเค้นพก
อย่างเลี้ยวลุน "เมื่อพกถึงเรอจนททำให้ฉัน
แค้นจริง ๆ เลकिनเคานเทศน์นั ค่างคนก็ค่าง
ประกวกกันไนเชิงเพอเจือ มิได้เหลียวหลัง
มาน่าพาผู้ที่ได้ ให้ความสุขความสยายความ
มั่งคั่ง โดยอามเหือเสียเลย ปล่อยให้ออกอยาก พอเ"

แวันแค้นอยในอนาสาสถาน ททรวคคักขมส
ซี เขาทั้งสองยังข้วคอยได้ กัด้วยเยี่ยนานาญ
ขรภาพแท้ ๆ แต่ถึงกระนั้นหนังสือพมพ กยง
ตะ โจนโพทททว่าเราว่ารวยในการ ทรงณาน
อ้ายคนเล่นกล ระย้า อัยยิบ อะ ไว สักคนหนึ่งมิ
เครื่องกลโกประกอบขงทหลาย ๆ คัน เล่นล้อ
เลี่ยนเรายังหา เงินได้ มากกว่าเราทั้งหมทรวม
กัน ก็ไม่เห็นมีใครว่าร้ายหมายข้วเลย "

"อย่าเสีย อก เสียใจไปเลย เชอที่รัก."

มิสซีลีสินเค้น ปลอบ "ใครทำอย่างไคผล
กรรมฉันนั้นก็คงทามสนองสักวันหนึ่ง."

ลิ้นเค้นหัวเราะคังค้อง "เจ้าเลิกเวล
ของฉันมันส่อให้เห็นเวลาโกรธเสมอ เจ้าคน
เล่นกลจะหาเงินได้ ด้วยวิจิโค หรือคนมั่งมีระ
บักปากดงเงินของเขาข่างเขาเด็ก แต่ขงนั้น
สงสัยอยู่ว่าเจ้าพวงนเขาจะนึก ว่าเงินไว้เพอ
อะไรกันหนอ ? สำหรับเสียค่าฝังศพ ระกะ
มั่ง ถึงกระนั้นขงคนก็ขงเลี่ยน ไม่ยอมเสีย ๆ
ด้วยซ้ำ ถ้าฉันมีกยเขาข่าง —
มิเสียงเคาะประคคังขงไนขณะนั้น
"ขออภัยโทษเด็กคะ นองซาขงของท่าน
มิสเคอร์ ไชลัสคอยอยู่ข่างล่าง "
ทั้งสองค่างมองคุดขงกันและกันอย่างไม

“เห็นจะมีเรื่องอีกแล้ว” นิลชิลินเห็น
กล่าวอย่างเสียใจ

ลินเดินอีกไกล แล้วจึง คอยว่า “ก็แล้ว,
ชูชาน บอก เขาว่า ประเทียรณ จะลงไป
ยอครัก, หล่นลงไปคุยกับเขาก่อนนะ อีกสัก
๑๕ นาทีฉันจะมาลงไป.”

ในเวลาอันน้อยกว่าที่ได้อำหนดไว้ ลิน
เดินเข้ามาในห้องคอย-ห้องสำหรับแขกพัก-
ซึ่งภรรยาของเขากำลังรับภาระอันหนักในการ
ที่ประพฤติการสนทนาปราศรัยกับโชลส์ ลินเดิน
ให้เป็นไปโดยเรียบร้อย. เขาผู้นี้มีร่างกาย

กำยำล่ำสันเช่นเดียวกับพี่ชายของเขา แต่
แทนที่จะมีเค้าอ่อนโยน ซอซ สก กัลยมี
ลักษณะเหลี่ยมเกรียมไร้ความ สภาพซึ่งเป็นนิสัย
สยออันตรงข้ามกับคนทรง. เขามิยอมหยิกเป็น

เชิงเช่นเดียวกัน แต่ได้ โทน หนวดเครา
เสียเรียบร้อย จึงทำให้เห็นลึกลับใหญ่เป็น
ที่สื่อความมานะเด็ดเดี่ยวได้ทันที เขากำลัง
นั่งอยู่ริมหน้าต่าง มีมัลลยาชระทั้งสองวาง
พาดอยู่บนหัวเขา มีหรือหมกคั่นเคยเป็น
ความหวัง ของ โชลส์ลินเดินใน กาลเมื่อเขายัง
ค่อมวยเป็นอาชีพอยู่. ในครั้งนั้น, กล่าว

กันว่า เขามีความสามารถเพียงพอที่จะเข้า
ซึ่งเกียรติยศและยศของเกาะอังกฤษสำหรับ

นักมวย น้ำหนักมากได้, แต่ ขณะนั้น จะ
สังเกตได้จากความชำรุดทรุดโทรมแห่งเครื่อง
แต่งกายและ รองเท้าว่าวันนั้น ๆ ได้ผ่านพ้น
เป็นอดีตสมัยไปแล้ว, และงานที่เขากระทำ
อยู่เวลานี้คือการรบกวน แทร่งเงินพี่ชายเท่านั้น

“มอริ่ง, ทอม” เขาร้องทักขึ้นด้วยเสียง
แหบห้าว และเมื่อมิลชิลินเดินออกไปจาก
ห้องแล้วจึงกล่าวสลับไปว่า “ทอมมอเร่ ไรกล
คองแก่กระหายบ้างไหม? เขาคองแห้งเต็มที
เมื่อคน ไปพบเพื่อนเก่าแก่ เขาก็แค่คนไร้
เวอร์ โน่น” เราไม่ได้พบกันมาตั้งแต่ครั้ง
มีชื่อเสียงอยู่บนเวที ก็เลยฉลองกันสนุกใหญ่”

“เสียใจ, โชลส์” คนทรง คอยปลาง
นั่งลงบนโต๊ะ “แต่รู้แล้วนะว่า พี่ไม่เก็บของ
พินันไว้ในบ้าน.”

“จริงละ แต่ถ้าไม่มีจะให้เงินแทนก็ได้
เหมือนกัน สักปอนด์ก็แล้วก็ได้, ฉันเกลียด
จริง ๆ”

ลินเดินจึง หยิบขนบัตร์ ๑ ปอนด์ออกจาก
โต๊ะหนึ่งลือ

“เฮ้! นี่แน่ะ ถ้าพมกยนี้ก็จะให้เสมอ
แต่ที่เขาไป ๒ ปอนด์ เมื่ออาทิตย์ก่อน น้หมก
แล้ว?”

“หมกแล้ว เรียบเทียว” เขายักขนบัตร์

นายเทพ มหาเปารยะ

มิกุน

ลงในกระเช้าแล้ว และกล่าวต่อไปว่า “นี่
แน่ะทอม ฉันตั้งใจ มาพูดเรื่อง ชุระ สำคัญ
อย่างหนึ่ง.”

“ชุระอะไรที่ว่าไปซี”

“พี่เห็นไหม?” เขาชี้ข้อมือ โปนบนหลัง
มือของเขาเอง “กระดูกชิ้นนี้เคลือบด้วยกระดูก
ของกระดูก เกล็ดเขียงกันสั้ในรอยที่ ๓ บนเวทีของ
สโมสรกรีฑาสำหรับชาติ และคงแต่นั้นต่อมา
ก็เลยเป็นอย่างนี้ โดยไม่มี วัน ที่จะหายคืน
ได้ทั้งเดิม เป็นอันว่า หมักขวาทเคยเลื่องลือ
ของฉันทัน ชัน วิถีทอง และศักดิ์ การ หากินใน ทาง
ชกมวยจริง ๆ คือไม่ใช่ชกที่หาเสียแล้ว.”

“เพราะที่ร้ายจริง ๆ นะ ไชล์ส”

“ร้ายอย่างระยำอับริยเทียว แต่ไหน ๆ
มันก็ได้เป็นไปแล้ว เรามาคิดถึงความจำเป็น
ที่จะต้องหาเลี้ยงอาตมาต่อไปดีกว่า นักมวย
พิการ อย่าง ฉันทัน ก็ไม่มี ความรู้ พิเศษ พิศดาร
อะไรพอหาเลี้ยงชีวิตได้ สักอย่างเดียว ฉันทัน
จึง อยาก จะ ให้ พ่อสอน ให้ ฉันทัน เป็น คน ทรง กับ
เขาบ้าง.”

“แกวี่จะเป็นคนทรง?”

“ทำไมพ่อดังจึงฉันทันอย่างนั้นเล่า? ถ้าพี่
เป็นคนทรงได้ ฉันทันคงเป็นได้เหมือนกันซี”

“แต่แกไม่ใช่คนทรงนะ”

“อะไร! พี่! ควรจะแก้คำพูดชนิก
นั้นไว้ ไซ้ กับ พวก หนังสือพิมพ์ ที่กว่า ตาม
ขรรคคา ของ พรรคนี้ มัน ต้องเป็น ด้วย กันทั้ง
ตระกูล และฉันก็เป็นน้องแท้ ๆ จะบอกอุบาย
ให้ข้าจะไม่ได้ เจียววี?”

“อย่าเข้าใจผิด ไม่มีการเล่นกลหรือไซ้
อุบายอย่างใดคอก.”

“แต่พี่ ถ้าทำได้ อีก ๓ ถึง ๔-๕ ปอนต์
พ่นกละหรือว่าฉันทัน ใจพอที่จะเซวเรื่องเหลวไหล
พรรคนั้น ฉันทันไม่ใช่เจ้าพวงกลาโง่เหล่านั้นน่าพี่
ช่วยบอกวิธีให้ ฉันทันเถิด.”

“วิธีอะไร?”

“ก็ วิธีทรงฉาน อย่างที่ฉันทัน เคย เห็น พี่ทำ
นะซี อย่างที่พี่เคยนั่งอยู่ ที่ โต๊ะตัวนี้ และพูด
กับอากาศคนหลังตู้หนังสือนั่นก็เก่งพอไซ้ เจ้า
พวงกลานั่นอย่าปากคางทุกที พี่เคยอุบายอย่าง
ไรนะ?”

“บอกจริง ๆ ไม่ใช่อุบายอะไรเลย มัน
เป็นสิ่งที่ ๓ ซึ่งเรา จะ ผูกหัด ขน ไม่ ได้ นอก
จากจะเป็นมาแต่กำเนิดเท่านั้น.”

“เหลว! ถ้าพ่อสอนให้ฉันทัน ๆ จะสายล
ให้ว่าเร่กับไฉนเป็นความลือ. จริงนะ, มัน
จะทำให้ฉันทันต้องเนือคังตัวได้ เท่เทียว.”

เป็นครั้งที่สอง ในเช้าวันนั้นที่เลื่องลือกันแห่ง

ชาววลแลสง ให้ประจักษ์ ชน.

“ไซลัสลินเค็น การเดินขบวนตลอดวง
อย่าง ระบายอภัย ของแก และคนชั้นเก็น
แหละ ที่ทำให้ สำนาคคม ของเราเสื่อมเสีย ช่อ
เสียง แด่ควรระวัง ที่เกี่ยวกับ ข่าเลนกลสกรปรก
เช่นนั้น ไม่ใด แต่เมื่อ แกยงฝนเข้าใจอย่างนั้น
ก็งงออกไปเสียจากบ้านขา—ไปเคียวนี้”

“อย่าให้มันทนกันนักซัพ ขวรสเพลตอช
“ออกไปเคียวนี้ มันคนจะไม่ ได้แกก้วย
ปากอย่างเคียว นื่องหรือจะ ไม่ใช่น้องก็ตาม”

ไซลัสกำหมัดทั้งสองแน่นและตงทำคังกับ
จะชนเวที แต่ครั้น แล้ว ทวนนัถ ถึงเคียมเล็ก
เคียนดอยที่ยังหวังจะแตะ ได้จากพชาย ซึ่ง
ทำให้มรรยาทของไซลัสอ่อน โยนลงอกมาก.

“เปล่า่น่า, ฉันไม่ไ้เจตนาร้าย อะไร
ตอก” เขากล่าว ด้วยสำเนียง ที่ทำให้ลมน
ลุ่มมที่สถ “ถึงพระ ไม่สอนให้ฉัน ๆ ก็คง
ทวนทำงานไ้” แต่—อุปนิสัยเกเรของไซลัส
มีอำนาจ แก่กล้ากว่าความ สสภาพ ววยเรียบซิง
เขากำลัง พยายามฆ่าเพญอยู่ “ก็ละ, ถ้าพ
คึกเช่นนั้นก็จงระวังตัวให้ดี เราคงได้เห็น
ใจกันใหม่ซ้ำ.”

สิ้นคำพูกนี้ประทุถูกกุกกักขังใหญ่.

ขณะนั้นมีสลิลินเค็นวิ่งเข้ามาในห้อง.

“เจ้าคนเปรต นั้น มา รบกวน อะไรเชือก
หรือ?”

“มันคือการทวงถามเหมือนกันเค็นกล
และขอให้ฉันสอนให้”

“ร้ายจริง ๆ, แต่ก็เหมือนกันที่เธอทำ
เช่นนั้น เขาจะไม่กล้าโผล่มาทันอีก.”

“คน ๆ นี้ไม่เข้คง่าย ๆ กอก.”

“ถ้าเขาขึ้นมามาก ก็คงได้ ช่มรสมือคิด
ยัง คุช! เขาทำให้ เธอโกรธ จน สิ้นไป
อีกแล้ว.”

“ถ้าฉันเป็นผู้ ที่ไม่รู้ ลึกในอารมณ์ต่าง ๆ
ไ้รวดเร็ว ก็คงเป็นคนทรงทักไม่ไ้. เขา
กล่าวกันว่า เราไม้เส้นประสาทตึงเครียดก
กว่าคนธรรมดาามาก แต่การที่มาระทบ
ความทรงทึงก็เขาก่อน ทำางเรานั้น ไม่ไ้ของ
ก็เลย.”

“ประเคียว ! ก็ฉันจะรักษาให้เอง.”

เจ้าหล่อน วางมือ น้อย ๆ ที่คว่ำกัขงไว้
บนหน้าผากของเขาสักครู่.

“อ้า ! ค่อยยังชั่ว ชนแล้ว. ก็มาก,
เมว ฉันจะไปสยบทรทในครัวสยลัสถมวน
ก่อน แล้วก็จะเห็นจะสมายเปนปรกติ.”

“เธอจะไปอย่างไรไ้ มันเข้คมาเสียแล้ว

นายเทพ มหาเปารยะ

มิกุน

ละ” มีสขิสลินเห็น กำลัง ชะ โงก ออกไป
นอกหน้าต่างกล่าวสลับไปว่า “เธอพอจะพยกัย
เขาได้ ไหม ? เป็นผู้หญิงด้วย.”

“ได้ซี, ฉันรู้ สักสยามากแล้ว ยอก
ให้หล่อนเข้ามาเถิก.”

สักครู่ ๑ ก็มีหญิง หน้าซึกเขียว แด่งกาย
ก้วยเครื่องกำเคียวเข้ามาในห้อง ลินเห็นจึงช
เกอชงคงอยู่ ห่างจาก แสงสว่างให้หล่อนนั่ง
และเบียดควงกในสมภยรทัก.

“หล่อน ช้อมิสขิสลลาวนท่ ไม่ใช่หรือ ?
และได้ นึกหมายไว้ ด้วย”

“ถูกแล้วละ ก็ฉันอยากจะมาถาม—”

“ไปรทอช่าถามอะไรฉันเลย มันทำให้
ฉันและเปล่า ๆ”

เขาจึงขลุหล่อนด้วยสายตาอันเป็นวิสัยของ
คนทรงโคโยมาก คือมักจะขลุทลปรุไปร่งเข้า
ไปในสิ่งทีเขาทเสมอ.

“หล่อนก็ถูกถูกแล้วทีมาหาฉัน. มีวิญญาน
คน ๑ ต้องการจะส่งช่ามาทำให้หล่อน—เป็นช่า
ท้วน ซึ่งถ้าช่าไประเลการเขาช้อ...ฟราน
ซิส? อ้า! ไช้ละฟรานซิส.”

“หญิงผู้นั้นประสาณมือทง ๒ ข้าง และ
ทอชว่า “ถูกแล้วเขาชอนัน.”

“เขาเป็นคนค่อนข้างกำ, เจ้าทักซ์ และ

สงมเส่งยมนะ เขาบอกว่่าจำเปนจริง ๆ ที
เขาจะต้องพยกัย ‘ทิง—คา—แมล’ ไครกัน
ช้อ ‘ทิง—คา—แมล’ ?”

“ก็ฉันค๊ะ, เขาชอชเรียกก็ฉัน อย่างนั้น
โอ้! แฟรงค์, แฟรงค์ช่า, จะพุกะไรทีพุก
ช้อ.”

“เขากำลังพุกละ เวลานั้นเขากำลังล
คัระช้อล่อนอยู่ด้วย ‘ทิง—คา—แมล’ เขาว่า
‘ถ้าเธอจะทำตามทีทงใจไว้แล้ว มันจะเป็นท้วง
เหวนรท ที่ ต้องกิน เวลานั้นกว่า จะข้าม พ้น’
ค่อนมมีความหมาย เกี่ยวช้อง กับความจริงยัง
ใหม่จ๊ะ ?”

หล่อนกระโทกลจากเกอช “เป็นความ
จริงทุกอย่าง โอ้! มีสเตอร์ลันเด็น, นั้นเป็น
ความท้วงคังสัดท่ายของก็ฉันจริง ๆ ถ้าการ
ทรวงฉานคณันไม่เป็นผลสำเร็จ และก็ฉันรู้
สักรว่่าจะไม่ได้อวิสาสะกัยเขาก็ก ก็ฉันก็จะ
ตามไปหาเขา ยาทิเป็นอวาททีก็ฉันคัระม
ไว้ ไช้ คั่นนี้.”

“ขอยคณเส่งทอช่า ทัยันทาลให้ฉัน
ได้ช่วยเชอไว้ ผู้ ที่ทำลายคณเองนั้นเป็นผู้กระ
ทำบาปอย่างหนัก มันเป็นการฝนกฎธรรมศา
และผู้ ที่ทำเช่น นั้น มักได้ รียบโทษ หนัก เสมอ
ฉันก็ใจจริง ๆ ทีเขา เคือน หล่อนไว้ ทั้นท้วงที

พ.ศ. ๒๔

ปรโลก

เข้ามีความประสงค์จะพูดต่อไปอีก นี่เป็นคำ น้ำตาเหมือนกัน.

พวกเขงเขา “ถ้าหล่อนจะกลับใจเลิกความ
คิดเดิมเสีย และปฏิบัติกิจการอันเป็นหน้าที่ของ
หล่อน ฉันจะคอย พินิจ วิชา หล่อนและ
ลูกน้อย ๆ ทั้งสาม โดยใกล้ชิดสนิทสนมยิ่งเสียกว่า
ในเวลาที่ฉันยังมีชีวิตอยู่อีก.”

นำอิศวรรย์ ในความเปลี่ยนแปลงอันรวดเร็ว
เร็วจริง ๆ หญิงหน้าตาซบซึ้งที่เข้าประตมา
เมื่อครั้น กลับโดยฉับไฉนเป็นผู้ ที่อุ้มด้วยเลือด
ลม ผิพรรณ เปลี่ยนปลั่ง แสงเงาการ ว่าเงยอยู่
ทุก ๆ อิริยาบถ จริง คอท แก้ม หล่อน ยัง
เปราะเหมือนน้ำตาอยู่ข้าง แต่ก็เป็นน้ำตาที่เกิด
ด้วยความปลื้มปรีดาไมตรี หล่อนคมมือและ
ขยับเท้าประหนึ่งว่าจะลุกขึ้นจับระย้าคนนั้น.

“เขาไม่ตาย! เขายังไม่ตาย! เขาจะ
ตายอย่างไรเมื่อเขาจับพิศใกล้กันอยู่ และ
อยู่ใกล้กัน โอ! มีสเตอร์ลินเด็น คิลิน
จะสมนาคุณท่านได้อย่างไร ท่าน—ผู้ช่วยให้
คิลินพ้นจากความตายอันมิชัชม, ท่าน—ผู้เรียก
สามีของรัก ของคิลิน กลับเป็น ขึ้นมาอีก อ้า!
ท่านเป็นทนต์ของพระผู้เป็นเจ้าหรืออะไร?”

ได้กล่าวแล้วว่าลินเด็นเป็นทนต์ของฮารมณ
ต่าง ๆ ได้ง่ายกาย ดังนั้นจึงไม่เป็นสิ่งที่น่า
ปลาบ ที่จะเห็นว่า แก้ม ของเขา ก็เต็มไปด้วย

“มีสติสยลาวนท์ ที่รัก โปรดอย่าพูดอีก
เลย จะขอบใจฉันไม่ถูกดอก ฉันทำอะไรไป
เองไม่ได้ เธอควร จะขอบ พระคุณในพระมหา
กรุณาของพระผู้เป็นเจ้า ที่ประทาน อนุญาต ให้
มนุษย์เรา ๆ ได้ วิชา สะ ภัย วิญญูญาณ ที่ล่วงลับ
ไปแล้วดีกว่า อ้อ! คำธรรมเนียมนั้น ๑ จะ
ถ้าหล่อนพอจะให้ ได้. ต่อไปถ้าคิซก็อะไร
ก็เชิญมาอีกนะจ๊ะ.”

“คิดนพอใจแล้ว” หล่อนพุกทั้งกำลัง
เช็ดน้ำตา “ที่จะปฏิบัติหน้าที่ของคิลินไปอย่าง
เดิม จนกว่าพระผู้เป็นเจ้า จะทรง เล็งเห็นว่า
ถึง เวลา อัน สมควร ที่ เรา จะ ได้ อยู่ กับ
กันใหม่”

๐ ๐ ๐
สตรีห่มผ้าผู้นั้นออกจากบ้าน ไปด้วยความ
เบิกบาน. ทอมลินเด็นเองก็รู้สึกว่ามีเมฆหมอก
ที่น้องชายเขาเป็นผู้ก่อขึ้นนั้น ค่อย ๆ กระเจา
หายไปด้วยพร้อมด้วยเหตุการณ์อันน่าชื่นชม อัน
ไรเล่าจะนำความขี้ขลาดปราโมทย์มาให้ยิ่งไปกว่า
การรู้ สึกว่าตนได้ ทำให้ผู้นั้น อด ไร ความสุข
และรู้ ว่าผู้นั้นเองก็รู้สึกในความอันเคราะห์นั้น
เขายังมีหน้าที่ ได้ นั่งลงเรียบร้อย ก็พร้อมแขกผู้
ชายมาอีกคน๑ เขาผู้นั้นแต่งกายอย่างเรียบร้อย

นายเทพ มหาเปารยะ

มิดูณ

ตั้งแต่ ศัวรรษ ตลอด ท้าวม ห่อไว้ ด้วย เครื่อง
อุปโภค อันถูกต้อง ตาม สมัยนิยมทุก ประการ
อาทิ กีรียา ของเขา ว่องไว แสดงว่าเป็นผู้
สละนค่าของเวลาทุกนาที.

“มีสัปดาห์ ลินเกินไม่ใช้รี ? ฉันได้ยื่น
กิตติศัพท์ของท่านแล้ว มีผู้ขอร้องฉันว่า ท่าน
อาจจะค้นหาวงศ์รอบ ของเจ้าของ วัดต่างๆ ๗
ที่ท่านพบเข้าได้จะจริงอยู่หรือ ?”

“เป็นเช่นนั้น แต่ไม่ใช่เสมอไป”

“ก็แล้ว ฉันอยาก จะ ทดลองดูบ้าง น
เป็นจดหมายที่ฉันพึงได้ รียบเมื่อเข้านี้ ท่าน
ลองทำนายสักครั้งได้ ไหม ?”

คนทรง หยิบ จดหมาย ที่พับไว้ ขน วางบน
หน้าผาก แล้วก็หยิบตาพินเจ้าอยู่ประมาณ
๒ นาทีกว่า ๗ จึงได้ ส่งจดหมายฉบับนั้นคน
ให้เจ้าของ

“ผมออกจะไม่ใคร่ชอบเสียแล้ว” เขา
กล่าว “เจตสิกเกื้อหนุนให้ผมรู้ สักว่ามีการทวงจิต
กันอยู่ในเรื่องนี้ ผมเห็นชาวผิวหน้าคล้ำๆ แดง
กายขาว นั่งเขียน จดหมาย อยู่ บนโต๊ะไม้ ไม้
เขาอยู่ในประเทศอื่นและจดหมายนั้นได้ ถูก ส่ง
มาจากที่นี่”

“ถูกแล้ว มาจากเซ็นทรัลอะเมริกา”

“ผมบอกท่านไม่ได้ อีกแล้ว”

“อะไรนะ ? ผิดกำหนดกันกับกันด้วย
รี ฉันเข้าใจว่า เขาจะ เรืองราวทุกอย่างเสีย
อีกแล้ว”

“เปล่าเลย เขาไม่ได้รู้ ทุกสิ่งทุกอย่าง
ตอก อำนาจและความรู้ ของเขามีกำหนด
เป็นตึกสักคล้ายกับเขา แต่เรื่องนั้นไม่ได้ เกี่ยว
กับภคสมบัติฯ ทดม ทำไป เมื่อ ครั้น โดย วิช
‘จิตตกรรม’ คือใช้ อำนาจของจิตคัมภีร์
โดยตรง”

“ตามที่ท่านทำนายไปก็ถูกแล้ว ผู้เขียน
จดหมายฉบับนี้ต้องการจะให้ ฉันลงทุน ทวิพ
ในการตรวจหาขอย่น้ำมันครั้งหนึ่ง ฉันควร
จะทำความใหม่ ?”

ทอมลันเดินสั้นศัวรรษและตอบว่า “อำนาจ
ชนคนที่เกิดขึ้นแก่เราแล้วเพื่อสงเคราะห์เพื่อน
มนุษย์ ในทางที่ถูกต้อง และเป็นพยานยืนยัน
ในความไม่สิ้นย สิ้นของวิญญาณ ไม่เคยมี
ใครใช้หาประโยชน์ ในทางพินิจการเลย คน
ทรงและผู้ ที่มาทรงถามด้วยความมุ่งหมายอัน
นี้จะ ได้ รียบแต่ความหายนะเท่านั้น ผมคนหนึ่ง
ละ เป็นไม่ยอมเกี่ยวข้องกับกิจการอย่างนี้”

“เงินจะไม่เป็นเครื่องช่วยให้กล้าหาญขึ้น
บ้างเจียวหรือ ?” ชาวผู้นั้นพุกพลางลึง
ของหนึ่งบรรจุนับครี้ออกจากกระเป๋าใน

“เสียใจ, ผมรักทำให้ไม่ได้ ถึงผมจน
ผมก็ไม่เคยใช้ความสามารถ ของ ผม ใน ทาง
ทศก.”

“ถ้าเช่นนั้น ความสามารถ ของท่าน จะมี
ประโยชน์อะไรกับท่านเล่า ?” เขาพูดพลาง
ลุกขึ้นจากเก้าอี้ “เมื่อท่านจะไม่ทำก็แล้ว
ฉันจะไปหาผู้ ที่เข้ามาโดยอนุญาตหากินในทางนี้
ดีกว่า เขา คง ทำความพอใจให้ ฉัน ยัง
เข้า! ในแง่ค่าทำเนียมของท่านนี่ ๑ แต่
ฉันไม่รู้ สักว่ามันสมกับราคาคะเลย”

“ผมเสียใจ ครับ ผมจะผ่น ฏไปไม่ได้
แต่...เวลานี้มีวิญญาณ ของหญิงคน ๑ อยู่ข้าง
ท่านทางไหล่ซ้ายครับ...เป็นคนสูงอาย...”

“เหลวทั้งเพ!” แขนผู้ ชำนาญการเงิน
กล่าวกำลังจะก้าวไปที่ประตู
“หล่อนแขวนจทองคำอันใหญ่ กับกลิ้ง
เข็ม กาะขยากรรมกตที่หน้าอก”

ชายผู้นั้นหยุดทันที เขาเหลียวกลับมามอง
จึงและถามว่า “นั่นแกไปงักเอามาจก
ไหน ?”

“ผมเห็นหล่อนยืนอยู่ ตรงหน้าเคียว...”
“ฮะ ! ถิ่นนั้น มัน เป็นสิ่ง ที่แม่กันเคยใช้
แต่อยู่เสมอนั้น... แกยังเห็นท่านอยู่เคียว
หรือ ?”

“เปล่า, หล่อนหายไปแล้ว...”

“รูปร่างหล่อนเป็นอย่างไร และหล่อน
กำลังทำอะไรอยู่ ?”

“หล่อนบอกว่า หล่อนเป็น มารดาของท่าน
และหล่อนกำลังร้องไห้”

“ร้องไห้! แม่ของกันนะรี! ไม่จริงนะ
ถ้าจะ มี หญิง ที่สมควร จะ อยู่ใน สวรรค์ ก็ ก
จะมี แต่ท่านเท่านั้น และบน สวรรค์เขาไม่
ร้องไห้กันหรอก”

“ความที่เข้าใจ กันโดยมาก ก็เป็นเช่นนั้น
แต่บนสวรรค์จริง ๆ เขาร้องไห้ กัน เหมือนกัน
เพราะเราในโลกนี้ทำให้เขาร้องไห้ หล่อน
มีข่าวฝากไว้ ให้ท่านด้วย”

“ข่าวอะไร ?”
หล่อนพูดว่า “แจ๊ค! เจ้ากำลังลอยห่าง
ออกไปจากแม่ทุกที”

ชายผู้นั้นแสดงกิริยา อย่างไม่พอใจในคำ
พูด ของคนทรง และ กล่าวว่า “กันไม่ควร
เชอะ ขอฝากไว้ ให้ล่วงหน้าเลย... นั้นแกมิ
ไปเที่ยวลี้ย ประวิติ เรือรวางของกันมาเสียด้วย
หรือแล้ว ? แต่แกอย่าั่นนะว่าจะคอยตากัน
เล่นได้ง่าย ๆ พอแล้ว...กันเช็กก็เกีย”

เป็นครั้งที่ ๒ ในเช้าวันนั้นที่ประตู ดึงถูก

กระแทกปึกโดยแรง

นายเทพ มหาเปารยะ

มิกุน

“เขาไม่พอใจในข่าวที่ได้รับ” ลินเค็นอธิบายกับ ภรรยา “มันมาจากแม่ของเขา นำข่าวสาร หลอมน จริง ๆ เขา ทำให้ หลอน เสรี โคกมาก อ้า! ถ้ามนุษย์ ส่วนมาก จะ ล่วงรู้ ถึงสิ่งเหล่านั้นมันจะเป็น คุณประโยชน์ กับ เขายังเลือก ว่า พิธี ของต่าง ๆ มากนัก”

“ถึงอย่างใดก็ตาม มันไม่ใช่ความผิดของเขานะที่เขาเหล่านั้นไม่รู้” มิสซิส ลินเค็น ปลอบ “มีแขกผู้หนึ่งอีก ๒ คน มารอ รออยู่ เขาไม่มี จกหมาย และ นำคน ออก แต่ ว่า ค่ำ ทำทาง กระวนกระวาย มาก”

“ฉันรู้ สักปอวัก หัก หัก หัก คบ ยัง ไม่ หาย จาก การ ตรากตรำ เมื่อ ค่ำ นั้น โฮลิส กับ ลิน มี ส่วน เหมือน กัน อยู่ บ้าง ก็ คง าร กกลาง ค่ำ ของ เรา มัก จะ ให้ ผล ร้าย ใน เวลา เช้า เสมอ ลิน จะ รัย แต่ เพียง สอง คน นั้น เท่านั้น เพราะ ถ้า ไม่ จำ เป็น ก็ ไม่ ยาก จะ ให้ ได้รับ ความ โทมน์ ส”

๐ ๐ ๐

ดังนั้น แห่ ผู้หนึ่ง ผู้มา ใหม่ ก็ ถูก นำ เข้า มา ใน ห้อง หลอน ท่ง ค่ำ แต่ง ภาย ด้วย เครื่อง ต่ำ และ มี ทำ ทาง ชิง ชิง ผู้หนึ่ง มี อายุราว ๕๐ ส่วน อีก คน ๓ นั้น ราว ครึ่ง ท่ง ของ เพณ ของ หลอน

“ทีลัน เขา ใจ ว่า คำ ขวมน เนียม ของ ท่าน ก็นั้น หึง ไม่ใช่ หรือ ค่ะ ?” หญิง ผู้ มี อายุ โส

กล่าว พลง วาง เงิน จำนวน นั้น ไว้ บน โต๊ะ

“ถูกแล้ว สำหรับ ผู้ ที่ พอ เจ็บ ค่ำ ให้ ได้” ลินเค็น คอบ “โดย มาก เงิน ๓ ก็นั้น นั กจะ กลั ย ค่ำ ละ ยั ครัก นั เลี้ย ย่อย ๆ”

“ไม่ เป็น ไร มิ ได้ ทีลัน มี พะ จะ เลี้ย ได้” หญิง ผู้ นั้น คอบ “ทีลัน กำลัง คอบ อยู่ ใน ความ ลำบาก และ มี ผู้ บอก ว่า ย่าง ที่ ท่าน จะ ช่วย เหลือ ได้ บ้าง”

“ถ้า จะ ทำ ไป ได้ ลิน ยิน ก็ จะ ช่วย เหลือ มัน เป็น อาชีพ ของ ลิน ส่วน นั้น”

“สามิ ทีลัน เลี้ย ชีวิต ใน ครัว มหายุท สงคราม—เขา ตาย เลี้ย ทอปลั ท่าน ชิง ช่วย ให้ ทีลัน คัก ค่ำ กับ เขา จะ ได้ ไหม ?”

“ลัน ไม่ เห็น หลอน นำ วิญญาณ มา ด้วย เลย และ ทั้ง ไม่ รู้ สัก ว่า จะ ได้ รับ การ คัก ค่ำ อย่าง ไหว หลอน คว จะ รู้ ไว้ ว่า เรา จะ ยัง คัก ค่ำ หลอน ไม่ ได้ ลิน เห็น ช่อ เอ็ดมันท์ นั้น เป็น ช่อ ของ เขา รึ ?”

“ไม่ใช่ ค่ะ”
“หรือ แล เบท ?”
“ไม่ใช่ คัก”
“ลัน เลี้ย ใจ รึ รึ ? แต่ มัน ยุ่ง เหิง เลอะ

เทอะ กัน ไป หมก กระ แสร ร้อ าก ค่ำ ลาน และ คัก กันเอง จึง ทำ ให้ ข้าว ปน เปน พัง ไม่ ได้ ศัพท์

พ.ศ. ๒๔

ปรโลก

เหมือนกับสายโทรเลขที่มันยุ่งอยู่”

“ท่านไม่เห็นข้อเปโตรข้างหรือคะ?”

“เปโตร! เปโตร! เเล้ว ฉันไม่เห็นเลย เปโตรเป็นคนสูงอายหรือ?”

“เเล้ว เขาไม่ใช่คนแก่”

“แต่ฉันไม่ได้พบประวัติของเขาเลย”

“คิดถึงการ คำแนะนำ สำหรับลูกสาว คิดถึงคนนอก สามัคคีกันจะรู้ ว่าทำอะไรจริง ๆ คือหล่อนหมั้นอยู่กับชายหนุ่มหนึ่ง เป็นช่างแกะเครื่องดนตรี แต่ว่ามันชอบของการแต่งงารอยู่ข้าง จึงอยากจะทำอย่างใด”

“โปรกเถอะคะ, โปรกให้คำแนะนำแก่เราบ้าง” หญิงสาวผู้นั้นมองคนทรงตัวสายตาอันมีนัยแห่งความวิงวอน

“ฉันจะ พยายามให้ โอวาท อันที่ สุด, ถ้ามันดีจะฟัง เขอรัคชายผู้นั้นหรือ?”

“เห็นจะเป็นเช่นนั้น เพราะส่วนตัวเขาเองไม่มีข้อเสียหยาอะไร”

“อ้อ! ถ้าเธอไม่มีความรู้ สักข้อเขายังไปก่อนนั้น ก็ไม่ควรจะแต่งงารกัน เพราะว่าการแต่งงาร ซินกัน มีแต่ จะนำ มหันตทุกข์มาให้”

“ท่าน ท่านายว่า จะเป็นการ แต่งงาร

ที่ มีแต่ความทุกข์หรือคะ?”

“ฉันเห็นว่า มันหมั้น คู่กัน คว้าข้อนัก จึงควรที่จะเอะระวังตัวให้มาก”

“ท่าน เห็นว่า จะมี คนอื่น มา แซก อีกหรือคะ?”

“ทุก ๆ คน หญิง และ ชาย จะต้อง พบ เนอคู่กันแท้จึงเข้าสัปดาห์หนึ่ง”

“แล้วหล่อน จะพบ เนอ คู่ของ หล่อน หรือคะ?”

“ซันเนอเนอของเนอเนอที่สุด”

“คิดนียากรู้ นึกว่าคิดจะมีครอบครัวกับเขาหรือไม่?” หญิงสาวถามขึ้น

“โอ! มันเกินกว่าที่ฉันจะบอกได้”

“และเงิ—หล่อน จะมีไหม? เราออกจะท้อใจ, มีสเตอร์ ลินเค้น เพราะเราต้องการ บ้างเล็กน้อย สำหรับจะ—”

ในขณะนั้น ได้เกิดการ โกลาหล ชักขวางขึ้น ประตอก ประตูแตกแยกออก และมีสเตอร์ ลินเค้นร่างน้อยวัยโผล่เข้ามาในห้อง หน้าของเจ้าหล่อนชักแต่ว่าคำทั้งสองสุดใสเป็นประกาย

“มันเป็นการ สดศรีของกรมตำรวจ, ทอม คิดน ฟังได้ รัยข่าวเตือนเคียนเอง ออกไปจากย่านเคียน—นางตัวทั้งสอง โอ! คิดน เลวแท้ ๆ เชอะจริง ๆ ที่ทำมัน ไม่ได้เสียก่อน”

นายเทพ มหาเปารยะ

๖๐ มิกุล

หญิงทั้งสองลุกขึ้น

“ถูกแล้ว, แต่หล่อนเข้าไปหน่อยหนึ่ง เรา
ได้ชำระค่าธรรมเนียมเสียแล้ว” หญิงผู้
มีอาวุโสตอบ

“เอาไป! เขากลับคืนไป! นั่นเงินยังอยู่
บนโต๊ะนั่นแหละ”

“เสียใจ เราได้ชำระเงินค่าธรรมเนียมค่า
ทรงยานเสียแล้ว และ คนทรงได้ ทำนาย
ชทาราชเราแล้วด้วย มิสเตอร์ ลินเดิน, ท่าน
จะไ้ รัยข่าวในเรื่องนั้นในเร็ว ๆ นี้แหละ”

“คนจัญไรอะไรพวกนี้ คุเถะ! มัน
หาว่าเราหลอกหลวง ใครแน่นะหลอกหลวง?
ถ้ามันไม่ยืนยันสำออยเข้ามาแล้ว ใคร
เขาจะลงเคราะห์มัน”

“จะมากำว่าเรานั้นมันไม่ถูกคอก” หญิง
ผู้นั้นตอบ “เราไม่ใช่ผู้ว่างกฎหมาย ท่าน
ว่าไว้อย่างใดเราก็ต้องปฏิบัติตามไปด้วย มัน
เป็นหน้าที่ของเรา และเราจะต้องรายงานเรื่อง
ราวแก่กรมด้วย”

ทอม ลินเดิน เอง ก็รู้สึก ตกใจ มิใช่ น้อย
แต่เมื่อจรรยาของกรมนี้ควาภิบาลได้ออกไป
แล้ว เขาได้ ไ้ อย่ ว่างภรรยาผู้ กำลังร้องไห้
อยู่ เข้ามาในวงแขนและปลอบโยนหล่อนโดย
สุกความสามารถ

“พนักงานพิมพ์หนังสือที่ กรมตำรวจ
จะยกข่าว มาถึง” หล่อน ครวญ “นี่เป็น
ครั้งที่ ๒ แล้ว, โอ! ทอมขา เธอ จะต้อง
ติดตามและทำการหนักด้วย”

“เป็นอะไรไป, ยอศรีภัก เมื่อเรารู้ตัว
อยู่ว่าเราไม่ได้ ทำผิด คิดร้าย กับใคร และเรา
ได้พยายาม ทำกิจอันเป็น ความ มุ่งหมาย ของ
พระผู้เป็นเจ้าจนสุดความสามารถแล้ว เรา
ก็สมควรจะเเกรงกลัวอะไร!”

“แต่เขาไปไหนกันเสีย หมกมุ่น มีคฤเทศ
ของเขาคือ ทำไมเขาถึงทอดทิ้งเธอเสียอย่าง
นั้นะ.”

“จริงซ้, วิกเตอร์” ทอม ลินเดิน โคลง
ศีรษะ คล้ายกับพค กับอากาศเหนือ ศีรษะ ของ
เขา “วิกเตอร์, เมื่อมันไปอยู่เสียที่ไหน ?
เราจะต้อง รีมมือ กัน ย่างละ นะ,” แล้ว

หันไปพคกับ ภรรยา ว่า “หล่อนรู้ ไ้ ใหม่ว่า
เรากำลังคล้ายกับพวกหมอ ในการที่จะรักษาคน
เองไม่ได้ เมื่อเหตุมันมาเกี่ยวข้องกับตัวคน
ทรงเข้าเอง เราทั้งหมดก็น่าที่จะต่อสู้ ต้าน
ทานดังกับที่เราได้ คำแนะนำกับผู้อื่น ไ้ นั้
เป็นกฎข้อ ๑ แต่ถึงเช่นนั้นฉันก็ควรจะรู้ สึก
ตัวเสียก่อน ความจริงฉันกล้าไปในที่มืดแท้ ๆ
ไม่ได้ รัยข่าวของวิญญาณเลย เพราะ ความ

พ.ศ. ๒๔๗

ปรโลก

สมเพท เวทนาน้ำที่เคี้ยวทำให้เราต้องลำบาก
นั้นแหละ ! แม้วัตรก็ เราควรจะเข้าใจให้
กล้าหาญไว้ค่อย รับผิดชอบ ที่จะเกิดจาก เหตุที่คิดว่า
บางที เขาจะ ไม่มี ผลักดันพอที จะลากเราเข้า
ขวางได้ ย่างกระมัง แต่ถ้าเขาฉลาดกว่าที่เขา
ควร จะเป็น เราดี ควร หวังในทาง ที่เขาย่าง
ที่สุด ”

ถึงแม้ คนทรง จะ ได้กล่าว คำพูด เหล่านี้
อย่างอาจหาญ ก็มิได้ ทำให้เขาหายสิ้นทมิ
ถัยความประหลาดประหลาด รรยาของเขา
กำลังพยายามระงับความตื้นตัน ไยการ
แตะ ผ่านมือ ลงขัน หน้าผาก ของ เขา, เมื่อ
ชูชาน, สาวใช้ ซึ่ง ไม่ได้ ล่วงรู้ ถึงความทุกข์
ร้อนของนายของคนนำแขกใหม่อีกผู้ ๑ เข้ามา
แขกผู้ นั้น ปรากฏว่า ไม่ใช่ใครไกลไป จาก มิส
เตอร์ มาโลน

“คนทรงไม่ สบาย เสียแล้ว ” มิสซิส
ลินเคินพูด “เขารู้ว่าเขาจะ รับแขก ไม่ได้ ”
แต่ลินเคินจำแขกใหม่ในใจ จึงเอ่ยขึ้นว่า “มิส
เตอร์ มาโลนผู้แทนคณะหนังสือพิมพ์ ‘เกิล
กาเซต’ ที่เข้าประชุมกับเราเมื่อคืนนั้นะ,
ยอศรีภัก. การ ประชุม เมื่อคืนนั้น เรียบ ร้อยก็
ไม่ใช่หรือครับ ? ”

“วิเศษทีเดียว ” มาโลนตอบ “แต่

มีเรื่องอะไรกัน ? ”

ทั้งนั้นทั้งสามและภรรยาจึงได้ปริยายความ
ทุกสิ่ง ถึงตัววรภัยอันพึง มีมาให้มาโลนฟังทุก
ประการ

“เล่นสกลปรกจริง ๆ ! ” มาโลนร้อง
ขึ้นโดยความโกรธ “ผมแน่ใจทีเดียวว่า
คน ไยมาก คง ไม่รู้ ถึง อำนาจ เดือน ที่ เขา
รักษากำหนดกฎหมายกัน ถ้ามีคนนั้นคงจะเกิด
ยุ่งกันแน่นอน การใช้ ‘นกล่อ’ ให้เกิดเหตุ
อย่างนี้เป็นวิธีใหม่ของการล่อลวงอยู่อย่าง แต่
ถึงอย่างไรท่านก็เป็นคนทรงจริง ๆ นั้นะ. มิส
เตอร์ ลินเคิน กฎหมายท่านสร้างขึ้นสำหรับ
จำกัดคนทรงปลอมต่างหาก ”

“ถ้า ว่า ตาม กฎหมาย อังกฤษ แล้ว เป็น
ไม่มี คนทรง แท้ ” ลินเคิน ตอบอย่าง หมก
หวัง “คนทรงยังแท้ ไยก็ยังหนักขึ้นตาม
ส่วน เพราะถ้าเป็นคนทรงและรับค่าธรรม-
เนียมก็เป็นการผิดกฎหมายแล้ว แต่คนทรงมี
ชีวิตอยู่ได้โดยไม่รับค่าจ้าง การทรง
ฉาน เป็น การหนัก ที่ต้องใช้ กำลัง แรง จริง ๆ
ถ้าจะทำงาน กลางวัน—ต่างว่าเป็น ช่างไม้เป็น
ต้น—แล้วจะไปทรงฉานกลางคืนนั้น จะไป
ไม่ได้เลย ”

“กฎหมายอะไรพวกนี้ ทุเหมือนจะ

นายเทพ มหาเปารยะ

นิภูณ

คงหน้าคึกคอก การพิสูจน์ความจริง ของลัทธิ
จิตศาสตร์เสียจริง ๆ ”

“จริงที่เกี่ยวกับ นั้นเป็นความจำของ
เขาโดยแท้ ถ้าฉันรอมันจะร่างกฎหมายขึ้นบ้าง
ก็คงไม่ผิดไปกว่านี้เลย เขาอ้างว่าเป็นการ
คุ้มครองราษฎร แต่ก็ไม่เคยเห็นมีใครร้อง
เรียนขึ้นไปเลย ทุก ๆ เรื่องเป็น ‘กับ’ ของ
ตำรวจทั้งนั้น ยิ่งกว่านั้นตามโยสธและที่ประ
ชุมการกุศลอื่น ๆ นอกไปจากลัทธิจิตศ-
าสตร์ทุกแห่งย่อมมีคนทรงและหมอดูประจำ
เสมอ และตำรวจ ก็รู้ ดีเท่า ๆ เรา หรือยัง
กว่าเราเสียอีก แต่ก็ไม่เห็น มีการ ขี้กุ่ม
อะไรกัน ”

“ระยำมาก ! แล้วตอนเรื่องมันจะไปอย่าง
ไรกันล่ะ ? ”

“ผม คิดว่า หมายถึงตัว คง จะมาไม่
ช้า แล้วก็ขั้วระกันชั้นศาลโรงพัก ซึ่งไม่
ถูกปรับก็จำ เพราะนี่เป็นครั้งที่ ๒ แล้ว ”

“ร้ายจริง ! แต่บรรดาเพื่อนฝูง ของท่าน
คงจะให้การเป็นพยานท่านออก เราต้องหา
ทนายอย่างใกล้ชิดสักคนหนึ่ง ”

ลิ้นเต็นยัก ไหลแล้วจึงทอมว่า “เราไม่รู้ ไม่
ได้บอกใคร ว่าใคร เป็นเพื่อน เมื่อเกิดเหตุเข้า
อย่างนี้แล้ว เพื่อนก็มักหายไปคล้ายกับเพื่อน้ำ

ลงบนทราย ”

“ถึงอย่างไร ก็ดีผมคน ๑ ละคงไม่หนี”
มาโลนตอบอย่างแน่นแฟ้น “ถ้าท่านจะส่ง
ข่าวให้ผมทราบบ่อย ๆ แต่ที่ผมมาวันนี้เพราะ
มีกิจธุระอย่างหนึ่ง ”

“ผมต้องขอตัวสำหรับวันนี้ ดิฉันครับ ! ไม่
สบายจริง ๆ ” ลิ้นเต็นตอบพลางยื่นหน้าขึ้น
เทาให้มาโลนดู

“เปล่า, เปล่า, ไม่ใช่เพื่อการทรงฉาน
ดอก ผมต้องการแต่เพียงจะถามว่า ถ้าจะ
มีผู้ ทมความเห็นและความเลื่อมใสซึ่งกับลัทธิ
จิตศาสตร์มาเข้าประชุม ด้วย จะเป็นการ
ทำลายพิธีการประชุมหรือไม่ ? ”

“ไม่ถึงกับทำลายพิธีเสียทีเดียวหรอก แต่
ก็ทำให้เราซุกซลักอยู่บ้าง ถ้าเขาจะนั่งอยู่
นิ่ง ๆ เราก็คงบรรลุผลสำเร็จได้ พวกนี้ไม่
รู้ จิตะไรเสียเลย และ โดยมากมักจะทำอะไร
ให้สนุกๆ ไปเสมอ ซึ่งทำให้เกิดการระส่ำ
ระสายขึ้นในที่ประชุม กุหลอม เซอร์เบงก
ชีครับ เมื่อผมเสียงเคาะไม้ ขยับขึ้นโต๊ะ เขา
ก็กระโดดลงยืนเอามือเกาะฝาผนัง แล้วร้อง
ส่งให้เคาะทิมขอเขาภายใน ๕ วินาที และ
เมื่อไม่มี อะไร กระทบมือ เขา ๆ ก็กระทบเท้า
ออกไป จากห้อง ย่นหาว่าเราเล่น กลตลกให้ดู

พ.ศ. ๒๔๗

ปรโลก

คุณเอะครับ ! เขาไม่ยอมรับเสียเลยว่า ลัทธินิกายศาสนาจารย์ก็มาอยู่ด้วยในวงอันจำกัดเหมือนนกขมิ้น ๗ ”

“นั่นแหละ ผม ควรบอกให้ท่าน ทราบไว้ด้วยว่า ผู้ที่ผมอยากจะให้เห็นการประชุมทรงมานคนนอกจะเป็นคนมั่วล่อลวง ท่านมหาศาสนาจารย์แฮลแลนเยอร์ยังงี้ละ ”

“อ้อ ! ผมเคยได้ ยินชอเสียงของเขาแล้ว เขาเป็นปรวิสัย สำคัญของเราคน ๑ ”

“ท่าน จะแสดงการ ทรงมานให้เขารู้จักเสียบ้าง จะได้ไหม ? ”

“ถ้าเป็นความประสงค์ของท่าน ผมยินดี ”

“แต่เขา คง จะไม่มา หาท่านที่นี่ หรือจะไปไหนสัก ๑ ที่ที่ท่านนัด เพราะกลัวว่าจะใช้เครื่องกลไก กำบัง ฉะนั้นผมคิดว่าท่านคง

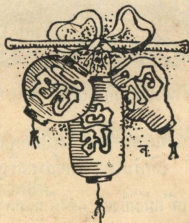
จะต้องไปพบเขาที่บ้านพัก ของเขานอกเมือง ”

“ผม จะ ไม่ ปฏิเสธ ถ้ามัน จะ เป็นการแสดงให้เขาเห็นผิดและชอบได้ ”

“ถ้าฉันทักเมื่อไรจึงจะเหมาะล่ะ ? ”

“เห็นจะต้องรอให้ เรืองรุ่งเรืองถึงขั้นแล้วกันเสียก่อน น่ากลัวว่า จะต้องรออีกเดือน ๓ หรือ ๔ เดือนกระมัง ”

“เป็นตกลงกันนะ ครับ ผมจะพยายามติดต่อกับท่านเสมอ แต่เมื่อเรื่องราวมันเรียบร้อยกันแล้ว เราจะได้ทำการที่จะชักจูงให้เขาเห็นความจริงที่จะที่ผมได้เห็นมาแล้วบ้างในเวลานี้ ท่าน โปรดเข้าใจ ไว้ ด้วยว่าผมพลอยเป็นทุกข์กับท่านเหมือนกัน ผมจะพยายามรวบรวมเพื่อนฝูง ของท่าน เพื่อจะได้ ประชุมหาหนทางช่วยเหลือกันสุดกำลัง ”

อมตานุสสติ

(กลอนสุภาพ)

๑ โอเราเอยเฉกอุเบกขา เถอะ จะหน่วงยักมฤตย์เรียกตะเกียกตะกาย อย่าง
ตรวจครองต้อง สภาพ ทราบ ชรรณกา โลก ไวหมามมิได้แท้เป็นแน่แท้ยว ๑

สมณานิยมล้วน ย่อมปรวนแปร เป็น ทุกชะ ๑ ยิ่งทวีเห็นเป็นที่ไม่มีสาร สุกปรมาณ
อนิจะ อนัตตา ตาม สภาวะ ชรรมะ เหมือน หมายทั้งจะห้วงเหลียว เหลือทิ้งใครในโลก
กระแส คงคาไหลขึ้นลงมิกงแท้ เกิดแล้ว โชคเราเคียว ก็ ชั่ว เทนยวน นิ่งถึงฐานะ
แน่แต่จะค้องพิงชรา ๑ สรวงสวรรค์คนนี้รู้ช้อยในอก ชุมนรกเนาใจ

๑ เก็กหรือหนุ่มคุ้มวัยผู้ใหญ่อยา อย ๑ ใครระกะ เกดทให้รู้ได้ไม่มีละ ทัว
ร่างเจริญแล้ว กลาย แคล้วหา สู้ทนเสียม ๑ ใครนะทัวมันนั้นทัวจริง ๑

สมมต ปราภา ภาว คล้าย กับ ทารกเข้าซึก ๑ ๑ แม้จะถึงรู้อยู่กระนั้นอย่าขื่นโยก เบือน
เยาวชนม์ กาลสิ้นสุก มนุษย์ ชั้ว รวยเร้นนัก ๑ เชื้อโลก บงเล้ง เพ่ง อย่างยิ่ง สิ่ง ทุกข์ โศก
อย่างมากสกรอยบ่ค้อมผล พยาชยบเขยพ ๑ โชคโฉน อย่าไหวคิง หวั่นไป ตาม ความ
วังสิ่งสณชัย หากรู้คนเต็มรักษานามัย ๑ ประวิงกริ่งเกรงกลัว หากคดยุคสุขสานต์
ก็อาเจมิชั้วระระรด ร่วมกลอครอยคนพรม ๑ ผลพานพะ นำที่ระลึกรู้กูเงาหัว ลากยศ
สมัย แต่ที่สุกยุคคิคำวี่ไว้ เดิกวันโก ๑ ศัพท์สรรพเสถียรอย่าเพลินมัว เมาเกินตัวเกิน
วันหนึ่งวันถึงตาย เช่น เทียงแท้ แม้มีช่วย ๑ แต่งเกินแหล่งลัษณณ์ คำนึงว่าช้านใครไม่
ก้วยอาพาธ ก็จำปราศปราณปลงลงสลาย ๑ เทียมสู้ สูงเกินคนคนผู้มิรู้จัก เห็นมนุษย์

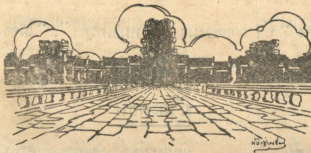

พ.ศ. ๒๔๗

ธมฺมทานุสฺสตี

มณะหมายคล้ายสุนัข กว้างลึกคึกคักใหญ่ ยศเกียรติ ไควรวายเลียบคมิได้เห็นเช่นกับเขา
หยิ่งในตน เต็มอัคราธิปไตยเพราะได้สูง ครวเข้าสู่มุทไจะให้เคา พนินเอาหนึ่งผู้
โลก ยัง รุ่งเรดสีอิทธิกเพิ่มผล พาเหตุอิฐรา ลิบกุกที่ คง มียอมบ่ยมเจอน เบือน ผละผลัก
รวมณีนยมยล บัวกลมรณ ฌเคิมเหิม บัวที่ พลาตเกรงคึกคัก กร่อนสินเลียม สันศรี แต่
ย่างกระทยสยมาคปราณา ถูกลงพวยำเพื่อย โอภาศอาจไคเป็นไรมี ใช้วิวิเทียยนกับ
ไปกโกที่ ทั้งฟุ้งพ้อเห่คณพุลทวี เต็ม ชนยง เขาก็คนเราก็คณผลความสุข หรือ
ตัวเลขอนกมือนันค้มา แทยมีเท่าเค้าสภาพ ความทุกข์บ่ยมมีปราศประลาด่วง เขาก็เขา
ทวายผลนัย เป็นเลศลักถูกหรือผลิผลอศิก เราก้เราเข้าชิดลง แห้งโลกหวังทุกข์ข่มหันค
หา เหตุเท็จจริงสิ่งจะกันคณนา ฌชรรมทว ทั้งนั้น เอย ๆ
โลกกล่าวแม่ขาวเรา ที่สูงสกลปรากฏด้วย

“แมวคราว”

๑๓๐. ท่านปฏิบัติกิจการทุกอย่าง ให้ต้องตามความนิยมของผู้ปกครองได้ ท่าน
จะประสบผลากษเร็วพลัน.

ของ ผ. ล. พิชยญาติ

เจ้าของละครคนพูดเรื่อง “พี่! ขยายพวงมา”, “หมอลอวก”, “ไฟของท่านหญิง” ฯลฯ.

ตัวละครคน

พระนิพนธ์ สุนทรสาส์น	นักประพันธ์ รุ่นเก่า เครยู้	อายุ ๕๐ ปี
นายร้อยตรี สาคร เกิดสมุทปราการ	ลูกชายพระนิพนธ์ ๑ นักบินทหารอาสา	อายุ ๒๕ ปี
นางเกสร เชื้อทะเล	แม่หม้าย ครู โรงเรียนประจำขาดแห่งหนึ่ง	อายุ ๔๖ ปี
นางเกรซ (Grace)	ภรรยา นายร้อยตรีสาคร ชาวอเมริกัน	อายุ ๒๐ ปี
ยายพวง	คนใช้ในบ้านพระนิพนธ์ ๑.	

พ.ศ. ๒๔

ละคอนพูด

ฉาก.— ห้องรับแขกในบ้านพระนิพนธ์ฯ ณะจังหวัดสมุทรปราการ การตกแต่งบ้าน และเครื่องใช้ต่าง ๆ อย่างสมัยใหม่ ลึกกว่าเวลาปรกติ แสดงว่าเจ้าของบ้านเตรียมรับรองแขก ซึ่งเป็นที่รักยิ่งของตน.

เวลาเย็นฉาก เห็นยายพวง แต่งตัวอย่างคนบ้านนอก เดินไปมาจึกโน่นนี่ ทันใดนั้น พระนิพนธ์ฯ เดินเข้าประตูมา พลาถมองยายพวง.

พระนิพนธ์.— อย่างไร แม่พวง เรียบร้อยหรือ?

พวง.— เรียบร้อยแล้วค่ะ คุณพระไม่
ก็ถึงวัดก กิณนี้ ต้องจึกอย่าง
เต็มที

พระนิพนธ์.— เขาคงต้องมาถึงภายใน สองชั่ว
โมงนี้ นอกจากรถไฟจะเข้าไ

พวง.— สองชั้วแล้วนะค่ะ ที่คุณสาคร
ไปจากบ้าน

พระนิพนธ์.— แม่พวง หล่อนอย่าลืมนึกว่าเคี้ยว

ลูกชายฉัน เป็นนายห้างใหญ่โต
จะมีเวลามาหาเราเสมออย่าง
ไรได้

พวง.— เมื่อคราว คุณ สาคร อาสาไปสง
ครามที่เมืองนอก นั้น ก็เคย
สามชั้วได้พบกัน น่าสงสาร

พระนิพนธ์.— ไม่ใช่ที่น่าสงสาร, แม่พวง, ต้อง
นำเงินก็จึงจะถูก ลูกชายฉัน
อาสาเป็น นักบิน ชั่วได้เป็น พวง.—

นักบิน ชั่วได้เคยไปในงาน พระ
ราชสงครามนอกพระราชอาณา
จักร ใต้รับทราบสงครามจาก
รัฐบาลฝรั่งเศส เขาเป็นนักบิน
ที่กล้าหาญมาก และรักการบิน
จริง ๆ จนกระทั่งฉันเสียอัน
วอนเขาไม่ได้ ต้องส่งเขาไป
เรียนการบินเพิ่มเติมใน อเมริกา
โดยทุนทรัพย์ส่วนตัว

พวง.— โช! ไปเสียนาน น่าสงสาร

ควรจะกลับมามีเมืองไทยเสียบ้าง

พระนิพนธ์.— เขาไปได้ โอกาสตั้งเมื่อตั้ง ตัว

ฉัน ที่นั่น ได้ยินเขาเล่า ว่า

ประเทศอเมริกา เป็น ประเทศ ที่

รุ่งเรืองมาก ยุคคคลที่ มีความ

สามารถยอมหาช่องทางใช้ความ

สามารถของตนได้อย่างที่

อะไร ๆ ก็คิดออกค่ะ แต่ทำไมถึง

ถ. ระวังภัย

มิดิน

ต้องไปไต่กรรยาที่อเมริกาด้วย พระนิพนธ์.— (พูดอ่อย ๆ) แต่เขาก็ได้แต่ง
พระนิพนธ์... อ้อ! --- หล่อนไม่ยอมยกโทษ ได้ลูก
ในเรื่อง การ แต่งงานนี้ เป็น อัน
สาวเครือขู่อเมริกัน จนได้ตั้ง
ข้าศึกที่เคียวนะ ตัวเป็นนายห้างใหญ่
พวง.— แม่ที่เคียวคะ คุณสาครหรือออก พวง.— ได้ลูกสาวชาวบ้า ๆ อะโรนนั้นนะ
สวย ก็ฉันอยากให้แต่งงานกับ หรือคะ ?
คนไทยด้วยกัน ผู้หญิงไทยที่ พระนิพนธ์.— หล่อนก็เป็นอย่างนี้ไปได้ แม่เกร็ดช
สวย ๆ ก็หมดไป เช่นแม่หญิงหา ลูกสะใภ้ฉัน ตามที่เขาจ่ายรูป
ที่ลอลันปากน้ำว่าเป็นคารา ของ ส่งมา ออกสวยและเก้
จังหวัดสมุทรปราการ หรือ แม่ (พลงหยิบรูปที่คงอยู่บนโต๊ะ
ถนนศรี ลูกคุณหลวงอะโรนนั้น ชินคุ)
ที่เขาเรียกกันว่า กุหลาบปากน้ำ พวง.— (เดินไปครุขันธ์) เกร็ดช เกร็ดช
เขาก็เก้ไม่เก้ก็ดี ก็ฉันเชื่อว่า อะโร ก็ไม่รู้ เรียก ยาก ออก
แม่สาว ๆ ของเราถนอมตัวรักคุณ และไม่เห็นเพราะ ช้อ แม่หญิงหา
สาครทุก คน ทั้ง แม่สาว ๆ ยังเพราะกว่า
เหล่านี้ เราได้รู้จักมาแต่เล็ก พระนิพนธ์.— นี่ที่ แม่พวง เลิก ย่น กัน ที่
แต่่น้อย เป็นชาวปากน้ำแท้ ฉันทะเชื่อว่า พอ แม่พวง เห็นหน้า
พระนิพนธ์.— คุณหล่อนช่างเกลียดการแต่งงาน นางเกร็ดช เกิด สมุทรปราการ
ก๊วยชาวต่างประเทศเสียจริง ๆ นะ ภรรยา นายร้อยตรี สาคร เกิด
พวง.— ถึงคุณพระก็เกิดคะ แม่คุณ สมุทรปราการ สัก ครั้ง ชั่ว โมง
พระจะทำเป็นดีใจ ก็ฉันก็ทราบ เท่านั้น แม่พวงก็จะรักเขา
ว่า คุณพระอยากจะให้คนสาคร พวง.— แน่นอนเทียวคะ เพราะ มาใช้
ได้ก็คนไทยมากกว่า ไซ้ใหม่ นามสกุล “เกิดสมุทรปราการ”
ละคะ ? แล้ว ก็เท่านี้ก็เกิดสมุทรปราการ

จริง ๆ คิฉิน จะ หงษ์ ขาว มั่น
 สัมคำไว้ รัชชอง เชื้อ ว่า ใน
 อเมริกา คง จะ ไม่มี รัชชประทาน
 เป็นแน่

พระนิพนธ์. — (หัวเราะ) เห็นจะเป็นได้ เอ๊ะ !

นั่น แม่เกสร มาหาฉันแล้ว
 (ขยายพวงเดินเข้าโรง)

เกสร. — (เดินออกมา ยกมือไหว้ พระ
 นิพนธ์) คุณ พระ เห็น จะ
 กำลัง ก็ ใจ มาก

พระนิพนธ์. — ลูก ที่ เคียว แม่เกสร นี่ แม่เกสร
 ไป ไหน มา หรือ ถึง แวะ มา นิด อย

เกสร. — ว่า จะ ไป รัชชสัก หน่อย ค่ะ คิค
 ถึง คุณพระ จัง เลย แวะ มา เยี่ยม
 ทั้ง ตั้ง ใจ ว่า วัน นี้ เป็น วัน รัชชอง
 ลูกชาย และ ลูก สะ ไร ที่ รัก ของ
 คุณพระ เลื่อม มี การ งาน อย่าง ไ
 คิฉิน จะ ได้ ช่วย

พระนิพนธ์. — เท่า ที่ แม่เกสร ได้ ช่วย มา แล้ว
 แต่ ว่า น นี่ ก็ เป็น ที่ ขอบใจ แล้ว
 วัน นี้ เสาร์ เว้น ขยับ อยุ่ ดี หมก แหม !
 ถ้า ไม่ ได้ แม่เกสร มา ช่วย ตก แต่ง
 บ้าน คิฉิน เอง ก็ ขยาย พวง เห็น จะ
 แยก แล ละ ชาติ ชาติ ของ พ่อ หมา ย

เกสร. — อะ ไร ก็ ข้าง เตะ ค่ะ ขอ แด ให้
 เป็น ที่ พอใจ ของ แยก ที่ ระ มา ก็
 แล้ว กัน

พระนิพนธ์. — ถ้า อย่าง นี้ ยัง ไม่ พอ ใจ อีก ก็ เห็น
 จะ เต็ม ทน

เกสร. — คุณ สัก ไร บอก ว่า จะ มา อยู่ เมือง
 ไทย สัก กี่ มาก หน่อย ค่ะ ?

พระนิพนธ์. — เห็น จะ ไม่น้อย กว่า สาม เดือน
 เป็น แน่

เกสร. — สด ใจ แล้ว คุณพระ จะ ได้ มี
 เวลา อยู่ กับ ลูกชาย และ ลูก สะ ไร
 นาน น้า ชน ใจ

พระนิพนธ์. — คิฉิน จะ พยายาม ที่ สุด ที่ จะ ให้ เขา
 มีความ สนุก รื่น เริง ใน บ้าน เมือง
 ของ เรา คิฉิน ได้ ขอ เรือ ขน คร
 ๑ ถ้า ตั้ง ใจ จะ พา เขา ไป เที่ยว
 ใน ที่ ต่าง ๆ

เกสร. — เขา คง จะ ก็ ใจ มาก เป็น แน่ (นั่ง
 อยุ่ ครู่ หนึ่ง) อ้อ ! คุณพระ ค่ะ
 แล้ว เรา จะ พูก กับ ลูก สะ ไร คุณ
 พระ ได้อย่าง ไหว ? คิฉิน พูก อยุ่ ก ฤ
 ไม่ เป็น น่ะ

พระนิพนธ์. — ไม่ต้อง วิท ก คิฉิน เอง ก็ รั้ง ๆ
 ปลาย ๆ เท่านั้น แต่ แม่เกสร

ถ. ระวังภัย

มิกุน

เขาพบไทยได้ ก็ เขาเคยมาอยู่
เมืองไทย ถึง ๗ ปี ฟังกลัยไป
อเมริกาเมื่อ ๓ ปี เบนเอง คงจะ
เบนเพราะ เหตุนี้เอง ที่ทำให้
ลูกชายฉันทรักเขา ถึง กับขอแต่งงานด้วย

เกสร .— แหม! ยิ่งงั้นก็เหมาะ ที่เที่ยว
เราได้คุยกันสรวก นี่คุณพระ
จักต้องหีบเรียบร้อยแล้ว หรือคะ
ไหน! ขอให้คิดเงิน ชมค
สักหน่อย ได้ไหมคะ ?

พระนิพนธ์ .— ยินดีที่เที่ยว แม่เกสร

เกสร .— แหม! มานี้เหมาะจริงนะคะ
มีเกาอี้ ยาวนั่งได้ พอที่สองคน
ใกล้หน้าต่าง ลูกคุณพระทั้ง
สอง ช่างฟัง แต่งงานกันใหม่ ๆ
คงจะได้ นั่งจู่จกกันตรงนี้ ลมก็
พัดเย็นเฉียบ ทั้งประกอยกับมี
ต้นสนอยู่หน้าบ้าน เวลาลมพัด
ทำให้เกิดเสียงหวานจับใจ โอ!

เขาคงจะมีความสุขเป็นแน่
พระนิพนธ์ .— แล้วทางสวนกุหลาบ ซึ่ง กำลัง
ออกดอก ชูช่ออยู่ไฉน เวลา
เช้า ๆ ส่งกลิ่นออกคลอบ้าน แม่

เกร็ด คงชวนพ่อสาคร เที่ยวเดิน
เก็บดอกไม้ในสวนอย่างเพลินใจ
อ้อ! นี่บ้านโน คุณพระช่าง
จัดเหมาะมาก แม่เกร็ดคงเป็น
นักดนตรีเก่งผู้หนึ่ง เวลาค่ำ ๆ
คงจะได้ ยืน เชอ เล่น เพลง ที่
ไพเราะที่สุดที่เขารู้จัก เพื่อให้
คุณสาครฟัง

พระนิพนธ์ .— ในขณะนั้น ต้นวาทะที่ชำรุด
นั้น จะส่งกลิ่นให้ลมพัดพาเข้า
มา ชื่นใจเขาทั้งสอง

(ทันใดนั้น มีเสียง แตร รด

ดนตรี ดังดี ๆ ขึ้นในโรง)

เกสร .— (รีบชะโงกหน้าต่างออกไปดู)
คุณพระคะ มีรถยนต์มาจอด
หน้าบ้านคะ

พระนิพนธ์ .— (ไปดูที่หน้าต่าง) เอ๊ะ! ใคร
มารรถยนต์นี้ น่าแปลกใจจริง
ตาม ขวรถมา ไม่มีแขก มาหาฉัน
เลย อ้อ! นั่นแน่ พ่อสาคร

ลูกฉันมาแล้ว มารรถยนต์

เกสร .— คิดฉันทละละคะ

พระนิพนธ์ .— อ้าว! ทำไมกลับเสียละ คอย
พบลูกชายฉันทก่อนสิ

เกสร .— อ้าเพื่อเลยคะ วันหลัง เด็ก
 คิฉิน จะต้อง รัย ไป ชุระ เสี่ยงก่อน
 ข้างที่ ซากลับถึงจะแหวะคะ
 (ยก มือไหว)

พระนิพนธ์ .— ยังงั้น ตามใจแม่เกสร

(เกสร เข้า โรงทาง ประตูหนึ่ง
 พระนิพนธ์ รัย เดินออกไปรับสาคร
 อีก ทาง ประตูหนึ่ง สาคร กับ
 เกรัช แต่งตัวอย่างชาว อเมริกัน
 ใส่หมวกแก๊ป และ มี แว่นตากัน
 ฝุ่น ทั้งสองคน เดินออกมา)

พระนิพนธ์ .— แหม ! นี่ มากัน อย่างไรนั ?
 ทำเอาตกใจ พ่อคิดว่าเจ้าจะ
 มารดไฟ

สาคร .— โอ ! รถไฟสายปากน้ำนั้นนิ่งไม่
 ไหว ตกกรับ ไหน จะเห็น
 ไหนจะถูกกระแทก พอชักกัน

พระนิพนธ์ .— แล้วลูกมา รถไฟจาก สิงคโปร์
 ไม่ใช่หรือ ?

สาคร .— ลูกแล้วกรับ มาลงที่ข้างนอก
 น้อย แต่ลูกได้ แวะ ที่ ชุมพร
 ๑ วัน เพื่อ ขูงาน ที่ ขริยท์
 เหมือนแ

พระนิพนธ์ .— ลูกคงเหนื่อยมาก (หันมาทาง

เกรัช) ลูกขออนุญาตให้พ่อ
 รัยมือหน่อยได้ไหม ?

เกรัช .— (พกสำเนียงฝรั่ง) ได้ ช้ ค่ะ
 แต่มือคิฉินเปรอะฝุ่นทงนั้น คิฉิน
 พกไทยไม่ ค่อยคล่อง เพราะ
 ไป จาก เมืองไทย หลายปี แล้ว
 ต้องให้ อภัยคิฉิน นะคะ

พระนิพนธ์ .— อะไรได้ พก ออก เก่ง อย่างนี้
 ทำเสียงออกเพราะ น่าฟัง

เกรัช .— คิฉิน กับ คุณสาคร พกภาษา อัง
 กฤษกันตลอดเวลา และ คุณ
 สาครเคยบอกว่า คุณพ่อก็รู้จัก
 ภาษา อัง กฤษ บ้าง นิด น้อย
 เหมือนกัน ส่วนคุณสาครนะ
 Very Gentle ใครไม่รู้ละก็คง
 นึกว่า เธอ Made in U. S. A.
 ที่เดียวคะ (หล่อหน้าหัวเราะ)

พระนิพนธ์ .— แต่ ที่ แท้ ก็ เป็นสินค้าเมืองไทย
 เขาเองคงไม่ปฏิเสธ

เกรัช .— แน่นนอน ค่ะ --- Good Fellow
 --- พี่ชายคิฉิน ที่ อเมริกา รัย
 รองว่า คุณสาคร เป็นนักบิน ที่ขึ้น
 ได้ ก็เท่ากับ Lufburray และ
 เพราะ เหตุนี้เอง ที่ คิฉิน รัก เธอ

ก. ระวังภัย

มิดู

ทั้ง เขา เป็น คน ที่ การงาน ค่ำลง
แล้ว เป็น คน ที่ งาน ที่ ที่สุด
พระนิพนธ์. — (หัน มา ยิ้ม กับ สาคร) เป็น

ธรรมดา ลูกฉัน ต้อง เป็น คน ขยัน
เสมอ เขา เอะ ลูก ทั้ง สอง
อนุญาต ให้ พ่อ แสดง ความ ยินดี
ใน การ ที่ ได้ ครอบครอง ใน บ้าน
ซึ่ง ไม่ ใช่ว่า ใคร คน โกลเล่
คือ บ้าน ของ ลูก เอง ฉะนั้น จึง
ว่า ลูก ได้ มา อยู่ ใน บ้าน ของ ลูก
เอง แล้ว

เกร์ช. — ก็ ฉัน ก็ ยินดี และ ยินดี มาก
ก็เลย ก็ ฉัน รัก คน ไทย มาก
แต่ ขอ ให้ เป็น คน ไทย อย่าง คุณ
สาครนะ

พระนิพนธ์. — (หัวเราะ) คือ Made in
U. S. A. ก็ นั้น หรือ ?

เกร์ช. — ค่ะ คือ เป็น คน ไทย สมัย ใหม่
อย่า ให้ เก่า เป็น ----- อย่าง ที่
เรียกว่า โบราณ แท้ นะ ค่ะ

พระนิพนธ์. — แปลว่า คือ เป็น คน สมัย ไม่ ใช่ว่า
คน ใคร ก็ นั้น ใช่ว่า ใหม่ ละ ?

เกร์ช. — ค่ะ ถูก แล้ว บุตร ชาย ของ คุณ
พ่อ ไม่ ใช่ว่า คน ใคร เลย เธอ ไม่ คึก

ถึง สิ่ง ที่ ล่วง ไป แล้ว แต่ ขอ คึก
ถึง สิ่ง ที่ จะ มา ข้าง หน้า เธอ เป็น
คน ทำงาน, รัก งาน, ชอบ ขยัน

เธอ ----- All Right ยินดี
คุณ ลง ที่ เมือง Chicago คง ห้าง
ทำ เครื่อง ยนต์ เธอ จะ หา
Dollars ได้ มาก ที่ เกียว

สาคร. — เวลานี้ ได้ กำหนด ที่ ลง แล้ว ได้
ซื้อ ที่ กัน แล้ว ผม มา กรุงเทพฯ
เพื่อ เข้ม มั่น พ่อ และ ทำ การ คึก
ค่อ กับ ห้าง ร้าน ต่าง ๆ ใน เมือง
ไทย ด้วย ผม ได้ พัก อยู่ใน
กรุงเทพฯ แยก วัน แล้ว

พระนิพนธ์. — ตายจริง ! ลูก มา ถึง กรุงเทพฯ
แยก วัน แล้ว หรือ และ ลูก พง มา
หา พ่อ วัน นี้ เอง แหะ

สาคร. — โอ้ ! คุณ พ่อ ครับ ชุระ ผม ออก
อยู่ ผม ไม่ ได้ อยู่ กรุงเทพฯ
เปล่า ๆ เลย ผม จะ ขอ เล่า ให้ ฟัง
เพื่อ คุณ พ่อ จะ ได้ เข้าใจ ใน เรื่อง
การ งาน ของ พ่อ คำ ข้าง

พระนิพนธ์. — ช่าง เอะ ลูก พ่อ เป็น คน เล่น
หนัง สือ พ่อ ไม่ ใช่ว่า พ่อ คำ และ
พ่อ ไม่ เข้าใจ ใน เรื่อง การ คำ ข้าง

พ่อไม่ได้ Made in U. S. A. สาคร. — ไม่นั่นก็จริง
 เขาเอะ เรา มา พกกันถึงเรื่อง พระนิพนธ์. — (สทกใจ) อะไรนะ ? ลูกเขียน
 ส่วนตัว ของ ลูก ทั้ง สอง ก็กล่าว จดหมายมาบอกพ่อว่า -----
 อย่าไปยุ่งถึงเรื่องทางหอ หรือ สาคร. — ถูกแล้วครับ ผมได้คิดว่าผม
 เครื่องยนต์อะไรให้มากมาย จะใช้เวลา ๓ เดือนนั้นอยู่แถบ
 เลย แต่ผมว่ามัน ก็คงเป็นอันแทน
 สาคร. — (พูดกับเกรซ) เห็นไหมล่ะ บริษัท ของ ผม ไป พก กับ พ่อค้า
 พักแล้วว่า คุณพ่อท่านชอบ ต่างๆมากมาย ที่ กรุง เทพฯ
 อะไร บ้าง, ที่ เชียงใหม่ บ้าง, ที่
 เกรซ. — ค่ะ ท่านแปลไทย และไทยแท้ ภูเก็ต บ้าง, ที่ สงขลา บ้าง, ที่
 ที่เดียว ไชยบุรี และ ที่ ประเทศอื่น บ้าง
 พระนิพนธ์. — (หน้าสลก) ไทยศรีที่เดียว แปลว่า ต้องเดินทางไปทางไหน
 สาคร. — โอ้! คุณพ่ออย่าคิดกันนั้นสิครับ ทางนี้ตลอดเวลา
 ลูกทั้งสองทราบดีว่า คุณพ่อมี เกรซ. — และ เพื่อ สดวก แก่ การ เดินทาง
 ศิลปาม อันหนึ่ง ใน ทาง เป็น นัก คิดนี้ จึง ได้นำ รถยนต์ มา ด้วย
 ประพันธ์ หนังสือที่คุณพ่อได้ คันหนึ่ง
 เขียนไว้มีผู้ชมเชยมาก แต่ สาคร. — แต่ ใน เมือง ไทย มี โอกาส ใช้น้อย
 มาสมัยนี้ ตั้งแต่ มหาสงคราม เต็มที่ ประเทศสยามที่รักของ
 สันติโลก โลกนี้วนเวียนกันด้วย เรายังขาดความเจริญอีกหลาย
 เรื่องอีกอย่างหนึ่ง อย่าง ถนนก็ไม่มี รถไฟก็ยังมี
 พระนิพนธ์. — ถูกแล้ว ลูกเอ๋ย เรายังคงมี ไม่พอ โทรศัพทก็ลำบาก
 เวลา ที่ จะ เหยิง กัน ด้วย ขัณหา พระนิพนธ์. — ถูกละ แต่ ก็มี สิ่งอื่น ที่ เจริญ
 เรืองขึ้น เพราะเราจะได้อยู่ แล้วเหมือนกัน
 ด้วยกันเป็นเวลา ๓ เดือน สาคร. — อ้อ! คุณพ่อครับ พูดถึงโทร-

ถ. ระวังภัย

มิถุน

ศัพท์ อยู่ที่ไหนครับ

พระนิพนธ์.— บ้านพ่อไม่มีโทรศัพท์หรอก ถ้า
ต้องการ ก็ ต้อง ไป ที่ ทำ การ
ไปรษณีย์

เกร์ช.— ตายจริง! ไม่มีโทรศัพท์หรอก
หรือคะ ที่เมืองกิลนัมทุกบ้าน
ที่เคียวคะ ถ้าไม่มีโทรศัพท์
บ้านไหนละรำคาญตาย

สาคร.— ขอโทษเถอะคุณพ่อครับ ขอให้
ผมไป ที่ ทำ การ ไปรษณีย์ หน่อย
ผม จำเป็นต้องพูดกับกรมอากาศ
ยานก่อน ๕ ล.ท. เคียวผมกลับ
นะครับ

พระนิพนธ์.— ไปเถิด ในระหว่างนี้พ่อจะพา
แม่เกร์ชไปจัดห้องของลูก ลูก
ไม่เห็น ออก หรือว่า พ่อได้ จัด
แต่งบ้านไว้เป็นพิเศษสำหรับวัย
รองลูก

สาคร.— (อย่างไม่เอาใจใส่) อ้อ!
จริง แหม คุณพ่ออย่าทำตัวเสีย
สวยที่เคียว

พระนิพนธ์.— พ่อได้ ทำ โดยตั้งใจจะให้ลูกได้
รับความสะดวกสบายที่สุด

สาคร.— ผมไม่ต้องการอะไรมากหรอกครับ

ขอโทรศัพท์หนึ่ง พอให้ผมวาง
กระดากและเขียนหนังสือเท่านั้น
กับ พิมพ์ ที่ สัก เครื่อง หนึ่ง
ด้วยคะ

พระนิพนธ์.— โอ! พ่อไม่มีเครื่องพิมพ์หรอก
โทรศัพท์แล้ว ลูก มุ่งงานเร่งร้อน
นักหรือ?

สาคร.— ครับ ผมจะต้องเขียนจดหมาย
ถึงบริษัทแห่ง กับทำรายงาน
ส่งไปยังบริษัทที่อเมริกาให้ทัน
สำหรับพรุ่งนี้ ที่นี้เสีย อย่าง
เคียวและละครับ ดันไม่ยังล้ม
เสียหมด ทักเสียละก็ครับ

พระนิพนธ์.— (ตกใจ) อะไร! จะให้ตัด
ต้นไม้ของคุณอยู่ปลูกไว้ดังหลาย
สิบแล้วนะหรือ

สาคร.— ยังงั้นแล้ว ถึง ค่อยพูดกันใหม่
ผม จะ ต้อง รีบไปโทรศัพท์ ก่อน

(สาครเข้าโรง)

พระนิพนธ์.— พ่อจะพาลูกไปยังห้องที่ จัดไว้
สำหรับลูก เชื่อว่าลูกคงอยาก
จะล้างหน้า และ แต่งตัวเสียใหม่

เกร์ช.— Well! กิลนัมอยากอาบน้ำ พา
กิลนัมไปยังห้องอาบน้ำด้วยคะ

พ.ศ. ๒๔

ละคอนพูด

พระนิพนธ์.— (อึดอัด) โอ! ลูกรัก พ่อ
เสียใจที่จะบอกว่า พ่อไม่มีห้อง
อาบน้ำ แต่ลูกก็อาบน้ำนอก
ชานนั้นได้ไหม?

เกร์ช.— ไม่มีห้อง อาบน้ำด้วย หรือคะ
แปลกจริง ที่เมืองคิฉินมีทั่วไป
แหละค่ะ

พระนิพนธ์.— แม่พวง แก จะ ตัก น้ำมาใส่ ตุ่ม
ให้ลูก

พวง.— (พอกีเดินออกมา) น้ำ คิฉิน
ได้ ตักไว้เต็มตุ่มแล้วค่ะ คิฉิน
ไม่ยอม ยก พร่อง ใน เรือง งาน
กรรมคานักกอกะ

เกร์ช.— (พอกีกับพระนิพนธ์) ฝันมาก
เหลือเกิน เวลา น คิฉิน สักปรก
มาก ขอให้ คิฉิน อาบน้ำเสีย
ก่อน แล้ว คุณพ่อ จะ เห็น ว่า
คิฉิน Very ดีอาทิ

พระนิพนธ์.— โอ! แน่นอน เท่าที่พ่อเห็น
ลูกก็เป็นคนสวยอยู่แล้ว

เกร์ช.— คิฉินดีใจแท้ ที่คุณพ่อไม่เกลียด
รูปร่างคิฉินนัก

พระนิพนธ์.— อะไรได้ ควรกินข้าว

เกร์ช.— คุณพ่อ อาจ จะ เห็น ว่า คิฉิน เป็น

เด็กฉลาดก็ไม่ได้ เพราะชีวิต
ของชาว อเมริกัน กับที่ต่างกัน
มาก แต่เข็ญจะคะว่า ส่วน
ในทางใจก็แล้วไม่ต่าง กันเลย
คุณพ่อคะ จั้มก็อยู่กับคิฉินน้อย
(หล่อนยืนมือไป)

พระนิพนธ์.— (จั้มมือ) ยินดีมาก ลูกรัก
ของพ่อ พ่อก็ใจจริง แต่ช่วย
อธิบายอะไรให้พ่อเข้าใจหน่อย
ได้ไหม

เกร์ช.— อะไร หรือคะ?

พระนิพนธ์.— พ่อสงสัยแท้ นี่ลูกแต่งงานกัน
ฟังก็ สักสองเดือน ไม่ใช่หรือ?

เกร์ช.— ค่ะ เกือบหนึ่งก็ยี่สิบหกวัน

พระนิพนธ์.— นั่นซี แต่ทำทางของลูกยัง
ก็แต่งงานมานานแล้ว ก
พ่อสาครเขาใจใส่วุ่นวาย แต่ใน
เรื่องการทำงานของเขา ยิ่งเสีย
กว่าเขาใจใส่นิดลูกเอง

เกร์ช.— ก็คิฉินชอบให้คุณสาครเป็นคน
แหละค่ะ ถ้าเขาไม่เป็นคน

เขาก็จะเป็นคนสมัยเก่า เขาจะ
ไม่ใช่บุรุษที่ Made in U. S. A.
เขา จะต้องเป็นคนที่ทำงานเสมอ

เข็ ต้อง go on ต้อง วัง เค้น เกิร์ช .—
ต้องทำงานจริง ๆ นั้นแหละ
จึงจะเรียกว่าชีวิตค่ะ
พระนิพนธ์ .— อ้อ ! --- นั้น หรือ ชีวิต

สาคร .— (วิ่งผลุนผลันออกมา) โอ !
คุณพ่อครับ ยุ่งเสียแล้ว ผม
จะต้องเข้าไปทรงเทพ ๆ ในเย็น
วันนั้น มีลีสเตอร์ กรูเซนต์ ผู้
จัดการเครื่องดนตรี ต้องการพบ
ผมโดยด่วน เป็นเรื่องสำคัญ
มากที่ผมจะปฏิเสธไม่ได้ ทั้ง
พรุ่งนี้ แกะจะต้องขึ้นรถไฟ กลับ
สิงคโปร์ แท้เข้า (หันมาพูด
กับเกิร์ช) The business is
certain The guarantee is
now assured by my council
เกิร์ช .— The council shall warrant it ...

all right !
สาคร .— เสียใจเหลือเกินคุณพ่อครับที่ผม
ต้องรีบกลับโดยด่วนเช่นนี้
พระนิพนธ์ .— พรุ่งนี้ลูกจะกลับมาใหม่ ?
สาคร .— บางทีจะกลับได้กระมังครับ
พระนิพนธ์ .— แต่ลูกคงให้แม่เกิร์ช พักอยู่กับ
พ่อก่อนไม่ใช่หรือ ?

ไม่ได้บอกค่ะ ดิฉันต้องเป็นคน
ขับรถยนต์
พระนิพนธ์ .— อ้าว ! แล้วเมื่อไรลูก ทั้งสอง
ถึงจะกลับมาอีกเล่า ?
สาคร .— คุณพ่อครับ อนุญาตให้ผมพูด
โดยความจริงใจในครั้น ผม
คิดว่าแม่เกิร์ชกับผมจะยินดีมาก
ถ้าคุณพ่อจะไปพัก กับผมสัก
เดือนหนึ่งหรือสองเดือน

พระนิพนธ์ .— (ตลิ่ง) อะ ไหนะ ?
สาคร .— ผมว่า ผมมีอะไรที่จะต้องพบคน
โน้น คนนั้นมากมาย อยู่สมท
ปรากานไม่ไหว โกลมาก ทั้ง
เป็น เมือง ที่ เหยียบเหงาเหลือเกิน
น่าสลดใจยิ่งย่ำแย่ ผมทำ
งานไม่ได้ ผมเคยชินแต่อยู่
ใน กรุง ซึ่งมีเสียง โครม ครวม
มีคนทำงาน มีรถวิ่งไปมา

พระนิพนธ์ .— (ถอนหายใจ) จ๊ะ ! จ๊ะ !
เข้าใจแล้ว ตกหลังอีก ๒ วัน พ่อ
จะไปอยู่ กับลูก ใน กรุงเทพ ๆ
ดิฉัน จะ จัด ห้อง ไว้ อย่าง งาม
สำหรับคุณพ่อ ให้อยู่ติดกับ
ถนนที่เคียว

พ.ศ. ๒๔๗

ละครคนพูด

พระนิพนธ์.—โอ! ขอที ขยำเลยลูกรัก เกสร.— ฉันไปเดินเล่นข้างนอกหรือคะ ?

พ่อเกลียดเสียะอะอะไร พ่อไม่ พระนิพนธ์.— จ๊ะ เขาไปข้างนอก ไปแล้ว

ชอบใครมความคอก

ไปไกล

สาคร.— (จับแวงสวมหมวกและแว่นตา
กันฝน) ผมต้องลาละครับ

เกสร.— (ตลิ่ง) ไปแล้วหรือคะ ไป
ไหนกัน ?

เร็วเข้าเถอะ แม่เกร็ด เราต้อง
ให้ทันถึงกรุงเทพฯ ก่อนอาหาร
เย็น นำนมวัวมาให้พ่อแล้วหรือ?

พระนิพนธ์.— ไปทั่วไป กรุงเทพฯ, ภูเก็ต,
เชียงใหม่, ไซ่งอน รวยโลก
เที่ยว ชีวิตของเขาอย่างนั้นเอง

เกร็ด.— ยืมอีก ๓ บั๊บบะ แต่ต้องการ

แม่เกร็ด

น้ำคะ

เกสร.— นี่แปลว่าอะไรกันคะ เล่นตลก

สาคร.— ฉันไปหาน้ำ เร็วเข้า

อะไรกัน ก็เห็นเขากว่าจะพัก

(สาครวิ่งเข้าโรง เกร็ด

อยู่นี่ตามเคื่อนไม่ใช่หรือคะ ?

กับ พระ นิพนธ์ วิธ เดินตามไป

พระนิพนธ์.— แม่เกร็ดเอ๋ย เราเป็นข้ากันเสีย

สักครู่หนึ่ง ไต่ ขึ้นเสียงเครื่อง

แล้ว เรามันใครไม่ทันสมัย

ย่นตรึงขึ้น เสียงว่าลากัน

เราคิดว่า ขวมนกชายหนุ่มที่

เสียงแตรรถยนต์ อัดครู่หนึ่ง

แต่งงานใหม่ ๆ คงจะยินดีที่จะ

เห็นพระนิพนธ์เดินออกมาอย่าง

มาพักผ่อนอยู่ในบ้าน กับภรรยา

ช้า ๆ และ ทิ้งตัวลงบนเก้าอี้

ของตนเพื่ออยู่เฉย ๆ แต่ไหน

หน้าสลก นั่งนิ่งอยู่ ทันใดนั้น

แต่ไร ก็เป็นดังนี้ทั้งนั้น แต่

เกสรเดินย่องออกมา)

เดี๋ยววันเป็นคนละเรื่องเสียแล้ว

เกสร.— (พุกค้อย ๆ พลงงมือไปในห้อง

เกสร.— ทำไมคะ เขาได้ รับคำสั่งด่วน

ข้าง ๆ) เขา อยู่ข้าง ใน กัน

อะไร ภายเขาหรือคะ ?

ทั้งผัวเมียหรือคะ ?

พระนิพนธ์.— ไม่ทราบ ตลอดเวลาที่เขาอยู่

พระนิพนธ์.— เยล้า

ทัน เขาพักแค่เรื่อง คำขาย,

ถ. ระวีงภัย

มิดุน

เรื่องการทำงาน อะไร ต่ออะไร ของ
เขาก็ไม่ทราบ เกียวเครื่อง
ยนต์, เกียวโทรศัพท์.....

เกสร.— แล้วภรรยาเขาล่ะคะ ?

พระนิพนธ์.— เมื่ย เขา ต้องการ อย่าน้ำในห้อง
อาบน้ำ ครั้นบอกเขาว่าที่ขาน
นี้ไม่มี ห้อง อย่าน้ำ เขาก็เลย
กลับไป เป็น คน ขี้บ รยนคร ให้
ผิวเขา

เกสร.— เอ๊ะ ! นี่เขาเป็นบ้าอะไร กันคะ
ที่คุณพระเล่านี้จริงหรือคะ ไม่
น่าเชื่อ ถ้าคุณพระจะเกิดทะเลาะ
อะไร กับลูกชาย ละกระมัง
เกิดเรื่องอะไร หรือคะ ?

พระนิพนธ์.— เปล่า ไม่มีเรื่องอะไรเลยจริง ๆ
นอกจากว่าลูกกับพ่อ เป็นคนละ
สมัยเสียแล้ว มันไม่ทันกัน

เกสร.— สรุปความสั้น ๆ แปลว่า คุณ
สาคร กับภรรยาไม่พอใจที่จะอยู่
กัน หรือคะ ?

พระนิพนธ์.— เวลาฉันเข้าใจแล้ว เขาคงไม่
พอใจแน่ เพราะเราได้จัดทำ
ไปทุกสิ่ง ที่เราเห็นว่า จะ เป็น
ความสุข สำหรับเรา แต่เขา

ต้อง การ ความ สุข ต่าง กัน ไป
กับเรา

เกสร.— แต่ ก็.....

พระนิพนธ์.— สิ่งที่เราชอบ เช่นนั่งคิดถึง
ความหลังที่ล่วงแล้ว, การคิดป,
ความเงิบสงัด, นั่งนอนเฉย ๆ
ไม่ต้องทำงาน เหล่านี้ เขาไม่
ชอบเสียแล้ว เขากลับไปชอบ
เสียงโครมคราม ชอบเอะอะ
ชอบทำงานตลอดเวลา

เกสร.— คุณเป็นอเมริกันแท้ ที่เกี่ยว นะคะ

พระนิพนธ์.— ๊ะ เจ้าสาคร หละ ก ข้าง ทิศ
นิสสัย เป็น อเมริกัน เสียเต็มตัว
ไปอยู่ไม่กี่ปีเลย กลับมากอด
ชีวิตของคนไทย เห็นว่าพวก
เราเป็นพวกขี้เกียจ ไม่ทำงาน
ทำการ พอใจในสิ่งที่ม้อยแล้ว
ตามความคึกของเขานั้น จะ
ต้องทำงานเรื่อย ต้องึกทำ
อะไร ต่อ อะไร ไปใหญ่โตเสมอ
กล่าวสั้น ๆ ก็คือ เขาก็ฉันพวก
ไม่ลงคอกันเสียแล้ว เหมือนกับ
ทุกคนละภาษา ไม่เข้าใจกัน
ไม่เข้าใจกันเลยทีเดียว

เกสร.— ยางที่เขาอาจจะคิดถูกก็ได้นะคะ
พระนิพนธ์.— อาจเป็นไปได้ ยัก^{ขึ้น}หมดสมัยเสีย

แล้ว ในการที่จะมานั่ง^{ขึ้น}นั่ง^{ขึ้น}ถึง

ความสุขในใจ หรือนอนฟัง

ดนตรี เติมนม ศิลปงาม ๆ

เก็บของโบราณและอื่น ๆ ความ

สวยงาม ของบ้านเมืองเดียวกัน

ไม่อยู่ที่การมีบ้านสวย ๆ มี

เครื่องแต่งบ้านหรู ๆ มีเครื่อง

ลายครามเก่า ๆ ไว้ชม มีสวน

ร่ม ๆ สำหรับนั่งเล่น ความสวย

งามอยู่ที่การมีโรงงานมาก ๆ

มีปล่องไฟขึ้นตระหง่านทุกหน

ทุกแห่ง และมีเครื่องยนตร์ถึง

โครมครามลั่นเมือง

เกสร.— เราเห็นจะแก่โบราณ ค่ะเสียแล้ว

พระนิพนธ์.— จะโบราณที่เดียว แต่ถึง

กระนั้นฉันก็ยังชอบอันว่า สิ่ง

ที่สมัยใหม่เขาเกลียดฉัน ฉันก็ยัง

คงชอบอยู่มีวิธี

เกสร.— ที่ฉันก็เหมือนกันค่ะ สมัยก่อนนี้

ถ้าชายหนุ่มคนใดได้มีโอกาส

อยู่กับภรรยาของคนในเรือน ซึ่ง

คบแต่ใจไว้เช่นนี้ ย่อมต้องพอใจ

อย่างยิ่งเสมอ มิใช่หรือคะ ?

พระนิพนธ์.— แน่นนอน เช่นมุน^{ขึ้น} ซึ่งเราได้

จักไว้ โดยเฉพาะ เพื่อให้คนหนุ่ม

สาวนั่งสนทนากันสองต่อสอง

ฉันยังนึกมองเห็นภาพของเขา

ทั้งสองนั่งใกล้ซึ่งกันและกัน...

(พระนิพนธ์เข้ามานั่งใกล้

กับเกสร) อย่าง....อย่างนี้

เกสร.— คุณสาครคงจับมือแม่เกร็ดกำไว้

ในมือของเธอ

พระนิพนธ์.— (เอื้อมไปจับมือเกสร) อย่างนี้ !

เกสร.— ครั้นเวลาเย็น แดดค่อย ๆ อ่อน

ลง ความเงยยงสังคยมีมากขึ้น

ภายในสวนก็ระ่มเย็นและค่อย ๆ

มืดลงทุกที ทั้งสองต่างก็รู้สึก

ได้ ยินเสียงหัวใจ แห่งครักของ

คนเต้นตึก ๆ เป็นจังหวะ

พระนิพนธ์.— ฉันก็ได้ยิน

เกสร.— และด้วยอาการเช่นนี้ ทั้งสองก็

ได้ ร่วม เป็น ทอง แผ่นเดียวกัน

เพื่อสยดระกุกกันต่อ ๆ ไป เกสร.— (ยิ้ม) ก็น่าอยู่นะคะ
พระนิพนธ์.—แม่เกสรจำ เมื่อเราทั้งสองเข้า พระนิพนธ์.—แม่เกสรจำ ถ้าฉันจะขอแต่ง
อกเข้าใจ ซึ่ง กัน แล กัน เช่น นั้น งานด้วย เธอจะปฏิเสธไหม?
และทั้งเราทั้งสองก็เปนโสภ, มี เกสร.— คิดฉันไม่ อาจ จะตอบ แก่คุณพระ
อิสระ ในตน, เปนชาติเดียวกัน... ใ้ไว้ว่า สายเสียแล้ว เพราะ
เกสร.— และ ทั้งเรื่อนี้ ก็ได้จักไว้ แล้ว เราก็อยู่เปนพวกสมัยเก่าด้วยกัน
แต่ไม่มีคนอยู่.... พระนิพนธ์.—แต่จะได้อยู่ร่วมกัน เพื่อคอย
พระนิพนธ์.—ก็เพราะเหตุใดเล่า เราจึงไม่ อนาคตอันงาม ซึ่งพวกสมัยใหม่
ถือโอกาสอยู่เสีย จะได้นำมาสู่ประเทศสยาม.

—ปิดม่าน—

๑๓๑. ตัวเราก็คือยอมเปนของตัวเรา ในเมื่อทำตัวให้ มีค่ายิ่ง ฝ่าทำท่านทำตัวให้เป็น
ของไร้ค่าแล้ว จะเรื่อกว่าตัวเรา ดูเปนการหมิ่นตัวท่านแท้.

ของ ณ. ก. พิชยญาตี

ขอ

หาญปลื้ม ครุฑินิ

ณกาลวันหนึ่ง ท่านเคนตักกันอร์ได้
ตั้งกระทู้ถามปโตรนิโอผู้ เป็นที่ปรึกษาว่า

“การท่านปโตรนิโอ, บัณฑิตขาวของ
เราคนหนึ่ง มาแจ้งว่า เขามีความ สามารถจะ
ทำการมงคลสมรสอันพึงประ โยชน ใหญ่ยิ่ง
กับหญิงหนึ่ง ซึ่งมีทรัพย์ มั่งคั่ง และ สูงศักดิ์
กว่าตน, แต่ยั้งหนักใจอยู่ด้วยว่า นาง
เป็นหญิงมีจิตชั่วร้ายใจอำมหิตยิ่งนัก เราจึง

ขอปรึกษาท่านว่า ควรจะส่งเสริมให้มานพ
นั้นทำการ มงคล กับนาง หรือควร ห้าม ปราบไว้
ก่อนประการใด ?”

ปโตรนิโอจึงตอบว่า “ข้าแต่ท่านเคนตัก
กันอร์ผู้ จำเวญ, ข้าพเจ้า ขอ เรียนว่าถ้า
บุตรชั้นมดกษัตริย์ อันล้นด้วยทรัพย์ชายแถมมีผู้
คนหนึ่งแล้ว ถึงจะไปทอนญาติให้เขาแต่งงาน
เลิกดีหาไม่ก็ควรห้ามไว้ ก่อน”

เคนตักกันอร์ ใคร่สทียปโตรนิโอจึงซัก
อุทาหรณ์มาแสดงดังต่อไปนี้ :

“ในนครแห่งหนึ่งมีแขกมัวร์ ผู้ ที่อาศัย
อยู่ บุรุษนามบุตรแต่ผู้เดียวเป็นมานพซึ่งประกอบ
ด้วยวิจรรจนะญาณเป็นอันดี แต่จะมั่งคั่งด้วย
โภคทรัพย์ก็สุดที่ยัญญานั้นห้ามไว้. ว่าพึง

นายปลั่ง ศษภูมิ

มิถุน

แต่ในใจว่า เปรียบประจักษ์คนมีรางวัลปราศ ถิ่นนางทมิฬนั้นได้
จากวิญญูญาณฉะนั้น.

“และ ใน นครเดียว กันนี้ มี ชาวมัวร์ ผู้ มี
ถาวรและ ทวีป สัน ขวัญณกว่า บุรุษนั้น อา-
ศรัยอยู่ในละแวกบ้าน ใกล้เคียงกัน บุรุษนี้มี
ชื่อกาแต่คนเดียว นางมีรูปร่างลักษณะละม้าย
เหมือนบุรุษศรัย และประจักษ์ด้วยโมหะจิต
ร้ายกาจที่สุดที่จะประมาธ ไม่มีความพิไย
อาชทำการ มงคล สมรสกับ นางคฤ หลึงทมิฬ
นี้ได้

“ณกาลวาระหนึ่ง มานพนั้นแจ้งแก่บิดาว่า
ตนมีความปรารถนาที่จะยังชีวิตให้ดำเนินสืบไป
ด้วยความสุขสำราญโดยเสาะแสวงสตรีผู้ก่อปร
ด้วยโลกทรพิช อันมั่งคั่งเป็นภรรยา หาไม่
แล้วจะมีชอยู่ไหนครั้นสืบไป

“บุรุษผู้เป็นบิดาจึงตอบว่า ถ้าแม่มานพ
ผู้เป็นบุตรหาภรรยา คุณนั้นได้สมความ ปรารถนา
แล้ว คนจะมีความชื่นชมโลมณักเป็นอัน
ประการ ณกาลนั้นบุตร ก็วิ่งวอนให้ บิดาไป
สู่ขอ บิดา บุรุษ เศรษฐี นั้นให้ บิดามีความ
ประหวั่นใจเป็นอันหนึ่งจึงได้ถามบุตรว่า มีเหตุ
ผลควรประการใดฤๅ ที่มาปรารถนาสตรีผู้
มีสถานอันร้ายกาจ จนไม่มีบุรุษใดตลอด
จนยากจะเชื่อใจสามารถจะทำการมงคลสมรส

“มานพหนุ่ม จะได้ ได้ค่อย ประการใดก็
หาไม่ ว่าพิไรวอน จนบิดามีอาช ทัศนทานได้
และให้ พิจารณาเห็นไปว่าชรอยจะเป็นคู่บพ
สันนิวาสกันกระมังหนอ จึงละเอิญให้บุตรเฝ้า
ความมุ่งมาทปรารถนาเห็นปานดังนี้ ครั้นแล้ว
ก็ไปสู่ขอต่อเศรษฐี ผู้เป็นบิดานาง เศรษฐี
นั้นจึงตอบว่า

‘บุตร, ท่านผู้เป็นบิดา, ซึ่งท่าน
ว่ามาน ข้างเจ้า จะ แสวง คัทรอน เสือก ก็หาไม่
แต่ครั้นว่าถ้าข้าพเจ้าจะให้ บิดาแก่บุตรท่าน
เล่า ก็เสมือนหนึ่ง มีใส่สุจริตมิตรแห่งท่าน
แสวงนำมาซึ่งอันตราย และความมรณะให้แก่
บุตร ท่าน. ข้าพเจ้าได้ ประจักษ์แล้วโดยเห็น
ชัดว่า ถ้าบุรุษใด หาญอยู่กัน ถิ่นนาง แล้ว
ในไม่ช้า บุรุษนั้น ก็ จะ ถึงซึ่ง ความ มรณะเป็น
แน่นอน เพราะว่าบุรุษใดมีเกรงขามและสามารถ
จะอยู่กันกับถิ่นใด ไชริ์ ข้าพเจ้าก็ยินดียก
นางให้ตามความปรารถนา’

“เมื่อได้สดับเช่นนั้น, บุรุษผู้เป็นบิดา
นั้นมีความชื่นชมโลมณักเป็นที่ยิ่ง และณ
กาล ครั้นนั้น ทั้ง สองฝ่าย ก็ แ่่งตั้ง พิธ อวาท
มงคลตาม ประเพณี ชาวมัวร์ ณ ที่บ้านเจ้าข้า
ครั้นได้ฤกษ์ ก็ ส่งตัว บ่าว สาวเข้าหอ พอถึง

พ.ศ. ๒๔๗

อุบัติการแห่งมานพ ฯ

เวลาวิโรกโฆชนาหารตามแบบอย่างโบราณกาล เพื่อนย่าวสาวต่างพากันกลัษณียังเคหสถานของตน มิกลารออยู่ต่อไปได้ ด้วยเหตุว่ามีความหวาดกลัวที่จะได้เสียย่าวเป็นอันตรายหรือถึงแก่ความมรณะด้วยมือนาง

“ธกาสยคนเหลือ อยู่แต่ย่าวสาวสันโดษต่าง กั้น ลงเคียงโต๊ะ โฆชนาหาร พร้อม กัน แล้วมานพนันกระทำ อากาเรเหลือแลไปทางเบื้องหลัง เห็นสุนัขแมสตีฟตัวใหญ่จึงกล่าวว่า

‘เฮ้ย, เองจะไปหาน้ำมาให้กูชำระล้างมือฉะยคน’

“สุนัข นั้นจะล่องรู้คำสั่งของบรูษศรานุสีก คำหนึ่ง ก็หาไม่ จึงเลยอยู่ มานพนันจะชนะคอกฉิน ไค สุนัข ก็ยัง ตยณ้อย เช่นเดิม

บรูษหนุ่ม มีความโกรธอย่างยิ่ง จึงผลนลันลกชนยณ ชักดาพลได้ ประหาร สุนัข อยู่ริมฝ่ายสุนัขเมื่อเห็น เจ้าของประพฤติ เหตุอันจะนำมาซึ่งความวิยากแห่งชีวิตมัน ก็วิ่งวนเวียนหนีเอาตัวรอดอยู่รอบ ๆ ห้อง ในที่สุดมานพนันก็จับได้และฟากพินลงไปกับยวาทพอันคมกล้าคอสุนัขฆ่าตกกระเด็นผล็อยลงในพริบตา. ครั้นแล้วร่างของมันก็ควายน้อยแค่นั้น บรูษหนุ่มเห็นหน้าคนเหลกราน โลหิตสากกระเด็นแดง

ไปทั่วห้อง. เมื่อเสร็จ การ ประหาร สุนัข นั้นแล้ว จึงเดินกลัษมายังโต๊ะ โฆชนาหาร สายตามองถูรอบ ๆ ห้อง เหลืออยู่เห็นแมวแล้วออกอุทานว่า

‘เฮ้ย, อ้ายแมวจงไปหาน้ำมาให้ ข้าชำระล้างมือฉะยคน’

“ครั้นแมวเลยอยู่ บรูษก็คิดว่า ‘อ้ายสัตว์ทรยศ, มึงเห็นฉาไม่ว่าโกทำ ประการใด ก็อ้าย หมาแมสตีฟ นั้น ย่างถ้ามึงไม่ ทำตาม คำสั่ง ฉะยคน ชีวิต มึงจะย่อยยับทำนองนี้เหมือนกัน’

“แมวมึงเลย อยู่ กังเคิม บรูษหนุ่มจึง จีบแมวฉิน กวักแกว่ง ฟากกัย ฝาดนึ่ง จนร่าง ของแมวย่อยยับแหลกรานไปกับมือ ครั้นแล้วกลัษมายัง ที่เคิม สายตามองหา วิญญานกระวัดกัยจะพินากต่อไป นางรำพึงแต่ในใจว่าบรูษนั้นคงจะวิกลจริต แต่จะเขื่อนออกวากก็หาไม่. อันคยนั้นบรูษหนุ่มนั้นก็ถึงมาตัววามชนมาได้ จึงแผกเสียงส่งออกไปว่า

‘เฮ้ย, อ้ายมาเองจะไปหาน้ำมาให้กูชำระล้างมือฉะยคน’

“ครั้นมีเห็นน้ำทำตาม คำสั่งจึงร้องทวากสำคัญว่า ‘นี่คิด ว่ากู มีแต่เม้ง ตัวเดียว กระนั้นฉา

นายปลั่ง ศษภูมิ

มิกุน

มึงจงหาญซึกคำสั่งกูเห็นปานนี้ ให้ มึงเข้า
ใจเสียเถระว่า ชีวิต ของมึง จะต้อง พินาศเป็น
ทำนองเดียวกับชาย สองสัตัว เมื่อ กัน โดยแท้.
ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ก็ตาม ไตสัน ถ้าซึกคำ
สั่งกูแล้ว จะต้องถึงซึ่งความฉิบหายโดยพลัน

“ว่าแล้วบรุษ หนุ่มก็ ลอยกาไปจึมน้ำนั้น
มา พ้นเห็น ให้ นางเห็น จน แผลก ราน ห่า ซันก็
มิได้. เมื่อนางได้ ประจักษ์ และ ทราบโดย
เด่นชัดว่าไม่มีวิญญาณกระเวกใดเหลือรอดหน้า
บรุษนั้นแล้ว นอกจากนางผู้เดียว ก็ยังเกิด
ความหวาดกลัวเป็นพันประมาณ

“มานพนั้นกลับ มานั่งที่เดิมแสดงอาการ
โกรธแค้น ดุเดือดอย่างน่า สะพึงกลัว โลหิต
เข่นประระแดงผาดไปทั่วสรรพางค์กาย พร่ำ
สยดว่าไม่ว่า หญิงหรือชาย หรือสัตว์ ไทหมก
จะเป็นจำนวนคนดำนับร้อยพันฉินใดก็ตาม ถ้า
ซึกซึนคำสั่งไชว จะต้องประหารเสียจนสิ้นเชิง
แล้วสำคามองดูรอบ ๆ ห้อย ในที่สุดทวงตา
อันรุ่งโรจน์ดุจคอกี ทั้งสอง ก็มาจ้องดมถึงสัง
คานาง แล้วเขาก็แผกสัสนาที่อันแสนจะน่า
สะพึงกลัวว่า

‘เจ้า ต้องไป ตัก น้ำมา ให้ ข้าล้าง มือ
เถวณ’

“นางตระหนักได้ โดยเด่นชัดว่า สะคา วงศาตณานญาติ ของสามัภิรียาคูนี้ ต่าง พากัน

ของนางไม่มือน ฉว่ นางซึกซึนก็ต้องถูกย่น
รอนด้วยภาพอันคมกล้า ย่อยยับแหลกราน
ลงในพริบตาเดียว ชีวิตและร่างของนางก็จะ
ถึงซึ่งความพินาศอย่างน่าสยดสยอง ! นาง
จึงรีบลุดลุดลงน้ำไปตักน้ำมาให้ โดยพลัน.

‘เป็นเพราะหัตถ์ของเจ้าอย่างออกุญ’ มานพ
นั้นกล่าว ‘หาไม่แล้วโทษะ อัน คาลเคียดจะ
บันดาลให้ ข้าประหารเจ้าเสียถึง สัตัวเหล่านั้
เป็นต้องแท้ กระนั้นก็ เจ้าต้องระวังอย่า
ได้ ซึกคำสั่งหรือทำให้ ข้าโกรธเลยเป็นอันขาด
ถ้าซึนทำเช่นนี้เมื่อไร ชีวิตเจ้าก็ต้องแหลก
ด้วยมือข้าเมื่อมันเป็นดังนี้คง’

“ตลอดคราครีกาลนั้น นางมิกลับวิปាក
พูดว่ากระไรสัน จะ ได้ ซึกซึนคำสั่งบรุษ
หนุ่มสักคำหนึ่งก็ทำไม่ ครั้นปล่อยให้นาง
หลัดนอนพักผ่อนโดยควรแล้ว มานพผู้เป็น
สามัจึงปลุกให้นางคืนขึ้นและกำชับสั่งว่า

‘เราอนไม่หลัดเลย ได้ รับความรบกวน
เป็นพันประมาณ เจ้าจงคอยระ วังดูแลอย่า
ให้มนุษย์ หรือ สัตว์ ไคมา ทำสิ่ง อักกระทัก
รบกวนเราเป็น อันขาด. และเจ้า จง ตก แต่ง
โธษนาหาไร้ว ทำเราให้พริ้มสรรพ’

“ณั้จตุสมัย วันรุ่งขึ้น บิภา มารกาและ

พ.ศ. ๒๔

อุปการแห่งมานพ ฯ

อย่างย่องมาเมียงมองดูว่า จะ มีเหตุร้ายกาจเกิด
ขึ้นหรือไม่ ครั้นเห็นนางเดินตรงออกมาหน้า
หอแค่ผู้เดียว ก็มีความตกใจและพากันคิด
ว่านางได้ประหารมานพนั้นเสียแล้ว

พอนาง เห็นบุคคล เป็น อันมาก มายืน เป็น
กลุ่มอยู่ ที่หน้าหอ จึงรีบเดินตรงออกมาด้วย
อาการ สิ้นระริวไป ทัวกาย นาง แล้วร้อง
ทว่าทว่า

‘ข้าทวิตชน, ออกอาล้งพระคยานเรา
เข้ามาทำไม ถึงทน ฌยบ, อย่าพุก ขัน เป็น
อันซาค หาไม่แล้วท่านทั้งหลายและเราจะ
พากันตั้น !’

“เมื่อใด ฟัง เช่น นี้ บุคคล ทั้งนั้น พากัน
ตกใจและพิศวงยิ่ง ครั้นภายหลังได้ทราบ
ประพฤติกรรมของมานพ ต่างก็แซ่ซ้อง
สรรเสริญอยู่ ทัวหน้า. ส่วน นาง ก็มีความ
เกรงกลัวและพิศมัยในสามีเป็นที่ยิ่ง ทั้งสอง
เสพลัสซัสมีมาชั่วอวสาน

“ต่อมาเศรษฐีผู้เป็นบิดานางใคร่จะกระทำ
ให้ภรรยา มีความเกรงกลัวคืนมายัง จึงประพฤติกรรม
การณเข้ามาตามแบบอย่างมานพผู้เป็นบุตรเขย
ครั้นกลับมายังโต๊ะคอกภรรยาตนจะ ให้กลับเกรง
นางกลับเย้ยเยาะว่า

‘คุณ, สหายเจย์, ซึ่งว่าจะมาเริ่มประพฤติกรรม

การณด้วยเราด้นนี้หาควรไม่ เราต่างรู้จัก
น้ำใจกันแล้วเป็นอย่างดี ฉะนั้นขอให้ท่านอย่า
มาและสัตว์ทั้งหลาย อักสัก็กร้อย ก็ย่อมจะหา
ประโยชน์มิได้’

“ฉะนั้น—ผู้ข้าได้เริ่ม ขารมนี้ แห่งท่านผู้
เป็นเจ้าสาม เสดปฏิบัติ ได้ก่จมานพนั้นแล้ว ก็
จึงประทานอนุญาตให้ ทำการ มงคล กับหญิงนี้
เถิด จะ ได้ สบายความ สุข สว่าง เป็น อันดี
ชรอยว่ามีสามารถปฏิบัติได้แต่ขั้นต้นแล้ว ขอ
ได้ทรงพิทักษ์ท่านเสีย

และขอท่าน ผู้เป็น เจ้าได้ ทรง กำหนดจำ
อุทาหรณ์ เป็นแบบอย่าง สันตะและ ซบเลี้ยง
บุคคล ทั้งหลาย ซึ่ง จะ มีอาจ หลบหล้ง ล่วง เกิน
ขารมนี้ไว้.”

เณรผู้กล่าวถ้อย พิจารณาเห็นเป็นอุทาหรณ์
อันดี ตอนยวนจึงให้ จดลง ไว้ ในสมุดเล่มนั้น
แล้วประพันธ์ถ้อยที่สุนทรภะกล่าวก็ว่า

ไฉ้ผู้จะมีเขลา จวบเท่าซัพพิตะกาล
ต้องเริ่มชงกิจปลา ณปดณสันถวา ฯ

๐ ๐ ๐

หมายเหตุ— เรืองมีสเคอร์ เอฟ. คีย์ลิว.
โคเซนส์ แปลจากฉบบภาษาสเปน
เป็นภาษาอังกฤษพิมพ์ ขึ้นในคอนหลัง
ไม่นาน. แลได้ คัด สำเนา ลง ใน

พ.ศ. ๒๔๗

หนังสือ 'แอดไว้นิยม' เมื่อวัน
๘ มิถุนายน ค. ศ. ๑๙๖๗ มีเนื้อความ
ที่ คล้าย คลึง กับ เรืองน เป็น อัน มาก
เช่น 'กัทสันตานหญิงใจมพิ' เมื่อ
ค. ศ. ๑๙๔๘ (พงศาวดารแห่ง
สเปนนิชิตเคอเรเจอร์เล่ม ๑ หน้า ๖๖.)
ไม่ ปรากฏ ว่า บรรดา ข้าราชการ หรือ ผู้
บรรทม ดำเนิน เชกสเปียร์ ได้พบเห็น
เรื่องนั้นมาแต่ก่อน.

การที่พิมพ์นิยายเรื่อง 'เอล ซอน
เกลคานอร์' นั้นขึ้นเป็นครั้งแรกที่กรุง
แมดดริด เมื่อ ค. ศ. ๑๕๗๕ นั้น เชก
สเปียร์ อาจ จะ ได้พบเห็น หรือ มิ กวัก
ไคผู้หนึ่งในราชสำนัก กวันเอลิซา-
เบธเล่าให้ฟัง ก็อาจ เป็น ได้. นิยาย
ทำนองนี้ เป็นภาษาฝรั่งเศสในหนังสือ

'ลาคอลเลกชัน เดอเลอกรังโตส์ซี'

(La Collection de le grand D'aussy)

คือเรื่อง 'ลาคาม กฟว กอ ร เจีย'

(La Dame qui fut corrigee) และใน

อุปติการแห่งมานพ ๖

ฉนิษายาอิตาลี่เล่ม ๔. 'โนเวลลีเออ
โรอิตาลี่อโน' (Novellierolitaliano)
อีก เรื่องหนึ่ง ภาย หลัง แปลงเป็นบท
ละครฝรั่งเศส คือ 'ลาเยอนฟาม
กุลเร' (La Jeune femme Colere)
นอกจากนี้ ยังมี ใน เรืองนอศคไทยส วิ
เลกิสตราปาลาโรลา' (Notti Piacce vole
di Straparola)

เนื้อเรื่องที่เป็นอย่างต่าง ๆ นี้ กำ
เนินความทำนองเดียวกับเรื่อง 'อุปติ
การแห่ง มานพ ใน วัน มงคล สมรส'
ของปรีณส์ ก่อน ขวน มาฉุเอลซึ่งแต่ง
ขึ้น เมื่อ ระหว่าง ค. ศ. ๑๓๐๐-๑๔๐๐.
จะผิดแผกบ้างก็แต่ประเพณีการอื่น
ร้ายแรงหรือละมละม่อมกว่าเท่านั้น
ฉะนั้นจึงเห็นได้ว่า ก่อนมาฉุเอล
เป็นปดุมจินตกรรมแห่งนิยายทำนองนี้.

เท่าที่แปล และ เรียบเรียง ขึ้นทำ
นองนี้ ก็พอ ให้ โกล่ กับ ลักษณะของ
นิยายซึ่งร้อยกรองขึ้นในโบราณกาล.

ประวัติ

เหล็ก และ ถ่านหิน

รวบรวมโดย

ล. น.

แต่ ฝรั่งมนุษย์เราโดยมากมิได้คำนึงชีวิตของตนอยู่ให้ ด้วยอาศัยแต่การบริโภคอาหาร จำเป็นเช่นเนื้อและผักเท่านั้น เรายังต้องอาศัยเหล็ก และ ถ่านหิน อีกด้วย โดยเหตุที่มนุษย์ มีอำนาจ เห็นเหล็ก และ ถ่านหิน อีก จน อาจสามารถรู้จักประโยชน์และวิธีใช้ของ๒อย่างนั้น เช่นตัดแปลงให้เป็นเครื่องมือ, เครื่องจักร, และทำให้เกิดเป็นความร้อนช่วยในการเคลื่อนไหวยของเครื่องจักรได้ จึงสามารถทำผลให้เกิดอาหารเลี้ยงมนุษย์ในโลกนี้ทวีขึ้น กว่าแต่ก่อนได้ รวบรวมเท่า

คำว่าอิทธิฤทธิ์อย่างหนึ่งมาขึ้นกาลให้เหล็กและถ่านหินรวมลงนั้น (ซึ่งสมัยนี้ใช้

แทน ถ่านหินในการขาย อย่าง) สูญหายไปจากโลก ไม่ทันถึงชั่วอายุคน จำนวนมนุษย์ในโลกจะลดลงถึงเก้าในสิบ?

ถ้าไม่มีเครื่องมือที่ช่วยเหล็กมาใช้ประกอบ การทำนา ของชาวนาบ้าง แล้ว ก็ไม่สามารถจะทำนาให้เกิดผลขึ้นได้ ถ้าไม่มี ถ่านหินสำหรับใช้ในการเดินรถไฟหรือเรือไฟ เรา ก็คงไม่สามารถส่ง อาหารไปยังที่ ซึ่ง คนกำลังคอยกินอยู่ได้

การที่เปลี่ยนแปลงเหล็กและ ถ่านหินมาใช้ให้เป็นประโยชน์นั้นยังเจริญขึ้นทุกที และยิ่งจะเจริญต่อไปอีก โดยไม่มีกำหนด ยิ่งนานวันไป มนุษย์ ก็ยังมีอำนาจเห็นเหล็ก, ถ่านหิน, และ

ถ. พ.

มิถุน

โลห อื่นยังขึ้นทุกวัน แต่การก็เปลี่ยนแปลงซึ่งก็เหมือนเป็นการสำคัญ แต่จริงไม่สำคัญไปกว่าการที่มนุษย์พบ หรือเริ่มรู้ว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นประโยชน์ เพราะถ้าไม่มีการเริ่มรู้หรือพบแล้ว การก็เปลี่ยนแปลงจะไม่ได้เป็นอันขาด เพราะฉะนั้นนับว่าบรรพบุรุษของเราได้มีคุณแก่พวกเราเป็นอันมากในข้อนี้

กล่าวกันว่ามนุษย์เริ่มรู้จักใช้ โลห ใต้เป็นประโยชน์ มาก่อนที่ มนุษย์ จะรู้จัก เรียงเรียงพงศาวดาร เราทราบความจริงอันนี้ได้จากโบราณวัตถุซึ่งขุดได้ จากเมืองโบราณ

โลหชนิดแรกที่ มนุษย์ รู้จัก ก็คือ ทองคำ สันนิษฐานกันว่า เมื่อมนุษย์ ซึ่งอาศัยอยู่ตามถ้ำ (Cave man) หรือมนุษย์วานร (Ape man) ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของ พวกเรา พังพวย ลงถ้ำมาแล้ว จะจับปลาหรือ เพาะ ปลูก เห็นก้อนทองในน้ำจึงนำมาประหลาดกว่าสิ่งอื่น จึงเก็บเอามาขึงทำอาศรัย มนุษย์เริ่มรวบรวมทรัพย์สินวัตถุด้วยวิธีการ ที่กล่าวนี้เป็นมูล

ที่ต้องกล่าวถึงเรื่องมนุษย์เก็บทองก่อนนี้ เพราะเป็นต้นเหตุของการที่ จะ รู้จัก เหล็กและ ถิ่นต่อไป

มนุษย์ โบราณเก็บทองไว้เพราะชอบใจว่า มันงดงามหาใช้เพราะจำเป็น ต้องใช้ สร้อยแต่

อย่างไรก็ไม่ ข้อนี้อาจยกขึ้นเป็นข้อแย้งคนเอาการ เอางาน ซึ่งมัก กล่าวว่า ความงามไม่มีประโยชน์แก่โลกได้ โดยอธิบายว่า ความเจริญแห่งการงาน ของโลกก็เกิดและ ถิ่นซึ่งเป็นข้อเกิดแห่ง โภคทรัพย์ก็ ย่อมเนื่อง มาจาก มนุษย์ โบราณเก็บ ถิ่นทองซึ่งมีแต่ความงามไว้ไว้ ก่อนทั้งสิ้น

แต่เงินซึ่ง ไม่สำคัญเท่าเหล็กถิ่นหรือ เหล็กถิ่น เป็นแร่ซึ่ง มนุษย์ รู้จัก ก่อน เหล็กและ ถิ่น ใต้เก็บเอามาไว้ เพราะเห็นว่ามันเป็นเงางามก็เท่านั้น

แต่ ถึงแม้ว่าเงินและทองเป็นแร่ซึ่งมนุษย์พบก่อนแร่ทั้งหลาย มนุษย์ ก็หาได้ ใช้ แร่ เหล็ก เป็น เครื่องมือ ขุด แร่ อย่างอื่นตามประโยชน์ต่อไปไม่ เพราะตามที่เราทราบกันนั้น มนุษย์ ไม่เคยทำ เครื่องมือ ด้วยแร่ ชนิดใดเลย เคยแต่ทำเป็นเครื่อง อาวุธ หรือ ศิลปะวัตถุในสมัยโบราณเช่นเดียวกับสมัยนี้ แร่ที่มีประโยชน์ ซึ่ง มนุษย์ รู้จัก เป็น ชนิดแรก นั้น คือ ทองแดง

วัตถุ ทำด้วย ทองแดง ซึ่ง นัก คน โบราณ วัตถุ ได้เคยค้นพบนั้นมีอายุถึงหมื่น วัตถุนี้ฝังอยู่ใต้ พื้นดิน ใน หมู่บ้าน โบราณ แห่งแคว้น ออร์นา ในทวีปอาเซียภาคตะวันตกใกล้กับ

พ.ศ. ๒๔

ประวัติเหล็กและถ่านหิน

บริเวณซึ่งพงศาวดารกล่าวว่าเป็นที่ชุมนุมแห่ง
แรกของมนุษย์ ผู้เริ่มทำความเจริญให้แก่โลก
วัตถุเหล่านี้เป็นเหล็ก ชี และ คันเบ็ค แต่
ดูเหมือนว่าคนในสมัยนั้นไม่ได้ใช้สิ่งเหล่านี้
เป็นประโยชน์มากนัก เพราะโดยมากมีลักษณะ
เป็นของเล่นหรือเครื่องประดับกาย

แต่มนุษย์รู้จักทองแดงได้อย่างไรเล่า?
แร่ทองแดง ย่อมไม่เคลื่อนอยู่ในลำธาร ทั้งยัง
อยู่กับแร่อื่น ๆ เมื่อยังไม่ได้กลึงก็ไม่งามอะไร
หากจะบอกว่ามนุษย์ในสมัยนั้นรู้จักกลึงแร่
คงไม่มีใครเชื่อ

แต่เรื่องนลอรก เอฟ เมอร์ นักค้นโบราณ
วัตถุชาวอังกฤษ สันนิษฐานอย่างน่าพิงว่า ครึ่ง
หนึ่ง ยังเอน คนโบราณ คงก่อไฟ หุงต้ม อาหาร
ข้างช้อนหินต้มแร่ทองแดง ไฟเผาทองแดง
ละลาย ต่อมาเมื่อไฟดับแล้ว คงจะมีคนมา
ค้นหาอะไรที่กองเถ้า และพบทองแดงอยู่ใน
กองเถ้าเป็นเม็ด ๆ จึงเก็บเอามา แต่ในเวลานั้น
คนโบราณคงเห็นว่า เป็นของสวยงาม เช่น
เกี่ยวก้อยเงินและทองนั่นเอง

ถ้าจะพิจารณาเหล็กโบราณวัตถุซึ่งขุดได้ ใน
แคว้นอนาทุ จะเห็นว่าวัตถุเหล่านี้ทำขึ้นเมื่อ
พันปีเศษมาแล้ว และเป็นด้วยมนุษย์ยังไม่
พบแร่เหล็กจนซึ่งใช้ทำเป็นเครื่องมือได้ นอก

จากทองแดง จึงทำเครื่องมือ ด้วยทองแดง
ขึ้นอย่างเล็กน้อยก่อน

แต่มาในสมัยนั้น มนุษย์รู้จักทองแดงมาก
ขึ้นกว่าแต่ก่อน จึงใช้ทำประโยชน์ได้มาก
หลายอย่าง ตามที่เห็นกัน อยู่แล้ว แต่
อย่างไรก็ดี นับว่ามนุษย์ยังไม่มี ความเจริญ
มากนักจนกว่าจะได้พบลำหินและเหล็ก

ที่มนุษย์รู้จักเกี่ยวเพราะความสวยงาม
เป็นต้นเหตุหนึ่ง อย่างที่จะอยู่ในราวหมอนยมา
แล้ว ในสมัยนั้น เครื่องมือของมนุษย์

เช่นโยหอก ปลายลูกธนู เข็ม และตัวเบ็ค ทำ
ด้วยหินเหล็กไฟ หรือของแข็ง ๆ อย่างอื่น
กระดูก และงาช้าง เป็นต้น แต่การทำของ
ใช้ด้วยหินออก จะเป็นหัตถกรรมที่ออกหน้าใน
สมัยนั้น เพราะมีรอยทำอย่างนี้หลาย
แห่ง และยังได้อาหารที่ได้จากย่อนส่งไปแลก
เปลี่ยนของอื่นในแคว้นใกล้เคียงที่ไม่มีหิน ซึ่ง
เป็นพลีชีขการในสมัยโบราณ จนกระทั่งอาวุธ
และเครื่องมือที่ทำด้วยหินเป็นของขึ้นตาคนใน
สมัยนั้น เท่ากับมีคัพพย์ของคนในสมัยนั้น เมื่อ
เครื่องมือหิน เป็นของ จักเสียแล้ว มาพบทอง
แดงซึ่งใช้เป็น ของใหม่ ก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่
จะลองใช้ทองแดงดูบ้าง แต่กำลังแยแสจาก
เครื่องมือหินนั่นเอง ข้อที่ท่าเหมือนแยแส

ไม่นานสลับอย่างไร เพราะเป็นการสวดและ
ง่ายกว่าที่จะทำอย่างใหม่ ข้อที่น่าสลับ
อยู่เพียงว่า เหตุใดมนุษย์ จึงคิดว่าตนสามารถ
จะทำทองแดงให้เป็นรูปเหมือนใบหอกหินได้ ?

ข้อนี้ สันนิษฐาน กันว่าเกิดจากสมุไฟใกล้
ช่องหินซึ่งมีแร่ทองแดงอย่างลอรก เอฟ เออร์
กล่าวไว้ นั่นเอง แต่คราวหนึ่งทุ่งมีอาหาร
นานเกินไป ทองแดงคงละลายอย่างเคย แต่
เป็นจำนวนมากเกินกว่าที่จะเป็นเพียงลูกขี้ตอก
อยู่ในกองเท่า ถึงกับไหลนองเป็นทาง เมื่อ
มาสู่ ที่เย็นแข็ง เป็น แผ่น ขางเป็นรูปเหมือนใบ
หอกบ้าง มีก้าง และรูปอย่างอื่น ๆ ซึ่งคล้าย
เครื่องมือของมนุษย์ ในสมัยนั้น

มนุษย์ โบราณซึ่งอาศัยอยู่ตามถ้ำ ถึงแม้
ไม่มีเขาวัว ก็ยัง มีความ สืบเสาะ ได้ เมื่อเห็น
ทองแดงละลายกลายเป็นรูปหอกก็หาเลยเถย
เสียไม่ คึกคักแปลงทองแดงให้เป็นประโยชน์
ขึ้นได้เพราะธรรมชาติ สอนให้ ความจริงทอง
แดงเหนียวไม่แตกง่ายเหมือนหิน คนโบราณ
อาจรู้คุณสมบัติอันของมันได้ง่าย เมื่อทดลอง
ใช้ดู นายช่างผู้ฉลาด ซึ่งเคยทำ อาวุธด้วยหิน
อยู่แล้ว ก็ใช้ทองแดงแทน หินตั้งแต่ นั้นมา
รวมความว่า มาถึง สมัย ที่กล่าวนี้ มนุษย์ รู้จัก
แยกทองแดงออกจาก ช่องหินและ รู้จักหลอม

หรือทำให้เป็นเครื่องมือต่าง ๆ แล้ว เพราะ
ฉนั้นการที่จะ เขยิบไปใช้เหล็ก และถ่านหิน จึง
ไม่ยากนัก ด้วยว่ามีโรงงานหลอมแร่ทองแดง
โรงทั่วทิศต่าง ๆ ด้วยทองแดง หลายแห่ง
และรู้ จัก เอา ทองแดง ผสม ตะกั่ว ทำเป็นทอง
เหลืองกันมาก่อน รู้จักเหล็กและถ่านหิน ควร
สังเกต ด้วยว่า สิ่ง เหล่านี้ เกิด ขึ้น เพราะ พยแร่
ทองแดงก่อน ในสมัย ที่ประเทศอียิปต์ และ
บาบิโลนกำลังรุ่งเรืองนั้น เป็นเวลา ราวหกพันปี
มาแล้ว เวลานั้น มนุษย์ รู้ จัก ทำ อาวุธและ
เครื่องมือด้วยทองแดงก็ได้ จะเรียกว่าเป็น
สมัยทองแดงก็ได้

แต่ในสมัยนั้นมนุษย์ ยัง ไม่รู้ จัก เหล็ก ข้อ
นี้มิใช่ราชนวิฤตเป็นพยานอยู่แล้วว่ามนุษย์ รู้จัก
ใช้ทองแดงก่อนเหล็ก แต่ในประเทศอียิปต์
ครั้ง โบราณ ปรากฏว่า มีเครื่อง ประค้ำกษา ทำ
ด้วยเหล็กอยู่บ้าง แต่ก็เพียงเล็กน้อย ๆ
น่าจะเป็นเครื่องรางมากกว่าอย่างอื่น และ
คงเป็นเศษลูกธนูอาศัด้วยซ้ำ เพราะ ไม่มี
พยานหลักฐานอื่นใดซึ่ง แสดง ให้เห็นว่ามนุษย์
ใช้เครื่องมือที่ทำ ด้วยเหล็ก หรือ รู้ จัก หลอม
เหล็กในสมัยนั้น

ปรากฏว่าตั้งแต่มีเครื่องมือเหล็กราว ๓๕๐๐
หรือ ๓๐๐๐ ปีก่อนพระเยซูคริสตินิ ชนชาติ

พ.ศ. ๒๔๗

ประวัติเหล็กและถ่านหิน

อารยชนซึ่งเดิมมีภูมิลำเนาอยู่ทางทิศเหนือ ภายหลังรุกรานเข้ามาใน โยนกประเทศและเพราะความเจริญให้เกิดขึ้นนี้ รู้จักใช้เหล็กเป็นประโยชน์ สมัยนั้นก่อนเหล็กเป็นรางวัลชั้นสูงสุดในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก

แต่คนเหล่านั้น จะได้ รู้จัก การทำเหล็กให้เป็นประโยชน์ ที่ไหนก่อนและเมื่อไรนั้น ไม่มีผู้ใดทราบ แต่น่าจะรู้จัก เพราะรู้จักทองแดงเป็นต้นเหตุ นายช่างทองแดง บางคนที่มีความคิด ได้ทดลองเอาแร่เหล็ก มาหลอมกับมีนียงคน ยังเย็น ลงเอา แร่เหล็ก มา หลอมกับ เพราะ ใน เวลานั้นมนุษย์ รู้จักใช้ ถ่านไม้ กันหลายแห่งแล้ว

เป็นธรรมชาติอยู่เองที่เหล็กใน สมัยโบราณ ไม่บริสุทธิ์ คงได้มาเป็นเม็ดหรือก้อนเล็ก ๆ ใช้เผาไฟให้แดง แล้วทุบ ด้วยก้อนเพื่อ รวมเข้าเป็นแผ่นใหญ่พอที่จะทำเครื่องมือได้ การทำเหล็ก ยาก กว่า การ ทำ ทอง แแดง มาก คนที่สามารถทำเหล็กได้ ใน สมัยนั้น ต้อง เป็น คนสำคัญ และคงจะรู้สึกภูมิใจมากถ้าสามารถจะทราบได้ โดยทางใดว่าตน เป็นผู้ ก่อให้เกิดสินค้าสำคัญ ที่สุดในสมัยนั้น ช่างเหล็กใน สมัยปัจจุบันเป็น เหมือน หนึ่ง อนุสาวรีย์ แสดง คุณ

ความดีของช่างเหล็กแห่งสมัยโบราณ

เมื่อถึงสมัยทมนุสย์ รู้จักใช้ เหล็กกัน นัยว่าโลกย่างเข้าสู่ความเจริญแล้ว ถึงหากว่าต่อมามนุษย์จะได้ รู้จัก แร่ อย่างอื่นอีกเป็นอันมาก เช่น ตะกั่ว สังกะสี ดีบุก นิกเกิล อลูมิเนียม หรือคิกทำของอื่นได้ อีกเช่น ปูนซีเมนต์ แก้ว กระดาษ ก็ตาม คง เนื่อง มาจาก การที่ คน

โบราณถ่ายแบบขวานหิน มาเป็นขวานทองแดงถ่ายแบบขวานทองแดงมาเป็นขวานเหล็กนั้นเอง

นักพงศาวดาร ลง ความ เห็นว่า สมัย อายเหล็กเริ่มเมื่อสามพันปีมาแล้ว แต่ในสมัยนั้น มนุษย์ ยังไม่รู้จักใช้เครื่องจักรไอน้ำ จึงยังไม่รู้จักถ่านหิน

ในสมัยโบราณแม้ ในยุคที่ประเทศไทย

ยุคที่และ โรม มีอำนาจ ก็ไม่ใช้ เครื่องจักรไอน้ำกัน อาศัยแรงทาสทั้งสิ้น ขีมีหินหิมา นั้นเกิดขึ้นด้วยแรงคน จึงจะใช้แรงม้าและวัวบ้างก็เล็กน้อย มนุษย์ พังรู้จักใช้ถ่านหินแทนแรงของคนเมื่อสามร้อยปีมานเอง

แท้จริง มนุษย์ รู้จักถ่านหิน มา กว่า สามร้อยปี เหตุที่รู้ รู้กันเกิดขึ้นเพราะวันหนึ่ง ใน ฤดูร้อน คฤค ศึกษราช ๒๔๗ นักบวช ในวัดแห่งจังหวัดแกลสเบอรี วุฒหนึ่ง ไปเก็บผลแอปเปิ้ล แบริ โกลด์ ๆ ก็พบว่ามีถ่านหินอยู่เบื้องหลังถั่วร้าง

ถ. พ.

มิกุน

ไว้ไม่มีใครทำนานแล้ว และที่ทรงนั้นมีคน
แปลกแปรชวามาก เป็นเหตุให้คนชวไป
นั้นเสมอ วันหนึ่งยังเอนไปพวยหินคำแปลกล
ปลาค้อนหนึ่งเก็บเอามาให้สมภารดู

สมภารไม่ปรารถนาจะ ว่าคาญใจ เพราะ
เหตุที่คนชวชลุวักใจ ๆ คนหนึ่ง เก็บก้อนหิน
ได้ ในที่ ๆ ใคร ๆ ก็พากันไปเก็บผลแปลกแปร
จึงโยนทิ้งเสียในเตาไฟโดยไม่พิจารณา

แต่ก้อนหินนั้น กลับทำให้เกิด ความพิศวง
ขึ้นเพราะมันติดไฟ สมภารนั้น จึงรู้ความจริง
ว่าจะ ใช้หิน ชนค้อน ทำอะไรได้ เมื่อแลเห็น
ได้ง่าย ๆ เช่นนั้น จึงจัดการชว ย่อหินคำ
นั้นไว้ง่าย ๆ แล้วชกมาใช้เป็นเชื้อเพลิงในวั
กล่าวกันว่าเรื่องติดขี้ของไฟ เป็นความลึกลับว่า
รือขี้ เวลานี้ในโลก มีถ่านหินใช้เสาะ
ในวัคั่นแห่งเดียวเท่านั้น

แต่ใน ที่สท ความลึกลับนั้น รว้อออกมาได้ มีผู้
นิยมใช้ ถ่านหินกันทั่วประเทศอังกฤษ ต่อมา
มีผู้พวยถ่านหินกันอีกหลายแห่ง จนกระทั่งใช้
ถ่านหินเป็นเชื้อเพลิงขรรพกในหม้อคนมีมาก่อน
ภายหลังถึงถ่มคนสามัญ มาในสมัยนั้น ถ่าน
หิน คืออะไร มีประโยชน์อย่างไร เราก็
รู้จักกัน อยู่ทุกคนแล้ว ไม่จำเป็นต้องพรรณนา
อีก ส่วน ถ่านหิน ของไอน้ำนักวิทยาศาสตร์

โบราณรู้ จักมานานแล้ว ในประเทศไอบีเรีย
และอาเล็ก ซานตริยก็ใช้ โดย ประดิษฐ์ เครื่อง
ไอน้ำขึ้นใช้ครั้งแรกแล้ว แต่ยังไม่แพร่หลาย
เมื่อขานเมืองเลอมอง ความรู้ นั้นก็พลอยสูญ
ไปด้วย ภายหลังเยมสวิตต์ดพบประโยชน์ของ
ไอน้ำขึ้นอีก ต่อ นั้นมาการใช้ ถ่านหินไอน้ำ
ก็เจริญขึ้นเป็นลำดับจนกระทั่งงานดังหลายร้อย
เท่าของแต่ก่อน ก็อาจทำได้ โดยใช้ คน เพียง
คนเดียว

เมื่อถึงสมัยที่ใช้ ถ่านหินไอน้ำ กันยว่าเราถึง
สมัยที่รู้จักใช้เหล็กและถ่านหินแล้ว และที่
เราจะเจริญขึ้นลง ชด้นได้ ก็เพราะ การพวยทอง
ทรายในลำธารเป็นเหตุ ต่อมา รู้จักทำเครื่อง
มือด้วยทองแดง มาถึงขกสูงเขาเหมือนกับชว
แห่งจังหวัดกลอสตันเชอร์ ได้นำ ถ่านหิน ก้อน
แรก มาให้ สมภาร ดู

ส่วนสิ่งที่เกิดขึ้นภายหลังอีกอย่างอย่างเช่น
เครื่องยนต์ และไฟฟ้า ไม่เกี่ยว กับ เรื่องนี้ แต่
เป็นความเจริญ ของโลก ตามสมัย อีก ประเภท
หนึ่งซึ่งเกิดขึ้นด้วยมนุษย์ มีอำนาจเหนือวัตถุ ใน
โลก เพิ่มขึ้น เรืองนเป็นหลักฐานอันแสดงให้
เห็นว่า มนุษย์ พยายามอยู่ เสมอ ที่จะ มี อำนาจ
เหนือวัตถุทั้งปวงโดยไม่มิตสันต ในสมัยที่
มนุษย์ รู้จักใช้แล้วเป็นครั้งแรกกันยว่าเป็นเรื่อง

ใหญ่โตอยู่ แต่มนุษย์ก็หาได้หยอคิดแต่
เพียงนั้นไม่ยังจะคิดต่อไปถึงการทำเครื่องกลไก
ต่าง ๆ เพื่อคน จะ ได้ ทำงานโดยเปลืองแรง
แต่น้อย

ขอย้อนกล่าว อีก หนอย ว่า กำลัง ของ
เครื่องจักรเหล็กและถ่านหินเป็นสิ่งซึ่งทำรังให้
โลกในปัจุบันสมัยคงเป็นโลกอยู่ มันเพิ่ม
กำลังของคนอีกมากมายหลายเท่า คิดเฉลี่ย
คน ๆ หนึ่ง ในเวลานี้ อาจทำให้เกิดอาหารได้
มากกว่าคนในสมัยโบราณหลายเท่า ดังนั้น
อาหารในโลกจึงมีมากขึ้น จำนวนมนุษย์
เพิ่มขึ้นและ มนุษย์ ในโลกก็มี ความสุขยิ่งขึ้น
ภายหลังมหาสงคราม โลกเราได้เจริญมาก
มากขึ้นอก ถึงแม้ว่าความเจริญอันนี้จะเป็น
ทุกขลาภก็ตาม แต่เมื่อมนุษย์ ทำการไม่
ดีขึ้น ฝ่ายธุรกิจทำศึกได้แก่ ไซ ให้ คชิน
เลยก็ไปกว่าเก่าอยู่ในตัวเอง เวลานี้จึงจะ
นับว่าโลกเจริญเต็มที่ยังไม่ได้ ก็ต้องนับว่า
เจริญกว่าเมื่อก่อนมากทีเดียว

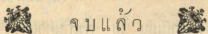
แต่ถ้าเราจะลองคิดดูว่า เหตุใดจึงเป็นเช่น

นั้นก็เพราะเราได้ ความสำเร็จของกิจการ
ย่อมเชยบขึ้นเสมอเป็นธรรมดา ถ้าโลกเราไม่
เลวลง ความสำเร็จของกิจการก็คงเชยบขึ้น
เรื่อยไปดังที่ไ้กล่าวมาแล้วมิใช่หรือ ? ผู้สน

ใจในการเชยบความสำเร็จ ของกิจการ คงตอบ
อย่างเต็มปากว่า “แน่ทีเดียว !”

มีกำลังอีกหลาย อย่างซึ่งมนุษย์ ยังคิดเอา
มาใช้งานไม่สำเร็จ เช่นกำลังของกระแส
น้ำและ กำลังใน แอตอม (Atom) เป็นต้น
บางทีจะมี แม้แต่หริอแร่ผสมอีก หลายชนิดซึ่ง
ราคาถูกกว่า และ ใช้ ทำ เครื่องมือ ได้ ดี กว่า
ชนิดที่เราเห็น อยู่ในเวลานี้ แต่มนุษย์ ยังไม่
พบ เวลานี้เรากำลังค้นคว้าถึงเรื่องอยู่ เช่น
เกี่ยวกับมนุษย์ โบราณ ฝันว่าโลก จะเป็นอย่าง
ไรต่อไปใน อนาคต ท้าย ของ แดง เป็น ครั้งแรก
และการก็ ได้เป็นไป ตาม ความฝัน ของเขาแล้ว
ถึงที่เราเห็นอยู่ในเวลานี้.

รวมความว่าความสำเร็จของโลกมิได้หยุด
อยู่เพียงเวลาที่มนุษย์พบแร่ ทองแดง ในกองเถ้า
และไม่เหตุอันใดที่ควรคิดว่า จะหยุดในเวลานี้

มหากรรม สอยส่ง

บทปฐม ผู้บอกเรื่อง

เนียนพันธุศิริ ไปตระที่ในเมืองแลเสร็จ ให้ทำทางกุสุมามิฐานขึ้นอีก
 กิจนั้นเมื่อเวลาใกล้ค่ำ จะกลับบ้านพราน คนทั้งสอง นั่งรับประทานอาหาร กันกลาง
 กระต่ายก็เห็นว่าจะไปตักเอากลางทาง เนียน นอกชาน และคุยถึงเรื่องต่างๆ อยู่สนทนนาน
 จึงแวะไปหาชนปราชญ์นายอำเภอบ้านโคกซึ่ง แต่ยังไม่วินจะ หอม คนทั้งสองก็ไต่ขึ้นเสียงที่
 เคยเป็นมิตรสหายชอบพอกันมาแต่อยู่โรงเรียน เกราะเคาะ ไม่ตั้งอยู่แต่ไกล
 และขออาศัยพักนอนด้วยคนหนึ่ง เพราะ ชนปราชญ์ซังกและลูกทลงขึ้น “เกิก
 ความไม่ถนัด ท่านชนปราชญ์ก็ยินดีเต็มใจ เหตุขึ้นอกแล้ว!”
 วิทยอง เนียนลูกชยยืนข้างเหมือนกัน “คงฆ่า
 ชนปราชญ์ เป็นคนอายุสูงกว่าเนียน ไป พันกันตาย”
 หน้ากลม มีลักษณะบอกให้เห็นความฉลาด ชนปราชญ์ “อย่างไรไม่ทราบ แต่ผมต้อง
 เลี้ยว หวนวกกักทำท่ามปลากช่วยส่งเสริม รัยไปเดี๋ยวนี้ คุณวิทยประทานให้ อิมก่อนเถิด”

พ.ศ. ๒๔

นาฏกรรมลอยล่อง

เนียน “สมจะ ไปด้วย”

แล้วคนที่สองก็ผลุนผลันลงบรรไดไปโดยเร็ว เมื่อวิ่งมาตามทางก็สวนกับชายคนหนึ่ง

ชายคนนั้นหยุดชัก “อ้อ, ท่านขุนหรือครับ มีผู้พบศพคนตายในเรือ โปรทเรือเถระครับ อยู่ข้างบ้านก้านน้อมเอง โลหิตกำลังไหลสททุกเที่ยวครับ”

ขุนปรายภักย์ไม่ได้ตอบอย่างไร คงวิ่งไปเรื่อย ๆ

คนที่ ๓ บรรลุดัง ที่เกิดเหตุ ที่ริมแควน้อย ตรงปากลำน้ำเก่า เวลาที่มาถึงนั้นเป็นเวลาทุ่มเศษ

ก้านน้อมและแพทย์เชลยศึกก็ผู้หนึ่งกำลังช่วยกันตรวจศพในลำเรือริมตลิ่ง รอย ๆ ข้างมัลลิกบ้านราวสัก ๒๐ คนมุงล้อมอยู่แน่น ขุนปรายภักย์, เนียน และชายคนที่ไปตามแหวกฝั่งคนเขาไปยังริมตลิ่ง ก้านน้อมและแพทย์ผู้หนึ่ง ลูกชายนั่นคือทวี ก้านน้อมชี้แจงให้ขุนปรายภักย์ฟังว่า

“เมื่อตะกี้น พวกเด็ก ๆ ลงไปอาบน้ำท่า และได้พบเรือลำนี้ลอยมา พวกเด็ก ๆ จึงยกเอาเข้าฝั่ง แต่ทันใดก็ได้พบผู้ตายนอนเยื้องหางกวางมอถอยอยู่อย่างนี้ เรายังนำความมาแจ้งแก่ผม”

ขุนปรายภักย์ และ เนียน ชดท้วงลงนั่งมียศ

กราบเรือไว้ ขุนปรายภักย์ก็ ได้ ชื่นสอ่อกุหน้าของผู้ตาย

เรือนั้นเป็นเรือลำเล็ก ๆ ผู้ตายนอนหงายศีรษะพาดท้ายเรือและมือกางออกไปนอกกราบทั้งสองข้าง ส่วนเท้าคนชไปทางหัวเรือ ทิศตรงหน้าออกมียอดกางเป็น ขาคแฉก สาคัส โลหิตไหลเป็นลิ่ม ๆ ถึงขณะนั้นก็ยังไหล

อยู่แต่ว่าน้อย นอกจากนั้นศีรษะ ขุนปรายภักย์และเนียน ได้ตรวจ พยาบาท แผลยาวเท่า นิ้วหลายแห่ง และที่หน้าผากเป็นรอยฟกช้ำเขียว และบางแห่งก็โน ลักษณะรูปร่างของผู้ตาย

อ้วนล่ำสันคูกว้างที่แข็งแรง ใบหน้ากลมแบน มีหนวด หวอมแหม่ม ผิวเนื้อดำ คดำ และกร้าน แสดงให้เห็นว่าเป็นคนทำงานกรากกรำมาก ผู้ตายไม่ได้ใส่เสื้อ เป็นแต่แต่งผ้าคำซังเก่าจนเหลือง และในเรือนนั้นมีผ้าขาวม้า ใบโคลิกระบายจากขันเอวของผู้ตาย

“แกทำได้ไหมว่าใคร?” ขุนปรายภักย์ หันมาถามก้านน้อม “ฉันไม่เคยเห็นหน้าชายคนเลย ชวชยะมาจากค่ายล่อน”

ก้านน้อม “จึงทวี ผมคิดว่าเป็นอย่างนั้น ผมเองก็ไม่รู้จักว่าเขาชื่อใคร?”

ขุนปรายภักย์ “มันยากแก่การสืบสวนนัก

พันธุังมา

มิถุน

อ้ายคนแปลกหน้ามาตายในถิ่นเรากิ่งนี้ เห็น
จะต้องทำไปอย่างเคยอีกนะแหละ ช่วยกันยก
ศพขึ้นมาข้างบนคลั่งเถอะ”

เนียนยกมือท่านขุนไว้ “ไปครออย่าคำผม
เลย ผมมีนิสัยชอบเรื่องพรรคนั้น และอยาก
จะยอมเฝ้าช่วยเหลือท่านขุน เทียวก่อนครัย
ทั้งไว้อย่างนั้นก่อน”

เนียนลุกขึ้นยืนทอกลายตาลงไปในน้ำซึ่ง
สว่างเพียงหลัวๆ เพราะแสงคยเพลิง เวลานั้น
น้ำกำลังไหลลงอยู่ เนียนจึงหันมาพุดกับนาย
แพทยเชลยศักดิ์ผู้เห็นว่า

“ขออภัยเถอะ ครัย คุณหมอ ไปครอออยู่
สักครู่เถอะ ท่านขุนได้ลูกบ้านไปเสียก็จะ
ไ้แล้ว”

ขุนปรายภัย จ้องหน้า ของเนียน ประเคียว
ทึง แล้วก็หันไปต้อนลูกบ้านให้กลับ

“ผมเชื่อ ความสามารถ ของคุณอยู่ คุณ
เนียน” ท่านขุนหันมาพุด “สำหรับผมอย่า
คิดอย่างไม่มีประโยชน์อะไรอีก ถ้าจะสืบ
สวนก็จะเสียเวลาเปล่า ถ้าคนในแถบย่าน
ของผมนั้นเป็นอย่างนี้ ก็พอจะมีร่องรอยให้ผม
ขียนขึ้นบ้าง”

เนียนไม่ตอบ อย่างไร เขาก็ลงหยิบ
เปลือก มะพร้าว อันหนึ่ง ซึ่งมีอยู่ใน บริเวณนั้น

แล้วเดินไปหยกอยู่ตรงท่าน้ำ ขุนปรายภัย,
กำนันอุ่มและแพทย์เชลยศักดิ์ เดินตามไปด้วย
และ ทุก คน ต่าง รู้สึก ประหลาดใจในความ
ประพฤติกของเนียนนั้นมาก

ขุนปรายภัยผู้ได้ ขึ้นสูงแล้วถามว่า “นั่น
คุณจะทำอะไร?”

“ผมจะวัดกระแสน้ำ” เนียนตอบ พลาด
ควักนาฬิกาพกขึ้นมา เขาโยนถายมะพร้าว
ไปในน้ำตรงหน้า ครั้นแล้วก็ร้องคุณาพิกาพ
กระแสน้ำพัดเอาถายมะพร้าวลอยไป และ
เนียนก็เดินตามไปด้วย

“ตามผมมา ชูได้ ชื่นสูงๆ” เขาหัน
มายอกขุนปรายภัย ซึ่งท่านขุนยอมทำตาม
ทันที

ราวสักครึ่งชั่วโมงเนียนก็หยุด ปล่อยให้
กระแสน้ำพาถายมะพร้าวเลยไปโดยไม่เอาใจ
ใส่อีก จากที่หยุดอยู่นั้นเนียนกลับเดินย้อนขึ้น
มาที่ตรงเสาหลักท่าน้ำซึ่งเขาทิ้ง ถายมะพร้าว
ลงไปครั้งแรก และ ในระยะ นั้นเขาก็ว่าอย่าง
ธรรมดาได้ ๒๐ ก้าวเศษๆ

“กระแสน้ำไหล ๓๐ เมตรต่อนาที” เขา
พุดขึ้น “จำไว้นะครัย ท่านขุน”

แล้วหันมาพุดกับหมอว่า “สำหรับผู้ตาย
นี้ คุณหมอสันนิษฐานได้ใหม่ว่า ตายมาได้

พ.ศ. ๒๔

ชาวกรรมลอบล่อง

สักเท่าไร?”

ทั้งหมดพากันนั่งลงริมตลิ่งอีก ^๕ ^๖ ^๗ ^๘ ^๙ ^{๑๐} ^{๑๑} ^{๑๒} ^{๑๓} ^{๑๔} ^{๑๕} ^{๑๖} ^{๑๗} ^{๑๘} ^{๑๙} ^{๒๐} ^{๒๑} ^{๒๒} ^{๒๓} ^{๒๔} ^{๒๕} ^{๒๖} ^{๒๗} ^{๒๘} ^{๒๙} ^{๓๐} ^{๓๑} ^{๓๒} ^{๓๓} ^{๓๔} ^{๓๕} ^{๓๖} ^{๓๗} ^{๓๘} ^{๓๙} ^{๔๐} ^{๔๑} ^{๔๒} ^{๔๓} ^{๔๔} ^{๔๕} ^{๔๖} ^{๔๗} ^{๔๘} ^{๔๙} ^{๕๐} ^{๕๑} ^{๕๒} ^{๕๓} ^{๕๔} ^{๕๕} ^{๕๖} ^{๕๗} ^{๕๘} ^{๕๙} ^{๖๐} ^{๖๑} ^{๖๒} ^{๖๓} ^{๖๔} ^{๖๕} ^{๖๖} ^{๖๗} ^{๖๘} ^{๖๙} ^{๗๐} ^{๗๑} ^{๗๒} ^{๗๓} ^{๗๔} ^{๗๕} ^{๗๖} ^{๗๗} ^{๗๘} ^{๗๙} ^{๘๐} ^{๘๑} ^{๘๒} ^{๘๓} ^{๘๔} ^{๘๕} ^{๘๖} ^{๘๗} ^{๘๘} ^{๘๙} ^{๙๐} ^{๙๑} ^{๙๒} ^{๙๓} ^{๙๔} ^{๙๕} ^{๙๖} ^{๙๗} ^{๙๘} ^{๙๙} ^{๑๐๐} ^{๑๐๑} ^{๑๐๒} ^{๑๐๓} ^{๑๐๔} ^{๑๐๕} ^{๑๐๖} ^{๑๐๗} ^{๑๐๘} ^{๑๐๙} ^{๑๑๐} ^{๑๑๑} ^{๑๑๒} ^{๑๑๓} ^{๑๑๔} ^{๑๑๕} ^{๑๑๖} ^{๑๑๗} ^{๑๑๘} ^{๑๑๙} ^{๑๒๐} ^{๑๒๑} ^{๑๒๒} ^{๑๒๓} ^{๑๒๔} ^{๑๒๕} ^{๑๒๖} ^{๑๒๗} ^{๑๒๘} ^{๑๒๙} ^{๑๓๐} ^{๑๓๑} ^{๑๓๒} ^{๑๓๓} ^{๑๓๔} ^{๑๓๕} ^{๑๓๖} ^{๑๓๗} ^{๑๓๘} ^{๑๓๙} ^{๑๔๐} ^{๑๔๑} ^{๑๔๒} ^{๑๔๓} ^{๑๔๔} ^{๑๔๕} ^{๑๔๖} ^{๑๔๗} ^{๑๔๘} ^{๑๔๙} ^{๑๕๐} ^{๑๕๑} ^{๑๕๒} ^{๑๕๓} ^{๑๕๔} ^{๑๕๕} ^{๑๕๖} ^{๑๕๗} ^{๑๕๘} ^{๑๕๙} ^{๑๖๐} ^{๑๖๑} ^{๑๖๒} ^{๑๖๓} ^{๑๖๔} ^{๑๖๕} ^{๑๖๖} ^{๑๖๗} ^{๑๖๘} ^{๑๖๙} ^{๑๗๐} ^{๑๗๑} ^{๑๗๒} ^{๑๗๓} ^{๑๗๔} ^{๑๗๕} ^{๑๗๖} ^{๑๗๗} ^{๑๗๘} ^{๑๗๙} ^{๑๘๐} ^{๑๘๑} ^{๑๘๒} ^{๑๘๓} ^{๑๘๔} ^{๑๘๕} ^{๑๘๖} ^{๑๘๗} ^{๑๘๘} ^{๑๘๙} ^{๑๙๐} ^{๑๙๑} ^{๑๙๒} ^{๑๙๓} ^{๑๙๔} ^{๑๙๕} ^{๑๙๖} ^{๑๙๗} ^{๑๙๘} ^{๑๙๙} ^{๒๐๐} ^{๒๐๑} ^{๒๐๒} ^{๒๐๓} ^{๒๐๔} ^{๒๐๕} ^{๒๐๖} ^{๒๐๗} ^{๒๐๘} ^{๒๐๙} ^{๒๑๐} ^{๒๑๑} ^{๒๑๒} ^{๒๑๓} ^{๒๑๔} ^{๒๑๕} ^{๒๑๖} ^{๒๑๗} ^{๒๑๘} ^{๒๑๙} ^{๒๒๐} ^{๒๒๑} ^{๒๒๒} ^{๒๒๓} ^{๒๒๔} ^{๒๒๕} ^{๒๒๖} ^{๒๒๗} ^{๒๒๘} ^{๒๒๙} ^{๒๓๐} ^{๒๓๑} ^{๒๓๒} ^{๒๓๓} ^{๒๓๔} ^{๒๓๕} ^{๒๓๖} ^{๒๓๗} ^{๒๓๘} ^{๒๓๙} ^{๒๔๐} ^{๒๔๑} ^{๒๔๒} ^{๒๔๓} ^{๒๔๔} ^{๒๔๕} ^{๒๔๖} ^{๒๔๗} ^{๒๔๘} ^{๒๔๙} ^{๒๕๐} ^{๒๕๑} ^{๒๕๒} ^{๒๕๓} ^{๒๕๔} ^{๒๕๕} ^{๒๕๖} ^{๒๕๗} ^{๒๕๘} ^{๒๕๙} ^{๒๖๐} ^{๒๖๑} ^{๒๖๒} ^{๒๖๓} ^{๒๖๔} ^{๒๖๕} ^{๒๖๖} ^{๒๖๗} ^{๒๖๘} ^{๒๖๙} ^{๒๗๐} ^{๒๗๑} ^{๒๗๒} ^{๒๗๓} ^{๒๗๔} ^{๒๗๕} ^{๒๗๖} ^{๒๗๗} ^{๒๗๘} ^{๒๗๙} ^{๒๘๐} ^{๒๘๑} ^{๒๘๒} ^{๒๘๓} ^{๒๘๔} ^{๒๘๕} ^{๒๘๖} ^{๒๘๗} ^{๒๘๘} ^{๒๘๙} ^{๒๙๐} ^{๒๙๑} ^{๒๙๒} ^{๒๙๓} ^{๒๙๔} ^{๒๙๕} ^{๒๙๖} ^{๒๙๗} ^{๒๙๘} ^{๒๙๙} ^{๓๐๐} ^{๓๐๑} ^{๓๐๒} ^{๓๐๓} ^{๓๐๔} ^{๓๐๕} ^{๓๐๖} ^{๓๐๗} ^{๓๐๘} ^{๓๐๙} ^{๓๑๐} ^{๓๑๑} ^{๓๑๒} ^{๓๑๓} ^{๓๑๔} ^{๓๑๕} ^{๓๑๖} ^{๓๑๗} ^{๓๑๘} ^{๓๑๙} ^{๓๒๐} ^{๓๒๑} ^{๓๒๒} ^{๓๒๓} ^{๓๒๔} ^{๓๒๕} ^{๓๒๖} ^{๓๒๗} ^{๓๒๘} ^{๓๒๙} ^{๓๓๐} ^{๓๓๑} ^{๓๓๒} ^{๓๓๓} ^{๓๓๔} ^{๓๓๕} ^{๓๓๖} ^{๓๓๗} ^{๓๓๘} ^{๓๓๙} ^{๓๔๐} ^{๓๔๑} ^{๓๔๒} ^{๓๔๓} ^{๓๔๔} ^{๓๔๕} ^{๓๔๖} ^{๓๔๗} ^{๓๔๘} ^{๓๔๙} ^{๓๕๐} ^{๓๕๑} ^{๓๕๒} ^{๓๕๓} ^{๓๕๔} ^{๓๕๕} ^{๓๕๖} ^{๓๕๗} ^{๓๕๘} ^{๓๕๙} ^{๓๖๐} ^{๓๖๑}

“ผมเองเข้าใจว่าอย่าง ช่าง สัก ครั้ง
ชั่วโม่ง” เนียน กล่าวขึ้นอีก “แต่หากจะ
เกิดขึ้นรวบๆ”

“ยกศพขึ้นมาข้างบนดีกว่า” ขุนพลาย
 ภัยสลดขึ้น “คุณพระ ตรวาทูอะไร บ้างใหม่
 คุณนาย?”

เนี่ยน “สำหรับศพคงไม่มีอะไรอีก ยก
ขี้มาเถิก”

กำนัน^๑มั่งและ^๒เนย^๓นช่วย^๔กัน^๕ยก^๖ศพ^๗ผู้^๘ตาย^๙ขึ้น^{๑๐}
 มา^{๑๑}ไว้^{๑๒}บน^{๑๓}ตึง^{๑๔}ไคย^{๑๕}เร็ว^{๑๖} ครัน^{๑๗}แล้ว^{๑๘}ก็^{๑๙}ช่วย^{๒๐}กัน^{๒๑}ตวร^{๒๒}
 ศพ^{๒๓}ออก^{๒๔}ครึ่ง^{๒๕}หนึ่ง^{๒๖}

ชนปราชญ์ “คงถูกแทงที่ขมับ^๒ บัง^๓ จึง^๔
ไม่ได้หรือหนอ?”

หมอ “ครี๊บบ โทนครงหัวใจพอดี้”

เนียน “คงไม่ใช่ นึกตาย คง เป
นึกสั้นๆ”

จน “คุณวิทย์ ไท้อย่างไร? อาจเป็นนักการ
ใต้ดิน”

เนียน “เปล่า, ถ้าเป็นมิกทายก็คงท
ถึงหลัง ท่านขุนลองคิดสิว่า เวลานี้ผู้รั
ต้องกำลังขำใจ และคงใจระให้ผู้ทายๆ

ที่ ถ้าเพียงเอาชายไปจ่อพอดังหัวไก่ชักรอก
 ย่อมไม่ชะยกล คนเราทำอะไรต้องให้เป็นที่
 แน่ใจว่าเป็นผลสำเร็จเสมอ”
 ชูหนึ่งแล้วก็ทรวอกแห่งอื่นต่อไป ลักคร
 ึ่งเขยขึ้นว่า

“ผมฟังนออกว่าคุณเคยสับสนกับทิศทาง
อย่างสำเร็จ เรียบร้อยมาแล้วครึ่งหนึ่ง
เหมือนเจ้าผู้ร่ายคึกคัก ๒๐ ปี สำหรับคนผม
ขอสารภาพว่าถ้าผมทำคนเดียว คงเสียเวลา
เปล่า และเรื่องราวก็จะไม่โต เพื่อเห็นแก่
ราชการ ขอให้คุณช่วยเหลือผมให้เต็มที่เถิด
คุณนายน”

“อย่าพูดดังเลยครึ้ม” เนิบงเขยหน้าขึ้น
ตอบแล้วยิ้ม “แม่ท่านขุนฯ ไม่กล่าวถึงนั้น
ผมจะขโมยเอาข้าวช่วยชีวิตท่านที เพราะท่านขุน
เป็นเพื่อนกับผม และอีกประการหนึ่งท่านขุน
เป็นคนดีเห็นแก่ราชการแผ่นดิน เป็นส่วนใหญ่
เหตุผลทั้งนั้นคงไม่ทำให้ท่านขุนนึกท้าวว่า
ว่าผมเป็นคนเลวก็ถึงเป็นแน่ แต่เราพูด
ไปเสียแล้ว ทำงานของเราต่อไปเถิด”

“เมื่อ^๕คุณถามว่า ผู้^๕ตาย^๕มา^๕สักเท่า^๕ไ
 ๗^๕ไม่^๕ใช่^๕หรือ^๕” หมอ^๕ถาม^๕เน^๕น “ถูก^๕ละ^๕คร
 ๗^๕ตาย^๕สัก^๕ครั้ง^๕ชั่ว^๕โง^๕ง^๕ที่^๕แล้ว^๕มา^๕”

ขุน “ที่ศรีษะเป็นแผล แดกยาวเท่านิ้ว

พันธุ์งาม

มิถุน

และหน้าฉากโนเป็นหลายแห่ง”

เนียน “คงเป็นไม้ตะพค ผมแน่ใจว่าผู้
ร้ายมียุสของคน ท่านซุนเห็นอย่างไรหรือ?”

ซุนพยักหน้าแล้วยื่นว่า “มันใครนะ อยู่
ที่ไหนกันหนอ?”

อีกจิตใจต่อมา เนียนผละจากศพไปที
เร็ว เขาขอได้จากท่านเดิมหนึ่งแล้วก็เริ่ม
พิจารณาภายในเรืออย่างเอาใจใส่

เนียนได้เห็นรอยเลือดเป็นก้อนใหญ่อยู่ตรง
สทกรวยเรือพอดี และเลือดนั้นไหลลงไปสู่
ท้องเรือเป็นสายๆ นอกจากนี้ก็ไม่มีร่องรอย
อะไรให้เห็นสิ่งเกิดเห็นอก แต่มีอีกอย่าง
หนึ่ง ซึ่งแม้จะไม่มีประโยชน์ ก็ควรกล่าวเสีย
ด้วย คือในท้องเรือนนั้นมีนายเกียบครึ่ง แสง
ว่าเมื่อเกิดเหตุนี้คงมีการต่อสู้อย่างรุนแรงก่อน

ข้างเรือ ข้างนอก เป็นลอย ชักถูกลอก หลาย
แห่ง ตรงท้ายเรือมีรอยยุบเป็นจุด และมีรอย
ขีดยาวเกือบนิ้วสองรอยข้างกัน และที่สทกรมี
รอยยุบเป็นจุดเหมือนรอยแรก รอยเหล่านี้อยู่
ในแนวระนาบเดียวกัน ปรากฏอยู่ตรงเกือบ
ใกล้กรวยเรือ จากรอยเหล่านี้มีรอยถูกลอกคล
ลงไปทางใต้ท้องเรือยาวผ่านห้องหนึ่ง

เนียนใช้เวลาอยู่ราวครึ่งชั่วโมง อันร่อง
รอยที่เขาพบเห็น เหล่านี้ ทำให้เขาคิดใจ มาก

เนี่ยนวิเคราะห์รอยยุบอันแรกถึงรอยยุบอันหลัง ได้ยาว
๔ นิ้วแล้วเขาจำไว้ในใจ

“คุณเข้าใจอย่างไร?” ในที่สุดซุน
ปรายกลับถามขึ้น “ได้ร่อง รอยอะไรบ้าง
ไหม?”

เนี่ยนยิ้มแล้วพูดว่า “ครับ ได้ร่องรอย
เพียงรู้ อาการ ของ เหตุ เท่านั้น ผม พอ จะ
สันนิษฐานได้ว่า ผู้ตายซึ่งเราไม่รู้ว่าใคร
อยู่ที่ไหนนั้น คงมีญาติมิตร ชวยพอ กันอยู่ใน
ตำบลนี้ และคนในตำบลนี้จะน่าจะมีสาเหตุ
อะไรกันหนึ่งกับผู้ตาย ได้มากยอรถอยู่ทั่วทั้งที่
โคกหนึ่งซึ่งห่างจากนี้ไปราวเกือบ ๓ กิโลเมตร
เราคิดเขาตามที่วัดกกระแสน้ำ ได้นำที่ระแวง
และผู้ตายมาประมาดครึ่งชั่วโมงนั้น อนึ่ง
คนร้ายได้ใช้เรือสำเภาพายตามมาทำร้ายด้วย
ผม จึงได้ จากรอย ถลอกที่ ข้าง กรวยเรือ ข้าง
นอก —”

เขา ชมมือให้คน ทั้งสอง ดูรอย ถลอกซึ่งได้
กล่าวมาแล้ว

“และเรือของผู้ร้ายนั้น” เนียนกล่าวสลับไป
“ต้องเป็นเรือสำเภาหัวเรือกว้าง ๔ นิ้ว อนึ่ง
แผ่นเหล็ก ที่หัวเรือ ก็หักออกจากกัน ที่ตรงกลาง
ส่อให้เห็นว่าเรือลำนี้ ต้องเป็นเรือเก่าคร่ำครวญ
ท่านซุนลองพิจารณาดู รอยยุบเป็นจุดนี้ต้องเป็นแ่ง

พ.ศ. ๒๔

ชาฎกรรมด้อยด่อง

หนึ่ง ของ หิวเรื่อ ๆ ของ ผู้ร้าย พาย มา โดย แรง
และ ชน ครก นาน เรื่อ โคลง สาย อัก แ่ง หนึ่ง จึง
กระแทก ถอก หนึ่ง เป็น รอย ฆน น้อย กว่า รอย แรก
ส่วน รอย ชน ครก ระหว่าง กลาง นก กอ เหล็ก ที่ ถอก
หุ้ม แ่ง หิว เรื่อ มันทัก และ รอย ชน มา ถาน ออกจาก
นั้น ผมนึก ไม่ เห็น ว่า เรื่อ ลาน นั้น จะมี โลหะ หนึ่ง ๆ ที่ ถก
ถอก ไว้ ทำ ไม่ อัก ผมนึก แะ เน้น ว่า เรื่อ ผู้ร้าย
นั้น ต้อง มี โลหะ ที่ ถก อยู่ ด้วย เพราะ เมื่อ ถาก ถัง
ถ่อ สู้ กัน และ ผู้ร้าย คน หนึ่ง ใช้ มีด แทะ ตรง
หน้า อัก ผู้ตาย ต้อง หิน หน้า มา ทาง คน แทะ
โลหิต จึง ไหล พุ่ง มา โคน กรวย เรื่อ ครก นั้น และ
ต้อง กระเด็น ไป ตก อยู่ ตรง หิว เรื่อ ผู้ร้าย หรือ ต้อง
ตัว ผู้ร้าย เอง ด้วย

ขุน ปราย ภัย พึง เน้น พุท เจน เพลิน เมื่อ
เน้น หยก แล้ว จึง กล่าว ว่า “คุณ เข้าใจ
สันนิษฐาน ก็ ผมนึก เชื่อ ตาม คุณ ว่า ทุก อย่าง
แต่ เรา จะ ทำ อย่าง ไร จึง จะ ไข ตัว ผู้ร้าย เล่า ?”

“ต้อง ค่อย เป็น ค่อย ไป สืบ คว้า” เน้น ว่า
“เรื่อง อย่าง นั้น จะ เอา เรื่อ เหมือน ใจ นั้น ยาก นึก
แต่ เมื่อ เรา ได้ ร่อง รอย เสีย อย่าง นั้น แล้ว ก็ พะจะ
กล่าว หาน ทาง ต่อ ไป ได้ อัก มาก”

“คุณ ลอง บอก หน อ้อย เอะ คว้า” ขุน งาม
กระ เข้า “เรา ควร จะ ทำ อย่าง ไร ต่อ ไป ผมนึก
ต้อง ขอ สวรร ภาพ ว่า ผมนึก ใจ มาก ใน เรื่อง สืบ

สวน สังเกต เคา เรื่อ น้อย อย่าง นั้น”

“ไต่ สืบ คว้า” เน้น ทอบ “ข้อ แรก ท่าน ชน
ต้อง สืบ ให้ เจร เรื่อ ที่ มี ลักษณะ ดัง ผมนึก ข้อ สอง
ต้อง ประ ภาศ หา ตัว มี ตรี สหาย หรือ ญาติ ของ ผู้
ตาย นั้น เรา จำ เป็น ที่ จะ ต้อง สำ เร็จ ใน ข้อ หนึ่ง
ข้อ ใด ทั้ง สอง ข้อ นั้น ก่อน”

“คุณ มั่น ใจ แล้ว หรือ ว่า สำ เร็จ” ขุน งาม
ให้ เน้น ใจ “ถ้า เมื่อ เรา ไม่ เห็น เรื่อ ที่ คุณ ว่า
และ ไม่ มี ใคร รู้ จัก ผู้ตาย เรา จะ มี อะไร อีก”

เน้น “พวกรุ่นท่านชนกับผมนึกจะไปตรวจ
ทุกทางซึ่งไกลจากชนไปอีกราว ๓ กิโลเมตร
นั้น เราอาจพบร่องรอยอะไรก็ได้ เคาเจก
เอาไว้พวกรุ่นเราถึงค่อยพบกันใหม่”

เมื่อวันรุ่งขึ้นเน้นกับท่านชนปรายภัยและ
ตำรวจอีกคนหนึ่งไต่ลงเรือสำเภาขึ้นไปทาง
เหนือ แลเมื่อไต่ระยะ ๓ กิโลเมตรนั้นเน้น
หันหน้าว่ากำลังก็กระ โย่งอยู่ในสมอ

ขุนปรายภัยเอ่ยขึ้นว่า “ผมนึกไม่เห็น
เลย ที่ออกกว้างขวางเช่นนี้ทำไมเราจะไป
ค้นหากัน เราจะต้องตรวจตามบ้านเรือนกันไป
ทุกบ้านหรือ ถ้าเช่นนั้นเห็นจะกิน เวลาถึง
๒ วันหรือมากกว่านั้น”

ตลอดวิมลน้ำแควน้อยนั้นมียานเรือนเรียง
รายกันไปแน่นหนาทั้งสองข้าง แต่มีวัดน้อย

ทั้งซึ่งหนาวก็ตกแม่น้ำอยู่วัดหนึ่ง

เนียน ร้องสั่งให้พายเรือเขาเทียบศาลาน้ำ
แล้วตัวเขาเองก็กระโดดขึ้นบนตลิ่ง

“ผม คิดว่า คนร้าย คง ใช้ ทิวคิน เป็นทรอ
คอยเรือของผู้ตายซึ่งจะล่องลงมา ทิวคิน มิน
จะ ไปทำ ไม่ได้ เพราะการที่จะ ไปจอกเรือที่
บ้านของมินหรือคินอื่น และรอคอยอยู่นั้น จะทำ
ให้คนที่ขายหรือทิวคินซึ่งแลเห็นปากกันแปลกใจ

สงสัย ทิวคินเป็นทิวคินคน ไม่ค่อยมีคนพลก
พล่าน แลเหมาะสำหรับที่มันจะคิดทิวคิน
ขึ้นมาเกาะท่านขุน เราช่วยกันค้นหาหรือรอย
ลึกหน่อยก่อน ถ้าไม่พบอะไรจะได้หาหนทาง
ต่อไปอีก”

หน้าวัดแรงทงน มีศาลาน้ำอยู่ ๒ หลัง ๆ
ที่เนียนจอกเรือนหลังหนึ่ง ก็คือไปทางเหนือ
อีกหลังหนึ่ง จากศาลาทั้งสองมถนซึ่งใช้

พนักงวียนสูงชันมาตรงไปยังหมู่กุฏิพระ

เนียนแลชนปราชญ์ ช่วยกัน ตรวจดู ศาลา
น้ำหลังแรกจนทั่วก็ ไม่ได้ร่องรอยอะไร แต่
หลังที่สองนั้น เนียน ได้พบรอยกระดานใหม่ ซึ่ง
เป็นรอย ขุดรื้อ ตัวใหญ่บนยกพื้น หนึ่ง เนียน
พิจารณาอย่างเอาใจใส่ แต่แล้วก็เลยไปเสีย
ต่อจากนั้น เนียน ได้พบรอยเท้า ตรง พนัก ข้าง
หลังศาลา ซึ่งพนักนั้น ตรงนั้นเป็นกลุ่มและ

รอยเท้านั้นมียุหลายรอย และมีแต่ ศาลาไปจน
กระทั่งถึงถนนขึ้นข้างกุฏิพระ ในระหว่าง
รอยเท้าเหล่านั้นยังมีรอยเท้าเหยียบย่ำลงบนลานไม้
ระยะกับรอยเท้าด้วย

“คุณสงสัยทันหรือ?” ชนปราชญ์ถาม
แล้วลองเอาไม้ ตะพด แหย่ลงไป ใน รูเล็ก ๆ นั้น
“เห็นจะเป็นรอยไม้ตะพดนั่นเอง แต่รอยนั้นคง
ไม่ใช่สิ่งที่เราต้องการ”

เนียนตอบแต่เพียงว่า “ลองดูก่อน”
แล้วก็ชวน ชนคินเดินเลยไปตามรอยนั้นจน
ถึงคินถนน และบนคินถนนนั้นยังมีรอยเท้า

วาง ๆ แต่รอยเท้าเหยียบย่ำยังไม่ปรากฏชัดอยู่

“ลองวัดกันไว้หน่อย” เนียนว่า แล้วก็ม
ลงเอานมวัด “เห็นจะราว ๆ นิ้วหัวแม่มือ
ไหน ไม่เท่าท่านชนล่งรายนพอเหมาะไหม อ้อ
เล็กกว่าหน่อยหนึ่ง”

แล้วคน ทั้งสอง ก็เดิน ตาม รอยเท้า นั้น ต่อ
ไปอีก

ชนปราชญ์ อดอยู่ ไม่ได้ จึงถามว่า “นี้
คุณจะทำกักเอาไว้หรือรอยเท้าของมัน เพราะดู
ไม่มีอะไรเป็นหลักฐานที่จะให้เชื่อเลย”

เนียน “เปล่า ผมเองก็ไม่มีแน่ใจเหมือนกัน
แต่ผมเป็นคนเลื่อยจกต้องตรวจไว้ก่อน ถ้า
แม้ ไม่ใช่ รอยเท้า ผู้ร้าย จริงก็ไม่เห็น เสียหาย

พินิจงาม

มิถุน

หนึ่งทีภาคไว้ คุณหิวข้าวหรือยัง ไปกินกันเถอะ”

เนี่ยน พัก อยู่ ที่ บ้าน ขุนปราย อีก วัน หนึ่ง แล้วเนี่ยนเนี่ยนไปปลุกตัวไปนั่งขบปัญหาคิดหา รื่องร่อยอยู่คนเดียว

คืนวันนั้นขุนปรายกับออกตรวจท้องที่ และได้ชวนเนี่ยนไปด้วย คนทั้งสองเดินสนทนากันไปเรื่อย แต่เรื่องการสืบสวนหาตัวคนร้ายนั้นเขาไม่ได้พูดถึงเลย

เมื่อถึงตลาดบ้านโคก ขุนปรายกับและเนี่ยนแวะเข้าไปในร้าน จันทเหล็ก ซึ่งตั้งอยู่เกือบปากประตูตลาด และภายในร้านมีชายสองคนนั่งเสพสุรากันอยู่ที่โต๊ะ คนหนึ่งนั่งผ้าหิยกรั้ง มีผ้าขาวม้า ห้อยคอ ทำทางเป็น นกเลงหัวไม้ อีกคนหนึ่งสวมเกร็งนุ่งกางเกงขาสั้น สีกาเก่าๆ มีผ้าขาวม้าคาดพุง เมื่อคนทั้งสองเห็นขุนปรายกับเข้าไปในร้านก็ร้องเซ่เซียวให้ไปกินเหล้า ส่วนคนสวมเลือนกระบ้องยหัวกราวก็ไปวางกลางโต๊ะ และเรียกให้ขุนปรายสูบบุหรี่

เนี่ยนมองไปยังชายทั้งสองปราศรัยหนึ่ง แล้วก็นั่งลงบนม้ายาวกล่าวขึ้นว่า

“สมอยากินกับด้วยผมน้องๆ ดังแต่มาจากกรุงเทพฯ คราวนั้นแล้วยังไม่ได้อีกเลย

ท่านขุนกินข้าวไหม? แจกเอาถ้วยเดียว๒จาน”

ระหว่างที่รอเจ็กผักอยู่นั้น เนี่ยนได้ลอบจ้องดูคนทั้งสองเป็นนาน เขาได้เห็นหัวเข่าและแข้ง คนสวม เกร็งไป ด้วย รอย ฟกช้ำ เขียว และบางแห่งก็เป็นแผลตกสะเก็ดแล้ว และเมื่อเจ้าหมอนั้นลุกขึ้นไปตวงเหล้าอีก เนี่ยนก็ได้ว่ามันเกินจะเขย่งข้างหนึ่ง คือข้างที่มร่อยฟกช้ำนั่นเอง

“หึ!” เขานึกในใจ “ทีนี้คงหนักหรือไม่ว่ากตัญญูรื่อง เพราะความเมา ขอมัน”

ขณะ ที่เนี่ยน และขุนปรายกำลังวิงวอนขอร้อง เจ้าสองคนนั้นก็ลุกขึ้น คนหนึ่งผายหิยกรั้งจับไม้ตะพด ข้างๆ ตัวยืนภายในโซเซผ่านหน้าไปพร้อมกับพุกอดแล้ว

“สมลาท่านขุนละครับ”

ทันใดนั้น สายตา ของเนี่ยนก็ทอดปรายไปยังไม้ตะพดของเจ้านั้น และได้เห็นรอยโคลนขาวๆ ตรงปลายยาวสัก ๓ นิ้ว เมื่อเนี่ยนหันมามองตะพดของขุนปรายอีกครั้งหนึ่ง ก็แทบไม่เชื่อว่ารอยโคลนของไม้ตะพดทั้งสองนั้นเท่ากันพอๆ ซึ่งตราไว้ว่าไม้ตะพดทั้งสองนั้นนั้นได้ไปจุ่มกินโคลนแห่งเดียวกันมาทีเดียว

แต่ทั้งนี้ มิได้ ทำให้เนี่ยน สงสัย อย่างไร เขาคิดว่าตามท้องร่องสวน หรือที่กิน และ คงมี

พ.ศ. ๒๔

ฉาฏกรรมลอบล่อง

ชยหลายแห่ง ด้วยเวลานั้นเป็นหน้าน้ำ

พอเจ้าชเมาทองออกไปแล้ว ชนปราย

ภัยจึงเอ่ยขึ้นว่า

“อ้ายเอี่ยมมันเป็นนักเลงโตอยู่แถวนี้ ผม
คิดจะปราบมันหลายครั้งแล้วแต่ก็ไม่ทำ”

“คุณไหนชื่อเอี่ยม?” เนียนถาม “คน
ช้วนหรือ ถ้ายังงั้นคนผมชื่ออะไร?”

ชน “ชื่อเอี่ยม เป็นเพื่อนของอ้ายเอี่ยม”

เนียน “ฐานะของมันคืออะไร?”

ชน “ไม่เห็นมันทำมาหากินอะไรนะ แต่
บางครั้งผมเห็นมันเคียวจับเจ้าของไม้ คาม
ขรรคมานันมักจะซื้อของของเขาทิ้งนั่น”

พลางชนปรายภัยหันไปถามเจ็ก “เมื่อ
ตะกี้เจ้าตองคนนั้นชื่ออะไรเองหรือ?”

เจ็ก “วันนั้นเขารวยขอรับ เขาให้ใส่ต่างค์
สกล และเลยใช้ที่กางไว้ก่อนๆด้วย”

ชน “โอ๊ะ มันรวยอะไรมาหว่า เห็นะ
เล่นไฟ”

วันรุ่งขึ้น เนียนก็ลากลับไปอำเภอย่าน
พรวนกระต่าย แต่ก่อนจะ ไปชนปรายภัยทั่ว
ชนว่า

“ถ้าอย่างนั้น อ้ายเรื่อนมันก็คางเค่ง
อยู่เพียงเท่านั้นละ ชักตมเนียน

เนียน ยมแต่ รู้สึก ตะขิก ตะขวง อยู่ใจ

“มันก็ยาก อยู่ ถ้าท่านชนไม่พบเร็ว ที่ผม บอก
ลักษณะให้ หรือไม่มีคนรู้จักผู้ตายเสียเลย”

ชน “พูดอย่างตรงๆ มีหมายความว่า
อ้ายชายแปลกหน้านักตายเปล่าหรือ ทั้งคุณ
และผมหมกขัณญูกระนั้นช”

เนียน “ผมมั่นใจเสมอที่ท่านชน ผมจะ
ขอเอาตัวอ้ายผู้ร้ายให้ ได้ เว้นแต่เช้าหรือ

เร็วเท่านั้น เวลานานขอให้ผมกลับไปทำงาน
ที่ค้างไว้ ให้สำเร็จเสียก่อนเถิด แต่ถ้ามีคน

มาถามหาผู้ตาย หรือท่านชนได้พบเร็วถึง
ที่ผมว่าขอให้บอกผมให้ทราบโดยเร็ว”

เหมือนนั้น ออกจากย่าน ชนปรายภัยนั้นเป็น
เวลาเช้า ขณะที่เขาเดินรีบๆไปตามริมฝั่ง

ลำน้ำเก่า นั้น เขาได้เห็นเรือชนล่องอยู่สยสัน
และ โดยมากเป็นเรือพระบิดงาชาด

เนียนเห็นเป็นโอกาสเหมาะ ก็เลยหยก
ยื่นท่อย้อย่างเอาใจใส่ เขาพิจารณาเรือ

ลำนั้น ทุกๆลำที่ ผ่าน หน้าเขาไป แต่ใน
ชั่วโมงแรกที่เขายืนอยู่ เรือที่มีลักษณะถึง

เขาสันนิษฐานก็มีได้ผ่านหน้ามาเลย
ระหว่างนั้นเนียนได้ ใช้ความคิดพิจารณา

ถึงเค้าเงื่อน และความสันนิษฐาน ที่ ได้ กระทำ
ไปแล้ว เขาแน่ใจว่าเรือรบที่เขาค้นพบมา

แล้วเป็นเครื่องมือ ที่จะทำให้เขาเดินไปในทาง

พันธุ้งาม

มิถุน

อันถูกกับความจริง แต่ด้วยเหตุใดเขาจึงยัง

คงเรื่องให้ยาวกว่านั้นออกไปอีกไม่ได้

เมื่อนึกถึงว่าลำน้ำแควน้อยยังคดเคี้ยว

ก้านหิน ขึ้นไปบ้านเรือน คงอยู่สองฟากฝั่ง แน่น

หนาแฉกคิ เนียนแทบไม่เชื่อว่าบรรดาผู้คน

ตามบ้านเหล่านั้น จะเป็นผู้ร้ายฆ่าคนโดยใช่

เรื่อคึกคักตามไป เพราะการจอกเรื่องคยบรือเรื่อ

ผู้ตายนั้นยอมท้องกินเวลานาน ซึ่งจะทำให้

ผู้พบเห็นคึกใจสงสัย

แต่เมื่อกลืนนึกไปอีกว่า ถ้าคนร้ายเป็น

พวกหนึ่ง ที่ มี บ้าน เรือน อยู่ตามสองฝั่ง แม่น้ำ

ใดก็คอยแถมมองดูที่ขานของมันเป็นอยู่ก่อน เมื่อ

แลเห็นผู้ตายล่องเรือลงมา มันจึงลงเรือเล่น

ตามไปภายหลัง จะมีใครไปรู้เห็นและนึก

สงสัยมัน ก็ทำให้เนียนสันคิรักษาไม่ยอม

จะสืบสวนต่อไปทีเดียว และถ้าเป็นเช่นนั้น

จริงแล้ว ก็แปลว่าการที่เนียนได้ทำไปแล้ว

นั้นไม่มีอะไรกับเนียนได้ ไปจับตัวผู้ตายส่งไป

โรงพยาบาลมากกว่าที่จะไปจับผู้ร้ายมาลงโทษ

ซึ่งเป็นถ้อยที่ค้านเย็นอยู่ในที่ และทำให้

คนที่มันสงสัย อย่างเนียน ต้องอยากจะออกจาก

หน้าทีนายอำเภอไปให้พ้นหน้าตา

เนียน ถอนหายใจใหญ่ อยู่เป็น หลาย ครั้ง

แล้วก็เริ่มคิดต่อไปอีกว่า:-

เท่าที่เขาได้พบ ร่องรอย มาแล้ว นั้นมันทำ

ให้เขาแน่ใจว่าเขาได้เดินเข้าไปใน หนทางวัน

สว่างแล้ว ถ้าเนียนสืบสวนทราบนามและ

ประวัติของผู้ตายได้ อีก ก็จะทำให้เรื่องนั้น

ถึงที่สุดได้ทั้งสองทาง คงได้ตัวผู้ร้ายมา

ทางหนึ่ง หรือไม่ว่านั้นเรื่องก็เป็นอันคว้าน้ำ

เหลวไปเสียทีเดียว

เนียนก็กลืนเลื่อยในใจ เขาอยากจะเชื่อ

ว่าการที่เขาออกความมึนคึกไปตรวจตัววัดแรงทั้ง

ก่อนนั้นนั้นเป็นหนทางอันถูกแล้ว แต่เหตุผล

อะไรที่ทำให้เขาอยาก จะ เชื่อว่า เป็น คัง นั้น

เนียนก็สงสัยหรือ ไก่กระนั้นฤ? ถ้าเช่นนั้น

ก็เป็นอันใช่ไม่ได้ เพราะความสงสัยหรือ ไก่

อาจเกิดขึ้นเพราะอำนาจที่ใจคิดเคาะไปได้

เนียนก็กลืนหลังหัน และออกเดินเข้าไป

ในอำเภอบ้านโคกอีก เขาเดินคึกเรือกสวน

ตรงไปยังวัดแรงทั้ง เทียวสืบตามชาวแพ

และชาวบ้านใกล้ วัดด้วยความตั้งใจ เคร่งครัด

จริงแล้ว! ข้อความที่ชาวบ้านคอยเขา

เป็นเค้าเงื่อนบอกให้ทราบว่า เหตุใดเกิดขึ้น

ในแถบยี่ริ้ววัดแรงทั้งนั้นเอง

เมื่อนั้น กรากไปตาม ชาวบ้าน ซึ่งมีเรือน

อยู่ริมฝั่งลำน้ำ ห้าง วัดลงไป ทางใต้ราว เส้น

หนึ่งว่า

พ.ศ. ๒๔๗

สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย

“เมื่อคนวานชนัน คุณตาอยู่นี่ไยนี้ แล้วพบว่า
หรือเห็นอะไรก็สังเกตุบ้างหรือเปล่า?”

ตาแก่ ซึ่งเป็นคนบ้าน ก็ตอบว่า “เอ, ขาวจะเข้าไปนอนในห้องนอนที่นั่น
กลางคืน สักกี่โมง?”

เนย “เวลาโพลเพลแล้ว”

ตาแก่ เกาะตัวจะ คึกคัก สัก ครู่ แล้วพูด
“ยากเต็มที มันคงสามวันมาแล้ว อายฉันนะ
ชิลงชิลม จ่าอะไรไม่ค่อยได้”

เนยนอนหายใจไม่ค่อยสะดวก เขา
ขยับจะลุกกลับอยู่แล้ว แต่ในทันใดนั้นเด็ก
ผู้ชายอายุราว ๑๒-๑๓ ขวบวิ่งออกมา พลางร้อง
ให้พ่อว่า

“ป้า พี่ทำหลอกหนูอีกแล้ว เขาว่าถ้า
เข้าห้องนอน ละก็ พี่ จะ มา แหก อก หลอก หนู
เมื่อก่อนแล้ว เมื่อหนูลงไปอาบน้ำ พ่อได้
ยินเสียงคนร้อง โอยๆ ก็หลอกหนูว่าผีมัน
หักคอคนชน แล้วจะมาหักคอหนู”

ตาแก่ “หนึ่งเสียเถอะว่า รู้ว่าเขาหลอก
ก็ไปกลัวทำไมเล่า?”

เด็กนั่งลงบนคอกของตา “ก็พี่ทำทรมาน
มันๆ แหกตาโตๆ ภัยมัน”

ตาแก่ “เฮ้ย หนึ่งเสียเถอะ พี่จะคิดทำให้
อายคำเองหลอกน้องทำไมวะ ออกมานี่”

เด็กอีก คนหนึ่ง อายุราว ๑๒ ปี เดิน ออกมา

“เปล่าจ๊ะ, หนูไม่ได้หลอกน้องหรือ น้อง

“อย่าเชื่อ พี่ทำโกหก เขาหลอก แหก

ตาด้วย หนูกลัวจ๊ะ เมื่อกลางคืนๆ หนูจะไป

อาบน้ำ พี่ทำหลอกหนูแล้วจ๊ะ หนูจะไปทักให้

หนูอยู่คนเดียว”

พี่เด็ก “หนูไม่ได้หลอก คนเขาพา

เรามาฟังเพลงไปกลางน้ำ แล้วคนหนึ่งร้อง

โอยขึ้น —”

เนยนั่งฟังอย่างใจลอย แต่พอจับ

คำพูดสุดท้ายของเด็กได้ ก็ชักถามออกไป

ด้วยความพิศวง

“หนูได้ยินเสียงคนร้องหรือ? เมื่อไร?”

เด็ก “เมื่อวานฉันจะ ฉันพาน้องขาว

ไปอาบที่สระโคกท่านี้เวลาพลบค่ำ —”

“คืนวานฉัน เวลาพลบค่ำ” เนยร้อง

หลอกออกไป แล้วนั่งคึกคักอยู่สักครู่จึงว่าต่อไป

“แล้วอย่างไรอีก เล่าให้ละเอียดหน่อย”

“จ๊ะ, ขณะที่ฉันกำลัง ถูตัวให้น้องขาว

ฉันเห็นคนพาเรือล่องลงไปทางใต้สองลำ ฉัน

เห็นตะคุ่มๆ อยู่กลางแม่น้ำ แล้วได้ยินเขา

ร้องเพลงกันดังลั่น ฉันถูตัวให้น้องขาวเสร็จ

แล้วก็ร้องบอกให้แกฉัน แต่แกก็บอกว่าจะ

พันธุ้งาม

มิกุน

เล่นน้ำต่อไปอีก ฉันพูดอย่างไรก็ไม่ฟัง พอฉันได้ยินเสียงคนร้องโอยๆ โกลๆ ฉันก็พทกัยน้องชาวว่า “ขึ้นเสียเถอะเถียวฉมนจะมาหักคอกจริง ๆ ะปู้ ฉันไม่ได้ทลอกนอ้งเลย”

เนียน “นอกจากเสียงร้องโอยแล้ว หนูได้ยินอะไรอีกหรือเปล่า?”

เด็ก “แล้วฉันได้ยินเสียงร้องเพลงอีก”

เนียนก็ทริมฝีปากถามต่อไปว่า “เสียงร้องโอย หนูจำได้ไหมว่าทั้งมาจากที่ใด?”

เด็ก “ไม่ทราบอะไร แต่ฉันนึกว่าได้ยินมาจากทางใต้ ทางที่เรือสองลำล่องลงไปนั่นแหละ”

เนียนคิดว่าข้างเรือล่องลงไปตาม ชาวบ้านห่างจากบ้านลง ไปทางใต้ เทียวซักถามคนแถวนั้นแทบทุกบ้าน และได้รับคำตอบเป็นที่พอใจ บ้าง — กระวน กระวายใจ บ้าง คือขยำนตอบว่า เวลานั้นเป็นเวลาจอแจเสียงเด็กกลบหมด เขาไม่ได้ยินเสียงอะไรบ้านหนึ่ง เจ้าของบอกกับเขาว่า

“จริงแหละ ฉันได้ยินเสียงคนร้องเพลงและร้องโอย แต่ฉันนึกว่าคงเป็นพวกขีเมา มันเล่นดืยเคะกันหนักมื่อกินไป”

เนียนซักว่า “ท่านได้ยินเสียงร้องโอยอีกครั้ง?”

เจ้าย่าน “ครั้งเดียวเท่านั้น แล้วต่อจากนั้นฉันก็ได้ยินเสียงร้องเพลงต่อไปไหม”

เนียนยกกลีบขนไปทักแรงทั้งอก เขาซักถามชาวบ้านเห็นอวกอีกหลายบ้าน ได้ความตงกันว่า เขาไม่ได้ยินเสียงอะไรผิดปกติหรือเสียงร้องเพลงของพวกขีเมาเมื่อคนวานซ้น

ข้อ ความ ที่ได้ ฟัง จาก ชาว บ้าน เหล่านี้ ทำให้เนียนมั่นใจขึ้นอีกว่า คนร้ายคงใช้วักแรงทั้ง เป็นที่ คอยรอคืบเรื่อ ของผู้ตายจะผ่านหน้าวักมาเมื่อไร แลเมื่อเห็นแลวกรวยลงเรือพายตามไป เมื่อชาวบ้านเห็นอวกไม่ได้ยินเสียงร้องเพลง แต่ชาวบ้านที่วักได้ยินก็แปลว่า เมื่อพ้นวักไปคนร้ายก็เริ่มร้องเพลงตามประสาพวกขีเมา เพื่อกันความสงสัย

ของชาวบ้าน และของผู้ตาย และถ้าเช่นนั้น — ก็แปลว่า รวยเท้า คนสองคนจากศาลาหน้าหลังที่สองผ่านที่กิน อันลุ่มและ ไปยังลาน ไบสด ซึ่งเนียน ได้ตรวจพยามาน

ก็เป็นรอยเท้าของคนร้ายแน่ เพราะประการหนึ่งรอยรูปไม่เท่าเท่า เทรยงูสลึงนั้น เมื่อได้ไปวักกับรอยฟักข้าที่หน้าผาก ของ ผู้ตายก็เท่ากัน อีกประการหนึ่งตามทาง พิจารณาเข้าไจมาว่า คนร้ายมีสองคน ๆ หนึ่งไม่มีคนหนึ่งมี ไม่ทะพท

พ.ศ. ๒๔๗

ชาฏกรรมลอยท้อง

ซึ่งทรงกัยเจ้าของรอยเท้าสองคนนั้น มือกซื่อ
หนึ่ง ทำให้เนียน มองเห็น ลักษณะ ผู้ร้าย คน
หนึ่งซึ่งก็อีกหน้อยว่า ค้อมมีคินชาตั้นข้างยาว
ข้างรวม อยู่ด้วย เพราะ รอยเท้า คู่ซ้ายขวา
ข้างซ้ายลึกกว่าข้างขวา ตามที่เขาบอกให้

ชนปรายภัยทราบแล้ว

แต่เนียนความจริงหรืออย่างไร? เนียน
รู้สึกเสียใจที่ความคึกในข้อนั้นแล้วเข้าไป ถ้า
หากเขาได้ ไป สืบถาม ชาวบ้าน บริเวณวัดเสีย
คงได้วันรุ่งขึ้นจากวันเกิดเรื่องแล้ว เค้าเงื่อน
ต่าง ๆ จะแจ่มแจ้งยิ่งขึ้นกว่านี้อีก

เนียนกลับไปที่วัดแรงทั้ง แลเห็นเขา
แลเห็นพวกศิษย์วัดกำลังเล่น หอยกกลมกันอยู่
ที่ศาลาหน้าหลังแรกเป็นกลุ่มใหญ่ เนียนหลย
พวกศิษย์ วัดเดิน เลี้ยง ไปตรวจ รอยเท้าที่ ศาลา
หลังที่สุก

เวลานั้นรอยเท้าลยเลือนไปเกือบหมด ตาม
รอยเท้าที่ยัง ไม่ลยมีน้ำขังอยู่เต็ม และมีรอย
เท้าเล็ก ๆ อีก หลายรอย สืบสน อยู่ระหว่าง รอย
เท้าเดิมที่เนียนตรวจพบเมื่อก่อน

เขาชำเลืองดูไปยังหมู่พวกศิษย์วัด ครั้น
แล้วจึงเข้าไปหยุดก้อยใกล้ ๆ แลค้อยู่จน
เลิกซึ่งใกล้เวลาเพล

เนียนเลือกเอาเด็กหนุ่มคนหนึ่ง ทำทาง

ฉลาดเฉลียว เรียกเขาเข้าไปนั่ง ซักถาม ที่ศาลา
เขาหย่อน เทร่ยญสลั่ง ลงไปใน ผ้ามื่อเท็ก
แล้วถามว่า

“เมื่อเย็นวานขึ้น แกลมนั่งเล่นอยู่ที่นั่น
หรือเปล่า?”

ศิษย์วัดทำหน้าเลกเล็ก มองดูเทร่ยญ
สลั่งในผ้ามื่อเท็ก แลมองหน้าเนียนอีกที

“บอกมาสิ ยังไงเล่า?” เนียนเคื่อน
เท็กวัด “ครึบ ผมมานั่งที่ศาลาทุก ๆ
เวลาเย็น เพื่อคอยขายน้า”

เนียน “แกแน่ใจหรือเปล่าว่า เหตุการณ์
ในวันนั้นแกยังจำได้แม่นอย่า?”

เท็กวัด “ครึบ ระหว่าง ที่ผมมานั่ง
ผมยังจำได้ ว่าผม เห็นใครผ่าน ไปมาทาง วัดนี้
เพราะ วัน นั้น ผม เตะ ลูก หิน เล่น กับ เพื่อน ๆ
จนค่ำ”

เนียน “แกเห็นไหม มีใครมานั่งเล่น
ที่ศาลาหลังโน้นบ้าง?”

เท็ก “ผมไม่เห็นใครเลยครึบ แต่มี
พวกเพื่อนผมขายน้าและผลึกผาขาวมา ที่นั่น”

เนียนถักฟัน “ในพวกเพื่อนของแกมีใคร
สับหรี ไทยตัวเท่านี้หรือหมีอย่าง?”

เท็ก “พวกขาคครึบ แต่โดยมากผมเห็น
เพื่อน ๆ กัน สับ หรี ไป จาก และ ยาชินแกแรก

พันช้างาม

มิถุน

ยฺหฺรไทยมน้อยคนทีสย”

เนียน “แล้ววันนั้นมิใครนอกรวัดมาทนาย
แกล่นอยจมนกใช้ไหม?”

เด็ก “ก็ไม่มีคนกหรือครัย เกยวชอ
ให้ผมคึกสัทหน้อย ออผมจำได้ละครัย
มีชายสองคนครัย เขามาทั้นแลพคจาเลิน
ทวิภยเจาผมทาคาหลงน”

เนียน “มีสองคนหรือ, คนหนึ่งถือไม้
ตะพด อีกคนหนึ่งขาสันข้างทั้นเกนเขยก ๆ
ใช้ไหม?”

เด็ก “ไม่ใช่ครัย คนหนึ่งถือไม้ตะพด
จริง แถอกคนหนึ่งขาไม้ไคส้นหรือครัย
ผมเห็นเขาเดินเป็นปรกท”

เนียนถอนหายใจ “คนทแถเรยคซอว่า
ผมน้อยทีไหน?”

เด็ก “เขาเป็นลูกศิษย์ท่านอธิการครัย”

เนียน “ก็ละ, แถจะช่วยตามมาหาฉิน
หน้อยได้ไหม?”

เด็ก “ได้ครัย”

แลโดยไม่วร้ง พชขาคำพคเขากวัง
ทวงไปทักฎิพระ เนียนไคยั้นเสียงร้องตะโกน
โหวก ๆ แล้วเสียงก็หายไไป

เนียนเอนหลังลงพิงกัมเสา ควักถยยา
เดินขึ้นมายกกล้องพคสย แลคคิอะไรไคสัค

ครใหญ่ เกิดวัก คนทพคกัยเขาก้าพชชาย
ทนมผู้ทนม

เด็ก “นั่นครัย เจาผม”

เนียนพิจารณาคลักษณะ ของ นายผม ชว
ปราศเคยว กับอกไคนงแล้วถามชนว่า

“เมื่อคนวานชนน แถกัยชายสองคนมา
นังคยกันทั้นไม้ใช้หรือ?”

นายผม นังคคิ เกิดวักคนก่อน จังแนะ
ชนว่า

“วันทเราเลิน ลูกทั้น กัน อย่างไรละ ผม

แถเองเตะมันคดลงไไปในน้ำ แล้วแถเองก็คยง
ว่ายออกไไปเกย”

ผม “อ้อ, วันนั้นนะหรือ, ถกครัย ผม
กัยคนสองคนนังคยกันทั้นทำไม้ครัย?”

เนียน “สองคนนเขาเป็นเพื่อนสนิษของ
แถ หรือเป็นญาติพินอง?”

ผม “เป็นเพื่อนกันครัย แต่ไม้ค่อยสนิษ
กันนัค คุณถามทำไ?”

เนียน “อย่าพ้งวิลย ฉินถามแถกสัค
คำเถอะ เขาพคอะไรกัยแถยัง?”

ผม “ไม่มีอะไรแปลกครัย ก็คยกัน
อย่างธรรมคานันแหละ”

เนียน “เวลานั้นมีเรือจกคยทั้นมายไ?”

ผม “มีครัย เรือทลงพผผเอง ผม

พ.ศ. ๒๔

ชาวมกรรมดอยล่อง

กำลังจะขึ้นไปไว้ใต้กระฎี่แก้ว พอดีเจ้า
เอ๋ยมกับเจ้าเอ๋ยงกลับมาถึง”

เนี่ยน “นั่นเห็นจะเป็นชื่อของคนทั้งสอง
กรรมัง?”

ฝั่ง “ถูกละครับ ผลสุดท้ายมันทั้งสอง
เลยออกปากขอมมเรือเสียด้วย”

ฝั่งหน้าของเนี่ยนแฉงเรือ เขามมเหม้น
พอใจ แล้วและถามต่อไปว่า

“เขาเอาไปทำไม แกรู้ไหม?”

ฝั่ง “มันบอกว่าเขาพายไปเที่ยวเล่นครับ
ผมเผ่าจนมันพายเรือขึ้นไปทางเหนือ แล้ว
ก็กลับขึ้นกระฎี่ เมื่อบรรทุกมาว่า มันก็กลับม
และช่วยเงินเรือเข้าไปเก็บที่เคียว”

เนี่ยน “แล้วเขาจากกันไปแล้วในทันใดสิ”

ฝั่ง “เปล่าครับ, ผมยังคงมาเคียนคุ้ยกับ
มันตามแถวแล้วไปนั่งที่ศาลาหลังโน้น ผม
ยังจำได้ว่ามันเรียก เจ้าก้วยเต๋ยผัดที่พายเรือ
มาขายผักกิน แล้วมันให้เงินผมบาทหนึ่ง”

เนี่ยน “เจ้าเอ๋ยงสุขขหรืออะไร?”

ฝั่ง “มันคือยาฝรั่งครับ สุขขจริงจก”

เนี่ยน “และเจ้าเอ๋ยม สุขขหรือไทย
ตัวใหญ่”

ฝั่ง “ถูกเกือบครับ ชะนะที่มันเคยอยู่กับ
ผม เจ้าเอ๋ยมกับสุขข”

เนี่ยน “แกสงสัยข้างหรือเปล่าว่า ใคร
มีขาดเขากลับมายัง?”

ฝั่ง “จริงครับ ผมจำได้ว่าเขาเอ๋ยงสุข
ปากและบอกว่าเสียจริง ๆ ผมถามว่าไปไหน
อะไรมา มันบอกว่ามันตกแพะกลับ”

เนี่ยน “ขอบใจแกมาก แกจะพาฉันไป
ดูเรือทำนอชักรากหอยได้ไหม เวลานั้นอยู่ที่
เคียนกรรมัง?”

ฝั่ง “ครับ ทั้งตัวที่อายเอ๋ยมขอยืมไป
ยังไม่ได้เอาลงใช้ไปไหน ๆ เลย หลงพ้อไม่
สหายครับ เรือจึงอยู่บนคานใต้กระฎี่นั้นเอง”

แล้วเจ้าฝั่งก็นำเนี่ยนไปได้ดูกระฎี่ ทำน
อชักรากตามคำขอรับของเขา

เนี่ยนพยายามซ่อน ความตื่นเต้นไว้ในอก
เขาพิจารณาเรือลำนั้นอยู่เป็นนาน

ธรรมชาติมันก็นั้น ย่อมไม่ใช่แต่ความ
สามารถของเขาย่างเดียวที่จะนำกลับให้
กลับกระจำง แต่จริงย่อมประกอบด้วยโชค
อันช่วยให้ด้วยเสมอ เนี่ยนเองนอกจากความ
เลื่อยคือนเป็นนิสัยแล้ว เขาก็ยังพยายาม
หาโชคด้วยอีก

อันเรือ ของ ท่าน อชักราก นั้น ข้าง มี
ลักษณะไม่ผิดกับที่เขาสันนิษฐานไว้แต่แรกเลย
กล่าวคือ เป็นเรือ ที่เก่าแก่ เกือบจะใช้ ไม่ได้อยู

พินิจังม

นิถุน

แล้ว แลแต่เหล็กที่ตอกประกบหัวและท้ายเรือ
สนิมจับจนกร่อน และที่หัวเรือแลแต่เหล็กหัก

หลุดออกจากกัน กระตัก ขนมางออยู่ข้างบน
หัวเรือเลากยาว ๘ นิ้วถวน ๆ ถึงที่เนินนวกไว้

นอกจากเนินยังได้ตรวจพบ จุดแดง
เรือ ๆ เล็ก ๆ หลาย จุดบนพื้น และ กระตัง เรือ
ทางตอนหัวนั้นด้วย

“หลังพ้อ ของแก ฉันทมาก ด้วยหรือ ? ”

เนียนถาม

“ครับ, ท่านฉันทมาก ” เกิดตอบ

เนียนถามอีกว่า “แกจำได้ใหม่ว่า เจ้า
เอี่ยมหรือเขื่อนเป็นคนที่ตาย ”

ผิง “อ้ายเอี่ยมครับ ”

เนียน “ก็ละ, ฉันทขอยใจแกมาก แต่
นั่นนะ, ที่ฉันทมาถามแกนั่นะ แกอย่าได้บอก
ให้ใคร ๆ รู้เลยที่เขื่อนนะ จงรู้ ไว้ในใจแก
คนเดียว ฉันทให้แกบาทหนึ่งเป็นรางวัล ”

เขาคึกก้องขึ้นตรัสให้เจ้าผิง แล้วถาม
อีกว่า “อ้อ, เจ้าสองคนนั้นอยู่ที่ไหน ? ”

ผิง “หลังตลาดครับ มันอยู่บ้าน ๆ
เดียวกัน ”

เนียน “เกรงไหม เวลาใดบ้างที่เจ้าสอง
คนอยู่บ้าน ? ”

ผิง “เวลาเช้าครับ เวลากลางวันมันไป

รับจ้างเขา ขนไม้ ตลาดบางหญ้า ที่ใน
เมืองเสมอ ”

ได้ความเท่านั้นแล้ว เนียนก็กลับไปยัง
บ้านขุนปรายกับ

พ่อโสฬ์ประยูรบ้าน ซึ่งเวลานั้นขุนปราย
กับกำลังนั่งอยู่บนแคร่ใต้ต้นเรือน เนียนก็ร้อง
ถามแต่ไกลว่า

“ยังใคร่ที่ท่านขุน มีคนมาหาท่าน
ขุนถามถึงผู้ตายบ้างหรือยัง ? ”

“คุณเนียน ” ขุนปรายกับร้องด้วยความ
พิศวง “นั่นคุณกลับไปบ้านแล้วหรือ ? ”

เนียนตอบทวนโยนลงบนแคร่ แล้วซุก
กายลงนั่งข้าง ๆ

“ไปได้ครึ่งทาง แล้วก็ย้อนกลับมาหา
ใหม่ ” เขาตอบเอื่อย ๆ “ทำไมจึงย้อนอยู่กับ
เรื่องลึกลับนั้นเสมอ ”

ขุนถอนหายใจใหญ่ “ผมหนักใจมาก
แต่ก็ห่มกษัตริย์ ปล่อยให้เอาเอาได้พบญาติ
ของผู้ตายแล้ว ”

“ญาติของผู้ตาย ” เนียนย้อนคำ “ได้
ความว่าอย่างไรครับ ? ”

ขุน “เป็นเมียของผู้ตายเอง ซอแถม
แยกออกมาเป็นผู้ตายซอสซ ขุนอยู่ปากน้ำเอง
แกเล่าว่าเมื่อเย็นวานขึ้นนายสุขได้ออกจากบ้าน

เอ้หมึง ๓-๔ ขวักวางอยู่ข้าง ๆ ที่นั่น แลที่
รวมผ้าสะโพรงใหม่กับกางเกงแพรใหม่ ๆ
แขวนอยู่

“ช่วยผมกันหน่อย ท่านชน” เนียนว่า
“หาเงินให้ ไก่ มันคง ซ่อนไว้ ที่ไหนหนะ”

ชนปรายภัยรับคำ แล้วยกมือขึ้นท่อน
เหล่านั่นคนดูจนทั่วราวสักก็ใจใหญ่ ๆ เนียน
ไต่ขึ้นชนปรายภัยร้องขึ้นด้วยความก็ใจ แล้ว
ถอมกปลายแหลมเล่มหนึ่งวิ่งมาหาเนียน

“ผมเชื่อแล้วครับ อ้ายสองคนเป็นผู้
ร้ายแน่” ชนพกลังมือให้

เนียน “ก็สิครับ มันก็มีเล่ห์กรงอยู่
ตลอดทั้งตัว ผมเห็นเสียอยู่ข้างเสาตรงปลาย
เท้าท่านชน”

เนียน รับ มือมาก ครู่หนึ่ง เขาก็ส่งคนให้
“เห็นจะใช้มีดที่ใส่แทงนายสขเป็นแน่ ก็
ไว้ก่อนเถระ เราหาที่ซ่อนเงินให้ ไต่ก่อน
กว่า ผมคิดว่ามันคงซ่อนยังไม่หมดหรอก”

เนียน คนดูทาง ส่วนนอก จนทั่วก็ยังไม่ไต่
พบที่ซ่อนเงิน เขาหันไปถามชนว่า

“พบหรือยังท่านชน?”

ชน “ยัง คุณเห็นะ ไม่พบเหมือนกัน
กระมัง?”

เนียน ไม่ค่อย เขาค้นออกครึ่งหนึ่ง เมื่อไม่

พบก็ไปช่วยชนปรายกันอีก เนียนเลิกหัวนอน
ชน แต่ก็ไม่มีอะไร นอกจากผลล่องเป็นขลุ่ย
ขลุ่ยเอ็นตรงนั้นมัลล่องเล็กอยู่ล่องหนึ่ง สายตาของ
เนียนล่อล่องนั้นลงไปกระพือกับพื้นดิน แล
เห็นดินตรงนั้นร่วนเป็นรอยขลุ่ย เขาก็กระดาน
เขย่ากระดานก็หลุดและพลัดตกลงไป เนียน
จึงลงมือลงไปจนสุดแขน ขลุ่ยก็ร่วน ๆ ออก
ทันใดนั้น มือของเขาก็กะพือกับขลุ่ยของเง
แลเนียนก็เงาขึ้นมาชนพื้นกระดานทันที

“อะไรนั่น?” ชนปรายภัยถาม “อ้อ,
ไต่กระเทียมนั่นเอง แต่เอะ —”

ท่านชนหยกพก เมื่อเห็นเนียนลงเขา
ชนยศ ชนมาเป็นอีก ๆ

“เหลืออก ๖๕๐ บาท” เนียนพึมพำ พลาย
รวบรวมชนยศเข้าเป็นกอง ควักเอาผ้าเช็ด
หน้าขึ้นมาห่อ

ระหว่าง ที่ ทั้ง สอง คน กำลัง สวดระฆัง
ชนยศร้อยนั้นเอง นายเอี่ยมและนายเอียน
ก็โผล่เข้ามา และเมื่อสายตาของเขากะพือ
ภาพของมนุยส์ผู้กรกรกัสนั้น ประกอบด้วย
น้ำใจอันระแวงอย่างหนึ่ง นายเอี่ยมก็ยกไม้
ตะพึดขึ้นเงาฟาดลงไปยังนคริษะชนปรายภัยซึ่ง
นั่งให้หลังเต็มแรงเกล็ดของมัน!

ชนปรายภัยร้องโวยชน นคริษะพยับลง

พ.ศ. ๒๔๗

สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย

ไปกระทบศีรษะเนิ่นนัยความมั่นคง และใน
นาทนน เมื่อเนิ่นนัยหน้าชมองแลเห็นอ้าย
เอี่ยมกำลังเงอะพะทะพาคลงมาอีกเป็นไม้สอง
เขาก็กดทลงพรวกชนก้วยความว่องไว มือ
ขวากำหมักแน่น ฟุ้งซัดตรงไปยังกระ โกงกาง
ของอ้ายเอี่ยมอย่างเต็มรัก — — —

พอมันซัดล้ม เนิ่นนัยก็โคกคร่อมเข้าอก
โดยไม่วังวอ ระหว่างนอ้ายเอี่ยมชงชนมอ
กอบุเห็นเพื่อนของมันเสียเปรี้ยว ก็โคกเข้า
ช่วยลากเนิ่นนัยให้ อ้ายเอี่ยมเป็นอิสระ แต่
ว่า ขุนปรายภัก ซึ่งคลายจาก ความ มั่นคง แล้ว
ผวยไค้มักปลายแหลม ซึ่งคันพวยวังเข้าไปแทง
อ้ายเอี่ยมทางข้างหลังกตเสียนสุกคาม อ้าย
เอี่ยม ร้องชนก้วยความเจ็บปวด แล้วกล้ม
คว่ำตัง!

เนิ่นนัย อ้ายเอี่ยม ปลายอีกอก ๆ อยู่ สักครู่
เนิ่นนัย ก็เป็น ฝ่ายไค้ เปรี้ยว โดย ขุนปรายภักเข้า
ช่วยคั้นคอมันไว้ และมีขามืออื่นล่าสันของมัน
มันก็ถูกเนิ่นนัยก้วยฝ่าขวามาที่มันคาคพุง

“อ้ายเอี่ยม!” ขุนปรายภัก ร้อง ทวาด
“เอ็งคืออ้ายผู้ร้ายฆ่าคน!”

มันพองตัวขึ้นนัย ขณะนั้นนัยคาของ
มันลุกวาวนากลิ้ว มันเหลียวไปมองเพื่อน
ของมันซึ่งนอนคนไปมาด้วยความเจ็บปวด

“ข้าเป็นผู้ร้าย!” มันร้องและทำปาก
เสยะ “อ้าย แก่นั้นแหละเป็นผู้ร้าย แก
ขูกรุกเข้ามาในห้องข้า และพยายาม จะลักเงิน
ที่ข้าซ่อนไว้”

“แกเอาเงินนั้นมาจากไหน?” เนิ่นนัยถาม
“ข้าก็เก็บเล็กผสมน้อยมานานะสิ” มันตอบ
เนิ่นนัย “ตั้งแต่เมื่อไร?”
เอี่ยม “สีกว่ายมาแล้ว”
เนิ่นนัย “แกเก็บวันละเท่าไร?”
เอี่ยม “วันละสลึงบ้าง สองสลึงบ้าง”
เนิ่นนัย “แกทำงานอะไร ก็ได้ค่าจ้างวันละ
เท่าใด?”

เอี่ยม “อ๊ะ, เอมมีหนาทะไรจึงมาชัก
ข้าอย่างนี้ เอ้า, ข้าจะบอกให้ ข้าทำงาน
๒ คนได้วันละ ๒ บาทยัง ๖ สลึงบ้าง ข้าใช้
สรอยรวมกัน และเก็บสตกค์ไว้คนละ ๒๐-
๒๕ สตกค์ทุก ๆ วัน”

เนิ่นนัยหัวเราะ “ถ้าเช่นนั้น กันจะจับแก
ในฐานะฆ่านายสุชทายโดยเจตนา และฐาน
ทำร้ายเจ้าพนักงานซึ่งทำตามหน้าที่ — — —”

เอี่ยม “แต่ข้า จะฟ้องเองในฐานะขูกรุก
เข้ามาในห้อง ของข้า เจตนา จะลักทรัพย์ของ
ข้า — — —”

ขุน ปราย ภัก ร้อง ทวาด ด้วย ความ โกรธ

พินิจงาม

มิกุน

“เองอย่ามัวเสียง — —”

ตะโกน

ทันใดนั้นอ้ายเยนร้องครวญฉุน มันดัน
ไป ๆ มา ๆ กลางห้อง และขางครวญร้องให้
สหายของมันช่วย อันยากแฉดที่ขุ่นปรายภัย
แท่งเอานั้น เป็นยากแฉดสาหัส ปากแฉดแม้
จะแคบ แต่โลหิตก็ยังไหลออกมาไม่หยุด
เลื่อม มอง ไป สหาย ของ มัน อีก วัง ว่า
“นั่น, เองเจตนาฆ่าเขา!”

เนียน “พอนายสุขเป็นถึงวล จะหันไป
เล่นงานกับเอง เจ้าเยนนั้นก็ใช้ มีที่ทำงานจน
ถือนั้น แท่งพรวกที่ตรงหน้าอก จนสีกคาม
นายสุขร้องโอยไต่คำหนึ่งก็ขาดใจ เมื่อเอง
ค้นไต่ชนันตรนั้นแล้วเองกลับ แต่เมื่อเสียง
นายสุขขาดลง เองก็ร้องเพลงขึ้นอีกเพื่อกัน
ไม่ให้ชาวบ้านสงสัย”

เนียน “อย่าคิดปากไปเลยอ้ายเกลอ เอง
สมัครกับเจ้าเยนลอมฆ่านายสุข ซึ่งเองได้รัย
ข่าวว่าเขาไปกินเงินจากนายนวนเป็นจำนวนมาก
เองสองคนชอบมเรือนายผ่องศิษย์ท่านอธิการวัด
แรงทั้งไว้ เมื่อคนวันนั้นเองนั่งรอคอยนายสุข
จะลงเรือผ่านมาที่ศาลาหลังทางเหนือ และ
เมื่อนายสุขลงเรือผ่านไป เองสองคนก็ลง
เรือตามไป เองร้องเพลงเพื่อไม่ให้นายสุข
สงสัยว่าเองเป็นผู้ร้าย เมื่อเรือของเองถึงเรือ
นายสุข เจ้าเยนซึ่งนั่งอยู่ทางหัวเรือก็ถก
ขึ้นยืนเตรียมจะแทงนายสุข แต่เมื่อนายสุข
รู้ว่าเองเป็นผู้ร้าย ก็ใช้พายตเจ้าเยนถกตาม
โคนขาและหัวเข้า เองเห็นไม่เป็นการถกถก
ขึ้นเอาไม้ตะพอกอันหนัก ศีรษะ และ หน้าผาก
นายสุขหลายที่ พอนายสุข — —”

เนียน ยมอย่าง มีชัย “เองไปไหน
หนึ่ง — —”
เอื่อม “อ้ายย่า, เองหาความข้าเล่า ๆ
เรื่องทีเองเล่าโกหกทั้งนั้น เองแต่งขึ้นเพราะ
เองเกลียดข้า”
เจ้าเยนครางอ้อย และพูดว่า “อ้าย
เอื่อมโว้ย — โอย, กูเต็มทีแล้ว มันปวด
เจ็บ — ใจ — จะขาด กูจะ — ตาย —”
เนียนหันไปข้าง ๆ เจ้าเยน แล้วก็ลง
พูดว่า “จริง, เองเห็นจะไม่รอด เมื่อกูเอง
ไต่ขึ้นเข้าพวกใหม่ อ้า, สาระภาพเสียเถิดวะ,
ตายแล้วจะได้ไปสู่ที่ซอข”
เอื่อมสอ “อ๊ะ, ทำไมเล่นระยำอย่างนั้น
เองไปยิงกับเขาได้โว้ย อ้ายโว้ย อ้ายเยน
มันไม่จริง”

“โกหก! เองแต่งขึ้นทั้งสิ้น” มันร้อง

“เอื่อม — กู — จะตาย” เพือน

พ.ศ. ๒๔๗

ชาฏกรรมลอยล่อง

ของมันคราวเรื่อย “จริงของ — เขา — กรรม
ตาม — สมองกูแล้ว — ยาย — ตกอยู่ก้น
โอย, สาระภาพกับเขาเด็ก — กูเป็น — คน
ฆ่าเขา — เอง”

“อ้ายเปรต” อ้ายเขมมร้องก้อง และเขา
เท้ายับ กระดาน ยังใหญ่ “นั่น, สติมัน
เสียๆ แล้ว”

“จริง — ครัย ท่าน — ชน” เจ้า
เขมมสาระภาพ น้ำเสียงแผ่วเบาซาหึงเขม
ระยะ “ผม — ฆ่ามัน จริง — คงที่ —
นาย — นั่นว่า —”

กล่าวได้เท่านั้น อ้ายผู้ร้าย ผู้มีบาป อันหนัก
ก็สิ้นลมหายใจ

ขุนและเนียนถอนหายใจด้วยความโล่งอก

“เฮาเป็นยศดึกกัน” ขุนว่า “เองเป็น
ผู้สมรู้ร่วมคิดกับเจ้าเขมม อย่าปฏิเสธหนีอัย
เสยะ”

อ้ายเขมม พยายามโต้เถียงอีกหลายครั้ง
แต่ผลที่สุดก็ถูก ขุนปรายภัยลาก เอาตัวไปเข้า
กรงขัง

เนียนเกาะลูกกรงเหล็ก แล้วพูดกับมันว่า

“เองไปไหนบ่อย ททงรอบเท้าจากศาลา
ไปยังลานโสดไว้ ให้ข้าเห็น อีกอย่างหนึ่ง
เมื่อวันที่ ข้ากับ ท่านขุนไปกิน ก๋วยเตี๋ยว ที่ร้าน

เจ๊กเหล่ง — เจ้าเขมมเอาหุกราวริศมาให้ท่าน
ขุนดู ซึ่งทำให้ ข้าสงสัยว่าอ้ายฐานะหา
เข้ากินคำอย่างเอง จะกล้าสยบหุกราวริศเจ๊ว
หรือ — อนึ่งเล่าไม่ตระพอกเองถือ — เองก็ไม่
จักการล้าง โคลนเสียให้หมกด้วย — ไม่ซึ้ง
เองเขมมโคลนเท้าๆ กับไม่ซึ้ง ท่านขุน ซึ่งไป
จุ่มรอยไม้ของเองเล่นๆ นอกจากนั้นเจ้าเขมม
ก็ยังมียรอยฟกซ้ำคำเขมมกินขาเขมมให้ ข้าแล
เห็นเสียอีกด้วย ข้าจึงสงสัยเองมาตั้งแต่
นั้นแล้ว แต่ยังไม่เห็นหนทางว่าเองจะ
เกี่ยวข้องด้วยอย่างไร ครั้นเมื่อเข้าไปสืบถาม

ชาวบ้านแถวนั้น และพวกเด็กวัด และเมื่อ
ได้ความว่าเองมาขอมเร็วไป ข้าก็จับตน
ขุนปลายไต่ถามค่อง เองมเพือนอยู่คนหนึ่ง
ที่บ้านนายนวน และเพื่อนคนนั้นบอกกับเอง
ว่านายสุขมากู้เงิน จริงไหม?”

มันก็ฟันและชูกำยานให้ แต่ไม่ได้ตอบ
ว่าอย่างไร

คืนวันนั้นเนียนต้องนอนค้างอยู่ที่บ้าน ขุน
ปรายภัยอีกคนหนึ่ง เมื่อก่อนจะเข้านอน ขุน
ได้ซักถาม เนียน ถึงการที่ เนียน ได้ สยบสวนเจ
เป็นผลสำเร็จ และระหว่างที่เนียนเล่าขุนก็
ตั้งอกตั้งใจฟังอย่างจริงจัง

“ผมว่าพลาดไปหน่อย” เมื่อตอนสุดท้าย

เกาะประหลาด

“๒๒๕๐”

เรียงจากคำบรรยายของ Edward E. Long, C. B. E.

: ๐ :

ข้าพเจ้าเพิ่ง กลับ จาก การ ท่อง เทียบ แอควาเรียม (Southern Seas) อันเป็นที่ซึ่งข้าพเจ้าได้ “ค้นพบ” เกาะซึ่งประหลาดทุกส่วนแห่งความหมาย คำว่า “ค้นพบ” ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าตามตัวอักษร เพราะเกาะที่กล่าวถึงนี้ ได้มีคนรู้จักมาหลายแล้ว, แต่มันยังคงอยู่โดดเดี่ยวปราศจากการคมนาคมกับส่วนอื่นๆ ของโลกอย่างเดิมเรื่อยมา, ถึงแม้ว่ามันจะอยู่ในหมู่เดียวกับเกาะหลายๆที่จริง แต่ชื่อเสียงไม่ได้ กระทบหู ของคน ส่วนมาก ที่อยู่ใกล้เคียงซึ่งห่างจากเกาะนี้ไม่ ถึง พัน ไมล์ เช่นเดียวกับคนที่อยู่ในถนนแห่งกรุงลอนดอน แต่กระนั้นมันก็เป็น “เกาะประหลาด” เต็มไปด้วยพันธุ์พืชที่สวยงาม และพลเมือง ซึ่งมี ขนบธรรมเนียม

นิยมเก่าแก่ไม่มีชาติใด เข้าไป แล่ที่ ข้าง อานาครอยจำได้มาจนเกือบถึงสมัยปัจจุบัน, โดยไม่ได้รับการช่วยเหลือ จากชาวตะวันตกแต่อย่างใดอย่างหนึ่ง แต่เกาะนี้กลับเจริญขึ้นสมบูรณ์ ได้ ระเบิด กับ ความ ก้าว หน้า ของ อารยประเทศ, กล่าวคือเจริญขึ้นเท่าที่เจริญได้ ไม่ช้าหลังเหมือนชาวป่าเถื่อนอื่น ๆ ถึงแม้ทุกวันนี้จะตกอยู่ในความกดขี่ของชนลัทธิ ซึ่งเขาไปตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นี่ก็จริง, แต่พลเมืองก็มีอำนาจทำอะไรก็ได้ ตามพอใจเกือบทุกอย่าง คงเป็นชาติที่ช่วยตัวเอง และมีความสุขอย่างยิ่งในโลกชาติหนึ่ง.

เกาะที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงนั้นชื่อ ‘ฟลิ’ (Bali) คงจะมาจากภาษาสันสกฤต ‘ฟลิน’ (Balin)

นาครเวธ

มิกน

ซึ่งหมายความว่า 'กำลัง' ชื่อนี้ช่างเหมาะ
กับชาวพลีจริง ๆ เพราะชาวเกาะนั้นมีความ
กล้าหาญและกำลังวังชาในการสงครามยิ่งนัก
เหตุนี้เองถึงแม้ว่าจะถูกขับจากเกาะชะวากับ
ช่องเล็ก ๆ กว้างไม่เกิน ๑ ไมล์ ในระยะที่แคบที่
สักก็ ก็ไม่มีใครกล้าไปรบกวนชาวเกาะ
นี้ได้ เหตุที่ทำให้แยกจากเกาะชะวากับ
เกาะอื่น ๆ อีกอย่างหนึ่งก็คือทิศที่ตั้งของเกาะ
กับชะวากับ และน้ำที่ ชายฝั่งเต็มไปด้วย
หินโสโครก และไม่อาจจลเรือเพื่อ
ทำการติดต่อกับเกาะ.

เป็นการแน่นอนอย่างไม่ต้องสงสัยว่าครั้ง
หนึ่งเกาะพลีนั้น เป็นแผ่นดินเดียวกับเกาะชะวา
และมีนิทานของชาวเกาะเล่าเพื่อบรรยายเรื่อง
ว่า เหตุที่ทำให้พลีต้องแยกจากชะวาก็โดย
ความประสงค์ของพระเป็นเจ้าของชาวเกาะซึ่ง
สถิตอยู่บนเขาทางทิศตะวันตก พระเจ้าองค์
นั้นเป็นพระยานาค วันหนึ่งมันถูกญคนหนึ่งมา
หาพระยานาคจากชะวา, ร้องทุกข์ว่าสมบัติ
เพียงเล็กน้อยที่เขาพอจะเลี้ยงชีวิตต่อไป ได้
ถูกลูกชายนำไปเล่นการพนันเสียหมด พระ
ยานาคมีความสงสารก็ให้เพชรพลอยแก่ชาย
คนนั้น ครั้นเขาขายได้เงินทองมาลูกชาย
ก็นำเอาไปเล่นการพนันเสียสิ้น ชายผู้เป็นบิดา

ก็จำต้องไปขอความอนุเคราะห์จากพระยานาค
อีกเป็นครั้งที่สอง, ครั้นแล้วลูกชายก็นำไปทำ
ลายเสียสิ้นเช่นเดิมอีก ชายคนนั้นไม่กล้าไป
หาพระยานาคเป็นคำรบสาม จึงต้องทนทุกข์
ทรมานจนเกือบจะอดตายอยู่รอมร่อ ฝ่ายลูก
ชายจึงได้ไปหาพระยานาค และเล่าความทุกข์
ยากของบิดาและของตนให้ฟัง พระยานาค
จึงจะช่วยเหลือเพื่อทำการอื่น ๆ พระยานาค
ได้ให้ลูกชาย ของชายแก่ คอยอยู่ สักครู่หนึ่ง
ครั้นเขาเห็นเพชร แม่ไก่ใหญ่ ที่ทางพระยานาค
ขุดที่นั่นหลังให้ก็ยังเกิดความโลภจึงเอาดาบ
ตักทางนั้น พอเขาคิดว่าหยิบเอาเพชร, พระ
ยานาคก็ส่ายไปเขากลายเป็นหินทันที
ครั้นแล้ว ชายแก่ ผู้เป็นบิดา ก็มาหาพระยา
นาค ร้องให้คืนทรัพย์สินของชีวิตลูกชายกลับคืน
พระยานาคก็รับรองว่าถ้าเขาสวดมนต์ขอให้ทาง
รอกขึ้นอีก ก็จะทำให้ชีวิตลูกชายกลับฟื้น
คืนมา เมื่อได้สวดมนต์จนอยู่เป็นเวลานาน
ตามลำดับ, ทางพระยานาคก็งอกขึ้นและลูก
ชาย ของเขา ก็มีชีวิต ตามเดิม เมื่อได้ให้
เพชรพลอยแก่ชายคนนั้นแล้ว พระยานาคก็ส่ง
เขากลับชะวา ส่วนลูกชายให้ คอยอยู่ในพลี
เพื่อตัก หินทางไม่ให้ลูกชายไปรบกวน บิดาอีก
ต่อไป พระยานาคจึงแยกพลีออกจากชะวา

พ.ศ. ๒๔

เกาะประหลาด

คงแต่นั้นมา ฝ่ายลูกชายได้แต่งงานกับชาว
 พลี และมีลูกหลานสืบต่อมาหลายชั่วคน
 เขาได้ให้สืบสืบลูกการพระนั้นแก่ลูกหลานจน
 เป็นเหตุให้ชาวพลี เป็นชาติที่รู้จักการพระนั้นสืบ
 มาจนทุกวันนี้!

พลีเป็นเกาะเล็กมาก, ส่วนยาวที่สุดไม่ถึง
๓๐๐ ไมล์, กว้าง ๕๐ ไมล์. เนื้อที่มากกว่า ๒๐๐๐
ตารางไมล์ นิดหน่อย. แต่มีพลเมืองเกือบล้าน
คน, ทั้งนั่งเห็นโต้วหน้าที่ยอดและมีการ
ทำไร่ไถนามาก; ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นที่ไหน
ทางตะวันออกหรือตะวันตก มีการเพาะปลูกได้
ผลดีกว่าเช่น.

พื้นที่โดยมากเป็นภูเขา, มีภูเขาไฟ
ใหญ่ ๆ อยู่ ๗ ลูก ที่ยังลุกอยู่ก็มี, ดังเรียง
เป็นหลั่น ๆ กันไปตามระยะสูงต่ำ ตั้งแต่ ๕๐๐
ถึง ๓๐๕๐ ฟุต นอกจากแถบฝั่งทะเลอันดามัน
ทางทิศเหนือและทิศใต้แล้ว ภูมิประเทศแทบ
จะว่าเป็นภูเขาทั้งหมด; คือเป็นทิวเขาค้าง ๆ
ขึ้นไปจนเป็นเนินสูง ทำให้มีเมฆปกคลุม
สำหรับบริเวณอย่างนี้ อากาศเย็นเขาสลับ ๆ
เย็นสบายอยู่เสมอ. ในฤดูหนาวลมตะวันตก
พัดมาจก ทวีปออสเตรเลีย ทำให้
อากาศสบายมาก.

ทราย, ลาดเขาและเนินเป็นทิวลูกขาวหรือ

กาแพ กแพชนอยเกอยทวโปในชา ทังแต่
 ระเบียบ ๓๕๐๐ ถึง ๓๐๐๐ ฟติ ทังนั้นพนทงแจ
 เห็นแฉง และเจียวชะฮ้อมไปดวยกาแพและชาว.
 เราจะเห็นว่าคนเจียวเพราะชาวฮอนๆ, ทั่น
 มีกทยเพราะผกหญ้า และถกไปเลเห็นเปนสี
 เหลืองอามเพราะชาวกาลังแก่ พรอมทึงเกย
 เกยวไคทกเวลา มีทางน้ำไหลเข้าออกไคเพื่อ
 เลียงลำคั้นของคั้นชาวลูกใหม่ เพราะการ
 ทำนาในพลทัวไค ทุกฤดู แล่งนิน คำเสร็จ
 แล่งโนนก็เกยเกยวไค.

มพิช แผลก ในการเกยขาว อย่างหนึ่ง
คือเขาชอบวิ่งลงมกเกยครั้งแรก เพียง ๒ ฟอน
เรียกว่า “ผิวและเมย์” ฟอนเมย์มกมสรว
คือหรือเครื่องประคองทำด้วยเส้นหญ้าผูกไว้ด้วย
เมือชนขาวได้ยั้งหมดแล้ว จึงนำฟอนผิวเมย์
นั้นเข้าเกยที่หลังที่สัด และมทวางไว้เป็นพิเศ
ถือกันว่า ทำเช่นนั้นเพื่อ ให้ ขาวยังเกิด ผลออก
งามมย ๆ ขึ้น เมือขาวหมดคางก็คงปล่อย
ฟอนทั้ง ๒ ทั้งไว้ ให้ทนกัน ไม่มีใครคิดจะ
ขายหรือใช้ ขาวสองฟอนนั้นเลย (สองเปรียบ
กับ “ขาวข้วน” ของไทยเรา)

สิ่งที่น่าสนใจ ของเกาะนี้ไม่เพียงแต่ความ
เพราะปลุกเท่านั้น เพราะสิ่งที่น่าสนใจหลาย
อย่างต่าง ๆ กัน เช่น พืชพันธุ์ ชีววิทยา,

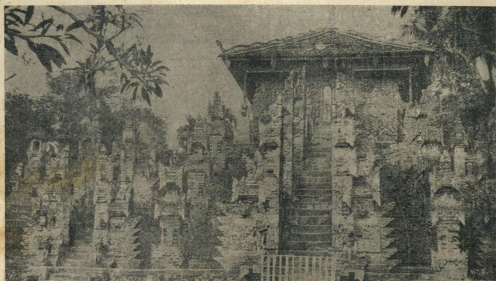

นาครเวธ

มิถุน

แม่น้ำเกิดจากภูเขา, บำอันอุดมด้วยไม้ไผ่
และ ต้นสน, ลานหญ้า และ ไม้ต่าง ๆ,
ภูเขาสูงตระหง่านมโหฬาร เหล่าสัตว์นั้นแต่ทำให้
เป็นถิ่นชุมนุมกัน. นอกจากนั้นยังมีสิ่งวิเศษ
ปลิวใจในธรรมชาติ ซึ่งจะได้ รับจาก กอกไม้
หอมหลายอย่างต่าง ๆ สัตว์ เหล่านั้นมีขนงาม
แปลก ๆ และ พวกชาวบ้านที่แต่งกายด้วย

ดูของที่ค้นภาพ กับความ น่าดู ของพลเมือง นั้น
ปาน ๆ กัน พลเมืองคงจะเป็นพันธุ์เดียวกับ
ชาวชวา ซึ่ง จะน้อย เวลา อย่างน้อย ก็ราว
๗๒๐๐ ปีมาแล้ว, หรือจะต่ำกว่าก็คงไม่มากนัก
เพราะ โบราณ วัตถุ ฝีมือ ชินก็ ยัง คง เหลืออยู่
สันนิษฐานว่า มีอายุอยู่ในราว สหัสวรรษที่ ๑ หรือ
ที่ ๒ (แห่งยุคศตวรรษ) ชาวเกาะคงถูกย้าย

เสื่อผืนนาอันค อยในย่านเรือนซึ่งหลังคา
ทำด้วยไม้ไผ่ปลูกไว้ อย่างน่ารัก, มีศิลาแกะ
สลักเป็นลวดลายต่าง ๆ, มีรูปปั้นอันน่าพิศวง
ชวนชม, อุดมไปด้วย ไม้สด มีระเบียบหลายชั้น
เป็นถ้ำแถว เหล่าสัตว์นั้นแล้วไปด้วยสิ่งน่าชม
เหลือที่จะรำพัน,

สำหรับตัวของข้าพเจ้าเองเห็นว่าความน่า

อัปยศพอพวยพจากอันเกิดขึ้นได้ ให้ชนธรรมดา
นิยมมีใจเป็น ผู้ครองเมืองตลอดมาจนถึงเวลา
เมื่อเร็ว ๆ นี้ ครั้นชาวชอลันตาได้เข้าไปตั้ง
อยู่ที่เกาะนี้เมื่อกลางสหัสวรรษ (ฝ่ายยุคศต)
ที่ล่วง มาแล้วไม่ นานเท่าใดก็ได้ยึดเอาการ
ปกครองของชาวเกาะไว้ ใน กำมือ มาจนบัดนี้.

แทบทั่วไปทั้งเกาะมีโบสถ์สร้างไว้สำหรับ

พ.ศ. ๒๔

เกาะประหลาด

พระเป็นเจ้าทั้งสองเพศตามลัทธิฮินดู, และมีผู้นับถือกันทั่วไปอย่างเคร่งครัด. ลัทธิต่าง ๆ อย่างฮินดูยังคงทำกันอยู่อย่างเดิม, พิธีหนักชิตฤกษ์ทำกันอย่างสนุกสนาน; พิธีทำศพมีการเผาศพเป็นพน; การเผาศพตามลัทธิของแม่หม้ายคงทำกันเรื่อยมาจนถึงเวลาที่ขอลันคาได้

ประกาศห้ามเมฆเร็ว ๆ นี้ โยสต์ต่าง ๆ เป็นแบบฮินดู แต่มีส่วนแตกต่างกันบ้าง, หอคอยมักมีรูปอย่างโยสต์ ฮินดูและเจดีย์จีน, รูปแกะสลัก ตามโยสต์ และ เรือน ทำกันอย่างวิจิตรน่าน, รูปสลักร้ายเช่น ยักษ์ มีท่าทางต่าง ๆ กัน บางรูปมีเขี้ยวชกยาวออกจากปาก,

พืชน้ำข้าวเปลือกและผลไม้ ไปยังโยสต์เป็นพืชสำคัญอีกอย่างหนึ่ง เขา ขน ข้าว และ ผลไม้ ใส่เครื่อง

บรรจุ (คล้ายเกวียน) ทำด้วยไม้ ไม้ให้พวกผู้หญิง แต่งตัวงดงาม เป็น คน นำไปในวันพิธีเลี้ยง. พืชินชาวนานในเมืองและหมู่บ้านได้ตกแต่งบ้านเรือนของตนด้วยผ้าและธงสีต่าง ๆ (คล้าย กับ วิช ขน ข้าว ข้าว วิก ของ ชาวยุโรป บางแห่ง)

พิธีทำศพน่านมาก เขาใช้ไม้ ไม้ทำเป็นรูปคล้ายเจดีย์สามเหลี่ยมสูงประมาณ ๓-๔ เท่าตัวคน ประดับด้วยผ้าและกระดาดสีต่าง ๆ นอก จาก นั้น มี รูปสลักร่างสลัก วางไว้ภายใน (รดศพ) นกัวย. ในเวลาที่เกิดคนกระบวนแห่ มีฝูงคนและสัตว์เดินหน้าและหลัง ต่างส่ง

เสียงร้องสวดตามพิธีซึ่งแซ่ ครั้นเห็นไปถึงที่แล้ว ก็เผาศพด้วยพิธีกับรถและรูปสลักร่างต่าง ๆ.

พระเจ้าของชาวฮินดูที่ชาวเกาะนับถือกันมากนั้น คือ พระคิระ และ พระพระคาฬิชายา. มีภูเขาไฟยังลุกไหม้ ภูเขาไฟเอตเอต (Batoer) ตั้ง อยู่ เกือบ ศูนย์ กลาง ของ เกาะ, ภูเขาสูงกว่าเจ็ดพันฟุต ล้อมรอบด้วย หุบ เขา ถ้ำ ใหญ่ และ ป่าทึบข้าง ภูเขาไฟ อีก บ้าน หนึ่ง มีทะเล

สาบสูญงามมาก ขนยอกสูงชะเง้อเมฆแห่งภูเขาไฟเอตเอต ชาวเกาะเชื่อกันว่าเป็นที่สถิตของพระคิระ, และทะเลสาบเบื้องล่างเป็นที่อยู่ของพระนางพระคา. ขณะใดที่ภูเขาไฟส่งถ่านถ้ำทำให้พื้นที่ตกใจ เขาก็วิ่งเข้าไปในโยสต์สวดอธิษฐานขอโทษ เพราะ

นาครเวธ

มิดุน

เข้าใจว่าพระเป็นเจ้าโกรธ.

ชาวเกาะนี้โดยมาก อาศัยอยู่ตามหมู่บ้าน มีเมืองใหญ่อยู่ไม่กี่เมืองสองเมือง, นอกนั้นมีเมืองเล็ก ๆ อีกสองสามแห่ง บ้านเรือนทำด้วยไม้ อย่างแข็งแรง, ตามฝาเกาะเป็นรูปสถาปต่าง ๆ หมู่บ้านล้อมรอบไปด้วยกำแพงหิน และทางหน้าบ้านมีโรงสำหรับสัตว์อยู่, ฉางข้าวและบ้านสำหรับแขกพัก. ทางหลังบ้านเป็นสนามหญ้า มีโบสถ์เล็ก ๆ สำหรับเป็นที่อยู่ของพระเจ้าผู้รักษาย่านเรือน (ศาลพระภูมิ) บางที่เราจะเห็นเรือนเล็กๆสร้างไว้บนต้นไม้ใหญ่ๆ เช่นเดียวกับเรือน ซึ่งเรา (ชาวอังกฤษ) ชอบทำกันเมื่อครั้งเด็ก ๆ อันความจริงชาวพลินีเหมือนเป็นเด็กอยู่ตลอดอายุ — แต่เป็นเด็กที่มีความคิดสูงและมีนิสัยชอบสนุก จึงทำให้ชาวเกาะมีความสุขอยู่เสมอ.

มนุษย์แปลกกันอย่างหนึ่งคือพลินี เมื่อถึงวันกำหนดมหัศจรรย์หน้าพระ และชาวบ้านไปชุมนุมกันที่โบสถ์ แล้วตั้งอาหารต่าง ๆ ไว้เรียงราย และ กล่าว คำเซอเซอผู้ ทุก แห่ง มากินเลี้ยง. ขณะนั้น พวกพระ ก็สวดคาถา ขยับไล่ไปพลาง, ก็มีคนจากตะเกียงศักดิ์สิทธิ์และพวกฟอง ตีฆ้อง กลอง เทียวไป ตามบ้านเรือนต่าง ๆ เทียวไปตามประตูและร้องว่า “ไป!

ไปให้พิน!” ทั้งเพื่อให้ไปยังที่คนเลี้ยงจะได้ดูได้โดยคาถาเวทมนตร์ ครั้นทำพิธีได้ผล แล้วชาวบ้านมักหยุดการงานวันหนึ่งหรือมากกว่านั้น แล้วอยู่กับบ้าน ไม่ไปไหน โดยเกรงว่าผีจะกลับมาโดยไม่รู้สึก. ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการสนุกมากกว่าที่จะได้ผล แต่กระนั้น ก็คืออยาก จะกลับ เป็นเด็ก เพื่อช่วยเขา ขยับได้ผล ในเกาะพลินีจริง ๆ.

นิสัยรักการพนัน ของชาวพลินี เป็นสิ่งที่ จะแก้ ไม่ไหว แต่โดยมากเป็นเฉพาะผู้ชาย และเด็กชาย ถึงจะมีหญิงบางคนชอบการพนันยิ่งกว่าผู้ชายก็ไม่มากนัก. ตามถนนหนทางไม่ว่าในเมืองหรือหมู่บ้านเราจะเห็นเด็กหนุ่ม ๒-๓ คนเล่นสับขาหรือหยอดกลุมทอดกอง ด้วยเหรียญทองเหลืองราคาเล็กน้อย แยกตัวไป. ต่อจากการเล่นอย่างนี้เขาก็เล่นกันไปเล่นกันไป ซึ่งเป็นการเล่นสำคัญที่สุดในการนี้ และเป็น การเล่น ที่สนุกสนาน โดยเปลี่ยนเวลา มาก แต่ชาวเกาะ ก็มีเวลาว่างพอสมควรในการเล่น. อย่างไรก็ดี บิดน้าชาวซอลันดาได้ออกข้อห้ามสำหรับการชนไก่, อนุญาตให้เล่นได้เป็นครั้งคราว แต่แทนที่จะได้ผลก็เหมือนกลียบง, จะตามไก่ก็เพราะผู้ที่อยู่ในบ้านเมืองเท่านั้น สำหรับผู้ที่อยู่ตาม

พ.ศ. ๒๔๗

เกาะประหลาด

หมู่บ้านก็กระเล่น ได้พักเวลาตามความพอใจ.

แต่อย่าเข้าใจผิดว่าชาวพลีมีแต่เล่นไม่ทำงาน เขาทำการอย่างขยันขันแข็งในท้องนาและสวนกาแฟในฤดูซึ่งจำเป็นต้องทำงาน. บางพวกก็เป็นผู้ชำนาญในการตัดไม้, การทำคิลา, เงิน, ทอง, และทองเหลือง, เป็นต้น. การแกะสลักคิลาซึ่งๆตามโยสลักวิหารเป็นงานสำคัญ ของชาวเกาะนี้. เขาเปลี่ยนแปลงและ ทำเครื่องใช้ในบ้านเรือนเอง เป็นต้นว่าทำมิก, กาก, กฤษ, และอื่นๆ.

ครึ่งหนึ่ง ชาวพลีเป็นนักรบที่เข้มแข็งมาก ได้ต่อสู้จนชาวซอลันดากระอาใจในการที่จะเอาชาวเมืองเข้าไปใน ปกครองอยู่นาน, เมื่อ ๒๐ ปีมาแล้ว มีการจำเข็นจริง ๆ ที่จะให้ชาวเกาะอยู่ได้ยังคัย, ซอลันดาจึงระดมกำลังเข้าสู้อย่างไม่คิดชีวิต การนี้จึงได้สำเร็จ, ไม่ละเพราะแต่ผู้ชายเท่านั้นที่หัวหาญ จะเห็นได้ ในเมื่อ หัวหน้าต่าง ๆ

ในเกาะเห็นว่าซึกซันชนต่างชาติต่อไปก็ไม่ได้ วัลผลคัซัน จึงพาครอบครัวและบริวารตลอดจน ลูกเล็ก เท็กแดง ครบ ไปยัง กองทัพ ของ ซอลันดา, เพื่อจะได้ตายพร้อมกันอย่างกล้าหาญ;

พวก ผู้หญิง ได้ วิ่ง เข้า ได้ ซึกคัอย่างองอาจ, แต่ อนิจจา! เจ้าหล่อนก็ต้งล้มลง เพราะ ถูก ขี กระสุน ขึ้นในระเพิง ๒๐-๓๐ ก้าว เท่านั้นเอง.

ความเป็นอยู่ของชาวเกาะในซึกซัน พวกซอลันดาปกครองได้สะดวกขึ้น แต่ก็ไม่ได้มากนัก. ชาวเกาะมีหน้าที่ต่างๆ ในราชการได้ เว้น แต่ หน้าที่ สูง ๆ และสำคัญ พลเมืองไม่ยอมให้พวกยุโรป ไปอยู่เลย ทุกๆ อย่าง ที่ ได้ ทำไป ใน ราชการ ล้วนแต่เพื่อให้ผล

ดีแก่ชาวเกาะเองทั้งนั้น. เวลานั้นยังไม่มีทางรถไฟ, ถนนหนทางได้ ทำอย่างคั และขยายต่อไป เพื่อให้รถยนต์เดินได้. พวกซอลันดาได้สอนวิธีเพาะปลูก และเลี้ยงสัตว์ อย่าง ยุโรป

ให้แก่เมืองวิชัยพลกษัตริย์และกาฬให้ ไกล
คชสีห์ ถ้าไม่เป็นการขัดข้องแก่ชนบรรมเนียม
และเป็นที่พอใจของชาวเมืองแล้วก็ได้จัดทำไป
อย่างดีที่สุดที่จะทำได้ จึงเห็นได้ว่าทาง
ราชการไม่ได้ทำเพื่อชดเชยแต่ทำเพื่อพล!

ข้าพเจ้าได้ กล่าว ถึง พล — ซึ่งเป็นเกาะ,
ความเจริญ, โยสถ์และบูรณมาแล้ว ยังเหลือ
อยู่แต่ สตรีซึ่งเป็นเอกแห่งความ นาค ในหมู่ที่
กล่าวมานั้น. ข้าพเจ้ายังไม่เคยพบเห็นสตรี

ในบ้านเมืองใดมีความ สุขสำราญเท่า สตรีใน
เกาะพลินเลย. เป็นความจริงที่ว่าหญิงเป็นผู้
ครองทุกแห่ง ถึงแม้ว่าอาหมองไม่เห็นด้วยตา,
แต่ว่าในเกาะพลิน สตรีคือ ผู้ครองทุก ๆ แห่งที่
พวกเจ้าหล่อนอยู่อย่างออกหน้าทีเดียว.

เจ้าหล่อนเป็นผู้ซื้อและผู้ขาย, เป็นผู้
เครื่องทำทานไปยังโยสถ์, เป็นผู้ปกครองบ้าน
ช่อง และทำการ บ้านเรือน แทน บรรม ทุกอย่าง
เจ้าหล่อนได้เปลี่ยนสมัยเป็นการเปลือยร่างกาย
ตั้งแต่ เหวชันมา เพราะความ พอใจของตัวเอง,
ซึ่งทำให้เกิดความงามของเกาะพลิน เพิ่มขึ้นอีก
อย่างหนึ่ง.

พวกเจ้าหล่อนคือสตรีประหลาด การ
กระทำ ของพวก นางทุก ๆ อย่าง ยังค้ำให้เพศ
ตรงข้ามต้องยินยอม โดยความเต็มใจ, และ
ไม่เคยเกิดการเสียหายอย่างใดแก่พวกนางเลย.
ยิ่งกว่านั้นเขาคิดกันว่าสตรีมีค่าอย่างสูง เพียง
แต่แตะต้อง ร่างกายสตรีเขา ๆ ในที่ระโหฐาน
ก็ถือว่าเป็นการ อนุจาร และเป็นการเลว
ทรามน่าอศุสแก่ผู้กระทำมาก.

สตรี ไม่ได้เปลือยร่างกาย ตอนบนจึงกล่าว
แล้วเสมอไป. เมื่อไปยังโยสถ์วิหารเจ้าหล่อน
แต่งกายมิดชิดเหมาะเจาะอย่างยิ่ง. ในท้อง
นาพวกนางก็มึนเสื่อไสยงกันแกล, แต่เมื่อทำ
การประจำวันในบ้าน และ ในการซื้อขายที่
ตลาดซึ่งจะหาผู้ชายสักคนแทบไม่ได้. เรา
จะเห็นพวกนางเปลือยกายตอนบน เหมือนอย่าง
บรมชาติได้สร้างมา.

ภาพที่น่าสมกคือสถานที่ในตลาด เรา
จะเห็นพวก หญิงสาวและผู้ใหญ่ มีหน้าตา
ขยันนึ่งอยู่บนเสื่อซึ่งอยู่ไว้กับดิน หรือบนร้านซึ่ง
กำลังแสงอาทิตย์พร้อมกับของซื้อขายวางเรียง
รายอยู่ตรงหน้า, เจ้าหล่อนใช้ผ้าสีสด ๆ โปก

พ.ศ. ๒๔

เกาะประหลาด

ศิระ (คล้ายพม่า) และนุ่งผ้าถุงกระโปรง
(คล้ายจีน) สีแก่ๆ, และข้างหน้าพวกนม
หญิงผู้ชู้ต่างตัว ชนิดเดียวกัน เดิน ขวักไขว่
ไปมา.

การรักษาร่างกายเพื่อให้ความงามและผิว
พรรณสดใสได้ ปฏิบัติ กันอย่างที่ไม่ผิดกับชาว
ตะวันตก. ในห้วยและลำน้ำเล็กๆ ลึกเพียง
สองสามนิ้ว ไหลมาจากภูเขา เป็นที่ของสตรี

ชาวเกาะชานน้ำ วิถีชายเขานอนเปลือยเหยียด
ยาวลงไปเพื่อให้ถูกน้ำทั่วตัว, สตรีผู้ใหญ่
ก็ช่วยดูเพ่งอโคไลให้แก่ผู้ที่อ่อนกว่า. พวกเจ้า
หล่อนจะไม่ถูกรบกวน จากสายตา ของผู้แปลก
หน้าที่ปรารถนาจะชมภาพสวยงามเช่นนั้นเลย.
เพราะ เจ้าหล่อนได้เลือกหาที่ ซึ่งห่างไกลจาก
พวกบุรุษสัญจรไปมา,

๑๓๓. ท่านผู้มีอิทธิพลใหญ่ ดวงใจมักเต็มเปี่ยมด้วย เมตตา กรุณา ทำตน
ของท่านให้เป็นพากัน สำหรับเป็นที่ผ่อนพักของมนุษย์ทั่วไป.

ของ น. ล. พิษยญาติ

เรื่องพระอภัยมณี
และนางเงือก

อภินิหาร โศกโรหิต

แปลเรียบเรียงจากฉบับของ
เอช.ไวเตอร์ไบรท์.

คำนำ

ก่อนจะพิมพ์ อ่านเรื่องราว ของ แอล
แลนควอเตอร์แมน ต่อไปนี้ ขอให้ ข้าพเจ้า รว
บายสิ่งที่จะนำความสงสัยมาสู่ท่านสักเล็กน้อย
ถ้าหากท่านเคยอ่านหนังสือเรื่อง “พระนาง
ผู้พระนางน้อย” และ “สาวสองพันปี” แล้ว
ท่านคงจะยังจำได้ว่า แอลแลนควอเตอร์แมน
และตัวที่ประกอบอยู่ในเรื่องนี้ เช่น อิม สโ

โปเกส นั้นกับ ผู้หัวท้าว ถึง ขวาม ชิน
โกดีเกสเป็นอาวช และพระนางอัสมา หรือที่เรียกว่า ‘สาวสองพันปี’ ได้ถึงซึ่งกาล
แตกแยกไปแล้วทั้งนั้น แต่เมื่อท่านอ่านเรื่องนี้ท่านจะได้เห็นนาม และ พระนาม ดังกล่าวแล้ว
พร้อมบริบูรณ์ ท่านคงนึกประหลาดใจเป็นแน่.

พ.ศ. ๒๔๗

อัสมาเทวี

ข้าพเจ้าขอโอกาสบรรยายให้ทราบเสียใน
ทันทีว่า ท่องเรื่องในเรื่อง “อัสมาเทวี”
นี้ แอลเลนควอเตอร์เมน ได้เล่าถึงเรื่อง
ในสมัยก่อน เรื่อง “สาวสอง พันธ์” และ
“พระนางพืระนางนึ่ง” เหตุที่ทำให้แอล
เลนต้องจับปากกาขึ้นเขียนเรื่องนี้ ก็โดยว่า
ได้ อ่านเรื่อง “ซี” (คือเรื่องสาวสองพันธ์)
ที่กัปตันกฤษหายของ เขา นำมาให้. จึงรู้ว่า
พระนางอัสมาได้กับชนชั้นเสียแล้ว และคำ
สาปของพระนาง ที่ได้สาปคนไว้ ก็ลงลยตาม
พระนางไป ด้วย เหตุนี้เอง แอลเลน จึงกล้า
เขียนเรื่องนี้ ขึ้น เพื่อให้ โลก ทราบ ความ
เกี่ยวของระหว่าง เขากับ พระนาง ในกาล ก่อน
โน้นเป็นอย่างไร. เขาได้ ทำความสัมพันธ์
กับอัมสเตอร์ดัมได้อย่างไร และพระนาง
ขอให้เขาช่วยเหลืออะไรบ้าง หวังว่าคงทำ
ความสนุกให้ท่านไม่น้อยกว่าเรื่องของเซอร์

เซอร์ไวเคอร์แซกการด์ ทั้งหลาย ที่มีผู้ถ่ายทอด
เป็นภาษาไทยแล้ว และยังติดใจ กันอยู่ ทุก
วัน.

การแปล ข้าพเจ้าได้แปลอย่างรวบความ
ไม่ได้แปลประโยคต่อประโยค เพราะถ้าทำ
เช่นนั้น คงทำให้ ท่านถึงอาการสับสนเพ่ง
เป็นแน่. ฉะนั้นจึงได้ตัดเติมแก้ไขบ้าง เพื่อ
ให้อ่านในภาษาไทยง่าย ๆ (คือไม่มีสำคัญ
สำนวนอะไร) ข้าพเจ้าต้อง ออกตัวเสียก่อน
เกี่ยวมีผู้นำไปทรวในฉบับอังกฤษ จะหาว่า
ข้าพเจ้าแปลนอกกล่นอกทาง. เมื่อท่านอ่าน
เรื่องนี้ จบแล้ว โปรด อ่านเรื่อง “สาวสอง พันธ์”
เรื่องราวจะติดต่อกัน

ขอได้รยความหวังก็,

จาก

“โกลโรหิต”

๓ เมถุน. ๒๔

ถ้อยคำของ แอลเลนควอเตอร์เมน

ผู้ล่วงลับไปแล้ว

ท่านสหายทั้งหลาย, เรื่องราวอันเกี่ยว
กับการเผชิญภัยอย่างน่าปลาพิทวงของข้าพ
เจ้า, แอลเลนควอเตอร์เมน หรือตามพิทวง

ชาวป่าแอฟริกันก็ได้ให้ฉายาว่า ‘มะคุมูซัน’
คงจะได้ผ่านสายตาของท่านไปบ้างแล้ว. สำ
หรับชีวิตของข้าพเจ้าภาคนั้น, ใครจะบรรยาย

โลกวิทย์

มิถุน

พอเป็นคำนำสักระลอกน้อย.

แท้จริง, ข้าพเจ้ารู้สึกว่าได้เก็บจำ
เรื่องราวอันแปลกประหลาดในเวลานั้นแล้ว, แต่ท่าน
ก็ไม่ควรจะตำหนิข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าจะแย้ง
ว่า “หากมิได้บอกท่านสหาย พระนาง
ควีนได้เฝ้าข้าพเจ้าเสียแล้ว. เธอ
ได้ให้ข้าพเจ้า อนุญาตว่า จะไม่นำเรื่องราว
อันเกี่ยวของ กับเธอ ไปเปิดเผยให้ โลก ทราบ
เลย.” ท่านจะรู้สึก อย่างไรบ้างเมื่อเธอ—
สาวสวยผู้ มีมเหสีภาพที่ วิ่งวอน ด้วย สำเนียง
อันหวานเย็น และทรง กำชับแล้ว กำชับเล่า
ไม่ให้ ข้าพเจ้าพูด ยิ่งกว่านั้น, เธอยังแถม
สายแสงไว้ด้วย ซึ่งข้าพเจ้า รู้สึกประหลาดใจ
ครั้ง ๆ ในคำพูดอันศักดิ์สิทธิ์ของเธอ.

กรณีทบทวนให้ ข้าพเจ้า จิบปากกาเขียน
ขยายข้อความอันพิศดารนี้โดยว่า :

เย็น วันหนึ่ง กับกัน กัก (สหายรักผู้ ซึ่ง
ภายหลัง ได้ร่วม ทาง กับ ข้าพเจ้าไป นครไม
โลลิสหรือ นครทรม จนพบ พระนางฟ พระ นาง
น้อย) ได้นำหนังสือมาให้อ่าน ข้าพเจ้า
ได้ปฏิเสธเขาหลายครั้ง โดยเนืองจากหนังสือ
ซึ่งไม่อยู่ในทางนี้ กักกลับขานว่า ๑๐ ล.ท.
และ ทั้ง หนังสือ ไว้ ให้ โดย อาการ ยักเยียด
ข้าพเจ้าอัครนทน์ไม่ได้ ก็หยขนิมาพิจารณา

เห็นที่หน้าปกพิมพ์ ว่า “ผู้” (เรื่องสาวสวย
พันย) พอเปิดหน้าแรกที่ต้องสะดึง ภาพ
หญิงคลุมหน้าได้ชวนใจให้ ข้าพเจ้าทวนระลึก
ไปถึงชีวิตใน ข้าใจกลาง ภาพ ทวีปเมื่อ ครั้ง
กระ โนน ยิ่งกว่านั้นยังได้ พย เรื่อง รวใน
“นครใคร” นครใคร ซึ่ง ข้าพเจ้า ได้เคย
เหยียบแล้ว นี่จะแปลว่ามนครใคร สองแห่ง
แน่ละหรือ ?

ข้าพเจ้าเริ่มลงมืออ่านทันทีเพราะกระหาย
นัก. โอ ! นี่อะไรกัน ? ข้าพเจ้าได้พบ
พระนามเชือกครั้งแล้ว. ‘พระนาง-ผู้ทรง
อำนาจ’ หรือ ‘พระนาง-ซึ่ง-เรา-ต้อง-
เชื่อฟัง’ หรือ ‘หิญา’ ตลอดจน ‘อัสมา
เทวี’, ได้กระตุ้นให้ ข้าพเจ้าสะดึง คล้าย
ถูกเข็มแหลม.

หนังสือเล่มนี้ ได้กล่าวถึง พระมหาศาล
เครตัสซึ่งเธอได้เคยแน้มให้ ข้าพเจ้าทราบแล้ว
พระนางได้ ทรง ประหาร เธอ ด้วย พระแสงโดย
ฤทธิ์ หังสและแก่นเคือง ซึ่งทำให้พระนาง
เธอต้องโคกเศร้าเสียหทัยใช้ยาปรกมอยกว่า
สองพันย. เรื่องราวต่าง ๆ ได้น้อมใจให้ระลึก
ถึงคำพูดของเธอเมื่ออำลาจากกัน เธอกล่าว
ว่าเธอได้ทรงมอบความพิศพาไว้แก่พระศาล
เครตัสโดยสัน และมิพระทัยคอยขนินานนัก

พ.ศ. ๒๔

อัสนาเพ็ญ

หนโดยได้พระจากกองกุดขั อื่นคัดกลีขมิ
รู้เจียคาย เชื่อว่าพระเจ้าได้สร้างเขามาเพื่อ
พระศาลิเกรตสันองค์เดียวเท่านั้น.

แต่ท่านสหายทั้งหลาย ข้าพเจ้ายังอ่าน
ก็รู้สึกใจคอเหี่ยวแห้งลงทุกขณะ จนในที่สุด
ความรู้สึกเหี่ยวแห้งนั้นก็นำมาไปสู่ที่สุดของ
มัน ข้าพเจ้า! พระนางได้ถึงซึ่งการแตก
ดับไปแล้ว! ความสวงามอันสุดสามารถ
จะบรรยายให้ถูกถ้วน ของเธอได้ จมหายไปกับ
พื้นพิภพแล้ว! ข้าพเจ้าฟังทราบแท้ ๆ.
ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าจากเธอมา ก็มันใจอยู่
เสมอว่า เธอคงจะคงเป็น “สาวสองพันปี”
หรือ “อมตะเทวี” ไปอีกนานหนักหนา. ไม่นึก
ไม่ฝันว่าเธอจะอำลาโลก อันเก่าแก่ของเธอไป
ง่าย ๆ. ข้าพเจ้าย่อมสวาทภาพว่าความเหี่ยว
แห้งในใจนั้น ได้ทำให้ข้าพเจ้า ต้องร้องไห้.
ข้าพเจ้าจะไม่ได้พยเธอผู้เป็นเจ้าแห่งความงาม
อีกแล้ว. ออกเสียคาย ความงามนั้นอยู่ไม่
วาววัน.

ท่านสหายทั้งหลาย, บัดนี้ข้าพเจ้ารู้สึก
ว่าได้พ้นจากคำสาปแช่งของเธอแล้ว ข้าพ

เจ้าต้องจับปากกาเขียน ข้อความ นั้นให้ โลก
ทราบทันที ไม่ถูกใจเลยที่จะยอมให้ชีวิต
อันน่า ปลากพิศวง ของข้าพเจ้า เลื่อนไปง่าย ๆ.

พระนางขอได้ พึงความ ช่วยเหลือของข้าพเจ้า
และสหายร่วมชีพทำกิจ เรซู-อมตะบุรุษผู้เป็น
อริของพระนาง, ออกเสียนอกทาง ข้าพเจ้า
รู้สึกพบในใจที่จะนำเรื่องราวอันสุดสยดสยอง
นั้นมาบรรยายให้ โลกทราบ ยิ่งกว่านั้น, เธอ
ยังทรงบังคับวิญญาณของข้าพเจ้าออกจากร่าง
ไปประสพ ภาพ อัน ปลาก พิศวง ยิ่ง พร้อม กับ
อันส ผู้ ซื่อสัตย์ และ อัม สะ โลโปแกส—เจ้า
แห่งขวานอินโกสแกส หรือยอดนักรบซูล
ผู้ ซึ่ง ได้ คัด ขีฟ ไป ด้วย เกียรติยศ ของ วีรบุรุษ
ในคราว สงคราม ระหว่าง พระพินาง นิลพิตรา
และพระน้องนางสุริยา ในกาลก่อนมานั้น.

พระนาง ‘อัสนา’ ได้ทรงเผยความแปลก
ปลากให้ปรากฏแก่ข้าพเจ้าอย่างพิศวง แทน
จะไม่นึกเชื่อ. แต่ฤทธิเดชของเธอนั้นข้าพเจ้า
ได้เห็นแล้ว โปรกสองใจ พึงค่อไปเถิด.

แอลแลน ควอเตอร์เมน.

บ้าน เกรนซ์, ยอร์กเชอร์

บทที่ ๑

ข้าสาวสองพันปี

ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าชาวอียิปต์ครั้งบรรพกาล เป็นผู้ฉลาดมาก, มากกว่าที่เราได้ทราบว่าเป็นฉลาด, เพราะตลอดหลายร้อยศตวรรษที่ผ่านมา มันผ่านไปแล้ว, พวกคนหาเหตุผลได้ว่า ร่างกายของมนุษย์เราในปัจจุบันเกิดขึ้นด้วยชาติต่าง ๆ กันหกหรือเจ็ดชาติ, ซึ่งหาตรงกับคัมภีร์ไบเบิลไม่. เราทราบกันแต่เพียงว่า ร่างกายมนุษย์แบ่งออกเป็น สามภาคเท่านั้น คือ โครงกระดูก ที่ให้ความเคลื่อนไหว, วิญญาณ, และประสาท. สำหรับข้าพเจ้า ผู้เปรียบเทียบกับคนโง่ธรรมดา, เชื่อว่าร่างกายของมนุษย์เรามีลักษณะทั้งเครื่องพิมพ์สองสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เท่านั้น. ดังนั้นจะไม่เป็นเช่นนั้นก็คงเปรียบคล้ายบ้านใหญ่, ซึ่งวิญญาณอาศัยอยู่ และให้ความเป็นอยู่ตามธรรมชาติที่ประสาทไว้ให้.

แต่นั้นแหละ ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่มีความเข้าใจในทางนี้ อย่างหลักลอย, จะกล่าวถึงชีวิตของชาวอียิปต์ลงไปกระไรได้. แต่ด้วยรู้สึกมั่นใจว่ามนุษย์เราไม่ใช่เป็นของ สิ่งเดียวเลยที่จะ

เห็นได้จากทฤษฎีที่ต่าง ๆ ที่กล่าวว่า มนุษย์เรามีลักษณะ คล้าย บ้านเรือน ของวัตถุต่าง ๆ แม้แต่ชาวซุสก็ยืนยันว่า หอมธของพวกเขานั้น มีความเป็นอยู่แวดล้อมไปด้วย ห่วงวิญญาณอันปราศจากที่เกาะแล้ว.

ข้าพเจ้า—แอลแลนควอเคอร์แมน—นักท่องเทียว—ได้คำนึงถึงสิ่งแปลกที่เกี่ยวกับวิญญาณของมนุษย์ นมาครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ใช้ชีวิตสักพักอยู่ในปัญหาแปลก ๆ ซึ่งล้วนแต่ นำความกลักรู้สึกมาสู่ทั้งสิ้น. ทุกวันทุกคืน ข้าพเจ้าจะเฝ้าระวังถึงเขาเหล่านั้นมิได้เลย. แต่ก็น่าจะเป็น ความ คิด ที่ ยาน อยู่. ท่าน สหาย, การที่ ข้าพเจ้า คิดถึงเขา เสมอ นั้น เขา จะมี ความรู้ สักว่าลึกซึ้งอย่างไรหรือ? —เขา—ผู้ซึ่งได้ทิ้งชีพอันไปจากพิภพแล้ว. วิญญาณของเขาย่านนั้นคงจะล่องลอย อยู่ตามกระแสลมเท่านั้น. ข้าพเจ้าใคร่จะเห็นเขานัก; นี่เป็น ความต้องการอันศักดิ์สิทธิ์ของข้าพเจ้า. โอ! ความจริงที่ เกี่ยว แก่ ความ มรณะ ของเราทั้งหลายนี้ เมื่อไรเล่าจะ เผย มา ให้ ประจักษ์ แก่

๑ บรรพบุรุษของเราเคยถือกันว่า ร่างกายของเราแวดล้อมไปด้วยวิญญาณทั้งสี่? — ผู้แปล

โลก ? ข้าพเจ้าต้องการรู้—ต้องการสนทนากับ
สหายผู้ใดสักคนหนึ่งไปเสียโดยมัจจุราช. แม้ว่าจะ
ได้พยายามปลุกษาหาหรือ กับหมอมืดลอบค่าน
คิมัร อัน คักกิสทซ์ อยู่ หลาย ทลย, ก็ไม่ได้
ความพอใจอย่างใด.

ในที่นี้ข้าพเจ้าก็เลิกความคิดอันนี้เสีย.

อยู่มาหลายเดือน ข้าพเจ้าได้เดินทางไปยัง
ซูลแลนค์ในกาฟทวีป. โดยเหตุที่ใกล้กับ
ชนบทแต่ลึกคัลฟมากจึงนั่งถึง ซิกาลิชายเตีย
จีน มา ได้. เขาเป็นผู้วิเศษ อัน เต็ม ไป
ด้วยความปลอดภัยของชาวซูล, มีสัญญา
ว่า “สิ่ง—ซึ่ง—จะ—ไม่เกิด” หรือ “ผู้
—เผย—หนทาง.” ข้าพเจ้าไปเยี่ยมเยียน
เขาในฐานะผู้รู้ จักกัน. คอยอยู่สองสามคำที่จะ
ลากลับเพราะรู้สึกว่ายลึกคัลฟไม่ใช่สถานที่
ควรจะพักนอนเลย; แต่เขากลับเรียกให้ข้าพ
เจ้ากลับ แล้วพูดว่า:

“ท่านมะคุมะซัน, ท่านมีอะไรจะถามผม
อีกไหมเล่า ?”

ข้าพเจ้าสั่นศีรษะ

“แปลกมาก, ท่านมะคุมะซัน” เขา
ว่า “ผมเชื่อว่าผมมองเห็นจิตใต้ของ ท่าน
ได้ อยู่ ท่านกำลังคิดถึงเรื่องวิญญาณมนุษย์ใช่

หรือไม่ใช่ ?”

ข้าพเจ้ารู้สึกแปลกใจใน คำพูด ของเขา
เขาช่างล่วงรู้ความในใจข้าพเจ้าได้ยิ่งยวดตลอด
ตลอดไปจริง แท้จริง, ข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งใจจะ
มาปลุกษาเรื่องนี้กับซิกาลิเลย.

“อา ! ท่านนึกได้แล้วไหมล่ะ.” เขาร้อง
“บอกมาเถิด, ท่านมะคุมะซัน, ผมกำลังจะ
คอยท่านเกือบแล้ว. ท่านเป็นสหายที่ดีของผม
ผมยินดีจะ ช่วยเหลือเสมอ ถ้าสามารถจะ
ช่วยได้.”

ข้าพเจ้าหย่อนกัน ลงนั่ง บนม้านั่งตัวย่อม ๆ
แล้วควักยาเส้นขึ้นมาบรรจุลง.

“ซิกาลิ” ข้าพเจ้าเรียกชื่อเขา “ท่าน
มีนามว่า ‘ผู้—เผย—หนทาง’ ใช่ไหม ?
อา ! ก็แล้ว— ได้ นามมาแล้วครั้งซาคา
เซียวหรือ ? —— เออ ! ซิกาลิ, ฉันขอบใจ
มาก, สิ่งซึ่งฉันต้องการก็คืออยากจะทำให้ท่าน
ช่วยชี้ให้ฉันได้เห็นทางที่ข้ามแม่น้ำของความ
ตายสักหน่อย”

“โอโฮ !” เขาหัวเราะ “ท่านหมายถึง
ถึงวิญญาณหรือครับ ? ใต้, ง่ายนักทีเดียว”
เขาส่ง หลาวแหลม ปลายเหล็ก ให้ ข้าพเจ้า
“ทำใจให้ มั่นคง, พอผมนับหนึ่งถึงหก
สิบ ท่านจะเห็นทางที่ต้องการทันที”

โลกโรหิต

มิกุน

“ไม่ใช่เนา, ซิกาลิ” ข้าพเจ้าแย้งแล้ว
ส่ายหน้า “ฉันต้องการพบกับวิญญาณของ
คนตาย ฉันอยากรู้^๕ ถ้าฉันตาย^๕ แล้วจะ
พบวิญญาณเหล่านั้นหรือไม่?”

“ท่านอยากพบวิญญาณใคร? มา^๕ นานา
หรือคริบ^๕ มา^๕ นานาที่เคยรักสม^๕”

“ไม่ใช่, ซิกาลิ”

“ไม่ใช่ มา^๕ นานา^๕ ? ———— อ้า! แล้ว
ใครเล่า, ท่านมะคุมะชัน” เขาหยต^๕ สักคร^๕
“เนะ! ผมเห็นแล้ว! ———— เอะ! ทำ
ไม่จริงเป็นสองคน^๕—— หลึงสองคนเน^๕—— ไม่ใช่
แล้ว, คนผิวขาวมีเมียสองคนไม่ได้, งั้นไม่
ใช่หรือคริบ? ———— โอ! มา^๕ อีกแล้ว,
มากมายเหลือเกิน ———— นั้นชายแก่มีเด็ก
ตามมากับจะ^๕ เป็น พ่อลูก หรือเพื่อนฝูงกัน
กระมัง? ———— โอ! ท่านมะคุมะชัน, ผม
เห็นมา^๕ นานา^๕—— โอ! มา^๕ นานา^๕ เอ๊ย ———— ท่าน
ไม่^๕ อยากเห็นหล่อน แต่หล่อนมา^๕ ให้เห็น^๕—— เห็น
ซึกนิก^๕ หล่อนคนเดียวกับท่านที่ผมสามารถ
จะ^๕ พบ วิญญาณ มา^๕ ให้ ท่าน^๕ ดู ท่าน ซิค
ร้ายมาก”

“หมายความว่าอะไร — ซิกาลิ?”
ข้าพเจ้าถาม.

“ท่านไม่รู้หรือ?” เขาตอบ “ผมทำ

ให้^๕ ได้แต่พวกผิวดำ. วิญญาณของพวกผิว
ขาวนั้นผมยัง^๕ คับ^๕ ไม่^๕ ได้”

“ถ้า^๕ นั้น ก็^๕ เล็ก^๕ กัน” ข้าพเจ้าว่า, แล้ว
ก็^๕ ลุก^๕ ขึ้นจะ^๕ เดินไป.

ซิกาลิร้องเรียกให้^๕ กลับ^๕ แล้วบอก^๕ ว่าเขาหา
ได้^๕ รัง^๕ เกียจ^๕ อย่าง^๕ ไດ^๕ ไม่^๕ “ท่าน มะ^๕ คุมะชัน”
ในที่^๕ สุก^๕ เขา^๕ พัก^๕ ชัน “ถ้า^๕ ท่าน^๕ ประ^๕ สง^๕ ค^๕ รัง^๕ ๆ
แล้ว ก็^๕ ยัง^๕ มี^๕ อีก^๕ คน^๕ หนึ่ง^๕ เป็น^๕ ซา^๕ ทิ^๕ ผิว^๕ ขาว^๕ เขา
ยัง^๕ คับ^๕ วิญญาณ^๕ ได้”

“ใครเล่า?” ข้าพเจ้าถามอย่าง
เขย^๕ หน่าย.

“ท่านมะคุมะชัน, ก่อน^๕ ข้าง^๕ จะ^๕ เป็น^๕ ของ
ยาก^๕ มาก^๕ เขา^๕ เป็น^๕ ราช^๕ สัต^๕ ที่^๕ — อ้า! พว^๕ ก^๕ ว่า^๕ นาง
พญา^๕ ราช^๕ สัต^๕ ที่^๕ เล็ก^๕ มี^๕ อำ^๕ น^๕ ราช^๕ ศัก^๕ ติ^๕ น^๕ ก็^๕ อยู่^๕
ไกล^๕ จาก^๕ น^๕ มาก^๕ ผม^๕ ไม่^๕ เคย^๕ เห็น^๕ เลย”

“แล้ว^๕ กัน, ซิกาลิ, ท่าน^๕ เอา^๕ เรื่อง^๕ ที่^๕ ไม่^๕ เคย
เห็น^๕ มา^๕ พว^๕ ก^๕ ก็^๕ ได้” ข้าพเจ้าว่า.

เขาหัว^๕ เราะ “พระ^๕ ของ^๕ ท่าน^๕ ก็^๕ เคย^๕ เอา^๕ ธรรม
ที่^๕ ไม่^๕ เคย^๕ เห็น^๕ เคย^๕ พว^๕ มา^๕ แสง^๕ ให้^๕ ท่าน^๕ พัง^๕ เหมือน
กัน. พระ^๕ เหล่า^๕ นี้^๕ มี^๕ แต่^๕ ความ^๕ รู้^๕ ท่าน^๕ นั้น^๕ ไม่^๕ ใช^๕
หรือ? ผมจะ^๕ ขอ^๕ กะ^๕ ไร^๕ ให้^๕, ท่าน^๕ มะ^๕ คุมะชัน,
ท่าน^๕ จะ^๕ ปร^๕ ลา^๕ ก^๕ ใจ. ผม^๕ รู้^๕ จัก^๕ นาง^๕ พญา^๕ นั้น,
เชอ^๕ ก็^๕ รู้^๕ จัก^๕ ผม, เชอ^๕ อยู่^๕ ใน^๕ โลก^๕ น^๕ ถึง^๕ สอง^๕ พัน^๕ ปี^๕
แล้ว.”

พ.ศ. ๒๔๗

อัสสนาเทวี

“ยังงั้นเทียววี ชิกาลิ?” ข้าพเจ้าถาม
แล้วยิ้มอย่างขัน” เธอ! ว่าไป เธอชื่ออะไร
นะ? ถ้ามีจริงเธอคงจะช่วยฉันได้ ไช้เทียว”

“มีชื่อนั้น,” เธอว่า “ถ้าท่านช่วยเธอ
ก่อน สัญญาว่าเธอจะช่วยท่านอย่างเต็มที่ นั้น
เป็นคำทำนายของผมนั้น ท่านจะต้องพบเธอและ
ได้ช่วยเธอแน่, ท่านมาละมาชื่อนั้น. เราเรียกเธอ
ว่า ‘ควีน’ เพราะเธอสวยอย่างหาที่เปรียบไม่
ได้แล้ว. ความสวยงามของเธอจะมีอายุอยู่
ตราบนานไกลทีเดียว.”

“หมายความว่าเธอไม่ตายหรือ, ชิกาลิ?”

“ผมไม่ได้ว่าอย่างนั้น” เขาตอบ “จริง
ๆ คำว่า ทวด ของ ผม เธอ ก็มีชีวิตอยู่ แล้ว
จริง! ผมไม่ได้เห็นเธอเลย แต่ผมได้สนทนากับ
เธอเสมอในเวลาหลับ หมายความว่าเธอมา
หาผมในความฝัน. เมื่อคนเขอบอกว่าเธอต้อง
การความช่วยเหลือจากท่าน และเธอยินดีจะ
ตอบคำถามท่านด้วยความเต็มใจ”

ข้าพเจ้ารู้สึกเคืองขึ้นมาทันที จึงพูดว่า
“ชิกาลิ, เห็นเป็นของสนุกหรืออย่างไร
จึงมาล้อฉันเล่น? ถ้ามี ‘ควีน’ นั้นจริง ยอ
มาชื่อนั้นอยู่ที่ไหน?”

ชิกาลิ หัวเราะ เขาเอามือเข้าจากอก
ไปผายเกลี้ยงบนพื้น แล้วเขาไม่ ชักเป็นแผ่นที่

อย่างหยาย ๆ แสดงถึงระยะทางที่จะ ต้องไป
ซึ่งข้ามเขา, ภูเขา และ ยัง อันยากลำบากจนถึง
เขาใหญ่ซึ่งเป็นหนทางที่ลึก.

“คุณช, ท่านมาละมาชื่อนั้น.” เขาหันมา
พูด “ท่านต้อง จำไว้. ถ้าล้มเสียก็ แปลว่า
ท่านจะต้องตาย. โอ! ไม่ต้องล่อใจอีก.
ผม จะจารึก ลงกับ หัวใจ ของท่านเอง” ว่า
แล้วเขาก็กำถ่านนั้นใส่หน้าข้าพเจ้า, แล้วท่อง
คาถาพิฆาต. การกระทำครั้งนี้ทำให้ข้าพเจ้า
รู้สึกโกรธ; แต่ก็เสียใจ ด้วยความปลาบใจ
ข้าพเจ้าถามเขาถึงระยะทาง. ชิกาลิตอบว่า

“ท่านต้องลงมือมากครั้ง ในที่สุดเขาพูดว่า “ท่าน
ต้องไป! ผมมีเหตุผลสามข้อ, คือว่าท่านจะ
ได้พบสิ่งที่ ท่านต้อง การ — สิ่งที่ยากที่สุดในชีวิต
ของท่าน! ผมต้องการรู้ความเร่งด่วนเหมือนกัน.
อยากให้ ท่านช่วยถามเธอด้วยว่าผมคิด
จะกำจัดราชวงศ์ศัตรู ของผมนั้นจะสำเร็จหรือไม่.
ข้อสุดท้ายที่ผมกล้าทำให้ ท่านไปก็คือ
ว่าท่านจะไม่ได้รับอันตรายอะไรเลย. เธอผม
เถิด!”

“ชิกาลิ, ทำไมท่านจึงไม่ถามพระนาง
เองเล่าเมื่อพบเธอในความฝัน?”

“การถามเป็นอย่างหนึ่ง, ท่านมาละมาชื่อนั้น,
แต่การตอบเป็นอีกอย่างหนึ่ง!” เขาตอบ

โกกโรหิต

มิกุน

“เธอว่าเธอจะคอยผมไม่ได้ในความฝัน ให้ผมส่งคนไป แต่ต้องเป็นคนผิวขาว ทั้งกำชัยกับว่า ให้ผมทำเครื่องรางกำกับไปด้วย”

ข้าพเจ้าหยุดคิดแล้วขอเครื่องรางจากเขา ชิกาลิควักขึ้นมาจากอกเสื้อ. สิ่งเกิดเป็นงาช้างโตเท่าหัวหมากรุก มีกรงวงซึ่งไขว้กันทางหัวร้วยตลอด เขายื่นผมพาดด้วยกำทองมนตร์ สักครู่ แล้วก็นำให้ข้าพเจ้า.

เครื่องรางนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามันคล้ายของเก๋เล่นมากกว่า แต่น่าแปลก ! ขณะที่ทำเมล็ดทองลงยังผม ข้าพเจ้าต้องสะดุ้งทั้งตัว มีอาการไม่ผิดปกติ ชิกาลิเลย !

“จะวิงหนอย, ท่านมะคุมะชัน, ท่านคิดหรือว่าคนแก่เช่นผมจะทนขอยได้ ?” เขาพูดคล้ายกับรูปปั้นเป็นตัวเองซึ่งทำให้ข้าพเจ้าแปลกใจยิ่ง. เมื่อพิศดูสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นก็รู้สึกว่ามีรอยแกะเป็นรูปชิกาลิ อย่างเหมือนมาก เขาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า รูปปั้นเป็นกำลังของเขาเอง ทั้งกำชัยแล้วกำชัยเล่าว่าให้ข้าพเจ้าผูกติดตัวไว้เสมอ เพราะจะคอยป้องกันภัยอันตรายทางเทวากับตัวเขาได้ไปด้วย. ยิ่งกว่านั้น, ยิ่งกว่านี้ที่ใดเห็นรูปปั้นแล้วจะต้องเกรงกลัวข้าพเจ้าตลอดทาง

ชิกาลิได้บอกข้าพเจ้าว่าจะมีเพื่อนเดินทาง

ไปด้วย; แต่เขากลับให้สิ่งแปลกและน่าขงันมา, ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าเชื่อได้ว่าสิ่งนั้นคือเพื่อนเดินทางของข้าพเจ้า. “ชิกาลิ,” ข้าพเจ้าเอ่ยขึ้น, “นี่คือเพื่อนเดินทางของคุณ ? ผ่าซ ! เล่นอะไรกัน ? เอาไอ้ของน่าเกลียดน่าขงันอะไรมาให้ก็ไม่รู้. ฉันอยากจะได้มันเสียนี้”

“ฮะ ! ท่านมะคุมะชัน —” เขาร้องถึง “อย่าณาท่าน, ถ้าฉันเล่นพรรคนี้, ท่านจะต้องถูกเผาพร้อมกับผม ! ท่านจะต้องตาย วิญญาณของท่านจะได้พบกับเขาเหล่านั้นเร็วกว่าความตึงการมากที่เกี่ยว. จงผูกไว้กับคอเสมอ. จำไว้, ท่านมะคุมะชัน !”

ในตอนที่ข้าพเจ้าจะพยายามกดมันสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเขานั้นมีเหตุวิปริตเกิดขึ้นเสมอ ดังกล่าวแล้ว ในที่สุดชิกาลิก็เรียกคนให้เอากะตักผืนมา. เขายกขึ้นผมแล้วก็คลึงไปมาในมือ และโยนขึ้นไปบนอากาศ. กระตักนั้นตกลงบนกองเก้าอี้. เขาก็ลงแล้วพูดว่า:

“เพื่อนเดินทางของท่านคือ อัมสะโลโปแกส !”

“อัมสะโลโปแกส ? — ฉันเคยได้ยินชื่อมัน !”

“ถูกแล้ว, อัมสเตอร์โลโปแกส ! เปนเจ้าแห่งชาติกานันทขวาน. มีฉายาว่า ‘บุลาเลียว’ หรือผู้ประหาร” หรือนกหัวขวาน” ความกล้าหาญของเขานั้น จะทำให้คุณใจที่สุด.”

สนทนากันอีกสองสามคำ ข้าพเจ้าก็ระลึกถึงชีกาลิกรรณพวักว่า: “ท่านมะคุมาซัน, อย่าลืมว่าเมื่อท่านกลับแล้ว ท่านจะต้องนำคำตอบของพระนางมาให้ผมทราบ. อีกอย่างหนึ่งท่านอย่าได้ทิ้งเครื่องรางนั้เสียเลย. มันใจเถิดว่า จะเป็นสิ่งนำความสวัสดิ์ที่มีชัย มาสู่ท่านอย่างเอนก. ถูกในที่สุด, ท่านที่รัก, สิ่งที่มีผมห่วงอยู่ก็คือ ความรัก ของ ท่าน. จำไว้เสมอ, ท่านมะคุมาซัน, ท่านจงพยายามปลุกตัวให้พ้นจากข่ายกามเทพของพระนาง. ท่านจะหลงรักเธอไม่ได้ มีคนนั้น—ชีวิตของท่าน !”

ข้าพเจ้ารีบย่างเขาไปตามถนน ในขณะ

ที่เห็นตัวเดินออกมาข้างหน้า ชีกาลิกรรณพวักให้กลับมาก่อน, พวักว่า “ผมลืมบอกท่านไป, เมื่อท่านพบกั๊อ อัมสเตอร์โลโปแกสนั้ แล้วจงกล่าวคำต่อไปนี้แก่เขา ‘มีคางสาวตัวหนึ่งซึ่งนอนอยู่รอบกระโจมของ ‘ผู้—เสีย—หนทาง’ ร้องเรียกชื่อ ลุสตาและ โมนาซี. ข้างกายสิทชีกำลังลึบงา เพื่อ จะจับนกหัวขวานให้ ออกจากโพลงไม้ ซึ่งซ่อนอยู่ที่เขาวัวชเมาแทน. ‘ผู้—เสีย—หนทาง’ คิดว่า นกหัวขวาน ควร จะเดินทางไปทางเหนือกับ ‘ผู้ระวิง—ตลอดคืน’^๔ มีคนนั้น จะได้รัยอันตรวย”

“อัมสเตอร์โลโปแกส, เจ้าของขวานอินโกสแกส” ข้าพเจ้าเดินท่องมาตามทาง “บุลาเลียว หรือผู้ประหาร ! เขาจะเป็นเพื่อนเราไปพบ สาวสองพันนี่ !”

๑. ภาษาซูลแปลว่าผู้ประหาร

๒. ภาษาอังกฤษว่า Slaughterer

๓. บุสันขวานของอัมสเตอร์โลโปแกสในรูปจะเห็นมียอดเป็นเหล็กงอแหลมปลาย เมื่อจะจามพันผู้ใดในการต่อสู้ มักจะด้วยจะรอยนัยทางคมแต่เมื่อเหยี่ยงกวาดฟาดฟัน เหตุคณัน จึงได้ฉายาว่า ‘นกหัวขวาน’

๔. เนื่องจากความไม่เข้าใจและความระวิงตัวกันในวลากลางคืน แอลแลนจึงได้ฉายาทั้งนี้.

บทที่ ๒

ไปวิชมาแทน

คืนนั้นข้าพเจ้านอนไม่หลับเลย. ถ้อยคำ
ของซิกาลิได้ก้องอยู่ในหัวใจไม่หาย. ข้าพเจ้า
แทบจะลงมือเขียนเองว่า “คืน” ที่เขา
เล่าให้ฟังนั้นมอญจริง. พอรุ่งเช้าก็ออกไปที่
บ่อน้ำเพื่อจะซักเสื้อผ้าซักเสืบท; แต่ก็ยังไม่วาย
จะเอาใจไปจับจ้องอยู่กับเรื่องราวของ ซิกาลิ
หรือ “ผู้—เผย—หนทาง” นั้น

ข้าพเจ้าปลุกเสื่อออก; แต่เมื่อยังเอนไปถูก
เครื่องกลางเข้าจึงหยิบออกมา. ข้าพเจ้ายัง
รู้สึกอยู่เสมอว่าเป็นของเล่นอย่างโปรยของเด็ก
มากกว่าจะเป็นของวิเศษ. ความเกลียดชัง
ที่มอญแล้วได้ทิวชน. ที่สักข้าพเจ้าคิดจะ
ขว้างลงบ่อเสีย; เพราะรู้สึกละอายใจมากที่
จะผูกคอตายต่อไป,

แต่ — ในทันใดนั้นเอง, ในระหว่างพวง
หญ้าซึ่งติดแอกกันอยู่ทงหน้า, มีเสียง ๆ หนึ่ง
กังขึ้น — เป็นเสียงคล้ายเสียง คำรามและจู่โจม
ของงู. ไม่ช้านักก็มีศรัณูตัวหนึ่งโผล่
ขึ้นมา. ข้าพเจ้าสะดุ้งโหยง. การที่จะ
ขว้างเครื่องกลางนั้นทิ้งก็คงเป็นอันล้มละลาย.
มันเป็นงูชนิดที่อิมแมมมา ขนาดใหญ่ซึ่งมีพิษ

ร้ายแรงที่สุดในหมู่แอฟริกัน.

ข้าพเจ้าโศกไปหยิบบินซึ่งได้วางไว้ข้าง ๆ
ขึ้นมา; แต่มันได้พ่นหัวหายใจไปในพวงหญ้า
เสียแล้ว; ฉะนั้นจึงคงทำอะไรขวาง
สักทีสักทีมันลงบ่อต่อไป. ในขณะที่จะมอญ
ขึ้นนั่นเอง, เจ้างูร้ายก็โผล่หัวขึ้นมาอีก.
คราวนี้เป็นคราวเคราะห์ร้ายของหิน; ข้าพเจ้า
ประหม่นลงเสีย, แล้วถกโกโย่ง. มันพวยลง
บิโก้วปนเกลียว. ที่คอเป็นแผลเหวอะ
ววนซาก.

พอเสียงขึ้นดัง, อันสติผู้ซื่อสัตย์ กังหัน
ตัวมาจากรถ. สำหรับอันสติผู้, ข้าพเจ้า
ไคว่จะบรรยายความเป็นอยู่ของเขาสักเล็กน้อย.
เขาเป็นคนเก่าแก่ คงรู้จักข้าพเจ้า,

เคยร่วมทางผจญภัยด้วยกันนับครั้งไม่ถ้วน.
ครั้งใหญ่ที่สุดนั้น (ครั้งหลังสุดตามทวน)
คือครั้งเทวรูปร่าง, ซึ่งเขาได้ฆ่าช้างกายสิทธิ์
ที่ชื่อ ‘จามา’ เสีย, ยอมเสียชีวิตตนเองอย่าง
องอาจ เขาเป็นคนสัตย์ซื่อ, มีความจงรักใน
ข้าพเจ้าอย่างที่สุด มีชื่อเสียงอยู่บ้างคือ เขา
ออกจะเป็นคนค่อมอยู่เล็กน้อย.

พ.ศ. ๒๔

อัสมาเทวี

เขาวังมาตามข้าพเจ้าว่าเกิดอะไรขึ้น ข้าพเจ้าขอให้เขาบรรยายซึ่งนอนตายอยู่ในพง. สันต์ จึงพูดแล้วว่า:

“โอ! มันเป็นอย่างนี้นะสิคะมันเป็นอย่างร้าย. ผมรู้ว่ามันเป็นเหตุของชีวิต. อ้อ! คุณไปหาเขามาเมื่อวานไม่ใช่หรือครับ?”

ข้าพเจ้าพยักหน้า.

“ชีวิตก็คงโกรธมาก, เพราะคุณฆ่าลูกสมณะเสีย”

“ไม่ใช่, สันต์, ฉันไม่เชื่อ, ถ้าจริงอย่างแถว, ชีวิตก็เสียลูกสมณะตัวไปรักไปตัวหนึ่งเท่านั้น” พวกเราข้าพเจ้าก็หัวเราะ

สายตาของ สันต์ ยังเฝ้ามองข้าพเจ้าที่กำลังพูดอยู่, เขาจะจิกแล้วพูดว่า:

“คุณฆาต (นาย) คุณเอาของสิ่งนั้นมาแต่ไหน? ชีวิตหรือ? โอ! ผมเชื่อ—ผมยังคิดว่าชีวิตก็เสีย. ชีวิตคงทำให้คุณไปทำอะไร, เพราะชีวิตก็ทำทั้งหมดจะต้องนับถือของสิ่งนี้เสมอ คุณฆาต, คุณจะไปไหนหรือ?”

ข้าพเจ้าเล่าให้เขาฟัง, สันต์พยักหน้าแล้วพูดว่า:

“คุณฆาต, คุณต้องรักษาของสิ่งนี้ไว้—เพื่อชีวิตของคุณและของผมห่วง.”

“สันต์! แก่นยาใหญ่เสียแล้ว. ไปไหนก็ไปเถอะ!” ข้าพเจ้าหันไปไล่เขา สันต์จึงกำชับให้ข้าพเจ้ารักษามันไว้ ให้มันได้เกิดออกไป; แต่ข้าพเจ้าบอกไว้ไว้, เขาก็ไปแอบอยู่ใกล้ ๆ ที่หนึ่งเป็นแน่, เพราะกลัวข้าพเจ้าจะขวางกั้นเสีย.

แท้จริง, ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามันอยู่คนเดียวมาก; เพราะถ้าหากว่าข้าพเจ้าได้โยนสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นลงบ่อเสียแล้ว, ก็เชื่อว่าคงจะไม่เป็นแอลแลน คอเวเตอร์แมน มันจึงเป็นการผจญภัยอันสุดสยดสยอง — สุกแปลกปลากันให้ท่านฟังได้

ข้าพเจ้าไม่ประสงค์ที่จะไปสำนักงานของพลเรือนเลยเพราะรู้สึกว่าการพูดของชีวิตก็หาหลักอันใดมิได้ ทั้งไม่ยากกว่าหาว่าเป็นมนุษย์ที่นับถือถ้อยคำของชายผู้ทำเป็นประมาด. ข้าพเจ้าเลิกความคิดที่จะไปพบอิมสเตอร์โลปแอนด์. ยิ่งใจมุ่งไป เคอร์แชน และ นาคัลก็เกี่ยวข้อง.

“สันต์ ฉันเลิกความคิดเสียแล้ว” ข้าพเจ้าบอกเขา “เราข้ามนี้ดีกว่านาคัลเจ็ก. ชีวิตก็คงเหลวมากกว่า”

“อ้าว” สันต์ทวน “ก็เหมือนกันครับ”

จนออกเดินทางเสียคืนนั้นก็แล้วกัน”

โกกโรหิต

มิกุน

ข้าพเจ้าสิ้นศรัทธา แล้วบอกว่าอยาก จะไป
ในเช้าวันรุ่งขึ้น. ฮันส์หัวเราะ แล้วเตือนว่า
“คุณยาย, ความไม่เที่ยงยังมีอยู่ในโลกนา
คุณนา, คุณอาจะไปไม่ได้อีก!”

จริง ของฮันส์! คือนั้นพระพิรุณเทลง
มาทำให้ใหญ่ และตกหามรุ่งหามค่ำอยู่สามวัน
ที่ลุ่มทุกแห่งของไคยอนา. น้ำในลำน้ำเออชุน
ท่วมคั่ง และไหล บ่าเซียว กราก อยู่หลาย สัปดาห์.
เมื่อเป็นเช่นนั้นการออกเดินทางไคยอนา
คัลของข้าพเจ้าก็เป็นอันล้มละลาย

ข้าพเจ้าจำใจเปลี่ยนทางเดินไปทางใต้ ซึ่ง
เป็นทางไคยอนาแทน ต้องบุกป่าฝ่าทุ่งลุ่มอัน
เฉอะแฉะ และไปอย่างแสนลำบาก. ไคยอนาเปลี่ยน
จากพวกแคฟเฟอร์ครึ่งหนึ่ง การเดินทางได้
ดำเนินไปโดยไคยอนา. คราวนั้นเย็นวันหนึ่ง
ขณะที่พระอาทิตย์จะตกดิน ก็ถึงเขาลูกหนึ่ง
มีลักษณะแปลก แลคคล้าย รูปคนนั่ง กอดเข้า
ข้าพเจ้าหันไปถามฮันส์ ได้ความ ว่าคือวิซมา
แทน — สถานที่ซึ่ง ข้าพเจ้าไม่ได้อิงใจ มาเลย

ฮันส์เล่าว่า “นักรบ, อัมสเตอร์ดัมแกลส
เคยมาล่าสัตว์เสมอ. ยอกเขา นั้นเป็น ที่ฝัง
กระดูกของนาคา แม่กอกพลับพลึง ซึ่งเป็นที่
รักของอัมสเตอร์ดัมแกลส”

“ฟังเสียแล้ว, ฮันส์” ข้าพเจ้ากล่าวแล้ว
หัวเราะ “เรื่องมันไม่น่าจะมีได้เลย. เออ!
อัมสเตอร์ดัมแกลสผู้น้อยที่ไหนเล่า?”

“ทราบนั้นแหละคือเมืองของเขา,” ฮันส์
ตอบ “เขาเป็นคนร้ายและกล้าหาญหาที่สุด
มิได้ ซาคาเอง ก็เกรงเขา คิงดาน นั้นไม่ใช่
ตายเพราะมือเขาเองหรือ? โอ! นั่นแน่!
คุณขอรับ! พวกเขาวังมาโน่นแน่.” พวก
แล้วฮันส์ก็ขมื่อให้ดูชายผิวดำ รูปร่างสูงใหญ่
สามคน ซึ่งวิ่งตรงเข้ามาทางเราโดยเร็ว ทัน
ทีนั้นฮันส์ก็ผลุนหายเข้าไปในรถ

ข้าพเจ้ายิ่งนั่งอยู่ที่เดิม; เพราะยังไว้ใจ
ฮันส์ไว้พิลอยู่ คนผิวดำทั้งสามก็ขอวานว่าเข้า
มาหยุดอยู่ห่างจากข้าพเจ้าราว ๖ ฟุต ข้าพ
เจ้าส่ายวาง ขารมดงเฉื่อยหยิบ กล้องมา จดสับ
ซ้ำ ๆ ครั้นแล้วแสวงทศฉายตาขึ้นตรวจทุก
ทางเขาอย่างสง่าผ่าเผย

มนุษย์ ผิวดำทั้งสามคนนั้น. ข้าพเจ้า
แสวงหยิบหนึ่งลือก็ฉวยพินข้อออกมาจากกระเป๋
แล้วเริ่มอ่านดัง ๆ ความว่าดังนี้—

๑ แต่โอ! อะไรเล่า

ขณะแลตะลึงลาน
มีดพร้ากระทำขวาน
อวิถือกระหือเหิม

๑ ข้าปราศจากหวัง จะประทัชชีว์เดิม

ถ้อยคำในนั้นทำให้ คนทั้งสามมองตากัน
ด้วยความปลาบใจ ในที่สุด คนกลาง ก็เอ่ย
ขึ้นว่า:

“สุตยาบอ หรือ, คุณขาว ?”

“เจ้าผิดว่า, ไม่ใช่ช็อก” ข้าพเจ้าตอบ
“เราตาสั้นเล็กน้อยเท่านั้น” อย่างไรก็ตาม
เด็ก, คำตอบของข้าพเจ้าทำให้คนแปลกหน้า
ทั้งสามถอยหลังไปสองสามก้าว.

ในที่สุดข้าพเจ้าก็อ่านดังต่อไปนี้:—

เช่นศัลยะแพทย์เสริม
พจนานุกรมประสานสม

๑ ชีวิตจะปลิดจาก

มละโลกประลัยจอม
ทงนพิหลดกลม

ลูพินาสสลายลาญ ๒—

ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็ขัดหนังสือเสีย, พลาง
พูดว่า:

“แก หลงทาง มาหรือ ? ออกอาหาร มา
กระมัง คุณมณิก. เสียใจ ที่เนื้อ หมกเสีย
แล้ว แต่พอจะจัดหาอะไรกลั้วท้องให้ ได้บ้าง
หรือ.”

“อู !” เจ้าคนนั้นร้อง “เขาเรียก

เราว่าคน หลงทาง, ปลาบโวย ! เขาไม่ยักก็ง
มีอำนาจใหญ่โตเทียว”

“เออ, เรามีอำนาจจริงของเจ้า !” ข้า
พเจ้าตอบ “เราอาจจะบ้าได้, ถ้าแกขึ้นยุ่ง
เกินไป. ใจ ! แกอย่าอะไรก็บอกมา ?”

“ข้าเป็นทนต์มาแต่พ่อเจ้าอัมสะ โลโยแกส”

เจ้าคนนั้นพูด “ขอค่าเดินทางให้ข้า ก่อน
ที่สุเจ้าจะไป”

“นายแกไม่ใช่ ชีต้วโย, กษัตริย์ชูล
นี่โวย” ข้าพเจ้าว่า.

“อู ! พ่อเจ้านั่งอิน โกลัส แกส เป็น พ่อ
เมืองอยู่นี่, ใจ โวยเถอะคนขาว !”

“งั้นหรือ ?” ข้าพเจ้าสวนขึ้น “งั้นไป—
บอกเขาเถิดว่า เราจะมาขึ้น หรือ ผู้ระวัง
ตลอด—คน’ มีข่าวสารมาถึง. ในเวลาพ่วงั้น,
ให้เขาจัดคนมารับ. เราจะเข้าไปหา !”

“ฟัง, เพื่อน” เจ้าคนนั้นว่า “นั่นคือ
มะคุม่าขึ้น. ไม่ใช่ใครแน่, พวกแล้วก็ยก
ขวานขึ้น ทำท่าเคาะพ. เขาเรียก ข้าพเจ้าว่า
“พ่อขุน” และชื่อ เพราะ ๆ อีก หลายชื่อ
แล้วก็หันหลังวิ่งไปโดยเร็ว.

ข้าพเจ้ารอเวลาอยู่อย่างใจเย็น. วันพรุ่ง
นี้ข้าพเจ้าก็จะได้เผชิญหน้า กับอัมสะ โลโยแกส
—บอกกับกษัตริย์ชูลแล้ว !

บทที่ ๓

อัมสเตอร์ดัม

เวลาอัน นำ เชื้อหน่ายไค่ผ่าน พันไป แล้ว.
 ยศคนทองฟ้า เบิกขาด้วย แสง อาทิตย ในตอน
 เช้ารุ่งอรุณ. พวกผิวก่ำไค่ออกมาหน้าข้าพเจ้า
 ไปยังเมืองตามสัญญา. พอลงเนินอันขรุขระ
 ก็แลเห็นที่รายเป็นแอ่งคล้ายกันกระทะ; มีวิว
 ควบและเล็มหญ้าอยู่เป็นฝูง ๆ. เราเดินทาง
 ต่อไปอีก สองสามไมล์ ถึงถึง ลานน้ำเล็ก ซึ่งไหล
 คดเคี้ยวไปมา, ล้อมรอบเมืองที่สามด้าน.
 ทางด้านที่สี่มีกำแพงก่อสูง, สังเกตดูภูมิฐาน
 ของเมืองชาวชุลินเข้มแข็งมาก.

เราใช้ วิวที่พวกนั้นมารบขี่ข้ามน้ำไปสู่อีก
 ฝั่งหนึ่งไค่ โดยสวัสดิภาพ. พวกทหารยาม
 ถิ่นขวาน เป็น ชาวชุน นำเราไปยัง ลาน ดินใหญ่
 กลางเมืองอีกต่อหนึ่ง.

ตระหนี่เหล่า นักรบผิวก่ำ ยืนแถวล้อมรอบ
 หมี่ขาน. อีกพวกหนึ่งกระ โศกโศกเค้นพร้อม
 ทั้งเปล่งเสียง ไห่ร้องไม่ขาดปาก. ตรงหน้า
 กระท่อมหลังใหญ่ มีฝูงคนชุมนุมกันอยู่เป็น
 กลุ่ม. ชายผิวก่ำ รูปร่าง สูงใหญ่ คนหนึ่ง
 แต่งตัวเป็นนักรบยืนอยู่หน้าไม้กลางหมู่คนนั้น
 ที่หน้าคอกมีขวานใหญ่ ค้ำหมักด้วยหนังช้างน้ำ

พาดอยู่เล่มหนึ่ง.

อันสัออกจะตื่นเต้นมากกว่า ข้าพเจ้าขณะ
 ที่ถูกนำเดินเข้าไป. ข้าพเจ้าเชื่อว่าชาวนั้น
 คงเป็น อัมสเตอร์ดัม เพราะท่าทาง อันสง่า
 ผ่าเผย ของเขาอย่างชัดอยู่แล้ว. หน้าเขาคุดา
 คม คล้ายคิงกาน ซึ่งวายชนม์ไปแล้วมาก.

เขาจึงมองที่ข้าพเจ้าแล้วก็ร้องว่า:—

“เฮ้ ! นักรบคนขาวผู้จะมาชิงตำแหน่ง
 ยศแห่ง ตูซ่า ? ร่างสูง ยางนั้น, พ่อแยก
 เมืองเอ๋ย.”

“ไม่ใช่เช่นนั้น, พ่อขุนทมิฬ” ข้าพ
 เจ้าลั่นวาจาตอบเขามาไค่ สะทกสะท้านประการ
 ไค่ “เราคือมะคุมะซันหรือ ‘ผู้ระวัง-ตลอด
 -คน’ โอ ! อัมสเตอร์ดัม ! เราไปตาม
 ประสงค์แล้ว. มะคุมะซัน มาเยี่ยม อัมสเตอร์
 ดัมแล้วด้วย มะคุมะซันผู้ มีนามกระเดื่องก่อน
 สุนัก ”

ขุนทมิฬได้ ฟัง แล้วก็ยกตัว ขึ้น จากม้านั่ง
 ยก ขวาน ขึ้นสูง เป็น เชิง แสดคง ความ เคารพ,
 พลังพูดว่า:—

“โอ ! มะคุมะซัน—มะคุมะซันหรือ ?

พ.ศ. ๒๔๗

อัสตินาเทวี

ข้าชออันรับท่านด้วยความยินดีนัก. ข้าเคย
ไต่ถามชื่อเสียงของท่านมานานมาแล้ว, ให้
รู้สึกรู้ว่าเป็นผู้ นำพวยพวยปราสัยด้วยเสียงกระไร.
ข้าได้ฟังเขาเล่าว่า ท่าน ชนระ ยาง กุ ด้วย
เกียรติยศ แม้ ว่าเจ้าสะทโค จะเข้ามาในเสีย
ก่อน. เหล่านักรบของท่านล้วนแต่ด้วยง จะ
หยิ่งความองอาจมิได้! ท่านได้ยอมสละผอง
วิหกร้อยเพื่อเป็น ข้าหนึ่ง แด่ไชชา และพวก
อามานกระเวน ผู้ช่วยท่านรบ. น้ำใจท่าน
โอ้อวดยิ่งนัก, ท่านมะคมะชัน. เมื่อครั้ง
พินคา, ข้ายังจำได้, ท่านนำพลตีลวานา
เข้าสู่ค่ายอัสต, กระทำให้ โพรพลของชัต
วาโยแหลกลาญต่อไม่คิด. อนิจจา! มะค
มาชัน, ข้าเหนื่อยใจที่ครั้งนั้นเจ้าไม่สามารถ
จะบอกกันไต่สนเข้าสมรภูมิตัวได้, เพราะ
ข้าเกลียดชังเล็ดพวก เซงชานกาโคนา. โน.
โอ! ข้าไต่ถามเรื่องราวอันองอาจสมชาติชาติ
ชายของตัวท่านมากมายเหลือจะจดจำ. ข้า
ต้อนรับท่าน, พ่อวีระชน, สามารถจะกำจัด
ศัตรูได้ ด้วย อูยาบ อันแหลมคม — ท่านผู้เป็น
เกลอแห่งพวกข้า!”

“ขอบใจแล้ว” ข้าพเจ้าว่า “แต่แกพูด
ว่าเรารู้กันมิใช่หรือ? บัดนี้ตัวเรารู้พร้อมแล้ว
นี่, อัมสะ โลโยแกส!”

ชนทมิฬหัวเราะก๊ิง, ทอว่า

“เช่นนั้นหรือ, มะคมะชัน. ท่าน อาจ
จะสู้เราได้ตามประเพณีเพื่อ ซึ่งตำแหน่ง บัดนี้.
แต่ข้า ก็คิดว่า บทบัญญัติ ดั้งเดิมก่อนสมัยมี
มาก. กระนั้นแหละ, เมื่อท่าน จะ เต็มใจ
ด้วยแล้ว, มันก็ จะเป็นการ ร่ายกาย สำหรับ
ท่านมากไปกระมัง?”

ภายหลังที่เขาหัวเราะอย่างหัว ๆ, ข้าพ
เจ้าก็ตอบว่า การ ต่อสู้ เพื่อซึ่ง ตำแหน่ง บัดนี้
เขาเข้าใจนั้น. แม้จะเป็นการยุติธรรมโดยใช้
บันต้อบน หรือ ขวาน ต่อ ขวาน ก็ดี ก็หาเป็น
เครื่อง เชิดชว เกียรติยศ อันใดไม่. รังแต่จะ
เสียสามัคคีซึ่งกัน และกัน เปล่า ๆ ความ สงบ
ย่อมมีค่ากว่าสิ่งทั้งปวง.

ครั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ ชุตกาย ลงนั่ง ข้าง ๆ
อัมสะ โลโยแกส, รับผิดชอบต่อพิชิตของชาวทมิฬ
ซึ่งกำลังเริ่มขึ้น

พวกนักรบ ผิดคำต่างก็ หันไปตะ โจน ร้อง
เรียก ให้ ผู้ ที่จะเข้า แข่งขัน เพื่อแย่ง ตำแหน่ง
หัวหน้าก็อัมสะ โลโยแกสเข้ามาในวง, แต่
หามิได้ โดแหลมหน้าออกมาไม่. ทันใดนั้น
อัมสะ โลโยแกสก็ลุกขึ้นยืน มือขวาแกว่ง
อิน โกลัส รอย ศีรษะ แล้วร้อง ประ กาศ ว่า
ตำแหน่ง บัดนี้ใน บัดนี้ ไปนั้นตกเป็นของเขา.

จากนั้นสักครู่หนึ่ง ก็มีหญิงสาวผิวดำคนหนึ่งแหวกคนเข้ามาในวง หล่อนแต่งกายงามกว่าหญิงสามัญ ดวงหน้าขาว แลดูคล้ายจะเป็นศรีเฝ้าของชาวทมิฬ.

“คุณข้าชื่อโมนาซี” หล่อนร้องประกาศ “บัดนี้ข้ามีสติพอแล้ว ข้าจะ ต้องได้เป็นภริยาแห่งพ่ออัมสเตอร์ โลโยเกส นะพ่อยอชัวิตของโมนาซีเอ๋ย”

“ข้ารู้ดีแล้วว่า, โมนาซี” ขุนทมิฬคำรามด้วยความไม่พอใจ

“แต่ตัวท่านหากระด้างขี้โม” โมนาซีกล่าวต่อไป “ท่านทั้งข้าพเจ้าเหมือนกันทั้งซิริตาเมื่อ ครั้ง ท่าน หลง นาคา มารร้ายนั้น โอ! พ่ออัมสเตอร์ โลโยเกส, ข้าพเจ้าติดตามมาเพื่อท่านออก”

อัมสเตอร์ โลโยเกส มีสีหน้าแดงก่ำ ความโกรธ โมนาซีจึงกล่าวต่อไปว่า “โอ! พ่ออัมสเตอร์ โลโยเกส, จงทำงานนั้นเสียและรับข้าเป็นภริยาต่อไปเถิด”

อัมสเตอร์ โลโยเกสคำรามแล้วพูดว่า “โมนาซี, อย่าโอ้อวดความดีไปเลย ข้ารักรูปร่างและน้ำใจงามมากกว่าเจ้า. จงกลับไปให้พ้นตาข้าเถิด”

โมนาซี แสดงท่าทางโกรธแค้น แล้วก็

แหวกคนออกไปตามคำปสาธิตของขุนทมิฬ.

ในที่ที่อัมสเตอร์ โลโยเกส ก็หันมาทางข้าพเจ้าแล้วพูดว่า: “ มะกุมาซัน, ท่านมีภริยาแล้วหรือ ? ”

ข้าพเจ้าพยักหน้า “ หล่อนตายเสียแล้วอัมสเตอร์ โลโยเกส ”

“ของข้าก็เหมือนกัน” เขาคอยเคี่ยวๆ.

ข้าพเจ้ากลับไปนอนพักที่กระท่อมซึ่งสหายผิวดำจัดให้ จนกระทั่งเย็น. พอถึงอาหารเสร็จ ทมิฬคนหนึ่งก็มาตาม บอกว่าอัมสเตอร์ โลโยเกสใคร่จะพบด้วย.

ข้าพเจ้ารีบตรงไปยังกระท่อมใหญ่ของเขา ผ่านทหารยามสองคนเข้าไปข้างใน. ณ ที่นั้นก็พบอัมสเตอร์ โลโยเกส นั่งคอย อยู่บน ม้าเล็กเรียบร้อยแล้ว.

เขาร้องเชิญให้ข้าพเจ้านั่ง, เมื่อสนทนากันสองสามคำแล้วเขาถามว่า:

“ท่าน มะกุมาซัน, ท่าน มาเยี่ยมข้า, ท่านมีความประสงค์อันใดหรือ ? ”

“ฉันไม่ได้ตั้งใจเช่นนั้นออก อัมสเตอร์ โลโยเกส” ข้าพเจ้าตอบ “แท้จริง, ถ้าไม่ใช่เพราะฝนตกนี้ท่วมแล้วฉันก็คงจะไม่ได้มา ฉันมีข่าวมาแต่ซิริกา,”

“โอ! ข้าได้ยินชื่อมานานแล้ว, ข่าว

พ.ศ. ๒๔๖

อัสมาเทวี

อันโตหรือ ท่านมะคุมะซัน ?”

“บลาลือว, ฉันทะจะกล่าวให้ฟัง ตามที่
จำได้” แล้วข้าพเจ้าก็เริ่ม กล่าว คำพูดของ
ซิกาลิซ้า ๆ เป็น ตอน ๆ เพื่อให้เขาฟัง ฉันทะ
อัมสะ โลโปแกส ตะแคงหูฟัง อย่างเอาใจใส่.

พอข้าพเจ้ากล่าวจบ เขาก็ขอร้องให้ทวนอีก
เทียวหนึ่ง.

“โอ ! ลุสตา โอ ! โมนาชิ” ในที่
สุดเขาร้องขึ้น “ท่านรู้ จักซื้อคนทั้งสองนี้ ?
อ้อ ! ถูกละ, เมื่อคนงานนั้นมันพล่ามให้ ท่าน
แล้ว. ท่าน มะคุมะซัน, สิ่งไร ที่ข้าส่งสยนั้น
เป็นจริง หมคทุก อย่าง. ข้าถูกทรยศ-ทรยศ
อย่างร้ายกาจ”

“ฉันทะไม่เข้าใจ, อัมสะ โลโปแกส !” ข้า
พเจ้าว่า

“เดี๋ยวก่อน, ท่านเล่าต่อไปเถอะ, ข้า
อยากฟัง. แล้วซิกาลิว่ายังไร ?”

ข้าพเจ้าเล่าให้ฟังว่าซิกาลิแนะนำให้ข้า
พเจ้ามาชวนเขาร่วมทางไปยังนครโคร์ เพื่อ
พบนางพญาผัวขาวซึ่งจะเป็นผู้วินิจฉัยของ
หญิงผู้หนึ่งมาให้ ข้าพเจ้าเห็น.

อัมสะ โลโปแกสตรองอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็พูด
ว่า: “ซิกาลิค้นนซ้านยัดอ๊อ แต่—ท่าน

มะคุมะซัน, ท่านมีเครื่องหมาย อันโต มาบ้าง
หรือเปล่า ?”

ข้าพเจ้าตอบว่า “อัมสะ โลโปแกส,
ฉันทะสามารถ จะให้ดูได้ แต่ หน้าที่ลยกว่าน สัก
หน่อยเถอะ.”

ชนทมิฬก็เดินออกไปตรวจดูนอกประตู แล้ว
ก็กลับเข้ามา เขายกม้านั่งเข้าไปในห้องชั้น

ใน แล้วบอกว่าไม่มีใครลอบอยู่ได้แล้ว.

ข้าพเจ้าแกะกระดุมเสื้อออก เผยให้เห็น
แท่งงา สลักเป็น รูปซิกาลิ ซึ่ง แฉวน อยู่ ที่ คอ
อัมสะ โลโปแกสจึงมองเขม็ง สักครู่ก็ลุกขึ้น
ยืน มือยกขวานขึ้น คำนย แล้วพึมพำว่า
“มะโคสึ !”

ในที่สุด ข้าพเจ้าพูด ขึ้นว่า: “อย่างไร,
อัมสะ โลโปแกส, พอใจ หรือยัง ? ซิกาลิ
ต้อง การให้ แก่ เดินทางไป กับฉันทะ จะตกลง
ไหม ?”

อัมสะ โลโปแกส เท้า ขวาน ก้มหน้า ตรอง
สักครู่ คอยว่า “ท่านมะคุมะซัน, ข้าเชื่อ
ถ้อยคำของท่าน แล้ว ทั้งหมด เมื่อ เป็นความ
ประสงค์ของซิกาลิข้าก็จะไป”

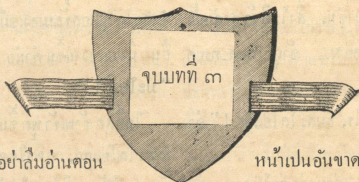
“อา ! อัมสะ โลโปแกส ฉันทะขอยใ
แกลอย่างไรคั้นะ !” พูดแล้วข้าพเจ้าก็ยกหน้า

มองเขา

โลกนั้น

“ท่านเอ๊ย” นายชวลัย^{ชวลัย} “ท่าน จากนี้เรากำลังสนทนากันถึงเรื่องระยะทางที่จะไปอีกสองสามคำ ข้าพเจ้ารู้สึกขบขันใจ มีความประสงค์ต้องทักว่า, ท่านต้องการจะแต่งงาคักก็สิทธิ์ของข้าพเจ้าไม่มีหลายเลย. คั้น พยวิญญาณที่ท่านรัก. ข้าก็เหมือนกัน. ข้า นั้นจิตต์ ใจ ของ ข้าพเจ้าก็ไป พระวงอยู่ กับนาง ยากจะเห็นเมฆที่รักของข้านี้. เขาตายจาก พญาผิวขาว ซึ่งมีอายุกว่าสองพันปี กว่าข้าไปมานานแล้ว, ท่านมะคุมะชัน. ข้า หลับก็ก่อนรุ่ง! ขอม สวรรภาพ ว่าข้ารักเขามากกว่า ใครใน

๑๓๔. จงอย่าทำใจของท่านให้เป่นโจร คือเป่นที่ ออ อยู่แห่งทุจริต จงทำใจให้ เป่นสโมสรแห่งสุจริต.

ของ ผ. ก. พิชยญาติ

๑๑๑ คตะล่อนบุตร

๑๑๑

๑๑๑ ของอัตวิสัย

๑๑๑ อินทร วิเชียร ฉันท

๑๑๑ โอ้อกกรณงาม
วันทกตลทหมอง

๑๑๑ ท่อนตริก ระลึกอาคม
๑๑๑ ลมคนและลมกาย

๑๑๑ มันแต่จะฝากไว้
๑๑๑ มุ่งให้สำเร็จกล
๑๑๑ ึ่งเวียนและเพียรเฝ้า

๑๑๑ เหตุหากประสงคัม
๑๑๑ ยอมคนและคนให้
๑๑๑ ทนทุกเขาคดกวัน

๑๑๑ หน่มนกกอกบุตร
๑๑๑ แห่งชายชรา

๑๑๑ ความทนก็ขอทาน
๑๑๑ ชีพให้ดำรงอยู่

๑๑๑ เมื่อยตรลระเมอหลง
๑๑๑ ฆ่าจึงจำนงหมาย

๑๑๑ ชณะยามลิ้นที่ครอง
๑๑๑ อุดเพียงจะทำลาย

๑๑๑ กลชาคิณะระกลหมาย
๑๑๑ บมิเจียมแสงยมคน

๑๑๑ มนะใครจะชวยชวน
๑๑๑ ขระไค้สทวกก็

๑๑๑ อรเขาวนาร
๑๑๑ ปฏิพัทผลพันซ์

๑๑๑ ฌิวะใช้ ฌลิ่งอัน
๑๑๑ ก็มีหมายจะหน่ายหนี

๑๑๑ บียสทสวาทก็
๑๑๑ มนะเออและเ็นก

๑๑๑ และสมาณผะกังช
๑๑๑ ณะเพาะเลียงประทั้งกาย

๑๑๑ และพระวงระวัณาย
๑๑๑ คคิแจ้งแสดงความ

“อ้า! พ่อละขอพักตร์
 พ่อผู้พยายาม
 หวังเพื่อระไไ ฟง
 เหตุพ่อมิอาจหา
 บัคนพระอินเจ้า
 เรืองรักสมัคใคร
 ลูกเอ๋ยมิควรไผ่
 คัวยเรวคัวยปราณ
 จงเจียมเสงี่ยมคักก็
 เร่งตรวกล้านกตน
 อันเราตระกูลดา
 ไช้ลูกมิควร, คง
 รักตนสงวนตน
 เชื้อพ่อเถระลูกยา
 อันเพชรและลูกปัก
 ลูกปักสิเลวทราม
 เพชรนนกคือนาย
 ลูกพ่อก็ควรแปร
 ทนงเจ้าก็เพียงหมู
 หยวก, ร้า และอาหาว
 ไม่ควรระของอา
 หากลูกฉวีหวังก็
 อย่าหลงทะนงตน
 อันสัหวาไซ้

ศิริลักษณ์เจริญงาม
 ทนเจ้า ณเยาวมา
 ชณะชงฉวีชรา
 ชนะไค้กลอกไป
 อรเรารวมใน
 บัคแจ่งประจักษ์การณ
 มนะ ไคร้ทะเยอทะยาน
 ก็เสมอตระกูลจน
 ะวิวิกรมเป็นผล
 เถอะนะลูกมิควรหลง
 ก็และกามีไช้หงส์
 ะฉวิล และนินทา
 ก็เพราะคนสียินดา
 ยมิควรระลวงลาม
 คติชัคแดกงความ
 ตูเราฉะนั้นแล
 และ โฉนจะเยแสด
 คำวิหิรักสลายลาญ
 นิชอยู่คัวยปราณ
 ฉะเพาะเสพยเสมอมี
 มนะมาทจะเทียมสัห
 ก็ระมีคัวยวังภัย
 ชณะเจ้าคะนองใจ
 สรรคักก็กัเพยพุน

พ.ศ. ๒๔

ทุกตะดอนบุตรี

หนึ่งจันทรฉวันเพ็ญ
เจ้าเหมื่อนกระต่ายขุน
เห็นใหม่กระต่ายหลง
เพลิงมจระสมจันทร
ไซว่าระสมทวัง
ไอ้อกกระต่ายค่อน
เหตุน้และหนอยุทธ
ควรเจ้าระหน่งเหนียว

คำพ้อพะนอสน
ควยหวังพยายาม

เชิญเจ้าตระหนกจิตร
ปลกเปลื้องสินเหล็ก

แต่นั้นจะพลันมี

เสริมโตคติ สมบุรณ์

จงเจียมเสียมกาย

เพียงส่วนเสมอฐาน

พิศเค่นจรัสรุญ

ยลเปรี้ยวก็ปานกัน

มนะม่ง จะไผ่ผ่น

ยมิเป็นจะกินนอน

กจะตังกระต่ายอน

กลยุทธฉนั้นเทียว

ขยัสสวาทเดียว

มนะตริก ระลึกตาม

อรออ่อนครุณงาม

ศุภผลภิโยยง

และพินิจพิจารณาปลง

สละหายกระจ่ายสูญ

ศุภศิวราศุขย์

ลประสพเกษมสถานต์

มนะหมายดำรงปราณ

ฉะเพาะชาติตระกูลเทอญ” ๓

นิทานขบถของอินเตีย บรรณนิเวศ

พิชิตพระนางสาวตรี

ความนำ

พระนางสาวตรีไม่ใช่ขุน พระเจ้าเมืองก็ อย่างเดิม คือได้เป็นราชินี และ ในที่สุด
หนึ่งองค์ใด และทั้งไม่ได้อภัยมาจาก เมื่อเสด็จละ โลกนี้ไปแล้ว ก็ได้เสวยสุขใน
พระเป็นเจ้าด้วย การที่มียุบถของพระองค์ เมืองแมน. พวกผู้หญิงของพระองค์ ยลละครั้ง
ก็เป็นด้วยเหตุที่พระองค์ทรงไว้ ซึ่งคุณธรรมอัน และทำพิธีสักการบูชาตลอดเวลา ๑๕ ปี พิธีที่
ประเสริฐ วันเคารพพระนางสาวตรีทุกใน ทำกันนั้นคือ นำหม้อดินไปวางไว้ โคนต้นไม้
วันแรม ๑๕ ค่ำเดือนพฤษภาคม มหาภารต ไทโร ซึ่งเชื่อกันว่า พระนางสาวตรีโปรด
กล่าวว่า พระองค์เป็นผู้ทรง โคม เป็นที่ พึง คา การกระทำเช่นนั้นนี้ หญิงที่สามแล้วจึงจะ
กำเนิดในวงศ์กษัตริย์ แต่สมัคร ทนครอง ทำพิธีนี้ และถ้าทำเป็นการสำเร็จ ผลจะ
พระชนม์อยู่ในป่าชัฏได้อย่าง ก็ ต่อมาฐานะ ได้รบคือ จะไม่ต้องจากผัวเลย เช่นเดียวกับ
แห่ง การครอง พระ ชนม์ ของ พระองค์ คั่น คง พระนางสาวตรี

นิยาย

ชุดมาจากมัจจุราช

พระราชวชิรวิทย์แห่งกรุงอชชชีน สืบสาย
มาจากสุริยวงศ์ ทวีปสมบัติของพระองค์

เอนกอนันต์ แต่กระนั้นท้าวชอกกีมทรงสำราญ
พระ กาย สบาย พระ หลุ่ย ค้วย เหตุ ที่ ไร
รัชทายาท สืบสันตติวงศ์ พระองค์ มพระ

มหิธร่วมสุขสำราญนานนึ่งถึงสยบ ก็มี ได้พระ

โอรสสมพระราชประสงค์ ค้วยเหตุนี้พระองค์

จึงทรงทำพิธี บูเทธรักษ์ พลักรรมบวงสรวง

อ้อนวอนพระเป็นเจ้าทั้งหลาย ทรงมุ่งหมาย

ขอพระราชโอรสหรือพระราชธิดา ในที่สุด

ก็ดูเหมือนว่า พระผู้เป็นเจ้าได้ ทรงฟัง คำ

อ้อนวอนและอดสงสารไม่ได้ เพราะต่อไปไม่

นานก็ปรากฏว่าพระราชโอรสทรงพระครรภ์ ครั้น

ถึงวันศุกร์ถูกยกประสูติพระราชธิดาอันงามเล็ก

เป็นที่พิงดา พระราชาพระทานพระนามว่า

สาวิตรี เมื่อพระราชกุมารีทรงเจริญ

พระชนม์พรรษา บ่มเป็นที่สิ้นหาซึ่งแห่ง

พระราชธิดาได้ รับความพิทักษ์รักษาอบรมฝึก

หัดอย่างประณีตแก่ชกตียสกุลชาติ ท่อนไปถึง

คราวที่ พระราชธิดา ทรงประสูติ ให้ พระนาง

สาวิตรี มี คู่ครอง แต่ พระองค์ ไม่ ทรงมอง

เห็นว่า จะมี หนูน้อย ที่ เหน สมควรเคียงคู่กับ

พระราชธิดาได้ จึงพระราชทานพระอนุญาต

ให้ พระนาง สาวิตรี ถีรสิทธิ์ที่จะ เทว เลือกคู่

ครอง ได้ ตามพระทัยสมัครนิม พระราชธิดา

จึง เสก ใจ กรม พนจร ไป ตาม ใจ หัก ตาม

อริยัญญาศรมต่าง ๆ ละเพาะภัยพินังงาน

เคียงข้างรับใช้ของพระองค์เท่านั้น

ในระหว่างการเที่ยวประพาส ของพระ นาง

สาวิตรี พระนาง ได้ ประสพบุรุษหนุ่มผู้ มี

สมบุรณลักษณะดีทั้ง ซึ่งเข้าพระทัยว่าเป็น

โอรสพระญาติ พอพระนางสาวิตรีทรงเห็น

เข้าเท่านั้น ก็พลันรู้สึกว่าพระทัยเต็มเปี่ยม

ไปด้วย ความ ปฏิพัทธ์ เสีย แล้ว ยาก ที่ จะ ปลีก

สละ ได้ ส่วน บุรุษ ผู้ เยาว วัย ซึ่ง นาม ว่า

ลัตถยาน ก็มีอาการชายชานเช่นเดียวกับ

กับพระนางสาวิตรี ทั้งสองหนุ่มสาวนี้ต่างก็

ซ่อนความรักรักไว้ในดวงใจแก่กันและกัน

ก่อนนี้ไปสองสามเดือน ท้าวอชชชีนทรง

เข้าพระทัยว่า พระ ราชธิดา เลือก คู่ มี ได้ สม

ประสงค์ พระองค์ จึง ประชุม เสนามาด้วย

ราชเสวกชั้นผู้ใหญ่ ทรงปรึกษาในเรื่อง

พรวณเฑพพย

มิกน

จะทำการสวยมพรตามประเพณีนิม พระชิตา
ก็จะได้คู่สมเลือกจาก หมเ้าชาย ตลอดจน

ภทวธย ซึ่งจะจักขอเชิญมาชมนุมตาม
ปรารถนา แต่ในขณะที่กำลังปรึกษารอ
กันอยู่นั้น พระนางสาวตรี ก็พลันเสด็จเข้า

มากราบทูลพระราชาธิบดีว่า “ขออย่าเพื่อทรง
หนักถึงการสวยมพรเลยพระเจ้าข้า ข้าพระองค์
ดุษฎี คดกลใจว่าเป็นผู้มีสำนึกแล้วยังกว่าเป็น
สาว ขอพระบิดาอย่าเพื่อยอกกล่าวข้าสวยม

พรเลย พระบิดา คงทรงเคยได้ยินและได้
ประสพสัจจวณ โอธสพระมนแล้ว ผู้ขึ้นและ
ข้าพระองค์ ได้แน่วแน่วใจเล็งไว้เป็นคำครองจน
ทราบชีวิตหาไม่ สัตยวณเป็นผู้ที่ฝังแน่น
อยู่ในหทัยของข้าพระองค์นี้ ไม่มีที่ว่างสำหรับ
รับรักความรัก ของผู้อื่นได้แล้ว พระเจ้าข้า”

พระราชานและหม่มอำมาตย์เลยพากันจึง
จึง เมื่อดำเนินคำกราบทูลของพระราชาธิบดี
ลูกสาวท้าวพญา จะไปเป็นภริยา ลูกชายญายช
ไพร่ไค้อย่างไร โฉนเลยลูกสาวท้าวพญา ผู้
มีพระวรกายอันสมบูรณ์ด้วยสขมาลชาติมาแต่
อันแต่อก จะมากลบลอกครองซึ่งพออย่าง
ชาวป่าไค้ พระญายหรือจะยอมให้บุตรของ
ตนแต่งงาน กับลูกสาวผู้มีวงศ์วาน ชัดคียบ
อันนิมว่าต่ำกว่า เหล่านี้ล้วนเป็นปัญหาที่แสน

จะชยยาก แต่เพื่อปลดเปลื้องความลำบาก
ให้สิ้นหมด องค์พระนารถเทพฤทัย ก็

พลัน ค่วน มายัง ที่ท้อง พระโรง ที่ประชุมเสนา
มาคย เมื่อดพระเป็นเจ้าได้รับข่าวร้ายทวย
นางนั้นตามประเพณี แล้วเสด็จไปยังที่

ชุมนุมมนั่งเห็นอาคัน อันปลาบด้วยหนึ่งกวาง
เวลานั้นไม่มีใครจะเง็กปัญหาซึ่งขวางไค้ก็
เท่ากันพระเทพฤทัย ผู้มีญาณ ทวาทหมค
ทุกสิ่งทุกอย่าง.

พระ นารถ เทพ ฤทัย พลาง กล่าวกะ พระ
ราชาว่า “ราชัน, เมื่อยพิตรสคยภคกาทอดมา
ภพจะถวายพรแล้ว ก็จะต้องเห็นพ้องอย่าง
แนแนด้วยว่า สาวตรีควรคงเป็นโสค ก็กว่า
ที่จะอยู่กินกับสัตยวณ ซึ่งนางหมยมน ที่จริง
บรุษ หนึ่งนั้น หาใช่ โอธสของพระสัททชาจารย์
ไม่ บิดาเขาไซ้ ตามแต่ตายอดที่หุ้มห่อคน
ด้วยเครื่องแต่งของโยคี้ ไม่ใช่คนอื่นใกล้
ที่ไหนมา นั่นคือผู้มีสมญาว่าท้าวทุมมิตเสน
ผู้มีเวร ต้อง ทัดทกรรม โดยการกระทำ
ของศัตรู จำต้องพรากจากนิเวศน์ที่เคยอยู่
ดังที่ไค้เห็นแล้วนั้น แต่นั้นแหละอะไรไค้ไม่
ร้ายเท่าที่สัตยวณเป็นผู้ตั้งศายไว้ว่า จัก
ต้องตาย ภายในเวลาซึ่งแรกที่มีภริยา.”

พระนางสาวตรี ทรง ฐิ สัก สักขึ้นมาโดย

พ.ศ. ๒๔

นิทานบุญอินเตีย

มิได้ตั้งพระทัย แต่ทั้งทรงกำจิตราการณใดทัน
ที่ พลังศรีว่า “ข้าแต่พระบิดาผู้ควรบูชา
ถ้าหากว่า การจะเอนไป จึงตามท ทำนายแล้ว
ไซ้ไร ก็ขอได้ ไปรอทให้เอนไปเถิดตามชาตา
ส่วนตัวข้าพระองค์ ในเวลานั้นว่าเอนมาแล้ว
พระเจ้าข้า ถ้าจะตกลงกันว่า ข้าพระองค์จัก
ต้องไม่เป็นภริยาเขา ข้าพระองค์ขอกราบทูล
บอกแล้วว่า จะสมรสกับผู้อื่นมิได้ เพราะเกรง
จะเป็นการขายน่ายกสี่ หลึงจะเลือกสามได้ก็
ครั้งเดียวเท่านั้นจะเลือกซ้ำ ๒ คนมิได้ น้ำใจ
ของข้าพระองค์ยอมมอบให้แก่เขาแล้วอย่างนั้น

คง ข้าพระองค์อาจทนเป็นม่ายอยู่ได้จนวัน
ตาย ขอแต่ให้ ได้สมหมายอยู่ร่วมกับสามี
ข้าพระองค์แม่แต่เพียงวันเดียวก็เอาเถิด”

ในที่สุดเป็นอันตกลงกันว่า พระนาง
สวาทิศรีควรไกรยสเสกสมรสกับบุรุษผู้ที่พระนาง
รักอย่างคงไว้

๐ ๐ ๐

ก่อนไป จะ กล่าวถึง วนสถาน ขวี่ฉนวนา
ศรมแห่งพระผู้ฤาษีทรมิตเสน ซึ่งพระนาง
สวาทิศรีกับสตัยวาน สามีภริยาอยู่ครองกันอย่าง
สุขสำราญณฤๅษี พระนางสวาทิศรีได้เสก
พระองค์เป็นภริยาอย่างทีเลิกล เป็นสะ โสอย่าง
ประเสริฐ ไม่มีติ มิได้ทรง ดำริ นึกถึง ถึง,

สุข สมบัติ ของเนื่อง ที่เคยเสวยมาแต่ก่อนกาล
พระนางเป็นทเิกยาน ของพ่อแม่แล้วผู้ ได้ รับ
การปฏิบัติเป็นอย่างดี สตัยวานก็เปรมปรีดิ์
มิได้ระลึกรังราโชสรวรย ที่เสียไป ควรกล่าว
ในทันทีว่า สตัยวานมิทราบเลยว่าตนเป็นผู้
ต้องตายไว้อย่างไร และทั้งพระ นางสวาทิศรี ก็
ไม่ทรงแพร่พราย ให้สวามิคำทำนายด้วย
วันเดือนล่วงไปอย่างรวดเร็ว ในที่สุดคือ
วันหนึ่ง ถึง ถึง วาระ สุดท้าย ครบปี ตาม คำ
ทำนาย

ฝ่าย พระ นาง สวาทิศรี ทรง ถือ ศีลภาวนา
ตลอดวัน แท้จริงพระนางนั้นทรงภาวนาอัน
วอน พระผู้ เป็นเจ้า มาแล้วตลอดปี เพื่อขอ
ให้กุศลราศี ช่วยเปลี่ยนหรือถอนคำสาปแห่งสัว
ขวัญ ตอนกลางคืนแห่งวันกำหนด เมื่อ
เข้า คลอเคลีย พักผ่อน ร่าง ภาย อย่าง สำราญ
พระ นาง ก็ขอให้สตัยวาน อนุญาตให้ ตามเข้า
ป่า หาผลอาหาร อันเป็น กิระวัตร ของสวามิ
ผู้อยู่ป่า เป็นธรรมดาเมื่งใครได้ ยินภริยา
ร้องขอเช่นนั้นก็ประหลาดใจ เพราะแต่ก่อน
ร้อน ไซ้ไร พระ นาง หาเคย ทรง ประสงค์ ตาม
สตัยวานไม่ แต่ด้วยน้ำใจสวาทิในพระนาง
ผู้ภริยา สตัยวานหากล้าปติเชษได้ ไม่ ยอม
ให้ภริยาตามไปในเวลาเช้าตามประสงค์

พรหมณะแพทย

นิพน

พระนางสาวศิริ ทรง โยเสศิ์ ภาติกาไปใน
ข้าไม่ห่างกัน เมื่อสัปดาห์ก่อนฉันขึ้น
คันไม้ ขึ้นไปเก็บผล พระนางประทัยอยู่ใต้
ต้น พระเนตรจ้องอยู่ที่สาวมิ ค้วยเหตุที่
ไม่ ทรงทราบว่าเวลาใด จะถึงกำหนดตามคำ
สาปนั้น

สัปดาห์วัน อย่างนั้น ต้นไม้ ไม่ทัน นานเท่าไร
ก็ให้รู้สึกปวดศีรษะเป็นกำลัง จนกระทั่งรู้สึก
ว่ามือเท้าอ่อนเพลียไปหมด คงจะอะไรไม่ได้
มัน เลยพลันตกลงมาอยู่แทบเท้าพระนาง
สาวศิริ ถึงแม้ว่าพระนางจะมีความรู้สึก
เลวร้ายว่าพระนางทรงอย่างนี้ ในเหตุการณ์นั้น
แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่พระนางหมายมั่น เกรียม คอย
ประสพว่าจะเกิดแล้วทั้งพระยา ทั้งโกเจ้า
เสด็จมาแล้วในคืนนั้น

สัปดาห์วัน ยังคงทนกล่าวคำ สุกท้ายได้สอง
สามคำก่อนหมดปราณว่า “สาวศิริ ยอ
ลิเนหา ของผัวรัก ตัวพินิจก็คง ลาแล้ว!
โธษองแก้ว! พี่เสด็จปวดหัว นอนเฉย ขยับ
ตัวมาให้พี่ได้เห็นคตักสักหน่อยเถิดน้องรัก”

พระนางสาวศิริ มิได้ พัก ทรง กระแสให้
อัสสุสไหลออกเลย พระนางคงประทัยเลย
อยู่เท่านั้น สัปดาห์วันไร ชีวิตของสาวมิ
ยอสาวทวยยังคงอยู่ที่พระเพลา พระนางทรง

ข้องด้วยความคิดว่าแค่ศพ มิได้ทรงปวารณ
ว่าจะมีอะไรบังเกิดขึ้นอีกเลย อนิจจาเอ๋ย!
โลกเรานี้หนอ ช่างกระไร สิ่งชั่วร้าย มักบังเกิด
ขึ้นในขณะที่ยังสุขสำราญเสมอ!

ชีวิตออกจากร่างสัปดาห์วันไม่ทันไร ทุก
ของพญามราช ก็มาเพื่อ นำวิญญาณ คนตาย
ไปยังยมโลก แต่ความบริสุทธิ์ ความรัก
ความโศก ของ พระ นาง พง ออก เป็น ประกาย
เพลิงรอบพระวรกาย พวกทูตแห่งพญามราช
มิกล้ากักรายจะเข้าใกล้ ด้วยเกรงว่าจะถูก
ลวกเผา จึงพากัน กลับไปเล่าพญาม ราช
ข่าวที่ทำการไม่สมประสงค์อย่างฉฉฉฉฉฉ พญา
มราชได้ทรงฟังก็มีความประหลาดใจ จึงทก
ลงเสด็จไปด้วยพระองค์เอง เพื่อตระหนักเหตุ
การณ์ รูปร่างหน้าตาผู้เป็นใหญ่เป็นประธาน
ในยมโลกเป็น อย่างไร ยกไว้ให้ ผู้ อำน
สนนินฐานเอาเองตามอัธยาศัย ในที่นี้จะ
ขอกล่าวแต่เพียงว่า หน้าที่พญามราช
ถ้าไม่ใช่ เหล็ก ก็เป็น ไม้ เต็ม มือ อัน มีที่มา
เครื่องนุ่งกายล้วนดีแฉงจากลอคองค์ พาหนะ
ที่ท้าวเชษฐวงศ์อากาส

พญาม ราชก็เช่นเช่นเคยกับเมื่อพวกทูต
เข้าใกล้พระนางสาวศิริ แต่หาหมยย่อท้อ
ต่อหน้าทมิได้ เมื่อเข้าใกล้พระนางพอสัม

พ.ศ. ๒๔

นิทานบุญอินเตี้ย

ควรรู้ว่า “ข้าสาวศรี ข้ามานเพื่อ
นำผัวเจ้าไป ผัวเจ้าเป็นของข้าแล้ว ข้าคือ
ใครเจ้ากรุงน่ะ”

พระนาง — “เพคะ ข้าพระองค์รู้ซึ้งแน่
ตามพระกระแสเสียงของพระองค์ พระเจ้าข้า
พระองค์หรือคือพญายมขรรฆราช สามีข้า
พระองค์อาจเป็นของพระองค์แล้วจริง และ
ข้าพระองค์ผู้เป็นหญิงก็ยอมเป็นสมบัติของพระ
องค์ด้วย ขอพระองค์จงไปโปรดช่วยเอาข้า
พระองค์ ไปด้วยเถิดพระเจ้าข้า”

พญายม — “เฮ้! นี่เจ้าว่าอย่างไรกัน
ขระของข้าไม่ใช่เช่นนั้น ข้าต้องการแต่
สวามีผู้หมกปราด เจ้ายังเป็นอยู่โสดหาญ
จะตามคนตายไป เอาเยี่ยงอย่างมาจากไหน
หา, สาวศรี”

พระนาง — “ขอเคชะ ขระมีพญายม
ขรรฆราช พระองค์ไม่สามารถจะบังคับข้า
พระองค์ได้บอกพระเจ้าข้า”

พระนาง ทูลพลาง ก็ออกศัพทสวามีไว้แน่นอน
พญายมเห็นก็แสนจะ สงสารใน องค์ พระนาง
ด้วยเหตุแสดงว่าจะไม่ยอมร้างห่างศัพทสวามี
พญายมจึงตรัสว่า “สาวศรี ถ้าเช่นนั้น เจ้า
จะเอาทวารกศพสามของเจ้าไว้ก็ได้อีก ข้าชอย
ใจเจ้าแท้เทียวละ และข้าจะประสาทพรให้

อย่างหนึ่ง ตามใจเจ้าจะพึงปรารถนา แต่ต้อง
เข้าใจว่าไม่ใช่ชีวิตของผัวเจ้า เจ้าจะเลือก
ขออะไรอย่างอื่นแล้วก็จักได้ตามประสงค์”

พระนาง — “ถ้าทรงพระกรุณา ของ
ประสาทพรให้ บิดา ข้าพระองค์ ผู้ไร้ออร์สรัช
ทายาท ตามความปรารถนาเถิดพระเจ้าข้า”

พญายม — “อา! ได้ ช้ กลับเถิดเจ้า
กลับไปบ้านเสียดีกว่า มาอยู่เปลี่ยวกลางบ้าน
เช่นนี้หาควรไม่”

ตรัสแล้วพญายมก็ไปจาก พระนางสาวศรี
นำแต่ กว วัญญาณ ของ สวามี ไป ด้วยเท่านั้น
ต่อมา สักครู่ใหญ่ พญายม พลัน เหลียวหลังดู
ก็เห็นพระนางตามติดอยู่ จึงตรัสว่า “เฮ้นี่จะ
ไปไหน ตาม ข้ามาเพื่ออะไร โยชนอะไร
ไปบ้านเสียเถิดไป ไปเถิดน่ะ”

พระนางสาวศรี ทวนคำอย่างค่อยๆ “ไป
บ้าน? สามของข้ามันอยู่ไปแห่งไหน ข้าพระ
องค์ก็จะติดตามไปประสาทเงาตามตัว ข้าพระ
องค์มีเกรงกลัวต่อปรีชาอันเฉียบพลันของพระเจ้าข้า
ข้าพระองค์ ไม่มีความที่อาศัย นอกจากจะ
ต้อง ตามไป กับ สวามี แห่ง ข้าพระองค์ เท่านั้น
โอ! ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงพระกรุณาพระเจ้าข้า อัน
ว่าหญิงผู้ภริยาแท้แห่งสามี ย่อมไม่คิดหลีก
เลยห่างผัวรักทุกขณะ ไม่จะเป็นเวลาอยู่

พระธรรมาจารย์

มิกุล

หรือเวลาตาย ถึงแม้ว่าพระองค์จะเป็นผู้มี
พระเดชพระคุณมากมายต่อ ข้าพระองค์ แล้วก็
จริง พระองค์ก็จะห้ามความหยิ่งของข้าพระ
องค์มิได้โดยพระเจ้าข้า”

พญายม ทรงเวทนา พระ นาง ส่วติริ เป็น
กำลังจึงกล่าวว่า “ส่วติริ เจ้าขอพรข้า
อีกข้าจะให้ แต่ต้องไม่เป็นชีวิตของผ
เจ้านะ”

พระนาง — “ถ้าพระองค์จะทรงโปรดอ
วาร์ ขอจงไต่บันทึกลงให้พ่อผัวข้าพระองค์
ผู้ถูกเนรเทศจากราชสมบัติ ได้คืนนครอง
รัฐสู่มา และมีกษัตริย์ประสาทย่างเดิมตาม
ปรารถนาเถิดพระเจ้าข้า”

(ผู้อ่านคงจำได้ว่าสีทหาจารย์ เคยไม่ไ
ถูกชิงราชสมบัติแต่อย่างเดียว พวกศัตรู
ยังทำลายกษัตริย์ให้ยวดยิ่ง ๒ ข้างด้วย)

พญายม — “ได้ซิฉัน แต่กลับย่ำแย่
ข้าจะได้ไปตามวิถีของข้า” กล่าวแล้ว

ทรงพาหนะภาสกรคือไป แต่ไม่ทันไรเหลือ
หลังดู ว่าพระนางจะอยู่ห่างเท่าไร ก็เห็น
พระนางคงตามติดไปไกลๆ คน พญายม
ทรงผมน พระทัยยังถึง กระทั่งว่า “เฮ้ !
ส่วติริ ตัวเจ้าตามข้า มาทำไมฉัน ข้า
สงสัย”

พระนางทูลตอบไปด้วยอาการปกติ “ข้า
พระองค์ ไม่ควรเลือก ทาง อันละ พระเจ้าข้า
พระองค์ เป็นผู้พาวิญญูณ ของผู้ ที่ข้าพระองค์
รักยิ่งทวงใจไป และทั้งพระองค์เป็นผู้ทรง
ไว้ ซึ่งพระเดชพระคุณต่อข้าพระองค์ จะให้
ข้าอันอยคงอยู่ได้อย่างไรได้”

พญายม จึง ตรัสไป ด้วย ความ สง สรว —
“เด็กเขี่ย ข้า ก็อยาก ประทาน ให้ผัวเจ้าคนตอ
ถ้ำข้าให้ ได้ แต่เขาข้าจะให้พระเจ้าอีกเป็น
คำรบสาม แต่เจ้าก็ต้องไม่ลามปามขอชีวิต
สัติยวานนะ”

พระนางได้ทรงฟังถึงประสาตักทูลสนอง
ว่า “ข้าแต่พระองค์ ผู้เป็นเจ้าใหญ่ ขอไ
โปรดให้ข้าพระองค์ มีอิสระ ธิกา กับ สัติยวาน
ถึงร้อยคนในเวลาร้อยสัตรวรมเถิดพระเจ้าข้า”

พญายมขาคินคณา ก็กล่าว โพล่ง ออกไป
ว่า “ได้ซิ” การที่ทวนประสาทพรไปเช่น
นั้น ก็เพราะหวังจะให้ พระนางส่วติริ กลับ
ยังวนาครมโดยเร็วพลัน แต่พระนางกลับ
กักกัน ย่นขวางทาง พญายม อย่าง ไม่เกรงพระ
อาชญา ทรงยมพลางแล้วทูลว่า “ขอผ
ของข้าพระองค์เถิด”

พญายม — “อะไรกัน. เจ้าจะเกิดเสียแก่
เสียแล้วละเจ้า”

พ.ศ. ๒๔

นิทานบุญอินเตีย

พระ นาง ทูล คอย อย่าง กระปรี้ กระเปร่า ว่า
“เสียทีทุกอย่างไว้พระเจ้าข้า โปรตคนกิ้ง
พรสุตท้ายที่โปรตกรุดา ประสาท แล้ว เมื่อ ก็น
ถ้า พระองค์ ไม่โปรตคน สัตยวานผู้สามให้ข้า
พระองค์มา ข้าพระองค์จะมีโอรสและธิดา
ไต่อย่างไรรเล่า”

พญายม เห็นจริง ตามคำที่ พระนาง กล่าว
ทูลทักท้วง นัยว่าครั้งนั้นพญายมทรงแพ้
รัฐมนตรีเป็นครั้งแรก และยังแปลกที่ผู้ชนะ
เป็นหญิงด้วย นัยว่าพระนางสาวตรีเป็นผู้
ช่วยสวามีด้วยความจงรักภักดีอันสุจริต พญา
ยม จึงมอบ วิญญูญาณ สัตยวาน ให้ คน ชั่วชีวิต ด้วย
ความจำใจ ครั้นแล้วพระนางก็สามเเลย
กระโดดสู่อาศรมด้วยความร่าเริงยินดี.

พ่อมัวของพระนางสาวตรี ต้อนไป ก็ละ

เพศญาติาคักกั้งคนก็เป็นปกติภาพ นัยว่าหมก
ขบถกลับได้เสวยราชย์ คงคืน อย่าง กาล ก่อน
แต่เมื่อ พระองค์ ทรง อนุสรณ์ ถึง ความ ชะรา
และทรง อาลัย ความสันโดษใน ป่าอัน เคยทรง
สำราญ จึงทรงมอบราชการละราชสมบัติ
ให้แก่พระ โอรสสัตยวานผู้สวามี พระนาง
สาวตรีก็ได้เป็นราชินีร่วมสืบทอด ราชย์
เป็นสุขสวัสดิ์ก็ตลอดมาในราชไมตรีธรรม.

นี่ เป็น ตัวอย่าง ความจงรักภักดี ต่อผัวอัน
แท้จริง.

ผู้ที่ ได้ สัตยภดา อันได้ วิสัชนา มาอัน จึง
ควรสั่งราชการแก่พระนางสาวตรีเถิด และขอ
ท่าน จง เป็น ผู้มี ใจ จง รัก ภักดี เช่น พระ นาง
สาวตรีด้วย เทอญ

ฮุ่ ! ฮุ่ ! ฮุ่ !
(สาธุ ! สาธุ ! สาธุ !)

: ๐ :

๑๓๕.

เสียบ	พัศดูสั่งอันสิ้น	บอมสลัด
สิน	ทรพัสย์บอมพลัด	พรากให้
สงวน	ศักดิ์รักษาสัตย์	สุจริต ไว้พ่อ
ศักดิ์	สัตย์สองสงฆ์ไร	ข้าพสนอย่าเสียบ.

ของ น. ถ. พิษณุภาค

ความลำบากคู่กับความสุข

(คำกลอน)

๑ ความลำบากยากเข็ญลำเค็ญนั้น จักจกหมดความเพียร ปรารถนาแต่เนิ่นไม่
ท่านจักสรรคกับสุขทุกสมัย เสกชีวิตขุดุชน นิยมชมว่าดี ธรรมดาซึ่งค้ำกลั้มไม่ได้ จัก
เวียนวนไป เปรียบกับได้ กับคำเนิรเคิรทน เติรไวหรือซ้ำเป็นหน้าที่ หากเรเวนชวนพัก
ทาง มีทั้งทอนรายเลี่ยนเคี่ยนคลอศ บ้าง เสยสัถที่ เทำถึยมีอุปสรรคมาหักราน
ค่อนลอคหนามไหญ่ใช้มีคดาง บ้าง คอน เหมือนเครื่องจักรหยคเติรเกินกำหนด เรียก
ต้อง ขุดน้ำ ข้ามลำวาง มี ขารขวางทางกัน ว่าหมกษัพวนสันสังขาร ถ้าเบื่อน่ายหน้าท
ทางลัญจร บ้างลุ่ม ๆ กอน ๆ ค่อนข้างรก หลีกหนิงาน ก็ถึงกาลพิณาศขาด จรรยา
คัยงเวียนวกคกข้อมมียอหย่อน มุ่งให้ถึงดิน ควรคำเนิร เติรตะยังถึงที่สุด แม้มีวยมุก
สถานบ้านเรือนนอน นั้นแหละ คอนที่หมาย กลางวิดิเสยคักว่า นี้เปรียบเทียบการเพียร
ฝ้ายเล่าเรียน ไม่ว่าทาง ขก น้ำ จำต้องถึง เวียนวิชชา ไม่ซ้น ว่าท่านผู้ใดที่ไหน
ทำครั้ง ๆ กลาง ๆ ว่างอ่านเขียน ท่านมักว่า เฮย ฯ

“ครูเก่า”

นิยาย

นายแพทริก ตันนี่

เขียนตามความจริงที่เกิดขึ้นในเซียวไฮ

นายสะอาด

แปล

เมื่อเดือนมิถุนายนขกกลายน, คืนวันหนึ่ง, เวลา ๑๐ ล.ท. ข้าพเจ้านั่งดูวิทยุบนเก้าอี้ทอดอารมณ์สบาย. นื่องชายข้าพเจ้าที่อยู่ด้วยกับเขาไม่อยู่, ไปเมืองอื่นเสีย. คนใช้ก็เข้ามานอนแล้ว, เหลือข้าพเจ้านั่งเล่นคนเดียวในย่าน. ประตูและหน้าต่างเปิดแง้มไว้, กำลังนั้นเพี้ยนอยู่นั้น ได้ยินเสียงฝีเท้าคนวิ่งโดยเร็วมาตามถนนซึ่งมีบันไดของฝรั่งเศส.

ตามปกติในยามนั้น ถนนหนทางเงียบเชียบ. ข้าพเจ้าจึงตะแคงพิงพิงกับผนังเสียงฝีเท้าคนวิ่งมาหยุดหน้าบ้านข้าพเจ้า, ลึกครึ่มชายคนหนึ่งเปิดประตูแล้วจะเข้ามา, แล้วรีบวิ่งโดยเร็ว.

ข้าพเจ้าลุกหลังขึ้น, เห็นเงินหนุ่มคนหนึ่ง, เสื้อแสงขาวยับเยิน, หายใจหอบ, หน้าตาซีดเซียว, ดูเป็นที่น่าสงสารมาก. ข้าพเจ้าตกตลึงใจด้วยความพิศวง วิทยุหลกจากมือ. ข้าพเจ้าจึงร้องถามเป็นภาษาจีนว่า “ต้องการอะไร?”

เงินผู้นั้นเดินมาใกล้ข้าพเจ้า, ทำท่าจะให้ช่วยเหลือ, แต่ยังพิงไม่ออก. พอข้าพเจ้าถามว่าจะถามอีกคนหนึ่ง ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าคนเป็นอันมากวิ่งมาหยุดหน้าบ้าน, ลึกครึ่มจึงเงยไป. ต่อมาหน่อยหนึ่งเสียงฝีเท้าวิ่งขึ้นเหมือนเมือกอก, แต่แล้วค่อยเงยหาย. ข้าพเจ้าขยิบจะไปที่หน้าต่าง, เงิน

นายสะอาด

มิกุน

ผู้^๕นั้นจึง^๕กัน^๕ทาง^๕ข้าพ^๕เจ้า^๕แล้ว^๕ว่า

“ระวัง^๕ครับ^๕ มัน^๕จะ^๕ยิง^๕เอา^๕.”

เขา^๕พูด^๕อึ้ง^๕กฤษ^๕ซึก^๕เจ^๕น^๕ก^๕ี้, หาย^๕ใจ^๕ร^๕ก^๕แ^๕ก^๕ม^๕
ข้าพ^๕เจ้า^๕, ม^๕อ^๕ท^๕ย^๕ค^๕แ^๕น^๕ ข้าพ^๕เจ้า^๕ก^๕็น^๕ค^๕ว^๕ย^๕ค^๕ว^๕า^๕
ก^๕ล^๕ว^๕, แม^๕ย^๕ำ^๕ก^๕เขา^๕อยู่^๕ห^๕ำ^๕ง^๕ข้าพ^๕เจ้า^๕เพ^๕ีย^๕ ๒-๓
น^๕ว^๕ก^๕ก^๕, เ^๕ย^๕ง^๕ก^๕ระ^๕ช^๕ย^๕ก^๕ฟ^๕ง^๕แ^๕บ^๕ไ^๕ค^๕ย^๕น^๕

“มัน^๕จะ^๕ร^๕ย^๕ล^๕ม^๕ไป^๕, แ^๕ล^๕ม^๕ร^๕ย^๕ห^๕น^๕มา^๕ก^๕อ^๕น^๕”

เขา^๕เล^๕ำ^๕ค^๕อ^๕ “พ^๕อ^๕เห^๕น^๕แ^๕ง^๕ไฟ^๕ย^๕ำ^๕น^๕ค^๕ณ^๕, จ^๕ึง^๕
ว^๕ง^๕เข^๕ำ^๕มา^๕ห^๕ว^๕ง^๕ให้^๕ช^๕ว^๕ย^๕”

ข้าพ^๕เจ้า^๕กล^๕ย^๕น^๕ง^๕ล^๕ง^๕เก^๕ำ^๕ค^๕เ^๕ม^๕. ตาม^๕ข^๕ร^๕ร^๕ม^๕
ท^๕า, ข้าพ^๕เจ้า^๕ไ^๕ม^๕ค^๕ว^๕ร^๕เช^๕อ^๕ถ^๕ย^๕ฟ^๕ง^๕ค^๕ำ^๕จ^๕น^๕ค^๕น^๕,
แ^๕ล^๕แ^๕ถ้า^๕ไ^๕ม^๕จ^๕ย^๕ส^๕ง^๕ค^๕ำ^๕ร^๕ว^๕จ^๕ ก^๕ั^๕ค^๕ว^๕ร^๕จ^๕ย^๕มา^๕ก^๕ระ^๕ช^๕า^๕ก^๕
เล^๕ย^๕เ^๕ง^๕ แ^๕ล^๕ว^๕ไ^๕ล^๕ส^๕ง^๕อ^๕ก^๕ไป^๕. แ^๕ล^๕ส^๕ำ^๕ห^๕ร^๕ย^๕เร^๕อ^๕ง^๕น^๕
ข้าพ^๕เจ้า^๕จะ^๕ท^๕ำ^๕เช^๕น^๕น^๕ไ^๕ม^๕ไ^๕ค^๕, เพ^๕ระ^๕ท^๕ำ^๕ท^๕ำ^๕จ^๕ริง^๕
มา^๕ก^๕ว^๕ำ^๕มา^๕ร^๕ย^๕ำ^๕เข^๕ำ^๕มา^๕, คุ^๕ก^๕ล^๕ว^๕ล^๕น^๕ด^๕ำ^๕น^๕เห^๕ล^๕อ^๕
เก^๕น^๕ เก^๕าะ^๕ไ^๕ม^๕เก^๕าะ^๕ม^๕อ^๕ข้าพ^๕เจ้า^๕ย^๕ง^๕. เพ^๕อ^๕ให้^๕
แ^๕น^๕ไ^๕ย^๕ง^๕ย^๕น^๕ ข้าพ^๕เจ้า^๕จ^๕ึง^๕พ^๕ิ^๕ค^๕ระ^๕ว^๕ท^๕ก^๕จ^๕น^๕ ผู้^๕ค^๕อ^๕ง^๕
ก^๕ำ^๕ร^๕ค^๕ว^๕า^๕ม^๕ ช^๕ว^๕ย^๕เห^๕ล^๕อ^๕ไ^๕ย^๕อ^๕ก^๕ำ^๕ร^๕ป^๕ระ^๕ห^๕ล^๕า^๕ก^๕ อ^๕ก^๕
ค^๕ร^๕ง^๕ห^๕น^๕ง^๕.

จ^๕น^๕ผู้^๕นั้น^๕ย^๕ัง^๕ห^๕น^๕ม^๕ อ^๕ย^๕ค^๕ง^๕ไ^๕ม^๕เล^๕ย^๕ ๒๐, ร^๕ำ^๕ง^๕
ค^๕อ^๕น^๕ข^๕ำ^๕ง^๕ค^๕ย^๕, ฝ^๕ว^๕ก^๕, ก^๕ระ^๕ค^๕ก^๕แ^๕ก^๕ม^๕ล^๕ง^๕, ค^๕ำ^๕เล^๕ก^๕,
ร^๕ม^๕ก^๕แ^๕น^๕, หน^๕ำ^๕ซ^๕ด^๕ี^๕เช^๕ย^๕ว^๕เพ^๕ระ^๕ค^๕ว^๕า^๕ม^๕ ก^๕ล^๕ว^๕.
เว^๕ล^๕ำ^๕พ^๕ก^๕เล^๕ย^๕ล^๕น^๕. แม^๕เล^๕อ^๕แ^๕ง^๕จะ^๕ข^๕ำ^๕ค^๕ย^๕ย^๕เ^๕น^๕ก^๕ี^๕
ก^๕ี^๕ ข้าพ^๕เจ้า^๕ก^๕ย^๕ง^๕เห^๕น^๕เขา^๕ แ^๕ก^๕ง^๕ท^๕ว^๕ส^๕ว^๕ย^๕ หน^๕ว^๕ม^๕อ^๕

มี^๕แ^๕ว^๕น^๕ส^๕ร^๕ว^๕ม^๕ห^๕ล^๕ำ^๕ย^๕ว^๕ง^๕.

ข้าพ^๕เจ้า^๕ท^๕ร^๕ย^๕ว^๕ำ^๕ เว^๕ล^๕ำ^๕ค^๕ี^๕ก^๕ ๆ^๕ พ^๕ว^๕ก^๕ไ^๕ว^๕
แ^๕ล^๕แ^๕พ^๕ว^๕ก^๕ล^๕ก^๕ค^๕น^๕ มี^๕อ^๕ำ^๕ว^๕ข^๕ร^๕ย^๕ม^๕อ^๕ม^๕ัก^๕อ^๕อ^๕ก^๕ ระ^๕ท^๕ำ^๕
ก^๕ำ^๕ร^๕ส^๕เ^๕ม^๕อ^๕แ^๕ท^๕ย^๕ท^๕ก^๕ค^๕น^๕ไ^๕น^๕เช^๕ย^๕ง^๕ซ^๕เ^๕. ค^๕ณ^๕น^๕เร^๕อ^๕ง^๕ท^๕
เล^๕ำ^๕ น^๕ำ^๕เ^๕น^๕จ^๕ริง^๕ไ^๕ค^๕. แ^๕ล^๕ก^๕ระ^๕น^๕ั้น^๕ก^๕ี^๕ก^๕ี^๕ ข้าพ^๕เจ้า^๕
ถ^๕ำ^๕ม^๕ว^๕ำ^๕:

“น^๕ั^๕น^๕ะ^๕, แ^๕ก^๕แ^๕น^๕ไ^๕จ^๕ว^๕ำ^๕แ^๕ไ^๕ม^๕ไ^๕ซ^๕อ^๕ย^๕ำ^๕จ^๕อ^๕
ท^๕ำ^๕ร^๕ว^๕จ^๕ไ^๕ล^๕ำ^๕ร^๕ว^๕ ? ”

ค^๕ร^๕ว^๕จ^๕น^๕ผู้^๕นั้น^๕ไ^๕ค^๕ย^๕น^๕ ข้าพ^๕เจ้า^๕ถ^๕ำ^๕ม^๕ จ^๕ริง^๕ร^๕ย^๕
เล^๕ำ^๕ไ^๕ย^๕ร^๕ว^๕. ข^๕อ^๕ก^๕ว^๕ำ^๕ค^๕น^๕ซ^๕อ^๕ เ^๕ง^๕ไ^๕ค^๕เพ^๕ง^๕, ย^๕ิ^๕ค^๕ำ^๕
แ^๕ล^๕ก^๕อ^๕น^๕เ^๕น^๕ผู้^๕พ^๕ิ^๕พ^๕ำ^๕ก^๕ษ^๕ำ^๕ไ^๕น^๕ศ^๕ำ^๕ล^๕ไ^๕ว^๕ฟ^๕่ง^๕ล^๕น^๕ ค^๕อ^๕
มา^๕เ^๕น^๕ท^๕น^๕ำ^๕ย^๕ำ^๕เล^๕ย^๕ข^๕อ^๕ร^๕ร^๕ย^๕ำ^๕ล^๕. ค^๕ิ^๕น^๕น^๕, เม^๕อ^๕
จะ^๕เก^๕ิ^๕ก^๕เห^๕ค^๕น^๕เ^๕ง^๕ไ^๕ค^๕เพ^๕ง^๕ไ^๕ย^๕เ^๕ว^๕เ^๕น^๕ หน^๕ง^๕ส^๕อ^๕
ก^๕ล^๕ำ^๕ก^๕น^๕; เล^๕ก^๕แ^๕ล^๕ว^๕ก^๕เ^๕น^๕ท^๕ำ^๕ง^๕จะ^๕ก^๕ล^๕ย^๕, แ^๕ล^๕ถ^๕ก^๕
ซ^๕ำ^๕ย^๕ค^๕ล^๕ร^๕ว^๕จ^๕พ^๕ก^๕ม^๕ค^๕พ^๕ก^๕ย^๕น^๕ค^๕ล^๕ม^๕ร^๕ย^๕จ^๕ย^๕ท^๕ว^๕. เ^๕ง^๕ไ^๕ค^๕
เพ^๕ง^๕จ^๕ึง^๕ค^๕อ^๕ส^๕ไ^๕ม^๕ค^๕ี^๕ค^๕ี^๕ช^๕ว^๕ิต^๕, ส^๕ัก^๕ค^๕ร^๕ก^๕ี^๕แ^๕ก^๕ห^๕ำ^๕น^๕
อ^๕อ^๕ก^๕มา^๕ไ^๕ค^๕ แ^๕ล^๕ว^๕ร^๕ย^๕เ^๕ย^๕ก^๕แ^๕ว^๕ไ^๕ย^๕ไ^๕ม^๕เห^๕ล^๕ย^๕ว^๕ล^๕ง^๕;
แ^๕ล^๕พ^๕ว^๕ก^๕ผู้^๕ร^๕ำ^๕ย^๕ก^๕ไ^๕ม^๕ล^๕ก^๕ละ^๕ ไ^๕ล^๕ก^๕ว^๕ค^๕ี^๕ก^๕ ๆ^๕มา^๕
เห^๕ม^๕อ^๕น^๕ก^๕น^๕. เม^๕อ^๕เ^๕ง^๕ไ^๕ค^๕เพ^๕ง^๕เห^๕น^๕แ^๕ง^๕ไฟ^๕ย^๕ำ^๕น^๕ข้า^๕
พ^๕เจ้า^๕ส^๕ว^๕ำ^๕ง^๕, แ^๕ล^๕แ^๕ป^๕ระ^๕ค^๕เ^๕ย^๕ก^๕แ^๕ม^๕อ^๕ย^๕ จ^๕ึง^๕ว^๕ง^๕เข^๕ำ^๕
มา^๕เพ^๕อ^๕ให้^๕ช^๕ว^๕ย^๕. เ^๕ง^๕ไ^๕ค^๕เพ^๕ง^๕จ^๕ึง^๕ว^๕ง^๕ว^๕อ^๕น^๕ข้า^๕พ^๕เจ้า^๕
อ^๕ก^๕ี^๕ค^๕ร^๕ง^๕ห^๕น^๕ง^๕ให้^๕ช^๕ว^๕ย^๕เห^๕ล^๕อ^๕, ก^๕ล^๕ำ^๕ว^๕ำ^๕ด^๕ำ^๕เขา^๕อ^๕ก^๕
ไ^๕น^๕อ^๕ก^๕ถ^๕น^๕ไ^๕ย^๕ล^๕ำ^๕ฟ^๕ัง^๕เล^๕ว^๕, เ^๕น^๕ค^๕อ^๕ง^๕ถ^๕ก^๕ผู้^๕ร^๕ำ^๕ย^๕
ล^๕ำ^๕ก^๕ท^๕ว^๕ไ^๕ย^๕ไ^๕ม^๕ค^๕อ^๕ง^๕ส^๕ง^๕ล^๕ย^๕.

พ.ศ. ๒๔๗

ของมือดำ

ข้าพเจ้าเพิ่งเขาเล่าแล้ว, จึงโทรศัพท์^๔ ถึง
ตำรวจ, แจ้งเรื่อง^๕นี้ไปให้ทราบ. สักครู่หนึ่ง
นายโคโรเซ นักสืบกองตำรวจฝรั่งเศส, มา
บ้านข้าพเจ้า, บอกว่าให้สั่งให้ตำรวจคนตัว
ผู้ร้ายซึ่งเข้าไว้ว่าชกซ่อนอยู่ตามบริเวณที่เกิด
เหตุขึ้นแล้ว. เมื่อแรก ๆ นายโรเซออกสั่ง
เรื่องของทั้งโคเฟ็ง, จึงตั้งกระทู้ถาม.

ฝ่ายทั้งโคเฟ็ง ครั้นเห็นนายตำรวจเข้า,
ก็หายกลัวทันที; และรีบตอบคำถาม
นายโรเซ ทั้งโคเฟ็งเล่าว่าบิดาของตนเคยได้
รับจดหมายขอเอาเงินเป็นจำนวนมากเป็น หลาย
ครั้งจากพวกของมือดำ; แต่บิดาไม่ปรารถนา
ถึงนั้น มาเมื่อ ๓-๔ วันนั้น, ได้รับอีกฉบับ
หนึ่ง ซึ่งเขาเงินถึง ๑๐๐,๐๐๐ เหยียดเงิน
สด, ต้องนำไปให้ที่ร้านน้ำชาแห่งหนึ่งก่อน
๕ ส.ท. วันนั้น; ถ้าไม่ไปเป็นต้องได้รับอัน
ตรายแน่นอน.

แล้วทั้งโคเฟ็งจึงว่าต่อไป “เราไม่เอา
ไปให้มันตามัก”

บัดนั้น พวกตำรวจเงิน มาถึงหน้าบ้าน ข้าพ
เจ้า; คนหนึ่งเข้ามารายงานว่าได้ค้นที่ตัว
บริเวณเกิดเหตุขึ้นแล้ว; แต่ไม่พบร่องรอยผู้
ร้ายสักคนเลย. พอพวกนี้จะกลับ, ข้าพเจ้าจึง
บอกนายโคโรเซว่าให้สั่ง ตำรวจ ๒ คนพาทั้ง

โคเฟ็งไปส่งบ้าน; เพราะทั้งยังคิดว่าอ้าย
พวกวายร้ายยังรายชุมซ่อนอยู่ตามทาง. โรเซ
เห็นด้วย, ทั้งจึงลุกขึ้นออกเดินไปกับตำรวจ.
ทั้งหันมาว่าแก่ข้าพเจ้าว่า “ผมขอขอบ
พระเดชพระคุณคุณมาก”

ข้าพเจ้า “ไม่ต้องหรอก ที่จริงฉันออก
ทั้งอ้ายพวกลักคนพวกนั้นมาก, และอย่าจะ
จดหมายขี้ขลาดเขาได้รับบ้าง. ถ้าฉันช่วย
อะไรเขาได้ก็ยินดีช่วยเหลือ.”

ทั้งกล่าวขอยืมข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง, และ
สัญญาว่ารุ่งขึ้น จะมาใหม่, แล้วก็ออกไปกับ
ตำรวจ.

เช้าวันรุ่งขึ้น, มรดกคนคนหนึ่งมาบอก
หน้าบ้าน ข้าพเจ้า, แล้วหันหน้าผู้หนึ่ง กำลัง
จากรถ. ที่แท้ก็ทั้งโคเฟ็งนั่นเอง, แต่ดูก็กับ
ทั้งผู้ชั่วฉวยและเล่นตามเมื่อคืนนั้นมาก. ทั้ง
แต่งตัวสรวมเสื่อฝรั่งอย่างก็. สรวมหมวกล่อก
สั้น สีส้มผากทรงงาม. หน้าตาสดใส ไม่มี
คำหิโศก ๆ นอกจากผลรอยบาทนิดหนึ่ง ที่
เห็นตาซ้ายแล้ว, ก็ไม่มีอะไรทำให้รู้ว่าเมื่อ
คืนนั้นเขาประจักษ์ผู้ร้าย.

ทั้งโคเฟ็งยังปรากฏว่าเป็นผู้อ่อนโยนรัก
คน, แม้แต่แสดงความขอบใจที่ช่วยเหลือเขา.
แล้วทั้งเล่าว่า อ้ายพวก วายร้ายพยายาม จับตัว

นายสะอาด

มิกุน

ก็มาก.

ขบ.

ขบ.

ข้าพเจ้าถามว่า
“ให้ผมทูลทูลหมายข้าง
ใต้ใหม่ครั้น?”

มือไวเลี้ยว, วากทวย
หมักดำ. ส่วน ททหมาย

ยักนั้น เท่ง, ผู้ยื่น
ฟังอย่างตั้งใจ, เดินไป
ที่ตู้ นิระภัย, ทียบเอา
กระต่ายเหลือง ๆ หลาย
แผ่นแล้วกลั้วมา. ใน
ททหมายนั้น เขียนเป็น
อักษรเงินทองสัน, คนนั้น
จึงขอให้เขาแปลให้ฟัง
ครั้นแรกก็ครั้นที่
รับเมื่อเขาน. มีความ
ว่า:—

“อ้ายพวกวายร้ายพวกนั้นใจอำมหิตมาก.
ถ้ามันรู้ว่าถูกล้อมจับ, มันต้องสู้จนเข็ดตา”

“เราต้องการเงิน
๓๐๐,๐๐๐ เหยียบงนำ
ไปให้ที่ร้านน้ำชามังกร
ทอง ประคตวันตก
เวลาเที่ยงคืน ๆ นี้ ถ้า
ไม่ให้จระวังตัวให้ที่
“ช่องมือดำ”

黑手

則有禍
門金龍茶館不送
十二點鐘送至西
要索拾萬元今晚

อื่น ๆ ก็คำเช่าเชี่ย
เหมือนกัน. มีลาย
เซ็นที่ “ช่องมือดำ”
ทุกครั้น, และนักแนะให้นำ
เงินไปให้ที่โรงน้ำชาเดียวกัน.
ข้าพเจ้ารู้สึก ว่าอ้ายพวกเหล่า
ร้าย ไม่ใคร่รู้ถึงวิธีไรเลย,
และการที่มันพำนัก อยู่ ที่ร้าน

พ.ศ. ๒๔๗๘

ห้องมือตำ

น้ำชา “มังกรทอง” เสมอนั้น, ทำให้ข้า^๕ ้วยที่จะไปเช่นนั้น.

พเจ้าได้^๕ความคิด อย่างหนึ่ง. คือข้าพเจ้า^๕ จะชวนนายกุโรเซไป^๕ร้านน้ำชาคนันตามเวลา

ยิกา^๕แห่งว่า “อ้ายพวกว้ายร้ายพวกนั้น^๕ ใจอำหิตมาก. ถ้ามันรู้^๕ว่าถูกล้อมจับ, มัน ต้อง^๕สู้จนเย็บตาไม่^๕ลกละ^๕ที่^๕เกี่ยว. คุณ^๕เออ^๕เพ็ด^๕คอบ^๕ตร^๕ชาย^๕และ^๕ตัว^๕ผมนะ^๕, ถ้า^๕คุณ

เป็นอะไร^๕ลง^๕ไป^๕ผมจะ^๕เสีย^๕ใจ อย่าง^๕สุด^๕ซึ้ง. โปรด^๕เลิก^๕ความ^๕คิด^๕นั้น^๕เถิด^๕ครึ๋ย. มัน^๕หมิ่น^๕หมิ่น^๕คอบ^๕อัน^๕ตรา^๕ยนัก^๕.”

ข้าพเจ้า^๕พยายาม^๕พูด^๕เอา^๕ใจ^๕อย่าง^๕ที่^๕สุด^๕และ^๕บอก^๕ว่า^๕การ^๕ณ์^๕ทั้ง^๕นั้น^๕เป็น^๕นาย^๕กุโรเซ^๕เขา^๕จัดการ^๕เป็น^๕โต^๕เรื่อง^๕คิ. ผล^๕ที่^๕สุด^๕เมื่อ^๕ยิกา^๕แห่ง^๕เห็น^๕ข้าพเจ้า^๕เอา^๕จริง, และ^๕ถ้า^๕เรื่อง^๕ที่^๕คิ^๕นั้น^๕สำเร็จ^๕คง^๕หวัง, อ้าย^๕โร^๕ก็จะ^๕ไม่^๕มาก^๕จน^๕อีก. ยิกา^๕แห่ง^๕จึง^๕ไม่^๕ห้าม^๕ปราม

นัก, และ^๕เขา^๕พวก^๕เรา^๕ที่^๕ไว้^๕ใจ^๕ได้^๕ไป^๕ด้วย^๕อีก^๕๒^๕ หรือ^๕๓^๕คน, เพื่อ^๕พิศ^๕วง^๕อ้าย^๕โร^๕เล่น!

ข้าพเจ้า^๕เล่า^๕อุบาย^๕นี้^๕ให้^๕ทั้ง^๕และ^๕ยิกา^๕ฟัง, และ^๕ถาม^๕แห่ง^๕ว่า^๕อยาก^๕ไป^๕ด้วย^๕ไหม. แห่ง^๕บอก^๕ว่า^๕เต็ม^๕ใจ^๕ไป^๕อย่าง^๕ที่^๕สุด, แต่^๕ยิกา^๕เขา^๕ไม่^๕เห็น^๕พ้อง

ข้าพเจ้า^๕ นอกจาก^๕อวย^๕พร^๕ให้^๕ไป^๕สวัสดิ^๕คัม^๕ชัย.

ในวัน^๕นั้น^๕ก่อน^๕เที่ยง^๕คืน^๕สัก^๕หน่อย, พวก^๕เรา^๕๔^๕คน^๕ด้วย^๕กัน^๕ควร^๕ไป^๕ยัง^๕ที่^๕นั้น^๕. คือนาย^๕กุโรเซ; นาย^๕วุง, จิน^๕เล^๕ขาน^๕การ^๕นาย^๕กุโรเซ, ร้าง^๕อ้วน^๕เตย, เป็น^๕นัก^๕สย^๕เก่ง^๕คน^๕หนึ่ง, และ^๕รู้^๕จัก^๕กับ^๕ข้า

นายสะอาด

มิถุน

พเจ้ามานาน; นายเท่งโคเพ็ง; และข้าพเจ้า, พากันเดินมาถึงตรอกมืด ๆ, คล้ายโงมยว ลัก ๒-๓ หลา, ทลออกทว่งซ่งฟากหนึ่งเป็น หม้ายัน มุง ค้วยหญ่า, อีกฟากหนึ่งเป็นร้าน น้ำชา “มังกรทอง.”

คนนั้นพระจันทร์ ไม่ชน, เมฆหมอกบัง บังทวงขาว, ทำให้ท้องฟ้ามืดคล้อย. ในยาม นั้นเงยสังคีต, นอกจากเสียงกลบร้องอยู่ใกล้ ๆ, และเสียงสนักข่ามหม้ายันนอนเป็นระยะแล้ว, ไม่มีเสียงใดแว่วอีกเลย. เราไม่เห็น มนุษย์ ที่ไหนสักคนหนึ่ง, ที่ร้านน้ำชาทั้งทยกริบ.

เราต่างซุบซิบปลุกษากันตกลงว่า นาย โรเซและข้าพเจ้าจะแอบรอข้างนอก, ให้เท่ง โคเพ็งและวุงเข้าไปสำรวจทางก่อน, แล้วจึง ให้ฮวดติเรา; เพราะไม่อยากให้เป็นทีสังสัย แก่พวกโสณะทรวิต.

ตรงทวนรออยู่นั้น, เห็นร้านน้ำชาใดคนใด คี. คือเป็น ห้องใหญ่ ห้อง หนึ่ง, มีโต๊ะเก้าอี้ ตั้งเกลื่อนกลาด. ที่มุมห้อง, มีกาน้ำใหญ่ตั้ง อยู่บนเตาอิฐ, แต่ไฟมอดหมดแล้ว. มีตะเกียง น้ำมันห้อย ที่กลางห้อง แสง วิหวิ. ข้าพเจ้า เห็นเงิน ๒ คนท่าทางนักเลงที่ลัด, เดินไปมา ในความเงย. ยังมีอีกคนหนึ่ง, อยู่ใกล้สัก หน่อย, กำลังยืนดูคยาแขง กล้องยาวเพื่อย,

คาดอกระวังเป็นกระรอก. ข้าพเจ้าจึงชี้ให้นาย โรเซดู, เขาเฝ้าค่งเป็นหัวหน้าช่อง.

เท่งโคเพ็งและวุง เข้าไปในร้านน้ำชา, แล้วนั่งลงที่เก้าอี้, รออยู่ไม่นาน เจ้า ๓ คนนั้น จำเท่งโคคี, จึงตรงไปหา. ยักนั้น วุงไธ คัง ๆ ชนหนหนึ่ง — ๒ หน.

นี่เป็น อาณัติ ของเรา ! ข้าพเจ้าควักเงิน รวอลเวอร์ฟาลงกระซิบแก่เพื่อนว่า “ไธโอ- กาสละ ” แล้วเราก็ปราศเข้าไปใน ร้านโดย ไม่ร้อง. ยักนั้นวุงชักยื่นออกมาซ้อ้ายวาย ร้ายผู้ตกประหม่า, แล้วยังคง (เป็นภาษาจีน) ว่า “ยกมือชน.”

แม้วุงยังคงไธ คังนั้นแล้วก็, ข้าพเจ้า ยังรู้ลึกว่า การจับไม่ใช่เป็นของง่าย. ขณะ ที่ซ้เชณมนั้น, ข้าพเจ้าเห็นเงาในรวอลเวอร์ ของเจ้าหัวหน้า ส่องเงาในความมืด. ก่อน ที่เราจะสับนกลึงมัน, ชนเจ้าหัวหน้ากลืนเปรยง ออกมาก่อน. ยักนั้นไฟดับ มีคัง. มันยัง ตะเกียงเสียแล้ว !

ทันใดที่ไฟดับลง, ก็บังเกิดเสียงอลหม่าน ขึ้น. เจ้าพวกโร มั่นไวเหลือ เกินจน ข้าพเจ้า ไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น. ต่อมาเมื่อเสียงวึงฝ่า ไธเก้อลิมระเนระนา, แต่แลไม่เห็นคน. ข้าพเจ้าไม่กล้ายังตลยเข้าไป, เกรงจะถูกเท่ง

และวง, เพราะอยู่หน้าข้าพเจ้า.

กำลังมก ๆ ยืน ๆ ข้าพเจ้ารีบขยับกาย
โดยเร็ว, แล้วเดินไปที ๆ เจ้าคนยิงยืนอยู่เมื่อ
ก็, แต่มันเข็ดไปไหนเสียแล้ว, ข้าพเจ้าจึง
เสียท่าล้มฟาดโต๊ะ โครมใหญ่. พวกเราคน
หนึ่งชกไม้ ชกโพชน. พอไฟสว่าง, ข้าพเจ้า
เงยหน้าดู, ก็พอสันเห็นเจ้า ๓ คนกำลัง วิ่งไปท
ตรอกโดยเร็ว. คูโรเซ กับข้าพเจ้าจึงรีบถอย
พร้อมกัน, แต่เข้าไปหน่อย, เพราะมันวง
เลี้ยวเข้าตรอกลับตาไปแล้ว

คูโรเซร้องว่า "เร็ว! ตามมัน" แล้ว
พวกเราถอยถอยออกไปโดยไม่คิดอะไร. ข้าพเจ้า
เป็นนักกีฬาและออกจะเป็นผู้วิ่งเร็วเก่งคนหนึ่ง.
แต่กระนั้น, ยังกลัวเจ้าวายร้ายผู้
เร็วไม่ทัน. จนที่สุดถึงปลายตรอก, มีทาง
แคบ ๆ อีกทางหนึ่ง, ไม่เห็นมีมนุษย์สักคน.
พวกเราต่างมองซ้ายมองขวา, ช่วยกันค้น
เป็นนาน, ก็ไม่พบเจ้าวายร้ายซึ่งเล็ดลอดไป
อย่างเก่งในทันใดที่เราคิดว่ามันหนีไม่พ้นแล้ว.

พวกเราไม่ทราบว่าจะกลับ ทางไหน กัน.
ข้างหน้า มีทางเดิน แคบ ๆ และ คดเคี้ยว เงียบ
สงัด, แลเห็นทางแต่หัว ๆ เท่านั้น. แม้
เสียงฝีเท้าคนเดินแต่ไกลก็ได้ยิน. สักครู่
เสียงนาฬิกา ตีออกเวลาเที่ยงคืน ถึงเวลาแต่

ไกล. คูโรเซ ยกไหล่เป็นเชิงหมัดหวังแล้วว่า:

"คนนั้น เราหยอกท่านก่อนเถอะ มันทำ
ให้เสียท่าได้" แล้วจึงค่อย ๆ หาทองกลับ
จนมาถึงที่แห่งจอรตรอนอยู่.

ขณะ ที่นั่ง มาในรถ, คูโรเซ คำรามว่า
"มันคงชอบพวกมันว่า 'ห้องมือคำ', ที่จริงก็สม
ที่หรือ, กัน ไม่คิดว่าเคยพบคนเก่งกว่าข้า
๓ คนนี้มาก่อน. แต่คอยดูไปเถอะ, เป็นได้
รู้เรื่องกันเร็ว ๆ นี้แหละ. แกจำกันพูดไว้ละ."

ข้าพเจ้านั่ง, เพราะไม่รู้จะพูดอย่างไร.
เมื่อเขานั่ง, ข้าพเจ้าหัวเราะเยาะ ในความ
เซ่อของชายเหล่านี้และข้าพเจ้าเตรียมตัวจะ
ไปรับ, แต่แทนที่เราจะเก่งตามคาด, มัน
กลับเข็ดหลอนลอบมือไปได้ ซึ่งที่จริงเรา
จับมันได้แล้ว, ยังอยู่แต่ใต้ถุนของบ้านเท่านั้น.

ต่อมาอีก ๒-๓ วัน ไม่มีข่าวจากพวกห้อง
มือคำเลย. ล่วงมาอีกสัปดาห์หนึ่งข้าพเจ้า
นึกจะต้องไปจากเซี่ยงไฮ้. ก่อนไป, เติ้งไคเฟิง
ให้นาฬิกาเรือน ทอง แก่ ข้าพเจ้าเรือน หนึ่ง,
มีอักษรย่อนามข้าพเจ้าจารึกที่กลีบ, และ
แสดงความขอยใจข้าพเจ้าอย่างสูงอีกครั้งหนึ่ง
ที่ใต้ข้อเท้าของเขา. เติ้งไคเฟิงยังกล่าวต่อไปว่า
แม้เราพลาดท่า จับพวก ลักคน ชื่อนั้น ไม่ได้ ก็
ตาม, แต่คงเป่ยนที่เรือนแก่มันและไม่กล้า

นายสะอาด

มิดู

มารบกวนเขาหรืออีก. ข้าพเจ้าไม่แน

ใจว่าที่แห่งนี้นั้นจะเป็นความจริงที่เกี่ยว,
จึงให้สติเขาให้ระงับตัวให้ดังทุกเมื่อ.

ข้าพเจ้าไปเสียหลายเดือน, ไม่ทราบข่าว
แห่งหรือพวกซ่องมอคำที่เขียงไฮ้เลยตั้งแต่จาก
มา. ฉะนั้นเมื่อได้โอกาสกลับเขียงไฮ้ อีก,
ข้าพเจ้าจึงไปหานายโตโรเซ, เพราะกระหาย
อยากทราบว่าเรื่องสงมรียบร้อยแล้วฤ.

ข้าพเจ้าถามว่า “ได้ข่าวจากแห่ง, และ
เรื่องพวกซ่องที่ขี้เรียกเงินอีกไหม?”

นักสยัมเข้ “โยอะเยะ, แห่งถูกจับไป,
อ้ายโรเรียกค่าไถ่ถึง ๒๐๐,๐๐๐ เหรียญ. บิดา
แห่งตายเมื่อ ๒ วันมานี้เอง, กันคิดว่าคงตรอม
ใจเพราะเรื่องนี้. การกระทำครั้งนี้กับอ้ายพวก
ซ่องมอคำนั้นเอง”

“คุณพระช่วย” ข้าพเจ้าร้องเมื่อทราบข่าว
“แห่งถูกจับเมื่อไร?”

“เกือบ ๒ เดือนแล้ว” เพื่อนตอบ “แก
จำวันวันทราบข่าวได้ไหมล่ะ? นั่นแหละ,
ตั้งแต่กันนั้นมาทิว, เราไม่ได้ยินข่าวจาก
พวกนอก. เขาใจว่ามันกลัวเรา. แต่ที่ไหน
ได้! เข้าวินหนึ่ง, แห่งหายไประยะไกล. วัน
นั้นเอง, บิดาแห่งได้รับจดหมายขอเอาเงินค่า
ไถ่ถึง ๒๐๐,๐๐๐ เหรียญ!”

“อ้าย วาย ร้าย มัน ผ่อนเวลาให้หาเงิน
๒ เดือน, และข้อต่อไปว่าถ้าไม่ให้ภายใน
กำหนด, แห่งจะต้องถูกฆ่า. กันเชื่อว่ามัน
ต้องทำจริงถึงปากพูด; เพราะเคยได้ยิน
เรื่องอย่างเดียวกันบ่อยๆ. อย่างไรก็ตาม
เรายังเคราะห์ดี ที่มันเวลาเหลืออีก สักห้าวันหนึ่ง.
แต่ถ้าจะช่วงแห่ง, เราคงรีบลงมือเร็ว, ซัก
ห้าไม่ได้, เวลาช่วงกำลังสืบสวนสำนึกของ
อ้ายพวกโสณะทริคอยู่. และคงใจว่าจะ
ล้อมตักซ่องมันเร็ว ๆ นี้แหละ”

“ก็จริง” ข้าพเจ้าว่า “แถมให้กันรู้
บ้างนะ? กันอยากไปช่วยด้วย.”

“เฮฮ่า” เพื่อนว่า “กันจะจับหน้า
ไว้ให้”

ต่อมาอีก ๖ วัน, ตอนดึกคืนหนึ่ง, โทริศท์
กว้างตงขึ้นอย่างรีบร้อน. ข้าพเจ้าตกใจกัน,
จึงลุกออกจากเตียง, สืบเสาะนาฬิกาเรือนเล็ก
บนโต๊ะเครื่องแต่งตัวซึ่งบอกเวลา ๓ ก.ท. ข้าพ
เจ้ายกหูขึ้นฟัง, จึงทราบว่านายโตโรเซพูดมา
จากสถานตำรวจ.

เสียงจากสาย “นั่นแกหรือ? คืนนี้, เสียใจ
ที่คงลากแกออกจากที่นอน, แต่คงฟังสิริ
สำนึกอ้ายซ่องมอคำได้ไฉนเอง. ในโรง
นาที่ ถนนเกียงหวิน — เราจะไปตักซ่อง เกียง

พ.ศ. ๒๔

ห้องมือคำ

แหละ — จะมาวี่? — ที่เที่ยว — กัน จะไป
รับแก่ ที่มณณ รุทเพรลพิท เชื้อมณณ นวแป
โรเบร — ใน ๑๐ นาทีนั้นแหละ — อย่าลืมเอาข
พกไปด้วยนะ — จะต้องใช้ ขัน.”

“เออ” ข้าพเจ้าตอบอย่างยินดี “กันจะ
จะไปถึงก่อนแก — เลิกกัน.”

ต่อมาอีก ๑๐ นาที, รถยนต์ขนาด ๕
คันหนึ่ง บรรทุก ตำรวจจีน และนักสืบ เยน
อันมาก, แล่นมาหยุดที่มณณ ตรง ข้าพเจ้า
รออยู่. พอข้าพเจ้าขึ้นรถแล้ว, คนขับจึง
เร่งน้ำมันแรง แล่นตัดตรงไปยังถนนเกียงทวน.

“พวกมันมีกคนด้วยกัน?” ข้าพเจ้า
ถามโรเซซึ่งนั่งถัดไป.

“สัก ๑๕ คน” เพื่อนพูด “วงรายงาน
ว่ามณณมีอาวุธครบมือทุกคน, จึงทำให้กันต้อง
เลือกเอาตำรวจมา ๒๐. คราวนี้เยนไม่ยอม
ให้โอกาสรถออกไปได้.”

รถเราแล่นไปตามถนนเปลี่ยวโดยเร็ว, มา
หยุดที่ถนน นอกเมือง อันเป็นทุ่งนาเว้งว่าง แห้ง
หนึ่ง, ห่างจากเซียงไฮ้ประมาณ ๖ ไมล์. วง
จึงชักรถที่มณณมาให้เราจอดอยู่ใกล้ ห่าง
จากถนนประมาณ ๑๐ เส้น. มีแสงสว่างหลว ๆ
ที่กระพริบ.

เราค่อยก้าวลงจาก รถยนต์ ไปยืนท่ากลาง

ถนนอย่างเงียบที่สุด. นายคโรเซ บังการหน้า
ที่ให้ลูกน้องแต่ละ ๆ. ต่อมาสักครู่ตำรวจ
จึง ค่อย ๆ ย่อยกัน คลานไปตามเงาไม้หายไ
ข้าพเจ้าและนักสืบไปยืนแอบอยู่ใต้ต้นไม้ ใหญ่
ต้นหนึ่ง, วงยืนอยู่ข้างข้าพเจ้าด้วย. เบื้อง
บนพระจันทร์กำลังส่องแสงทลเมฆใหญ่ลงมา.
ข้างที่กลีบเข้ากลีบเมฆข้าง. ในบริเวณนั้น

เงียบสงัดวังเวง ปราศจากสำเนียงใด ๆ สิ้น.
ยักนั้นคโรเซจับแขนข้าพเจ้าและชี้ให้ดูที่
โรงนา. ข้าพเจ้าเห็นว่าง ๆ หนึ่งขยับไปมา
ในความมืดใดก็ไม่ได้. สักครู่ร่างนั้นปรากฏ
ว่าเลื่อนไปใกล้ โรงนา, และประตูก็เปิดออก.
ชายผู้นั้นจึงผลุนเผลอเข้าไปเห็นเป็นเงา ๆ แล้ว
ประตูก็ปิดอย่างเดิม. สักครู่ไฟหนึ่งไฟใน
โรงนาค่อยมี.

คโรเซกระซิบว่า “นั่นเป็นยามของมณ
กันไม่แปลกใจเลยถ้าพวกมันตกใจ มันคงต้อง
ยิงเราก่อนแน่. มายืนใกล้กันแน่ะ, แล้ว
อย่าตกใจล่ะ, พอมันยิงมา ก็จงยิงตอบมัน
เถยวนะ” ว่าแล้วก็โยนากหัวขึ้น

ยักนั้น ข้าพเจ้าเห็นตำรวจ ซึ่ง ล้อมโรงนา
นั้น, ต่างค่อยรุกประชิดเข้าไป. พระจันทร์
ส่องสว่างเห็นทุ่งนาขี้เณ. ครั้นเราเข้าไป
ใกล้ และอยู่ห่างเพียง ๑๐ ก้าว, วงจึง

นายสะอาด

มิถุน

ทะ โคนถามไปว่า

“เฮ้ย! ใครอยู่ในนั่นโว้ย?”

คำตอบที่โกรธ คือลูกบน ๓ นึกถึง ซ่อน ๆ ออกมาทางเว. นายโคโรเซจึงออกคำสั่งให้ ยิงตอบ สักอึกให้หนึ่ง เสียงชนจากตำรว ที่ซ่อนตามกอไม้ ก็ถกชนเป็นอลหม่าน.

การยิงโต้ตอบกันจึงเริ่มขึ้น. เสียงชนดัง สั่นหวั่นไหว ทำลายความเงียบในราตรี กาล. พวกผู้ร้าย ออกจะโศกที่ มันก็ หน้อย เพราะ อยู่ในโรงนา. เราแต่ไม่เห็น ตัวมัน, นอกจากยิงกรวาส่ง ๆ เข้าไป, แล้วเจ้าคน ไทนครจะที่ร้ายก็คง โคนเข้าเอง. บางคราว เราค่อย ๆ ยิงเข้าไป, แต่มันยิงกรวาทอยมา เป็นท่าฝน,

ต่อมาสักชั่วโมงกว่า, เรายังคงยิงโต้ ทวยเรื่อย. อ้ายเหล่าร้ายก็มีลคละเหมือนกัน. ระหว่างนั้นตำรวจีน ๓ นายถูกกระสุนขาดเจ็บ. ครั้นเราเข้าจับที่เดียว ก็ยังไม่เห็นได้ทำ แต่ซึ่งผู้ร้ายจะหนีนั้น, ย่อมเป็นไปได้เป็น อันยาก เพราะนายโรเซให้ตำรวล้อมไว้ ก่อนแล้ว. อีกประการหนึ่งเรายังยิงขังคัย ไม่ให้มันเงยศีรษะได้เหมือนกัน. บางคราว เราแกล้งโห่ร้องทำที่ว่าจะเข้าแทรกโรงนา เพื่อ ลวงอ้ายเหล่าร้ายให้ เร่งระดมยิงกรวาทออกมา.

อุบายเช่นนี้นับว่าได้ผลดีมาก; เพราะปรากฏ ว่าต่อมาอีกชั่วโมงหนึ่ง ผู้ร้ายก็หมดกระสุน. ส่วนเรายังคงยิงเวอยเพิกกันนั้น, เพราะใน ที่มืดเช่นนั้น ถ้ามัน ออกมาได้ ก็คงมี โอกาสเล็ดลอดไป.

ตลอดเวลานั้น, นายโคโรเซ มีวสารวน ไปสั่งการแก่ตำรวเสียทางอื่น. สักครู่มา หาข้าพเจ้าแล้วว่า “เราจะต้องรีบขึ้นไป ไม่ได้. นี่จวนสว่างแล้ว มันคงเห็นเราฉันท, เราจะเป็นเข้าให้มันยิงได้ตามสบาย กอไม่ เหล่านี้กันเราไม่ได้แค่ไหนหรอก. มีอย่าง เกียวคือเราทำใจกล้าเข้าแทรกโรงนา, มี ทางเข้าได้ ๒ ทางเท่านั้น. แกพาคำรวนั้นไป ๖ คนเข้าข้างด้านขวา; ส่วนพวกกันที่เหลือ อยู่จะเข้าพังประตูด้านซ้าย. ถ้ามันสู้อย่าง ไค ยิงเถะ — ยิงให้ตายเถียว” ว่าแล้วเขาก็ไปทันที.

เวลานั้นท้องฟ้าสว่างแล้ว มีแสงหลัว ๆ ขึ้นทางปราจิณทิศ. ข้าพเจ้าเห็นโรงนาขี กว่าเก่า, จึงนำตำรว ๖ คนรุกเข้าไป. เรา ต้องผ่านที่แจ้ง, จึงคอยหลบไปมาตามกอไม้ และ หลุมย้อย. ตามบริเวณนั้น คุบยที่ น่า สักเวชมาก.

เราถึงโรงนาโดยไม่มีใครได้รับอันตราย

เลย; แต่ในทันทีที่เราเข้าใกล้ มีกระสุน
แล่นหวือเลยศีรษะข้าพเจ้าไป. ข้าพเจ้าจึง
ขอลำโพงให้เตรียมตัวแล้วจึงตรงเข้าค้นประตู.
แต่ก็ติดล็อก.

ฉะนั้นเราจึงช่วยกันกระแทก
โครมเดียว. ประตูก็พัง ยี่สิบคนเองนาย
กุโรเซ กับตำรวจมาถึง พังประตูโครมเดียว
เหมือนกัน, ก็ออกอย่างง่ายดาย. การกระทำ
ของเรารวดเร็วจนข้าพเจ้าเหล้าร้ายไม่มีโอกาสใช้
ปืนได้. แล้วเราเอาชนะมันให้นิ่ง ๆ.

เมื่อข้าพเจ้าเหล้าร้ายสำนึกตัวว่าอย่างไรเสียก็
หนีไม่พ้นแล้ว, จึงทิ้งอาวุธและขมขื่นยอมจำนน.
ตำรวจจึงจับใส่กุญแจมือและค้นทั่วตัวทีละคน.

กำลังที่ตำรวจมีตำรวจคนใส่กุญแจมือนั้น, มี
เจาคนหนึ่ง ชกกับออกยิงตำรวจที่ยืนใกล้มัน,
แล้วเล่นหนี. แต่วิ่งไปไม่ทันได้ ๓ ก้าวนาย
กุโรเซก็ยิงรั้งออกไป, กระสุนชนทลหัวใจ
เจานั้น ทำให้ล้มฟาดกับพื้นโดยแรงมิได้
ร้องสักคำ. ข้าพเจ้าจำได้ว่าเจาค้นคอหัว
หนำใน ๓ คนเมื่อค้นที่เราไปขี้นที่ร้านน้ำชาแล้ว,
หนีไปได้. ส่วนตำรวจที่ถูกยิงเมื่อถนัด
เจ็บไม่เกิดข้าพเจ้าใจหายทีนเอง.

นายกุโรเซ ผู้ไม่ยอมให้ใครกวมข้อย,
คำว่า “อ้ายระยำ! ระเบิดเป็นหัวข้าพเจ้าไปได้,
กันควรรีบมันก่อนใคร ๆ เทียว และกันควรรู้
ว่า มันเป็นหัวหน้าของ และมัน คงยิง เมื่อได้
โอกาส. แต่! เร็ว, รีบค้นแทงเถอะอย่าชักช้า.”

พวกตำรวจช่วยกันค้นเป็นอลหม่าน, ไม่
ช้าจึงพบเงินหมื่นคนหนึ่งถูกมัดมัดมัดเท้าแน่น,
ทำทางออกโซ่เกือбыาย, อยู่ในห้องไม้ พื้น
กระดาน — เเท่งโคเพ็งนั่นเอง.

ตำรวจค้นพบของโจรมีราคามาก, เช่น
แก้วแหวนเงินทองและขนายคร. นอกจาก
นั้นยังมีเชลยของข้าพเจ้าอีก ๒ คน เป็นบุตร
ชายเศรษฐี, ถูกจับมาเพื่อหวังค่าไถ่เช่น
เคยยกย่อง. เรืองนเป็นเวรชดักคนทนาย
เห็นมากที่สุกเมื่อยกลาย.

เมื่อเหตุการณ์เรียบร้อยแล้ว, เราจึงคุม
กันกลับยังกรมตำรวจ, นำเอาผู้ร้ายมาด้วย.
ปล่อยให้รู้ และตำรวจอีก ๒ นาย อยุ่รักษาโรง
นาไปก่อน. ส่วนทั้งนี้คือพาไปรักษาตัว
โรงพยาบาล สักหนอยักหายเป็นปกติ.

ส่วนเงินลูกเศรษฐีอีก ๒ คนนั้น ก็กลับไปยัง

มิถุน

นายสะอาด

บ้านของตน, ซึ่งไม่ต้องสงสัยเลยว่าจะไม่ คนละเข็ม.

กระทำให้บิดามารดา ปลื้ม ยศอย่างฉับพลัน.

อ้ายเหล่าน้อย ถูกศาล ระหว่าง ประเทศตัด

ทวนเศรษฐกิจ จึงนำเงิน เป็นจำนวน มากไปให้แก่

สินให้ประหารชีวิต, และศาลเมืองเชียงไฮ้

กรมตำรวจ เพื่อ จักการให้แก่ครอบครัว

ก็ตัดสินให้ประหารชีวิตเหมือนกัน. ต่อมาอีก

ตำรวจที่ถูกยิงตายเมื่อคนจับผู้ร้ายนั้น. ส่วน

๒ สัปดาห้ตำรวจ จึง นำผู้ร้ายไป จักการ ตาม

แห่งใดพึงแสดง ความกรุณาโดยให้รางวัลแก่

กฎหมายที่ โรงแสงสรรพาวุธแห่งนั้น.

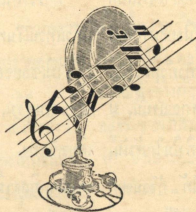
ผู้ร่วมมือ จับผู้ร้าย เป็น ราย คนไปทั่ว ทุก คน.

ฉะนั้นพฤติเหตุอันร้ายกาจของพวกเขา “ซึ่ง

นายบุญโรเซ และ ข้างเจ้าได้ เข้ม กลักหยกงาม

มือคำ” ที่เชียงไฮ้ จึงเป็นอันยุติแต่เพียงนี้

(แปล และเรียบเรียง จากไวต์เวลด์ แมกเค็นสันฉบับประจําพฤษภ - ๖๘)

๑๓๖.

หมั่น เขียนเพียรคิดค้น

ตำรา

หมั่น สดับปราชญ์เจรจา

หมั่นพร้อง

หมั่น สอบทสืบทหา

เหตุเล็ก ลับเฮย

หมั่น แผ่เกียรติคุณก้อง

โลกนนานสูญ.

ของ ผ. ล. พิษณุภาคี

ครัว ของ ไทยเขมม กล้วยอาหาร

ประจำเดือน มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๖๕

ไทย

หลานแม่ครัวหัวป่าก์

๑ กล้วย ๒ กล้วย ๓ กล้วย ๔ กล้วย ๕ กล้วย

“หน่อไม้ ฝรั่ง กับ หมูย่าง”

“ข้าวเหนียว”

“ปลาสดห่อใบกล้วย”

“เนื้อกระเทียม”

“พริกแห้งกระเทียมสด”

๑ กล้วย ๒ กล้วย ๓ กล้วย ๔ กล้วย ๕ กล้วย

๑ น้ำ “วันกระเทียม”

๒ แห่ง “ขนมขี้ผึ้งคั้นนม”

๑ กล้วย ๒ กล้วย ๓ กล้วย ๔ กล้วย ๕ กล้วย

๑ น้ำ “สามแซ่”

๒ แห่ง “ส้มพริกสด”

ควา

๑ แกงจืด “หน่อไม้ฝรั่ง กับหมูย่าง”

เครื่องปรุง หน่อไม้, หมูย่าง, กระเทียม, รากผักชี, พริกไทย, น้ำเค็ม.

วิธีปรุง เลือกหน่อไม้ข้อ ๆ หั่นให้ยาว ๆ แฉ่น้ำไว้ สับหมูย่างเป็นชิ้นสไล่น้ำเลยม โขลก รากผักชี หั่น แล้วตำไปพร้อมกับพริกไทย กระเทียม ฝักไปกับ หมูย่าง จนหอม จึงใส่น้ำล้างพอควร ตั้งไฟให้เดือด แล้วใส่ หน่อไม้ ตั้งเคี่ยว ไป เหยาะน้ำเค็มพอสมควร เค็ม เคี่ยว ไปจนหนม และหน่อไม้เปื่อยจึงจะดี.

๒ แกงเผ็ด “ข้าวเห็ดเผาะ”

เครื่องปรุง พริกแห้ง, หัวหอม, กระเทียม, ข่า, ตะไคร้, พริกไทย, รากผักชี, เกลือ, น้ำเค็ม, มะพร้าว, กุ้งสด, เห็ดเผาะ, น้ำตาล.

วิธีปรุง แคะ พริกแห้ง ล้างน้ำ ปิดไฟ ครอบ หั่น หอม, กระเทียม, ข่า, ตะไคร้, ราก ผักชี, ใส่ครกตำไป พร้อมกับพริกไทย เกลือบ่นให้ละเอียด ชูตมะพร้าวคั้น กระเทียม ข้อนหัวกระเทียมให้หมด ตั้งไฟ เคี่ยวไปจนกระเทียมแตกมัน จึงตัก

พริกซึ่ง ตำไว้ แล้ว ฝักไป จนหอม แล้วเติมกระเทียมที่หลังพอน้ำแกงข้น ๆ ปิดฝา ตั้งไฟให้เดือด แคะเห็ดเผาะ เอาใส่อก ล้างน้ำให้สะอาด ปอกกุ้ง ล้างน้ำสับให้ละเอียด บดเป็นลูกชิ้นบด รว เทนใส่เห็ด เมื่อพอกุ้งทอดจนการแล้ว จึงใส่ลงในหม้อแกงคนให้ทั่ว เหยาะ น้ำเค็ม น้ำตาล ชิมดู เมื่อรสเหมาะแล้ว ปล่อยให้เย็น

๓ เครื่องเคียง “ปลาสะหระเปรี้ยวหวาน”

เครื่องปรุง ปลาสะหระ, ขิงหวาน, ซีอิ้ว, มะเขือเทศ, น้ำตาล, น้ำปลา, ข้าวอย่าง ขาว, แยมสด, น้ำส้ม, เกลือบ่น, น้ำ มันหมู.

วิธีปรุง แล่ปลาสะหระล้างน้ำให้สะอาด ใช้ หักชิ้นโต ๆ (ไม่มีปลาสะหระ จะใช้ ปลาช่อน หรือปลาตะพงก็ได้) เกล็ด เกลือบ่นแล้วล้างน้ำเสียออกทิ้งเพื่อ ให้ หมดเกล็ด เพียงแค่ออกเค็มนี้ก็พอแล้ว เท่านั้น เอน้ำมันหมูใส่กระทะมาก ๆ ทอดปลาให้เหลือง นำมายัดประทาน ใน ระหว่างทอดให้ปลาเหลืองนั้น ปล่อยให้เย็น และผสมเครื่องปรุงได้ จึง

พ.ศ. ๒๔

ศรัทธาของไทยเซี่ยงไฮ้

หั้นจึงให้ ละเอียก ใช้น้ำปลาซื่อใส่
ถ้วยละลายก้นเบ้งสำลันค่น้อย เหยาะ
น้ำส้ม น้ำตาลพอควร ตักซื่อส้มเชือก
เทศละลายลงถ้วย ชิมดูรสตามชอบใจ
เตรียมไว้ พอปลาสุกเหลืองโต ทแล้ว
ซื่อนซันใส่จาน ตักน้ำมันหม้อออกเสีย
บ้าง จึงเอาน้ำที่ปรุงไว้ นั้นใส่กระทะ
เคี่ยวไป จนเดือด จึงใส่ซิง คนไปให้ทั่ว
กัน แล้วตักราดลงบนปลาให้ทั่วซัน
เป็นใช้ได้.

๔ ผัด “เนือกระถิ”

เครื่องปรุง เนือโคเค็ม, หัวกระถิ, น้ำตาล,
หัวหอมเจียว.

วิธีปรุง ล้างเนือเค็มให้สะอาด ชั่งพอสุก ทบ
ให้นุ่ม ผักให้เย็นฝอย เคี้ยวหัวกระถิ
ไปจนแตกมัน จึงใส่เนือ ผัดไป จนกรอบ
หอมแล้ว จึงใส่น้ำตาล จะใช้น้ำตาล
ทราย หรือน้ำตาลหม้อ ก็ได้ แต่จะ
ชอบ คนให้ทั่วจนน้ำตาลจืดเนือแล้ว
ตักลงจานจึงโรยหอมเจียว.

๕ เครื่องจิม “พริกแห้งกระเทียมสุก”

เครื่องปรุง ปลากระรอบ, กระเทียม, พริกแห้ง,
น้ำตาล, น้ำเค็ม, น้ำส้มมะขาม.

วิธีปรุง นึ่งกระเทียมให้สุก แคะเอาแต่เนือ
คำไป ถ้วยปลากระรอบ จนละเอียด แคะ
พริกแห้งแคะเมล็ดทอดให้หมด ชั่วพอ
หอมคาลงไปด้วยกัน เมื่อละเอียดคั้นแล้ว
จึงเอาน้ำตาล, น้ำปลา, น้ำส้มมะขาม,
ผสมลง ชิมดูตามชอบใจ (ต้องใช้
กระเทียมสุกให้มากหน่อยจึงจะหอม)

หวาน

๑ น้ำ “วุ้นกระถิ”

เครื่องปรุง วุ้น, น้ำตาลทราย, น้ำส้ม, น้ำ
กระถิ, เกลือขุ่น.

วิธีปรุง ล้างวุ้นให้สะอาด เอาน้ำใส่หม้อ
เคลือบ ตั้งไฟเคี่ยววุ้นให้ละลาย หมั่น
ช้อนฟองให้หมด ใส่น้ำตาลทรายให้
หวานจืดสักหน่อย เคี่ยวไปจนขึ้นเหยาะ
น้ำส้ม ลงไปพองาม ถ้าชอบสีแดงให้
ใช้น้ำแดงโกฐนิเียน สีเหลืองใช้น้ำ
หญาฝร้น สีน้าเงินใช้สีดอกอัญชัน
ส่วนกลั่น นั้น จะใช้น้ำหอมใส่ขนม น้ำ
กุหลาบหยกกลง เมื่อกรอกลงแล้วเคี่ยวไป
จนโต ที่ จึงเทลง ในพิมพ์ หรือ ถาด
(ชอบกลั่นอะไร ก็เทหยากลงได้เมื่อจน
จะเทลงพิมพ์) เมื่อบ่มแห้งแล้วแคะออก

จากพิมพ์ คักเข็นขันสเหล็ยมยาว ๆ
เล็ก ๆ รัยประทานกัณน้ำกระทิเหาะ
เกลื่อนิกหน้อย วจังจะแหลม.

๒ แห่ง “ขนมบุหลันดั้นเมฆ”

เครื่องปรุง แป้งญวนข้าวเจ้า อย่างที่หนึ่ง,
แป้งท้าวยายม่อม, น้ำตาลทราย, หัว
กระทิ, ทอกลัณชัน, น้ำคอกไม้สก,
ฟองไก่.

วิธีปรุง เชื่อมน้ำตาลกับน้ำคอกไม้สคอย่า
ให้ ไส้หนัก นวดแป้งญวนข้าวเจ้าด้วย
หัวกระทิ ผสม กับ แป้งท้าวยายม่อม นิด
หน้อย พร้อมทั้งนำคอกกลัณชัน นวดไป
จนเหนียวเข้ากันแล้ว จึง ละลาย ด้วย น้ำ
ตาลที่เชื่อมไว้ คนเน พอหวานอย่าให้
ข้น หรือใสเกินไป ลองชิมดูพอแบ่ง
คืดหลัง มือกใช้ได้ กรองใส่ภาชนะ
เตรียมไว้ ยกแป้งญวนให้ละเอียด
กรองเสีด้วยผ้าขาวบาง แล้วช้อนให้หอม

ค่อยฟองไก่ แยกไข่แดงออกจากไข่ขาว
ตีไข่แดงจนขึ้นฟู กรองน้ำเชื่อมลง
ในกระทะทอง ตั้งไฟเคี่ยวไปพอน้ำตาล
ได้ที่ คือไม่ใส หรือไม่ข้นจนเกินไป
ตักไข่ที่ตีไว้ลงด้วย หยิบแป้งผสมลง

แต่น้อย คนให้เข้ากัน คนเน พอ กระทะ
หนึ่ง ๆ อย่างผสมให้ มาก เสีที่ เคียว
ใช้ นิ้วขมใช้หยอดลงในกระทะน้ำตาล
พอใช้ลอยขึ้นมาที่ใช้ได้ คักลงทำไป
จนพอกับที่ทองการ จึงเอากระทะเหล็ก
ตั้งน้ำให้เดือด เอาด้วย ตะไลที่สาค
วางเรียงลงในลังถึงให้เต็ม ตั้งลงใน
กระทะให้ด้วยร้อนจก จึงคนแบ่งเสีให้
ทั่ว อย่าให้หนอนกันข้าม แล้วจึงคักแบ่ง
หยอดลงในถ้วยจนเกือบเต็ม หยิบใช้
ที่ ทำไว้ ลงในถ้วย ๆ ละลูก ๆ ยักผา
ตั้งไฟแรง ๆ ไปจนสุก ยกลงตั้งลงทั้ง
ไว้ให้เย็น จึงค่อยแกะจากถ้วย ลงจาน
หรือชามจึงจะล่อนคี่ (ขนม ขันคิน
ก่อนจะทำ ควร เตรียม อย แบ่ง อย ใช้ ที่
ชุบไว้ เสีก่อน เพื่อ ให้หอม).

ว่าง

๑ น้ำ “สามแซ่”

เครื่องปรุง น้ำเชื้อ, ปูทะเล, ขนมขมสค,
มันฝรั่ง, พริกไทย, เกลือ, น้ำปลาญี่ปุ่น,
น้ำซอส.

วิธีปรุง ต้มน้ำเชื้อด้วยไฟ เคียวไปจนน้ำใส
กรองลงอีกหม้อหนึ่ง ตั้งไฟ เคียวไปอีก

พ.ศ. ๒๔

ครัวของไทยเขมม

ต้มปุดทะเล แกะเอาแต่เนื้อก้ามให้ คงบู
อยู่ หั่นขนมปังสักเป็นชิ้นสี่เหลี่ยมเล็กๆ
ทอดให้กรอบ ต้มมันฝรั่งพอสุกคั
เป็นชิ้นสี่เหลี่ยมขนาดชิ้นขนมปังเตรียม
ไว้ เวลาจะรับประทานจึงตักน้ำซอ
ผสม ด้วย น้ำปลาญี่ปุ่น, น้ำซอส, เกลือ
นิดหน่อย หยิบ ขนมปัง, ปุดทะเล, กับ
มันฝรั่งโรยลง แล้วจุ่มโรย พริกไทย
มากนักตามชอบใจ.

๒ แห่ง "ส้มผักสด"

เครื่องปรุง กุ้งนาง, ข้าวสุก, กระเทียม,
พริกไทย, รากผักชี, เกลือ, น้ำมันหมู,
พองเย็ด, ส้มซ่า, ขิงสด, กระเทียมทอง,

ผักชี, ต้นหอม, ถั่วลิสง, ใบผักกาด
หอม หรือใบทองหลาง โขมนทอด, พริก.
วิธีปรุง ปอกกุ้งนางล้างให้สะอาด ชั้เสียให้
แห้ง เอาลงครกโขลกไปกับข้าวสุก
ให้น้อยกว่ากุ้ง พร้อม ทั้ง กระเทียม,
รากผักชี, พริกไทย, เกลือ, ตำไปด้วย
กันจนเหนียว ย่นเป็นก้อน ๆ ละคำ
ชุบไข่ทอดให้เหลืองล้าด้วยลงจาน รับประทาน
กับเครื่อง ที่เตรียมไว้ จัดลง
จานหนึ่ง ต่างหาก กันไว้เป็นส่วน ๆ
คู่ให้งาม (นอกจากกุ้งแล้วจะ ใช้
เนื้อปลา, เนื้อหมู, เนื้อวัว, ก็ได้ แล้วแต่
จะเลือกตามชอบใจ).

๑๓๓. ในโลกเต็มไปด้วยความยากเข็ญ ที่ท่านได้รับความสุขสำราญ นั่นคือ
ความทุกข์สงบให้เล็กน้อยเท่านั้น.

ของ น. ส. พิชญาคี

วิชาวามฤ

จ. จันทรอุทัย

รวบรวม

ห้วงม่านขันสนิม.

ถ้าห้วงม่านขันสนิม ใจเขาได้แซ่
ไว้ในน้ำมันพาราฟีนสัก ๑๒ ชั่วโมง.

ยาขี้ตองเก้ง.

รองเท้าหนัง ทาก ซีนิก สกปรกเก่า
ให้เอาน้ำมันเทอร์เพนไธน์ ซัก ๒ ขีด จะทำ
ให้สะอาดและเป็นมัน.

วัตถุที่ทำด้วยไม้มะขอกกานี.

น้ำส้ม หรือน้ำชาเย็น ๑ ขีด สัก
ภาชนะ หรือวัตถุ ที่ ทำด้วยไม้ มะขอก
กานี ได้.

วิธีต้มผัก.

ผักต่าง ๆ เมื่อเราจะต้ม ควรต้อง -

เหาะเกลือใส่ไปในน้ำที่ต้มด้วย ให้ได้
ส่วน ๑ จะ ทำให้มีรส คือ ถ้าใส่ น้ำ
๑ แกลลอน ควรต้องใส่เกลือ ๑ ช้อนโต๊ะ.

วิธีซักเสื้อผ้าให้หายเขียว.

เสื้อผ้าที่เราซักความจนเก่า ทำให้
สีเขียวจืดเกินไปจนเกินต้องการ, จึง
เอาใส่ไว้ในน้ำต้มที่กาลังเดือด ร้อนจัด
แล้วแช่ทิ้งไว้ สักครึ่งชั่วโมง สีจะออก.

น้ำมันหรือไขสัตว์เบอนปกหนังสือ.

วิธีที่จะทำให้หยดนํ้ามันหรือไขสัตว์
ซึ่งติดเบอนปกหนังสือให้ออกหมด จึง
เอากะดาษขี้ขวงยัดกับ ที่ ปกหนังสือ
นั้นให้มิดทั่ว แล้วจึง อัดด้วยเท้ารัก

พ.ศ. ๒๔

วิชานำวิ

หรือแผ่นเหล็กที่กำลังร้อนให้แน่น สิ่ง
ที่ตกเขื่อนจะออกหายหมด.

ยากันมอด.

การขย่น สิ่ง หรือ เปลือก ผิว สัม โ
หันให้เป็นชั้นไล่ไว้ในภาชนะที่สำคัญ
เกือบมากแห่งอาจขย่นกันควมอกไม่
มีเลย.

นำหมากเบอนเสอผ้า.

นำหมากกักเขื่อนเสอผ้าลงเอาสู่
ฟอกเสียก่อน แล้วเอาน้ำตาลทราย
แดงทาตรงที่เขื่อนนั้นแต่เล็กน้อย ขย
ไปมา เมื่อออกหมกแล้วจงซักน้ำเปล่า
เสียอีก หนึ่ง สอง สาม เปรอะเขื่อน จะ
หายไ.

วิธีรักษาเตารีดไม่ให้เป้นสนิม.

เตารีดเสอผ้า เมื่อเราใช้เสร็จแล้ว
ให้เอากลั่นออกเสียก่อนแล้วเอาเทียนไข

คลึงทากันเตาแลตามข้าง ๆ ให้ทั่วตลอด
พอให้น้ำมันเย็นคิกจนทั่ว แล้วทิ้งไว้
ให้เย็น ไม่ต้องเช็ดเอาออก จึงเก็บ.
เมื่อเราจะใช้วิธีใหม่ จงคิกไฟใส่ให้
ร้อน พอให้เทียนไข ที่ คิกอยู่ ละลายเป้น
น้ำมัน จึงเอาม้าที่สะอาด เช็ดขยักให้ทั่ว
ตลอดเพื่อให้น้ำมันออกหมก. ถ้าทำ
โดยวิธีดังนี้ได้เป็นนิจ เตารีดนั้นจะ
ใหม่สะอาดอยู่เสมอ แลไม่มีสนิมคิกเลย.

วิธีรักษารองเท้าหนัง.

ก่อน ที่ จะเอาขาขึ้นรองเท้าให้ใช้
รองเท้าหนังทั้งหลาย จงเอาน้ำส้มทา
เสียชั้นหนึ่งก่อน ให้ทั่วตลอด แล้วเอา
แปรงถูรองเท้าขยักให้ทั่ว จึง ทาด้วยยา
ขยักรองเท้า แล เอา แปรง ขยัก อีก หนึ่ง
รองเท้า นั้นจะทนทานแลใหม่เป้นงามมัน
อยู่เสมอ.

๑๓๘. นำเพ็ญความดี สำหรับชนพาล เท่ากับพวยเรือทวนกระแสน้ำ แต่
สำหรับสาธุชนหาเป้นเช่นนั้น ไม่เลย.

ของ ผ. ล. พิชยญาติ

สารเชษม

โดย

อ.ส. สุริโยดร และ ช่อมาลี

รวบรวม

อ.ส. สุริโยดร

ครู “สวัสดิ์ เชอจงหาข้อพิศุทธ์
ว่าโลกกลมมาสัก ๓ ข้อ”

นางสาวสวัสดิ์ “ภูมิ ศาสตร์ ก็ว่าโลก กลม
คุณครู ก็ว่าโลกกลม แลคุณ
พ่อก็ฉัน ก็ว่าโลกกลม เหมือน
กันค่ะ”

“ข้า จำ ใน พระ จันทร ก็มี คน อยู่ ด้วย
หรือ ข้า”

“จริงซีหลาน”

“แหม เวลาข้างแรม คนเห็นจะเขยตกัน
อีกก็มากเป็นแน่เนะบ้านะ”

หญิงสาว คนหนึ่ง ได้ ร้อย แหวน หมั้น จาก
คู่รัก จึงนำเอาไปให้พ่อค้าเพชรตระเวนว่า
เป็นเพชรหรือเพทาย

“ช่วยไปรคยอก ก็ฉัน ที่ เลิกค่ะ ว่า หวัง
แหวนนี้เป็นเพชรหรือเพทาย”

พ่อค้าเพชร ตระเวนโดยละเอียด

“ถ้า จะ เรียกให้ ลูก คุณนาย เรียก ว่า
กระจก ก็ดีกว่า”

“สามี่ ของ ก็ฉัน มี วิถี ประ พยัค ทรัพย์
อย่างใหม่”

“วิถี อะไร นะ เชอ”

“คือเชอม่ก็จะไปอยู่บ้านนอกเมื่อห่างวัน
ต่าง ๆ เขาขายของลกราคากัน”

“เมื่อกันละพิลึกเหลือเกิน หล่อนคอย
ย่นตั้งแต่สามี่คนก่อน ๆ ของหล่อนเสมอ”

“ยังคะเนนา เมื่อกันนะ ย่นตั้งแต่สามี่
ในภายหน้าของหล่อนทุกวัน”

อ.ส. สุริโยดร

พ.ศ. ๒๔๗

ถาวรเชษฐ

ต่อมา

ครูสอนถึงเรื่องพระบรมนามาภิธิชัยของ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวกรุงสยาม
ครู "เมื่อฉันมีอายุเท่าพวกเธอฉัน
สามารถว่า พระบรมนามาภิธิชัยของพระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวกลับไปกลับมาได้ โดยไม่
ผิดเลย"

นักเรียนคนหนึ่งลุกขึ้นว่า "ผมไม่ถียง
สำหรับข้อนี้ เพราะว่าเมื่อเวลาคุณครูมีอายุ
เท่าพวกผมฉันยังไม่รู้พระเจ้าอยู่หัวมาก
เท่าท่านขอรับ"

"ทำไมข้าสับสนกับใหม่นี้?"

"ผมไม่ทราบบ้าง!"

"งั้นก็ถามไป"

"ผมไม่ทราบบ้าง!"

"โกโกเห็นจะเข้า"

"ผมไม่ทราบบ้าง!"

"งั้นก็ลองนึกและคิด"

"ผมไม่ทราบบ้าง!"

สภาพสตรี "ปากคอ หุ่น ช่าง จักจั่น จริงนะ
โอ! นี่ถ้าแม่ของหนูไปขึ้นคำพูด

อย่างนี้เข้า แกจะรู้สึกละอย่างไร
บ้างนะ?"

"ถ้าแกได้ขึ้นหน้าพอดอย่างนี้ แก
คงดีใจมากนะซี"

สภาพสตรี "ดีใจ ใช่มั้ย?"

หนู "ทำไมจะไม่ดีใจ ก็แกเห็นหน้า
ฉันนี่"

"ขอย!"

"ขอรับ!"

"นั่นแหละ, ท่านอยากจะทำอะไรก็ทำ
ของแกนะ มันเล็กมันเต๋าคิดไปเรียกนาย
แกมาใช้ ท่านจะได้บอกเขาด้วยว่าขออวยพร
ให้เขาร่ำรวยยิ่ง ๆ ขึ้นไปเถิด และท่านจะได้
แนะนำให้เพื่อนฝูง ของกันรู้จัก โชคดี นายแก
ไว้ด้วย!"

"ผมคิดว่าอย่าให้ไปเรียกเลยดีกว่า
ถ้าทำถึงนั้น จะเกิดการผิดเพี้ยนขึ้นเป็นแน่
เพราะอะไรก็ครับ? อ้าว, ท่านยังไม่ทราบ
ก็อย่าเข็ดขุ่น ที่ผมเอาให้ท่านนะ เขาทำ
สำหรับเอาไว้ให้นายต่างหากขอรับ!"

ต่อมา

จบ แล้ว

อนาถา

วิชาฆาตกรในเรือนพฤกษาคมนั้นแล้วมา
ซึ่งนิยมนันว่าเป็นวันสำคัญในพระพุทธศาสนา
ตรงกับวันประสูติ ตรัสรู้ ปรีชาพิพาน แห่ง
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้พระบรมศาสดาของเรา
ทั้งหลาย ในโอกาสนี้ คณะของเรามาคำนึง
ถึงพระพุทธคุณเป็นอารมณ์ จึงปฤงษาพร้อม
กันว่าในวันมหาศกนี้ ซึ่งประเวจกับไทยเชชม
ฉยขียนปีใหม่ของเรา ควรจะจัดทำเล่นพิเศษ
ดังเช่นเคย เพื่อ ประ โยชน์ ๒ ประการ คือ

๑. เป็นฉยขียนของพุทธศาสนิกชน ซึ่งวัน
มหาศกเวียนมาบรรจบครบรอบ ๒. เพื่อ
เป็นการ มงคลใน ฉยขียน ปีใหม่ โดยยึด
พระพุทธศาสดาเป็นที่ตั้งคุ้มครอง ดังกล่าวแล้ว
คณะ ก็ได้ วัธผลสมหวัง หากจะมีอุปสรรคมา
กั้นขวาง ก็ลุล่วงไปได้ สม มโนรถ

ท่านคงนึกแปลก ว่าทำไมจึงมาปลุกกล
มะพูดในเรือนหนอ คณะขอเรียนว่าที่มิได้
กล่าวเสียในฉยขียนก่อน ก็เพราะ คิดเห็นว่า
ความจำนง ของเรานี้ได้เคยปฏิบัติ มาแล้วใน

พ. ศ. ก่อน จึงมิได้เกริ่นความให้ทราบกัน
ทั่วถึง แต่ครั้นหนึ่งสัปดาห์แล้ว จึงมีผู้หวังดี
ตักเตือน เกรงว่า คณะไทยเชชม จะพากันหัน
รอนไปพึ่งเย็นเข้าวัดเข้าวาจนเสียหมด ฉะนั้น
จึงเป็นการจำเอนต้องขอพียงนำกระตาคในเรือน
นี้ เพื่อให้เป็นที่ กระหนัก แก่ผู้ซึ่งยังไม่ทราบ
ความประสงค์ของเรา ทั้งนี้ เมื่อไม่เป็นที่ต้อง
ใจประการใด บรรณาธิการของเราขอรับยา
ยงสัน

แต่ความจริง บรรณาธิการเอง ก็ลง ความ
เห็นว่า กล้วยกว่า วิชาฆาต พ. ศ. ก่อน มาก
ทั้งนี้ ก็เป็น ด้วยกาลละ และเหตุการณ์ ยังค้ำยให้
ภัยอันตรายต่อทะเล. ในเรื่องของครูเทพ ชื่อ
“ผีทะเล” ถึงแม้อายุคง ๓๐ ปีแล้วก็ตาม
หันเข้าหาอาชีพเดิม เพราะเกรงว่าลูกหลาน
๗-๘ คนจะอดลมแห้ง, จึงไม่มีโอกาสมาเล่า
นิทานให้หลานฟังอย่างเช่นเคย อาตมได้
ท่านที่ข้าพเจ้าบูชา (บางทีอาจจะไม่มีใครรู้จัก
ข้าพเจ้าไม่ทราบแน่) ก็เลิฉยมิ่วงวนกับการ

พ.ศ. ๒๔

อินทวาท

งานอย่างหนัก หาวล่าวาง บมได้ ก็เลยพลอย
ขอตัวเสียด้วย ข้าพเจ้าเห็นอก จึงไม่รีบงาน
ท่านที่ข้าพเจ้านับถือ ในชั้น ท่านจึงพลอย
พาเอา ออกหลวงพิไชย บุรินทร์รา ชวคพา
คุณนายสาว สรววย ไปประชุมในวัน มหากุศล
เช่นชกอน สัมหม่อม ผู้ซึ่งข้าพเจ้าคุ้นเคย
มาตั้งแต่อยู่โรงเรียน ก็เลย พลอย หายหน้าไป
ตามกัน และ ฯลฯ

เรื่องที่จะเขียนต่อซักจะหมก บรรณา
ธิการของเรา ผู้ซึ่งไม่เคยมีเรื่องปรากฏใน
หนังสือเลย ขอให้ข้าพเจ้าแจ้งให้ท่าน
ทราบว่า เรื่อง อัสมาเทวี ซึ่งได้นำลงใน
ฉบับนี้ ท่านเจ้าของผู้แปลและเรียบเรียง
ใช้นามในเรื่องตามอย่างผู้ที่ได้เคยแปล และ
เรียบเรียงเรื่องชินคน มาแล้วทั้งสิ้น เพื่อไม่
ให้ผู้อ่านเกิดความสงสัย

อีกเรื่อง ๑ ก็ขอให้เรียนว่า ครวไทยเขมม
ฉบับวิชาขมาส หน้า ๑๔๗ บรรทัดที่ ๑๘ ซัก
ขวามือ ความว่า “ล้างเนอว” ขอให้แก้
เป็น “ล้างเบ็ยง”

ได้มีผู้มีความกรุณาเอื้อเฟื้อส่งหนังสือ
มาเป็นสมบัติห้องสมุดของเรา คือ

จมนเทพครุณาทร ผู้จัดการโรงพิมพ์
หนังสือพิมพ์ไทย ส่งหนังสือศัพท์ไทย

บรรณาธิการหนังสือข่าวละคอน ส่งหนังสือ
สัททกล่าวแล้ว

เจ้าของหนังสืออาทิตวารนิทาน ส่งหนังสือ
สัทอาทิตวารนิทานมายังสำนักงาน ๑ เล่ม

คณะไทยเขมม พร้อมทั้งบรรณาธิการ ขอ
ขอบคุณในความไมตรีจิตนี้ด้วย.

จ บ บ ริ บุ ร ณ์

สยามภาพยนตร์

บริษัท

รับเป็นนายหน้าจัดการมหรศพบ้าง ๆ ไตรศัพัท ๒๓๒

มีโรงภาพยนตร์ ซึ่งทำการฉายภาพยนตร์อยู่ในพระนคร คือโรงหนังพัฒนาร
ช่องกง, สาร, สิงคโปร์, พัฒนารมณ, นางเลิ้ง, บางลำภู, ชัน, บางกระบือ, นอก
จากนี้ยังได้แยกสาขาเที่ยวฉายหนังตามจังหวัดต่าง ๆ อีกหลายตำบล รับให้ลูกค้าไปฉาย
ตามจังหวัดใด ๆ ได้ ทั้งมีเครื่องยนตร์, เครื่องฉาย รับจ้างไปฉายในการของมหรศพบ้าง ๆ
กับมีเรื่องหนังหลายพันเรื่อง ทั้งหนังเรื่องและหนังเย็บเคล็ดกรวมหลายพันม้วนสำหรับให้
เช่าโดยราคาย่อมเยาที่สุด รับจ้างฉายระกประกาศแจ้งความตามโรงหนังทั่วไป

โปรดระวัง คอยชมเรื่อง “แอ็กเต็มป์เซย์ นักมวยเอก” ภาพยนตร์พิเศษชั้นเยี่ยม
ของสยามภาพยนตร์บริษัท

นอกจากนี้ยังมีหนังฟอเร่ ขนาดตั้งแต่ ๕-๖-๗ ม้วน ฉายควบอีกทุกโปรแกรม.

ท่านมีความประสงค์อย่างไร หรือมีกิจการของกับบริษัทนี้ เชิญตกลงกับข้าพเจ้า

ณที่ทำการ ข้างโรงหนังพัฒนาร ตำบลสามแยก จังหวัดพระนคร.

นายของฮวัน สันญะเรื่อง ผู้จัดการ.